

Stephen King - Azrail Koşuyor
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com
yasarmutlu@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com
Stephen King - Azrail Koşuyor

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

THE RUNNING MAN 1989 STEPHEN KING KESİM Telif Hakları Ajansı ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI

2. BASIM/1999

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975-405-097-X

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12

511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11 www.altinkitaplar.com info ©altinkitaplar.com.tr.

KİTABIN ORJİNAL ADI YAYIN HAKLARI ©

STEPHEN KING

AZRAİL KOŞUYOR

TÜRKÇESİ:

GÖNÜLSUVEREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI

GÖZ

KUJO

KORKU AĞI

KUŞKU MEVSİMİ

ÇAĞRI

CHRISTINE

MAHŞER

«O»

SİS

TEPKİ

MEDYUM

SADİST

ŞEFFAF

CESET

HAYALETİN GARİP HUYLARI

KARA KULE

HAYATI EMEN KARANLIK

GECE YARISINI 2 GEÇE

GECE YARISINI 4 GEÇE

RUHLAR DÜKKANI

HAYALETLER BELDESİ

ÇORAK TOPRAKLAR

OYUN

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE

YEŞİL YOL DİZİSİ

Azrail Koşuyor

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

e-postamız kitapsevenler@gmail.com

(THE RUNNING MAN)

. . . Eksi 100

ve Geriye Sayma ...

Kadın pencereden süzülen beyaz ışıktaki gözlerini kısmış, termometreye bakıyordu. Geride, Kooperatif Kentinin diğer siteleri ince ince yağın yağmurda hapishanenin kurşunu kulelerine benziyorlardı. Aşağıdaki hava bacasında iplere asılmış eski püs-kü çamaşırlar dalgalanıyordu. Çöplerin arasında sıçanlar ve tombul sokak kedileri dolaşıyorlardı.

Kadın kocasına baktı. Adam masanın başına geçmiş, boş gözlerle Bedava-V'yi izliyordu. Bütün dikkatini vermişti. Haftalardan beri böyle yapıyordu. Bu Ben'den beklenmeyecek buseydi. Bedava-V'den nefret ederdi. Her zaman etmişti. Tabii sitenin her dairesinde bir televizyon vardı. Yasalar emrediyordu bunu. Ama onları kapamak hâlâ yasak değildi. 2021 Zorunlu Yararlanma Yasası altı oy yüzünden gerekli üçte ikilik çoğunluğun desteğini sağlayamamıştı. Aslında kan koca televizyonu hiçbir zaman seyretmezlerdi. Ama kızları Cathy hastalandığından beri Ben bol paralar verilen programları izlemekteydi. Bu yüzden kadının midesi bulanıyor, kalbi korkuyla doluyordu.

Program yarılacağı için sunucu olanca sesiyle bağırarak haber bültenini okumaktaydı. Bunun gerisinde sesi gripten boğuklaşmış olan Cathy'nin feryatları duyuluyordu.

Ben Richards, «Ateşi yüksek mi?» diye sordu.

«Pek kötü sayılmaz.»

«Yalanı bırak.»

«Ateşi kırk derece.»

Adam iki yumruğunu birden masaya vurdu. Plastik bir tabak havaya fırlatarak gürültüyle düştü.

«Bir doktor çağırırız. O kadar endişelenmemeye çalış. Dinle...» Kadın kocasının dikkatini başka tarafa çekmek için telaşa gevezeliğe başladı. Adam dönmüş yine Bedava-V'yi izliyordu. Ara sona ermiş ve yarışma yeniden başlamıştı. Tabii bu o çok

•

zengin programlardan biri değildi. Gündüzleri gösterilen «Paraya Çıkan Merdiven» adlı ucuz bir yarışmaydı. Yarışmacı olarak sadece kronik kalp, karaciğer ya da akciğer hastalarını kabul ediyorlardı. Bazen izleyicilerin biraz gülmeleri için araya sakat birini de sıkıştırıyorlardı. Yarışmacı döner merdivende basamaklardan çıkmayı başardığı her dakika için on dolar alıyordu. O arada sunucuyla durmadan konuşması gerekliydi. Sunucu iki dakikada bir yarışmacıya onun seçtiği kategoride bir «Ek Ödül Sorusu» soruyordu. Elli dolar değerindeydi bu soru. (Hackensack'lı bir kalp hastası olan son yarışmacının seçtiği konu Amerikan Tarihiydi.) Baş dönen, soluğu kesilen, kalbi göğsünün içinde acayip taklalar atan yarışmacı, soruyu yanıt-layamazsa elli dolar kazandığı paralardan düşülüyor ve döner merdiven de hızlandırılıyordu.

«Başımızın çaresine' bakacağız, Ben. Bakacağız. Gerçekten. Ben... Ben...»

«Sen ne?» Ben karışma acımasızca baktı. «Fahişelik mi edeceksin? Artık olmaz, Shelia. Cathy'e gerçek bir doktor gerekli. Bu blokta oturan o nefesi viski kokan, elleri kirli ebeyi istemiyorum artık. Cathy'i bütün modern araç gereçlerle tedavi etmeliler. Ve ben bunu sağlayacağım.» Ben Richards odada ilerlerken gözleri ipnotize edilmiş gibi lavabonun yukarısına, boyaları soyulan duvara takılmış Bedava-V'ye dikiliydi. Blucin kumaşından yapılmış ucuz ceketini çengelden alarak sinirli sinirli giydi.

«Olmaz! Olmaz! Buna... buna izin veremem. Sen...»

«Neden olmasın? En kötüsü babasız bir ailenin reisi olacağın için birkaç 'eski' dolar alırsın. Şu ya da bu biçimde Cathy' nin tedavi edilmesini sağlamalısın.»

Shelia hiçbir zaman güzel bir kadın değildi. Kocasının çalışmadığı yıllar boyunca da iyice siskalaşmıştı. Ama şu anda güzel gözüküyordu... Güzel ve otoriter. «O parayı almam. Yönetici kapıya geldiği zaman ona iki dolara kendimi satmayı tercih ederim. O da cebinde kanlı pis parasıyla çıkıp gider. Erkeğimin canına karşılık para mı alacağım?»

Ben Richards karışma döndü. Sert ve neşesizdi. Onu herkesten ayıran bir şeye sınıksız sarılıyordu. Şebekenin amansızca hesapladığı gözle görülmeyen bir şeydi bu. Ben Richards bu çağda bir dinozordan farksızdı. Öyle büyük bir şey değil. Ama ataviz-

Sheila haykırdı. !Defol!.

Bayan Jenner irkildi; üst dudağı yukarı kalkarak kırılmış, kararmış dişleri ortaya çıktı. «Sana yardım etmeye çalışıyordum,» diye homurdandı ve telaşa odasına döndü.

Cathy hâlâ ağılıyor, ince plastik-tahta bölme de çocuğun sesini pek boğuklaştırmıyordu. Bayan Jenner'in Bedava-V'si hay-kırıp bağırıyordu. «Paraya Çıkan Merdiven» programında yarışmacı hem elli dolarlık soruyu bilememiş, hem de kalp krizi geçirmişti. İzleyiciler alkışlarken onu lastik bir sedyeyle dışarı çıkarıyorlardı.

Üst dudağı inip inip kalkan Bayan Jenner not defterine Sheila Richards'ın adını yazdı. «Göreceğiz bakalım. Göreceğiz Bayan Tatlı Koku!» Defteri kinle kapattı ve yeni yarışmayı seyretmek için arkasına yaslandı.

. . . Eksi 099

ve Geriye Sayma ...

Richards sokağa çıktığı sırada yağmur şiddetlenmişti. Bir sıçan yer yer kabarıp çatlamış beton yolda tembelce, beceriksizce koşuyordu. Karşıda bir arabanın eski, paslı iskeleti çürümüş akslarının üzerinde duruyordu. Taşın her şeyini çıkarıp almışlardı. Ama polisler iskeleti götürmemişlerdi. Polisler artık Kanalin güney mahallesine pek geliniyorlardı. Kooperatif Kenti fare yuvasına dönmüş araba parkları, terkedilmiş dükkânlar, toplantı merkezleri ve taş döşeli oyun alanlarından oluşan daire biçimi bir yerdi. Burada motosikletli çetelerin sözü geçiyordu. Güney Kentinin cesur polisiyle ilgili haberler de palavraydı. Sokaklar sessizdi. Bir hayalet kentinin yolları gibi. İnsan sokağa çıktığı zaman hava otobüsüne biniyor, yanına da gaz dolu bir silindir alıyordu.

Ben Richards hızla yürümeye başladı. Etrafına bakmıyordu. Düşünmüyordu da, hava kükürtlü ve boğucuydu. Dört motosikletli homurdanarak geçtiler. İçlerinden biri Richards'a kenarla-

rı çentikli bir asfalt parçası fırlattı. Ben bundan kolaylıkla kaçmayı başardı. Yanından geçen iki otobüs hava akımlarıyla onu sarstılar. Ama Richards onları durduramadı. İşsiz olduğu için ona verilen yirmi (eski para) dolar haftalık çoktan bitmişti. Jeton alacak parası yoktu. Galiba etrafta dolaşan çeteler de parasız olduğunu sezmışler, ona ilişmiyorlardı.

Richards dört kilometre kadar yürüdü. Arada sırada bir içki ve sigara satan dükkânın önünden geçiyordu. Bunlara sık parmaklıklar takılmıştı. Sonra dükkânların sayısı artmaya başladı. Köşelerde motosikletli serseriler oturuyordu. Kaldırımların yanlarına esrarlı sigara izmaritleri dolmuştu.

Ben Richards artık gökdelenlerin bulutlara doğru yükseldiklerini görüyordu. Yüksek ve tertemizdi bu binalar. En yükseği de Şebeke Yarışma Binasıydı. Yüz kattı, tepesi bulutlar ve sislerle bürünmüştü. Genç adam gözlerini binaya dikerek bir buçuk kilometre daha yürüdü. Artık daha pahalı sinemaların, parmaklıkları olmayan sigaracıların önünden geçiyordu. Her köşede bir kent polisi bekliyordu.

Richards Kanalı aştı.

Yarışma Binasına yaklaşırken yapı da daha devleşti sanki. Polisler gözlerini Richards'a dikmişlerdi. Orada aylak aylak dolaşma suçunu işlediği takdirde onu hızla uzaklaştırmaya ya da içeri tıkmaya hazırdılar. Kentin yukarı mahallesinde torbalaşmış gri pantolonlu, saçları ucuz «kâse» biçimi kesilmiş, gözleri çukura kaçmış bir adamın sadece bir tek işi olabilirdi. Yarışmalara katılmak.

Seçme sınavları öğleyin tam on ikide başlıyordu. Ben Richards sıranın sonundaki adamın arkasına geçtiği zaman hemen hemen Yarışma Binasının gölgesine girmiş oldu. Oysa bina hâlâ dokuz blok ötede, bir buçuk kilometreden daha uzaktaydı. Sıra Richards'ın önünde sonsuz bir yılan gibi uzanıyordu. Çok geçmeden arkasına da dizildiler. Polisler onları izliyordu. Ellerini silahlarının ya da serserileri uzaklaştırmak için kullandıkları aygıtların üzerine koymuşlardı. Sıradakileri aşağılarcasına gülümsüyorlardı.

«Şu adam geri zekâlıya benzemiyor mu, Frank? Bana öyle görünüyor.»

«Sıranın aşağısındaki herif bana tuvaletin nerede olduğunu sordu. Düşünebiliyor musun?» «Bu köpoğlu köpekler...» «...uğruna annelerini bile öldürürler...» «Sanki günlerden beri yıkanmamış gibi kokuyordu...» «Doğrusu acubelerin gösterileri gibisi olamaz...» Sıradakiler yağmurda başlarını eğmiş, ayaklarını öylesine yere sürüyorlardı. Bir süre sonra ilerlemeye başladılar.

. . . Eksi 098

ve Geriye Sayma . . .

Ben Richards temel masaya ulaştığı sırada saat dördü geçiyordu. Onu 9 numaralı masaya yolladılar. Burada adları Q ve R'yle başlayanlarla ilgileniyorlardı. Homurdanan plastik zimba makinesinin önünde oturan kadının duygusuz, zalim ve yorgun-muş gibi bir hali vardı.

«Soyadı. Küçük ad. Göbek adı.» «Richards. Benjamin Stuart.»

Kadının parmakları tuşların üzerinde hızla dolaştı. Makine tıkr tıkr diye bir ses çıkararak çalıştı. «Yaş. Boy. Kilo.»

«Yirmi sekiz. Bir seksen beş. Yetmiş beş.» Tıkr-tıkr-tıkr.

«Kanıtlanmış zekâ derecesi. Weschler zekâ testinin ne zaman uygulandığı.»

«Yüz yirmi altı. On dört yaşında.» Tıkr-tıkr-tıkr.

Dev lobi seslerin yankılandığı bir mezarlık gibiydi. Sorular soruluyor ve cevaplar veriliyordu. Ağlayan kimseleri kollarından tutarak götürüyorlardı. Kimisini ise dışarı atıyorlardı. Birileri boğuk seslerle itiraz ediyorlardı. Bir iki kişi haykırdı. Sorular. Hep sorular.

«Gittiğiniz son okul?»

«El işleri.»

-Mezun oldunuz mu?»

«Hayır.»

«Okula kaç yıl gittiniz? Ve kaç yaşında ayrıldınız?»

«İki yıl. On altı yaşında.»

«Okulu bırakmanızın nedenleri?»

«Evlendim.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

«Eşiniz varsa adı ve yaşı.»

-Sheila Catherine Richards. Yirmi altı.»

«Çocuklarınız varsa adları ve yaşları.»

«Catherine Sarah Richards. On sekiz aylık.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

«Son soruya geldik, bayım. Yalan söyleme zahmetine katlanmayın. Fiziksel muayene sırasında farkederek ve yarışmadan atarlar. Şimdiye kadar eroin ya da 'San Francisco Tozu' denen kullananların sanrıya kapılmalarına neden olan uyuşturucu sentetik amfetamin hiç kullandınız mı?»

»Hayır.»

Tıkır...

Makineden plastik bir kart fırladı. Kadın alıp Richards'a uzattı. «Bunu kaybedeyim demeyin, bayım. Yoksa gelecek hafta her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsınız.» Kadın şimdi dikkatle genç adama bakıyor ve yüzünü, öfkeli gözlerini, uzun ve ince vücudunu ilk kez farkediyordu. Hiç de çirkin sayılmaz, diye düşündü. Hiç olmazsa zeki. İstatistikler de iyi. Birdenbire kartı geri alarak sağ üst köşesini deldi.

«Bunu neden yaptınız?»

«Boşverin. Biri daha sonra size açıklar. Belki.» Kadın omzunun üzerinden bir dizi asansöre doğru giden uzun bir koridoru işaret etti. Polisler masaların önünden yeni ayrılmış olan sürüyle adamı orada durdurup plastik kimlik kartlarına bakıyor, sonra da ilerlemelerine izin veriyorlardı. Richards o tarafa doğru bakarken bir polis tirtir titreyen soluk yüzlü bir «tozcu»yu durdurdu ve ona kapıyı gösterdi. Tozcu keş ağlamaya başladı. Ama yine de çaresiz çıktı.

Masanın gerisindeki kadın acımasızca. «Bu ihtiyar dünya çetin bir yer, ahabap,» dedi. «Haydi, gidin.»

Richards ilerledi. Geride sorular yeniden başladı.

. . . Eksi 097

ve Geriye Sayma ...

Masaların gerisindeki koridorun başında sert ve nasırlı bir el Richards'ın omzuna vurdu. «Kartın, ahabap.»-

Richards kartı gösterdi. Polis gevşedi ama yüzündeki ifadeden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Genç adam, «Onları geri çevirmekten hoşlanıyorsun değil mi?» diye sordu. «Bu sana büyük zevk veriyor?»

«Aşağı mahalleye gitmek mi istiyorsun, solucan?»

Richards adamın önünden yürüyüp geçti. Memur onu durdurmadı. Ben biraz ilerledi, sonra dönüp geriye baktı. «Hey! Polis!»

Memur onu aksi aksi süzdü.

«Ailen var mı? Gelecek hafta da sen buraya düşebilirsin.»

Polis öfkeyle bağırdı. «Defol git!»

Richards gülümseyerek yürüdü.

Asansörlerin önünde yirmi kadar aday bekliyordu. Richards oradaki polislerden birine kartını gösterdi. Memur ona dikkatle baktı. «Kabaetlerin sert mi, evlat?»

Richards gülerek, «Yeteri kadar sert,» dedi.

Polis ona kartını geri verdi. «Kabaetlerini tekmeleye tekme-leye tekrar yumuşatacaklar. Kafana delikler açıldığı zaman ukalalık edebilecek misin, ufaklık?»

«Bacağına o tabanca takılı olmadığı ve pantolonun da ayak bileklerine kadar düştüğü zaman sen ne kadar ukalalık edebilirsen ben de o kadar edeceğim.» Richards hâlâ gülümsüyordu. «Denemek ister misin?» Bir an polisin onu yumruklayacağını sandı.

Sonra adam, «Canına okuyacaklar,» diye homurdandı. «Ge-

berip gitmeden önce dizlerinin üzerinde sürüneceksin.» Sonra kabara kabara yeni gelen üç kişinin yanına gitti ve onlardan kartlarını istedi.

Richards'ın önündeki aday döndü. Yüzünde sinirli ve mutsuz bir ifade vardı. Kıvrıkcık saçları alınının ortasında bir üçgen oluşturuyordu. «Onları kendine düşman etmemelisin, ahabap. Hemen içeriye usulca haber veriyorlar.»

Richards adama sakın sakın baktı. «Öyle mi?»

Adam döndü.

Asansörün kapılan birdenbire açıldı. Kocaman göbekli zenci bir polis düğmelerin önünde duruyordu. İkinci bir memur ise gerideki telefon kulübesi büyüklüğündeki kurşun geçirmez camlı bölmede küçük bir tabureye oturmuş, sapıklar için çıkarılan üç boyutlu bir dergiyi okuyordu. Dizlerinin arasında kesik namlulu bir çifte vardı. Arkaya, kolayca erişebileceği bir yere kurşunları dizmişti.

Şişman polis önemli bir adam tavırlarıyla ama sıkıntıyla, -Geriye geçin,» diye bağırdı. «Geriye! Geriye!»

Adaylar asansöre sıkıştılar. Soluk alacak kadar bile yer yoktu. Richards'ın iki yanında kederli adamların vücutlarından oluşan etten birer duvar uzanıyordu, ikinci kata çıktılar. Kapılar hızla açıldı. Bütün adaylardan bir baş daha uzun olan Richards pek büyük bir bekleme salonuna gelmiş olduklarını gördü. Bir köşede bir sigara makinesi duruyordu.

• Dışarı çıkın! Dışarı çıkın! Sola doğru' kimlik kartlarınızı uzatın.»

Adaylar asansörden inerek kartlarını bir kameranın soğuk merceğine doğru uzattılar. Yakında üç polis bekliyordu. Bir nedenle on bir, on iki kart yüzünden bir zil çaldı. Kartların sahipleri sıradan çekilip çıkarıldı, sürüklenerek götürüldü.

Richards kartını gösterdi. Ona el sallayarak geçmesini işaret ettiler. Genç adam sigara makinesine gidip bir paket Blams aldı. Gidip Bedava-V'den olabildiğince uzak bir yere oturdu. Bir sigara yakarak dumanı içine çekti. Ve öksürmeye başladı. Hemen hemen altı ay bir tek sigara, bile içememişti.

2

Eksi 096

ve Geriye Sayma

Adları A'yla başlayanları hemen fiziksel muayeneye çağn--dılar. Yaklaşık yirmi dört kişi yerlerinden kalkarak dipteki kapıdan çıktılar. Kapının üzerine iri harflerle «BURADAN» yazılı bir tabela takılmıştı. Altındaki bir ok da kapıyı işaret ediyordu. Yarışmalara katılanların okuma ve yazmaları azdı.

Hemen her on beş dakikada bir soyadları başka harfle başlayan kişileri içeri alıyorlardı. Richards koltuğa oturduğu zaman beşe geliyordu. Ancak dokuza çeyrek kala içeri girebileceğini hesapladı. Keşke kitap getirseydim, diye düşündü. Ama belki de böylesi daha iyi... Kitaplar şüpheyle karşılanıyordu. Özellikle Kanalin güneyinden birinin elinde olduğu zaman. Sapık dergileri daha güvenliydi.

Richards altı haberlerini huzursuzca izledi. Ekvator'daki çarpışmalar daha şiddetlenmişti. Hindistan'da yamyamca bir ayaklanma başlamıştı. Saat altı buçukta, akşamın ilk zengin ödüllü yarışma programı başladığı zaman Richards pencereye gidip dışarıya baktı. Artık kararını verdiği için bu programları yeniden sıkıcı bulmaya başlamıştı. Ama diğerlerinin çoğu korkunç bir ilgiyle «Eğlenceli Tabancalar» ı seyreliyorlardı. Gelecek hafta sıra onlara gelebilirdi.

Dışanda gün ışığı yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşüyordu. Trenler ikinci kat pencerelerinin yukarısındaki güç halkalarından hızla geçiyorlardı. Aşağıdaki kaldırımlarda erkekler ve kadınlar akşam eğlencesi aramaya başlamışlardı. Çoğu Şebekenin bürokrat ya da teknisyenleriydi. Lisanslı bir uyuşturucu satıcısı karşı köşede bekliyordu. İki kolunda samur kürklü birer güzel olan bir adam aşağıdan geçti. Üçü bir şeye gülüşüyorlardı.

Richards birdenbire Sheila ve Cathy'i çok özledi. Keşke onları arayabilsem... Ama buna izin verildiğini sanmıyordu. Tabii çıkıp gidebilirdi. Birkaç kişi öyle yapmışlardı. Boş boş bakıp

gülümseyerek yukarısında «SOKAĞA» yazılı kapıdan çıkmışlarda. Richards, apartmana dönecek ve kızımın öbür odada ateşten jdpkırnuzu yattığım mı seyredeceğim, diye düşündü. Hayır. Bunu yapamam. Yapamam... Bir süre daha pencerenin önünde durdu, sonra gidip yine oturdu. «Mezarını Kaz» adlı yeni bir yarışma programı başlıyordu.

Richards'm yanında oturan adam endişeyle onun kolunu .çekiştirdi. «Fiziksel muayenede adayların yüzde otuzunu geri çevirdikleri doğru mu?»

Richards, «Bilmiyorum,» dedi.

Yabancı mırıldandı. «Tanrım... Bronşitim var. Belki 'Paraya Çıkan Merdiven' programı...»

Richards söyleyecek bir söz bulamadı. Adam soluk alırken dik bir yokuşa tırmanan bir kamyon gibi sesler çıkarıyordu.

Yabancı uysalca bir çaresizlikle, «Ailem var benim...» diye ekledi.

Richards sanki program onu çok ilgilendiriyormuş gibi Be-dava-V'ye baktı.

Yabancı uzun bir süre konuşmadı. Yedi buçukta başka bir program başlarken Richards onun diğer yanındaki adama yine muayeneyi sorduğunu duydu.

Hava iyice kararmıştı artık. Richards, acaba hâlâ yağmur yağıyor mu diye merak etti. Çok uzun bir akşamdı bu.

Eksi 095

ve Geriye Sayma

Soyadları R harfiyle başlayan adaylar kırmızı okla işaretli kapıdan muayene odasına girmeye başladıkları sırada saat dokuz buçuğu geçiyordu. O ilk heyecan bir hayli sönmüştü. Adaylar ya uyukluyorlardı ya da merakla Bedava-V'yi seyreliyorlardı. Başlangıçtaki korkuları da geçmişti. Göğsü durmadan hırlayan adamın soyadı L'yle başlıyordu. Onu bir saat kadar önce içeri çağırmışlardı. Richards onu geri çevirip çevirmediklerini düşündü.

Muayene odası uzun ve fayans döşeliydi, içeriyi floresan tüpler aydınlatıyordu. Fabrikalardaki montaj bölümlerine benziyordu burası. Sıkıntılı doktorlar sırayla yerlerini almışlardı.

Richards acı acı, içinizden biri küçük kızımı muayene eder mi, dedi kendi kendine.

Adaylar kartlarını duvara gömülü başka bir kamera objektifine doğru uzattılar. Çengeller takılı bir duvarın önünde üür-maları emredildi. Uzun beyaz laboratuvar önlüğü giymiş olan bir doktor gruba yaklaştı. Bir kolunun altına levhaya takılı not defterini sıkıştırmıştı.

Doktor, «Soyunun,» dedi. «Giysilerinizi çengellere asm. Çengelinizin yukarısındaki numarayı ezberleyin ve tâ dipteki hademeye söyleyin. Değerli eşyalarınız içm endişelenmeyin. Burada kimsenin gözü onlarda değil.»

«Değerli eşyalar.» Richards gömleğinin düğmelerini açarken, işte bu harika, diye düşündü. Üzerinde Sheila'yla Cathy'nin birkaç fotoğrafını koyduğu boş bir cüzdan, altı ay önce komşu ayakkabıcıda yaptırdığı tabanın makbuzu, sadece sokak kapısının anahtarı takılı olan bir halka, cebine nasıl girdiğini bilemediği bir bebek çorabı ve makineden aldığı Blams paketi vardı.

Richards'ın külotu yırtık pırtıktı. Çünkü Sheila onun çamaşırsız dolaşmasına izin vermeyecek kadar inatçıydı. Ama a-dayiardan çoğu donsuzdu. Çok geçmeden hepsi çıırıklak kaldılar Kartlarını ellerine almışlardı. Bazıları sanki zemin soğukmuş gibi ayaklarını-yere sürüyorlardı. Oysa zemin soğuk değildi. Etrafa hafif bir alkol kokusu yayılıyordu.

Not def terli doktor talimat verdi. «Sıradan çıkmayın. Her zaman kartınızı gösterin. Talimata uyun.»

Sıradakiler ilerlediler. Richards her doktorun yanında bir polisin durduğunu farkettiler. Gözlerini yere dikerek uysalca bekledi.

«Kart!»

Richards kimlik kartını uzattı. İlk doktor numarasını kaydettikten sonra, «Ağzını aç,» dedi.

Richards isteneni yaptı. Doktor kaşıkla onun diline bastırdı.

İkinci doktor Richards'ın gözlerine küçücük bir ampulün parlak ışığını tuttu. Sonra kulaklarının içine baktı.

Üçüncü doktor soğuk stetoskopu göğsüne dayadı. «Öksür.»

Richards öksürdü. Sıranın başlarında bir adamı çeke çeke götürüyorlardı. Adam, «Paraya ihtiyacım var,» diye bağıırıyordu. .Bunu bana yapamazsınız. Avukatım size gösterecek!»

Doktor stetoskopu oynattı. «Öksür.»

Richards öksürdü. Doktor onu döndürerek bu kez de sırtını dinlemeye başladı. «Derin bir nefes al ve tut.»

Stetoskop kaydı. ..Nefes ver.»

Richards soluk verdi.

«Devam et bakalım.»

Richards ilerledi. Tek gözü bezle kapatılmış bir doktor gülerek tansiyonunu aldı. Kabak kafasında karaciğer lekelerine benzeyen iri çiller olan bir başka doktor soğuk elini Richards' in iki bacağına arasına soktu.

«Öksür.»

Genç adam öksürdü.

«Tamam. Yürü.»

Richards'ın derecesini aldılar. Bir kaba tükürmesini istediler. Richards yolu yarılamış, odanın ortasına kadar gelmişti. İki. üç kişinin muayeneleri sona ermişti. Tavşan gibi iri dişli, soluk, suratlı bir hademe tel sepetleri koyduğu giysilerini getiriyordu. Altı kişi daha sıradan çıkarılmış, merdivenlere götürülmüştü.

«Eğil ve kabaetlerini çek.»

Richards isteneni yaptı. Plastik eldivenli bir parmak onu muayene etti.

«Tamam. Yürü.»

Genç adam eski seçim kulübelerine benzeyen üç tarafı perdeli bir bölmeye girdi. Seçimler bilgisayarla yapılmaya başlayalı o kulübeler de ortadan kalkmıştı. Richards geniş ağızlı mavi bir laboratuvar şişesine idrarını yaptı. Doktor şişeyi tel bir rafa koydu.

Genç adam ondan sonra harfler yazılı bir levhanın önünde durdu. Doktor, «Oku,» dedi.

«E-A, L-D, F-S, P, M, Z-K, L, A, C, D, U, S, G, A...»

«Bu kadar yeter. Geç.»

Richards yine seçim kulübesine benzer bir bölmeye girdi Kulaklıkları taktı. Ona bir ses duyduğu zaman beyaz düğmeye, ses kesildiği zaman da kırmızısına basmasını söylediler. Ses çok tiz ve hafifti. Richards durması söyleninceye kadar düğmelere bastı.

Genç adamı tarttılar. Tabanlarını muayene ettiler. Richards bir Horoskopun önünde durarak kurşun bir yelek giydi. Çiklet çiğneyen ve usulca, ahenksizce bir şarkı mırıldanan bir doktor onun birkaç filmini aldı. Kart numarasını da kaydetti.

Richards içeriye otuz kadar adayla birlikte girmişti. İçlerinden on ikisi odanın dibine kadar gelmeyi başarmışlardı. Bazıları giyinmişler, asansör bekliyorlardı. On iki kadar kişi yine zorla sıradan çıkarılmışlardı. Bunlardan biri onu eleyen doktora saldırmaya kalktı. Ama bir polis sonuna kadar çevirdiği uzaklaştırma aygıtıyla ona dokundurdu. Adam yere devrildi.

Richards alçak bir masanın önünde durdu. Ona elli değişik hastalığa tutulup tutulmadığını sordular. Çoğu solunum sistemiyle ilgiliydi. Richards ailede bir grip vakası/ görüldüğünü söylediği zaman doktor hemen başını kaldırdı.

«Karin mı?»

«Hayır. Kızım.»

«Yaşı?»

«Bir buçuk yaşında.»

«Bağışıklık aşısı yapıldı mı? Yalan söyleme!» Doktor sanki Richards yalan söylemeye kalkışmış gibi bağırıyordu. «Sağlık istatistiklerini kontrol edeceğiz!»

«Aşı 2023 Temmuzunda yapıldı. Ek aşı ile 2023 Eylülünde. Blokumuzdaki sağlık kliniğinde.»

«Geç.»

Richard bir an masanın üzerinden uzanarak doktorun boynunu kırmak istedi. Ama onun yerine ilerledi.

En sonda saçları iyice kısa kesilmiş, sert tavırlı bir kadın doktor bekliyordu. Bir kulağına elektrik akımcısı takmıştı. Genç adama eşcinsel olup olmadığını sordu.

«Hayır.»

«Hiç ağır bir suç yüzünden tutuklandın mı?»

«Hayır.»

«Ciddi fobilerin var mı? Yani...»

«Hayır.»

Kadın biraz da azametle, «Tanımlamayı dinlemen daha iyi olur,» dedi. «Yani...»

«Olağandışı, zorlayıcı korkuların var mı? Klostrofobi, akro-fobi gibi. Yok.»

Kadın dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Sert sert konuşmaya hazırlanıyormuş gibiydi. «Halüsinasyona neden olan ya da alışkanlık yapan maddeler kullanıyor musun? Ya da kullandın mı?»

«Hayır.»

«Bir yakının hükümete ya da Şebekeye karşı suç işlediği için tutuklandı mı?»

«Hayır.»

«Şu sadakat yeminini ve Yarışma Komisyonuna izin verdiğini açıklayan belgeyi imzala... şey... Bay Richards.» Genç adam imzasını attı.

«Hademeye kartını göster ve numarayı söyle...»

Richards kadının cümlesini tamamlamasını beklemeden döndü ve baş parmağıyla dişlek hademeye işaret etti. «Yirmi altı numara, tavşan.» Hademe onun eşyalarını getirdi. Richards ağır ağır giyindikten sonra asansörlere doğru gitti.

Kalabalık arttığı sırada asansörün kapısı açıldı. Kurşun geçirmeyen bölme bu sefer boştu. Polis sıksa bir adamdı. Burnunun yanında iri bir et beni vardı. Şarkı söyler gibi, «Arkaya geçin,» dedi. «Lütfen arkaya geçin.»

Kapılar kapanırken Richards salonun diğer kapısından içeriye soyadları S harfiyle başlayan adayların girdiklerini gördü. Not defterli doktor onlara yaklaşıyordu. Sonra kapılar kapandı. Üçüncü kata çıktılar. Yarı aydınlık, çok büyük bir yatakhane kapıları açıldı. Demir ve branda bezinden yapılmış ranzalardan oluşan sıra sanki sonsuzluğa dek uzanıyordu.

İki polis, adayların asansörden inmelerini kontrol ederek onlara yatak numaralarını verdiler. Richards'inki 940'di. Ranzaya kabarık bir yastık ve kahverengi bir battaniye konmuştu. Richards yatağa uzanarak ayakbaşılarını yere attı. Ayakları ranzanın ucundan uzanıyordu. Ama bu bakımdan yapılacak bir şey yoktu.

Genç adam ellerini ensesinin altına sokarak gözlerini tavana dikti.

tatsızdı- Sanki mutfaktaki bir vampir aşçı bütün lezzeti emip almış, geriye kaba besleyici maddeleri bırakmıştı.

Richards, bizimkiler bu sabah ne yiyorlar, diye kendi kendine sordu. Yosun hapları. Bebek için suni süt... Genç adam ani bir çaresizlikle sarsıldı. Tanrım! Elimize para ne zaman geçecek? Bugün mü? Yarın mı?

Gelecek hafta mı? Hoş, belki bu da sadece bir oyun. Göz kamaştırıcı bir tuzak. Değil gökkuşağının sonunda bir çömlek altın, gökkuşağı bile yok...

Richards saat yedide zil çalınca kadar gözleri boş tabağında öylece oturdu. Sonra grubu asansörlere götürdüler.

. . . Eksi 093

ve Geriye Sayma . . .

Richards'ın bulunduğu elli kişilik grubu önce dördüncü katta çok büyük bir odaya soktular. Burada sadece postacıların mektupları attıkları yarıklara benzer şeyler vardı. Adaylar yine kartlarını gösterdiler ve asansör kapıları arkalarından hisırdarak kapandı.

Ami açılmaya başlamış zayıf bir adam içeri girdi. Arkasındaki laboratuvar gömleğinin önünde yarışma amblemi vardı. Bir meşale ve üzerinde bir insan kafasının silüeti.

Adam, «Lütfen soyunun ve bütün değerli eşyalarınızı ayırın,» dedi. «Sonra giysilerinizi yanmaları için o deliklerden atın. Size yarışma tulumları verilecek.» Büyük bir cömertlikte bulunuyormuş gibi gülümsedi. «Yarışmalarla ilgili kişisel kararlarınız ne olursa olsun, tulumlar sizde kalabilir.»

Bazıları söylendiler ama herkes bu emre uydu.

Zayıf adam, «Lütfen çabuk olun,»(diyerek elini iki defa çırpı. Oyun saatinin sona erdiğini açıklayan bir ilkokul öğretmeni gibi. «Yapmamız gereken çok şey var.»

Richards, «Siz de yarışmalara mı katılacaksınız?» diye sordu.

Zayıf adam ona şaşkın şaşkın baktı. Gerilerde biri usulca güldü.

Richards, «Neyse, neyse...» diyerek pantolonunu çıkardı. Değeri olmayan «değerli» eşyalarını alarak gömleğini, pantolonunu ve külotunu duvardaki yarıkların birinden attı. Aşağıda bir yerde bir alev parlayıp söndü.

Dipteki kapı açıldı ve adamlar tekerlekli sepetleri iterek içeri girdiler. Sepetlerin üzerindeki etiketlerde K, O, B ve ÇB yazılıydı. Richards ÇB yazılı sepetten uzun bir tulum aldı. Bunun sarkacağını sanıyordu. Ama giysi vücuduna iyice uydu. Tulum ipeğe benzeyen ama çok daha sağlam olan yumuşak bir kumaştan yapılmıştı. Önünde bir tek naylon fermuar vardı. Bütün tulumlar koyu maviydi ve sağ göğüs cebinin üzerine yarışma amblemi dikilmişti. Bütün grup bu yeni kılığa büründü-ğü zaman Ben Richards'a sanki yüzünün tüm hatları silinmiş gibi geldi.

Zayıf adam, «Lütfen bu taraftan,» diyerek onları bir başka bekleme odasına soktu. O kaçınılmaz Bedava-V bir köşede anırmaya ve gıdıklamaya benzer sesler çıkarıp duruyordu.

Geride yine bir kapı görülüyordu. Üstündeki tabelada «Buradan» yazılıydı. Ve bir ok da kapıyı işaret ediyordu.

Adaylar oturdular. Richards kısa bir süre sonra ayağa kalktı. Pencereye giderek dışarıya baktı. Şimdi daha yukarı katlardan birindeydiler. Hâlâ yağmur yağıyordu. Sokaklar ıslak, kara ve kaygandı. Genç adam Sheila'nın o sırada ne yap tığını, düşündü.

. . . Eksi 092

ve Geriye Sayma . . .

Richards onu çeyrek gece kapıdan girdi. Artık on kişilik bir gruptaydı. Tek sıra olmuşlardı. Kartları incelendi. İçeride üç taraflı on bölme vardı. Ama bunlar daha özenle yapılmıştı. Yan bölmeler ses geçirmeyen mantar panolardan oluşturulmuştu. Tavandaki ışık yumuşaktı. Gizli hoparlörlerden müzik geliyordu. Yerde tüylü bir halı vardı. Richards ayaklarının altında-

ki şeyin çimento olmadığını farkederek şaşırdı.

Zayıf adam ona bir şeyler söylüyordu.

Richards gözlerini kırptırdı. «Ha?»

Zayıf adam onu azarlarca, «6 numaralı bölme,» diye tekrarladı.

«Ya...»

Genç adam 6 numaralı bölmeye girdi. İçeride bir masa, gerisinde de göz hizasında büyük bir duvar saati vardı. Masaya yontulmuş bir kalemle bir deste kâğıt konmuştu. Richards kâğıtların ucuz cinsten olduklarını farketti.

Masanın yanında göz kamaştırıcı bir bilgisayar çağı rahibesi duruyordu. Uzun boylu, yapılı bir sarışındı. Yanardönerli kısacık bir şort giymişti. Bahk ağı gibi ipek bluzunun altından göğüslerinin rujlu uçları gözüküyordu.

Kadın, «Lütfen oturun,» dedi. «Ben Rinda Ward'im. Test uzmanınız.» Elini uzattı.

Şaşalayan Richards Rinda'nın elini sıktı. «Benjamin Richards.»

«Sizi Ben diye çağırabilir miyim?» Genç kadının gülümsemesi çekiciydi ama kişiliğiyle bir ilgisi yoktu. Richards bu iyi beslenmiş vücudunu teşhir eden etli butlu kadın karşısında duyması gereken isteği hissetti. Ve

öfkelenildi. O da böyle mi doyum sağlıyor, diye kendi kendine sordu. Kıyma makinesine gitmek üzere olan zavallılara vücudunu göstererek?

Genç adam, «Tabii,» dedi. «Göğüsleriniz çok güzel.»

Rinda'nın kılı bile kılmıdamadı. «Teşekkür ederim.» Richards oturdu. Kadın başını eğmiş ona bakıyordu. Genç adam ise ona bakmak için kafasını kaldırmıştı. Bu, durumu daha da utanılacak bir hale sokuyordu. «Dünkü fiziksel muayene vücudunuz bakımından ne anlama geliyorsa, bu test de zihin yetenekleriniz bakımından aynı anlama geliyor. Test oldukça uzun sürecektir. Öğle yemeğinizi üçe doğru yiyeceksiniz. Tabii sınavı geçebildiğiniz takdirde.» Kadın sık sık gülümsüyordu. «Birinci bölüm sözlü. Size test kitapçığını verdiğim andan itibaren tam bir saatiniz olacak. Sınav sırasında sorular sorabilirsiniz. Ben de onları cevaplayacağım. Tabii cevaplama iznim olan konularda. Ama test sorularının cevaplarını vermeyeceğim. Anlıyor musunuz?»

«Evet.»

Rinda genç adama kitapçığı verdi. Üzerinde büyük, kırmızı bir el resmi vardı. Avucu gözüküyordu. Altında iri kırmızı harflerle «DUR» yazılıydı. Test uzmanı başlamanızı söylemeden bu kitapçığı açmayın.»

Richards, «Ağır...» diye mırıldandı.

«Efendim?» Kadın biçim verilmiş kaşlarını hafifçe kaldırdı.

«Hiç...»

Rinda ezberlemiş gibi, «Kitapçığı açtığımız zaman bir soru kâğıdı bulacaksınız,» dedi. «İşaretler belirgin olmalı. Bir cevabı değiştirmek istediğiniz zaman lütfen sözcükleri iyice silin. Bir sorunun cevabını bilmiyorsanız tahmine kalkışmayın. Anlıyor musunuz?»

«Evet..»

•O halde lütfen birinci sayfayı açın ve başlayın. Ben, Tamam ' dediğim zaman lütfen kaleminizi bırakın. Artık başlayabilirsiniz.»

Richards başlamadı. Onun yerine kadının vücudunu küstahça ağır ağır inceledi.

Rinda kızardı. «Saatiniz başladı, Ben. En iyisi...»

Genç adam, «Neden herkes Kanalin güneyinden gelmiş biriyle konuşurken onun şehvet düşkün, geri zekâlı bir yaratık olduğunu sanıyor?» diye sordu.

Kadın şaşırılmıştı. «Ben... Hiçbir zaman...»

«Evet, siz hiçbir zaman...» Richards gülerken kurşun kalem aldı. «Tanrım. Hepiniz de aptalsınız.»

Rinda hâlâ bir cevap ya da bu saldırının nedenlerini ararken Richards kâğıdın üzerine eğildi. Belki de kadın gerçekten hiçbir şey anlayamamıştı.

Birinci bölümde bir cümledeki eksik sözcüğün bulunması isteniyordu.

1. Tek ... ile yaz olmaz.

a. düşünce

b. bira

c. kırlangıç

d. cinayet

e. yukarıdakilerin hiçbirisi değil.

Richards kâğıdı hızla doldurdu. Düşünmek ya da bir cevabi incelemek için pek durmuyordu bile. Eksik sözcüklerin bulunmasını, dilbilgisi ve sonra da zıt kelimeler izledi. Richards son cevabı yazdığı sırada daha saatin dolmasına on beş dakika vardı. Ama kadın kâğıdı almadı. Yasalara göre genç adam sınav kâğıdını ancak bir saat dolduğu zaman verebilirdi. Richards da arkasına yaslanarak, kadının yan çıplak vücudunu sessizce süzdü. Sessizlik boğucu ve elektrikli bir hal aldı. Richards kadının, keşke mantom olsaydı, diye düşündüğünü sezdi ve sevindi.

Saat dolduğu zaman Rinda genç adama başka bir sınav kitapçığını verdi. Bunun birinci sayfasında bir benzin karbüratörünün resmi vardı.

Altına, «Bunu nereye koyarsınız?» diye yazılmıştı.

a. bir çim kırma makinesinin içine

b. Bir Bedava-V'ye

c. bir elektrikli hamağa

d. otomobile

e. hiçbirine

Üçüncü sınav matematikle ilgiliydi. Richards sayılardan pek anlamazdı. Zamanın hızla geçtiğini farkederek hafifçe terlemeye başladı. Sonunda iyice telaşlandı. Son soruyu cevaplayamadı. Rinda kitapçıkla kâğıdı onun elinden çekip alırken gülümsemesi fazla yayılmıştı. «Bu sefer o kadar hızlı olmadı, Ben.»

Richards da gülümsedi. «Ama sonuç iyi.» Eğilerek Rinda'nın kabaetine hafifçe vurdu. «Bir duş yap, kızım. Çok başarılısın.»

Kadın kıpkırmızı kesildi. «Sizi diskalifiye ettirebilirim.»

«Haydi oradan. Sen sadece kendini kovdurabilirsin!»

«Defol! Sıraya gir!» Rinda'nın dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Neredeyse ağlayacaktı.

Richards bir an Rinda'ya acıyacak gibi oldu ama bu duyguyu bastırdı. «Bu gece güzelce eğlen. Dışarı çıkıp yemek ye. Altı ayrı türlü yemek. Bu hafta kiminle yatıyorsan onunla çık. Ve küçücük berbat bir apartmanda grip yüzünden ölmekte olan kızımı düşün.»

Genç adam dışarı çıkarken, bembeyaz kesilmiş olan kadın ın arkasından baktı.

Richards'm on kişilik grubu altıya inmişti. Hep birlikte yandaki odaya geçtiler. Saat bir buçuk olmuştu.

. . . Eksi 091

ve Geriye Sayma . . .

Küçük bölmedeki masanın diğer tarafında oturan doktor küçücük kalın mercekli bir gözlük takmıştı. Hayatından çok memnunmuş gibi pis pis gülmesi, Richards'a çocukken tanıdığı geri zekâlı birini hatırlattı. Bu çocuk okuldaki tribünlerin altına çömelerek yukandaki kızların bacaklarına bakmaktan çok hoşlanırdı. Richards gülümsedi.

Doktor ilk mürekkep lekesini açarak, «Aklına hoş bir şey mi geldi?» diye sordu. Pis gülümsemesi biraz yayıldı.

«Evet. Bana vaktiyle tanıdığım birini hatırlattın.»

«Ya? Kimi?»

-Boşver.»

•Pekâlâ. Şimdi... sence bu neye benziyor?»

Richards mürekkep lekesine baktı. Sağ koluna tansiyon aleti takılmış, kafasına elektrotlar yapıştırılmıştı. Bütün teller doktorun yanındaki bir aygıta uzanıyor, bir bilgisayarın ekranında titrek çizgiler birbirlerini izliyordu.

«İki zenci kadına. Öpüşüyorlar.»

Doktor başka bir kartı açtı. «Ya bu?»

«Spor bir arabaya. Jaquar'a benziyor.»

«Benzinle çalışan arabalardan hoşlanıyor musun?»

Richards omzunu silkti. «Çocukken araba modelleri koleksiyonum vardı.»

Doktor not aldı, sonra başka bir kartı açtı.

«Hasta biri. Yan yatmış. Yüzündeki gölgeler hapishane parmaklıklarını hatırlatıyor.»

«Ya bu sonuncusu?»

Richards gülmeye başladı. «Gübre yığınınna benziyor.» Doktorun, arkasında beyaz gömleğiyle tribünlerin altında koşara»

kızlara baktığım düşündü ve yine gülmekten katıldı. Doktor ise hâlâ pis pis gülümsüyordu. O yüzden Richards'ın hayali daha gerçeğe benzer, bu yüzden de daha komik bir hal ahyordu. Sonunda genç adamın kahkahaları kesildi. Richards hıçkırdı ve sustu.

«Herhalde bana bir açıklama yapmayı...»

Richards, «Hayır,» dedi. «Bunu yapamam.»

«O halde devam edelim. Şimdi sıra 'Çağrışım'da.» Doktor açıklama yapma gereğini duymadı. Richards haberin kulaktan kulağa yayıldığına karar verdi. Bu iyiydi işte. Böylece zaman kazanacaktı.

«Hazır mısın?»

!<Evet.»

Doktor iç cebinden bir kronometre çıkardı. Tükenmez kaleminin tepesine bastırdı. Ve önündeki listeyi inceledi.

«Doktor.»

«Zenci.»

«Penis.»

«Organ.»

«Kırmızı.»

«Siyah.»

«Gümüş.»

«Hançer.»

«Tüfek.»

«Cinayet.»

«Kazanmak.»

«Para.»

«Seks.»

«Testler.»

«Vuruş.»

«Atma.»

Doktor listeyi okumayı sürdürdü. Elliden fazla kelime söyledi, sonra kronometreyi durdurarak kalemını masaya bıraktı «İyi.» Ellerini kavuşturarak ciddi ciddi Richards'a baktı. «Son bir sorum var, Ben. Bir sözü duyduğum zaman onun yalan olup olmadığını hemen anladığımı iddia etmeyeceğim. Ama bağlı olduğun makine belirtecek. Yarışmalara intihar etmek istediğin İçin mi gireceksin?»

-^•31

ta çıkardılar. Götürüldükleri daire büyük bir salon, tuvalet ve yataktaneden oluşuyordu. Onlara koridorun dibinde kafeteryanın saat yedide sıcak yemek vereceğini bildirdiler.

Richards birkaç dakika hareketsiz oturdu. Sonra ayağa kalkarak giriş kapısının önünde duran polisin yanına gitti. «Burada telefon var mı, ahbap?» Dışarıda bir yere telefon etmelerine izin verileceğini sanmıyordu. Ama polis başparmağıyla koridoru işaret etti.

Richards kapıyı açarak dışarıya baktı. Evet, orada bir telefon vardı. Kumbarah bir telefon.

Genç adam tekrar polise döndü. «Dinle, telefon etmem için bana elli sent ödünç verersen...»

«Boşversene sen!>-

Richards ölkesine hakim oldu. «Karımı aramak istiyorum. Çocuğumuz hasta. Tanrı aşkına. kendini benim yerime koy.»

Polis güldü. Kısaca. Pis pis. «Hepiniz aynısınız. Yılın her günü için bir hikâye. Noel'de ve Anneler Gününde üç boyutlu ve renkli.»

«Seni köpek!» Richards'ın bakışlarındaki bir şey ve omuzlarının duruşu polisin birdenbire gözlerini duvara dikmesine neden oldu. «Sen evli değil misin? Hiç sıkışıp borç istemek zorunda kaimadın mı? Kendini aşağı görmene rağmen?»

Memur birdenbire elini tulumunun cebine sokarak bir avuç plastik para çıkardı. İki yeni yirmi beşliği Richards'a vererek geri kalan paraları tekrar cebine attı. Richards'ı tulumundan sıkıca yakaladı. «Charlie Grady yufka yürekli olduğu için buraya birisini yollarsan beynini dağıtırım, solucan.»

Richards usulca, «Teşekkür ederim,» dedi. «Borç için teşekkürler.»

Grady güldü ve genç adamı bıraktı. Richards hole çıkarak telefona gitti. Parayı kumbaraya atarak apartmanın beşinci kat koridorundaki telefonun numaralarını bastı. Koridorun dibindeki Jenner denilen dişi köpeğin cevap vermeyeceğini umarım, diye düşünüyordu. Sesimi tanıır tanımaz, «Yanlış numara,» diye bağırır ve paralar da yanar.

Telefon altı kez çaldı, sonra tanımadığım bir ses, «Alo?» dedi.

«5C'den Sheila Richards'la konuşmak istiyorum.»

F : 3

«Sokağa çıktı sanırım.» Kadın bir an durdu, sonra da anlamlı anlamlı ekledi. «Sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşiyor. Çocukları hasta. Adam da haytanın teki.»

Richards sanki ağzına pamuk doldurulmuş gibi boğuk boğuk, «Lütfen kapıya vuruverin,» dedi.

«Bir dakika...»

Kadının elinden bıraktığı alıcı duvara çarptı. Richards rüyada gibi uzaklardan gelen sesler duydu. Tanımadığı o kadın kapıya vuruyor ve sesleniyordu. «Telefon! Sizi telefondan istiyorlar, Bayan Richards!»

Kadın yarım dakika sonra tekrar telefona geldi. «Evde yok. Çocuğın bağırdığını duyuyorum ama kendisi içeride değil. Dediğim gibi filo geldiği zaman o da fırsat kolluyor.» Kıkır kıkır güldü.

Richards telefon hattından kayarak diğer taraftaki alıcıdan dışarı fırlamak istedi. O yabancı kadının gırtlığını, gözleri yuvalarından uğrayıncaya kadar sıkabilirdi. «Lütfen mesajımı ona iletin. Kâğıt yoksa söyleyeceklerimi duvara yazın.»

«Kalemim yok. Artık kapatıyorum. Hoşçakalın.»

Richards paniğe kapılarak, «Bir dakika!» diye haykırdı.

«Ben... Bir dakika...» Kadın istemeye istemeye konuşuyordu. «Merdivenden çıkıyor.»

Ter içinde kalan Richards duvara yaslandı. Bir dakika sonra Sheila'nın meraklı, ihtiyatlı sesini duydu. Sesinde hafif bir korku da vardı. «Alo?»

«Sheila?» Genç adam gözlerini yumdu. Bütün ağırlığını dayandığı duvara vermişti.

«Ben! Ben, sen misin? İyi misin?»

«Evet. Çok iyiyim. Cathy... o...»

«Yine aynı. Ateşi o kadar yüksek değil ama göğsü çok hırlıyor. Ben bana ciğerleri su toplamış gibi geliyor. Ya zatürreeye tutulduysa?»

«Her şey düzelecek. Her şey düzelecek.»

«Ben...» Sheila uzun bir an sustu. «Cathy'i yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama bunu yapmak zorundaydım. Bu sabah iki müşteri buldum. Çok üzgünüm. Ama Cathy için ilaç aldım. İyi bir ilaç.»

Richards, «O ilaçlar hiçbir işe yaramaz,» dedi. «Dinle. Ar-

tık öyle yapma, Sheila. Lütfen. Beni seçeceklerini sanıyorum. Gerçekten. Gruptan daha fazla hevesliyi atamazlar. Çünkü pek çok yarışma programı var. Hepsine yem bulmak gerekiyor. Galiba avans da veriyorlar. Bayan Upshaw...»-

Sheila ifadesiz bir sesle, «Siyah elbiseyle pek berbattı,» diye kocasının sözünü kesti.

«Bırak şimdi bunu. Cathy'nin yanından ayrılma, Sheila. Artık müşteri yok.»

«Pekâlâ. Artık sokağa çıkmam.» Ama karısının sesindeki ifadeyi farkedenden genç adam ona inanmadı. Sheila ekledi. «Seni seviyorum, Ben.»

«Ben de seni se...»

Santraldaki kız, «Üç dakika doldu,» diye haber verdi. «Devam etmek istiyorsanız lütfen bir yeni yirmi beşlik atın. Ya da üç eski yirmi beşlik.»

Richards, «Bir saniye bekle!» diye haykırdı. «Aradan çık, dişi köpek! Sen...»

Telefon kapanmıştı. Şimdi sadece hafif bir uğultu duyuluyordu.

Richards alıcıyı fırlattı. Gümüş kordonun uzunluğu kadar uçtu. Sonra geri dönerek duvara çarptı. Bir sarkaç gibi ağır ağır öne arkaya sallanmaya başladı. Bir insanı bir defa soktuktan sonra ölen acayip bir yılan benziyordu.

Genç adam geri dönerken uyuşukça, birileri bunu ödemeli, diye düşündü. Ödemek zorunda.

.. . Eksi 089

ve Geriye Sayma . . .

Adaylar ertesi sabah ona kadar beşinci kattaki dairede kaldılar. Richards öfke, endişe ve hayal kırıklığı yüzünden neredeyse çıldıracaktı. Sonra genç ve biraz da homoya benzeyen bir «arkadaş» içeri girdi. Yanıma üniforması pek dardı. Delikanlı, «Lütfen asansöre biner misiniz,» dedi. Adaylar artık üç yüz ki-

siydiler. Gece altmış kadar kişi sessizce ve acı vermeden götürülmüşlerdi. Onlardan biri de durmadan açık saçık hikâyeler anlatan çocuktı.

Adayları ellişer kişilik kafiler halinde altıncı kattaki küçük bir salona götürdüler. Pek lüks bir yerdi burası. Döşenirken bol bol kırmızı pelüş kullanılmıştı. Her koltuğun gerçek tahtadan yapılmış olan kolunda bir tabla vardı. Richards buruşmuş olan Blams paketini çıkardı. Külleri yere silkmeye başladı.

Önde küçük bir sahne vardı, ortasında da bir kürsü. Kürsünün üzerine su dolu bir sürahi konmuştu.

Onu çeyrek geçe homoya benzeyen genç kürsüye doğru yürüdü. «Yarışma Programlarının Yönetici Yardımcısıyla tanışmanızı istiyorum. Sayın Arthur M. Burns.»

Richards'ın arkasından biri ekşi ekşi, «Yaşasın!» dedi. Başının tepesi kabak, kır saçlı, şişmanca bir adam sahneye çıktı. Kürsünün yanında durarak başını yana eğdi.. Sanki sadece kendisinin duyabildiği alkış seslerini dinliyordu. Sonra adaylara gülümsedi. Işıl ışıl dişlerini göstererek neşeyle. Ve bu gülümsemeyle-^anki takım elbiseli, orta yaşlı, şişman bir aşk meleğine dönüştü.

Burns, «Hepinizi kutlarım,» dedi. «Başardınız.» Bütün adaylar içlerini çektiler. Sonra bazıları güldü, bazıları da yanlarındaki adayların sırtlarına vurdular. Çoğu yeniden sigara yaktı.

O ekşi sesli adam, «Yaşasın,» diye tekrarladı. «Biraz sonra çıkacağınız programlar ve yedinci kattaki odalarınızın numaraları size bildirilecek. Katılacağınız belirli programların yapımcıları sizden ne istendiğini açıklayacaklar. Ama ondan önce sizi yeniden kutlamak, cesur ve becerikli insanlar olduğunuzu söylemek istiyorum. Elinizde tam bir erkek gibi davranma fırsatı olduğu için devletin ianesiyle geçinmeyi reddettiniz.-Ve ben şahsen sizin çağımızın gerçek kahramanları olduğunuzu düşünüyorum.»

Ekşi sesli adam. «Saçma...» dedi.

Yandaki kapı açıldı ve arkalarında kırmızı gömlekler olan on iki yarışma teşrifatçısı içeri girdi. Adamlar adlan okumaya başladılar. Adaylara beyaz zarfları verdiler. Çok geçmeden zarflar yerlere konfetiler gibi saçıldı. Plastik rol kartları okundu.

yeni dostlarla değiş tokuş edildi. Boğuk inilti, «Yaşasın,» sesleri ve alaylı bağırışlar duyuldu. Arthur M. Burns podyumdan onları seyrediyor ve dostça gülümşüyordu.

«Şu lanet olasıca 'Ne Kadar Sıcağa Dayanacaksın' progra-^i! Tanrım! Sıcağa hiç gelemem...»

«Kahretsin! Program ucuz bir yapım. Tele-hikâyelerden sonra yayınlanıyor. Tanrım!»

«'Paraya Çıkan Merdiven!' Tannm! Kalbimin hasta olduğundan haberim...»

«Bunu umuyordum ama hiç de...»

«Hey, Jake, Timsahlarla Yüzmek' programını hiç izledin jiii? Ben de sanıyordum ki...»

«Hiç de umduğum gibi değil...»

«...bence sen bu işi...»

«Lanet olsun...» q «...şu 'Tabancalar İçin Koş'...»

«Benjamin Richards! Ben Richards?»

Ona da beyaz bir zarf verdiler. Richards ucunu yırtarak açtı. Parmakları hafifçe titriyordu. Küçük plastik kartı ancak biraz çabaladıktan sonra çıkarabildi. Hiçbir şey anlayamadığı için kaşlarını çatarak karta baktı. Üzerinde hiçbir program adı yoktu. Sadece «ALTI NUMARALI ASANSÖR» yazılıydı.

Richards kartı göğüs cebine, kimliğinin yanına sokarak salondan çıktı. Koridorun dibindeki beş asansör gelecek haftanın yarışmacılarını yedinci kata çıkanyordu. Altı numaralı asansörün kapalı kapısının önünde dört kişi beklemekteydi. Richards aralarında ekşi sesli adamın da olduğunu farkettiler.

Genç adam, «Ne oluyor?» diye sordu. «Yoksa bize kapıyı mı gösteriyorlar?»

Ekşi sesli adam yirmi beş yaşlarında kadardı. Çirkin de sayılmazdı. Bir kolu kuruyup incelmışti. Herhalde çocuk felci neden olmuştu buna. Hastalık 2005'te yeniden ortaya çıkmış ve kooperatif apartmanlarında çok kimseye bulaşmıştı.

Ekşi sesli genç adam anlamsızca güldü. «Nerede o şans? Ga-, liba bizi ödülleri pek büyük olduğu o programlara çıkaracaklar. Şu kriz geçirerek hastaneye yatmanızdan ya da gözünüzün kör olmasından veya iki kolunuzun birden kopmasından daha -önemli şeylere yol açan programlara. Yani yarışmacıyı öldürdük-

leri dizilere. En iyi saatler o programlara ayrılıyor, bebek.»

Onlara altıncı bir aday daha katıldı. Etrafına bakarak şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıran yakışıklı bir delikanlıydı.

Ekşi sesli genç adam, «Merhaba, ahmak,» dedi.

Saat on birde, diğer yarışmacılar yukarıya çıkarıldıktan sonra altı numaralı asansörün kapısı açıldı. O camlı bölmede bir polis vardı yine.

Ekşi sesli adam, «Gördünüz mü?» diye söylendi. «Biz tehlikeli tipleriz. Toplum düşmanları. Bizi gebertecekler.» Sert bir gangster taklidi yaparak hayali bir Sten'le camlı bölmeyi taradı. Polis ifadesiz bir suratla ona bakıyordu.

.. . Eksi 088

ve Geriye Sayma . . .

Sekizinci kattaki bekleme odası çok küçük, çok lüks ve çok özel bir yerdi. Richards yapayalnızdı odada.

Asansörle yukarı çıktıkları zaman polisler adaylardan üçünü lüks halılar döşeli bir koridordan hızla uzaklaştırmışlardı. Richards, ekşi sesli genç adam ve gözlerini kırıştıran delikanlı ise buraya sokmuşlardı. Richards'a küçükken seyrettiği eski TV yıldızlarını hatırlatan bir resepsiyon memuru üçü içeri girerlerken onlara gülümsemişti. (Kime benziyordu? Elizabeth Kelly'e mi? Yoksa Grace Taylor'a mı?) Kadın bir bölmedeki masanın başında oturuyordu. Etrafında o kadar çok saksılı bitki vardı ki, sanki Ekvator'daki ormanda bir siperdeydi. Kadın göz kamaştırıcı bir gülümseyişle, «Bay Jansky,» dedi. «Hemen içeri girin.»

Gözlerini durmadan kırpıp delikanlı dipteki odaya geçti. Adı Jimmy Laughlin olan ekşi sesli genç adamla Richards ihtiyatla konuşmaya başladılar. Richards, Laughlin'in kendisinden sadece üç blok ötede Rıhtım Sokağında oturduğunu öğrendi. Bir yıl öncesine kadar General Atamık'te motor siüci olarak çalışmıştı. Yarım gün. Sonra radyasyon sızdıran levhaları protesto etmek

için yapılan gösteriye katılmış ve işten kovulmuştu.

Laughlin. «Eh,» dedi. «Hiç olmazsa yaşıyorum. O köpeklere göre tek önemli şey de bu. Tabii ben kısırım. Ama bu hiç de önemli değil. Günde yedi yeni dolar gibi krallara yakışacak bir ücret karşılığında bu kadarlık bir tehlikeyi göze almaya değer.»

Laughlin, G.A.'dan kovulduğu zaman sakat kolu yüzünden iş bulmakta daha da zorluk çekmişti. İki yıl önce kansı astım olmuştu. Şimdiyse yataktan çıkamıyordu. Laughlin acı acı gülümsedi. «Sonunda büyük ödülü kazanmaya karar verdim. Bel-}ci McCone'un adamları beni yakalayamadan birkaç köpeği yüksek bir pencereden atmayı başarırım.»

«Yani sence biz...»

«'Koşucu' programına çıkıp çıkmayacağımızı mı soruyorsun? Tabii ona çıkacağız. Bana şu berbat sigaralarından bir tane daha versene, arkadaş.»

Richards paketi uzattı.

Kapı açıldı ve gözlerini sık sık kırpıp delikanlı kolunda bikinili güzel bir kadınla içeri girdi. Çocuk önlerinden geçerken onlara usulca, endişeyle gülümsedi.

«Bay Laughlin? İçeri girer misiniz?»

Böylece Richards yalnız kaldı. Resepsiyon memuru yine bitkilerin arasında kaybolmuştu.

Genç adam ayağa kalkarak köşedeki bedava sigara veren makineye gitti. Laughlin haklı olmalı, diye düşünüyordu. Bizi ö-nemli programlardan birine çıkaracaklar... Bir paket Blams olarak tekrar yerine geçti. Bir sigara yaktı.

Yirmi dakika kadar sonra Laughlin kolunda küllü san saçlı bir kadınla gözüktü. Richards'a, «Şirketteki arkadaşlarımdan biri,» diyerek sarışını işaret etti. Kadın ister istemez gülümserken yanakları çukurlaştı. Laughlin ekledi. «Hiç olmazsa içerdeki hayvanoğlu hayvan açık açık konuşuyor. Görüşürüz.» Dışarı çıktı. Resepsiyon memuru bitkilerin arasından başını uzattı. «Bay Richards? Lütfen girer misiniz?» Genç adam diğer odaya gitti.

. . . Eksi 087

ve Geriye Sayma ...

İç büro «Ölüm-topu» oynayacak kadar büyüktü. Dev bir duvar sadece büyük bir pencereden oluşuyordu. Batıya bakan bu pencereden orta halli ailelerin evleri, rıhtımdaki depo ve benzin tankları, Harding gölü gözüküyordu. Hem su, hem de gökyüzü uçuk griydi ve hâlâ yağmur yağıyordu.

Masanın arkasında oturan adam orta boyluydu ve kapkaraydı. Öylesine kömür gibiydi ki, Richards bir an hayal gördüğünü bile sandı. Sanki adam o eski zenci korolarının birinden fırlamıştı.

«Bay Richards.» Zenci ayağa kalkarak elini uzattı. Richards elini sıkmadığı zaman adam hiç şaşırmadı. Sadece elini geri çekerek tekrar yerine oturdu.

Richards masanın yarandaki bir iskemleye yerleşti ve sigarasını üzerinde yarışmalar amblemi olan bir tablaya bastırarak söndürdü.

«Adım Dan Killian, Bay Richards. Herhalde artık buraya neden getirildiğinizi tahmin ediyorsunuz. Hem kayıtlarımız, hem de size uygulanan testler çok zeki olduğunuzu açıklıyor.»

Richards ellerini kavuşturarak bekledi.

«'Koşucu' programında yarışacaksınız, Bay Richards. En önemli programımız o. Yarışmacıya en fazla para sağlayanı... ve onun bakımından en tehlikeli olanı da bu programa çıkmaya razı olduğunu açıklayan belge önümde. Onu imzalayacağınızdan da eminim. Ama önce neden sizi seçtiğimizi açıklamayı ve nasıl bir yarışmaya katılacağınızı iyice kavramanızı istiyorum.»

Richards sesini çıkarmadı.

Killian masasındaki tertemiz sumenin üzerine bir dosyayı çekti. Richards üzerinde adının yazılı olduğunu gördü. Killian dosyayı açtı.

«Benjamin Stuart Richards. Yirmi sekiz yaşında. 8 Ağustos 1997'de Harding kentinde dünyaya geldi. Eylül 2011'den Aralık 2013 yılına kadar Güney Kenti El İşleri Okuluna devam etti. Otoriteye saygı göstermediği için iki defa geçici olarak okuldan uzaklaştırıldı. Yanılmıyorsa müdür yardımcının arkası dönükken bacağının yukarısına tekme atmışsınız.»

Richards, «Saçma,» dedi. «Tekmeyi poposuna indirdim.»

Killian başını salladı. «Öyle olsun, Bay Richards. On altı yaşında kızlık soyadı Gordon olan Sheila Richards'la evlendiniz. Eski tip, ölünceye kadar sürecek bir anlaşmaydı bu. Her bakımdan bir asisiniz, öyle değil mi? Hiçbir sendikadan değilsiniz. Bunun nedeni Sendika Sadakat Yeminini ve Ücret Kontrolü Yönetmeliğini imzalamaya yanaşmamanız. Yanılmıyorsa, Bölge Valisi Johnsbury'den de 'Aşağılık sapık herif,' diye söz etmişsiniz.»

Richards, «Evet,» dedi.

«Çalışma siciliniz biraz karışık. Durun bakayım... altı kez işten koyulmuşsunuz. Bunun nedeni dikbaşlık, amirlerinize haka ret ve ilgililere kötü kötü küfretmek.»

Richards omzunu silktilti.

«Kısacası otorite ve topluma karşı olduğunuz düşünüyor. Hapse atılmayacak ve yasalarla başı ciddi biçimde derde girmeyecek kadar zeki ama yoldan sapmış bir insansınız. Uyuşturucu alışkanlığınız yok. Psikologlarımızdan biri çeşitli mürekkep lekelerini lezbiyenlere, gübreyle ve havayı kirleten benzinli bir araca benzettiğinizi bildirdi. Ayrıca anlaşılmayan bir nedenle kahkahalar atıp durmuşsunuz...»

«Doktor bana vaktiyle tanıdığım bir çocuğu hatırlattı. Okulda- tribünlerin altına girip kızları seyretmekten hoşlanırdı. O çocuk yani. Sizin doktorun neden hoşlandığını bilmiyorum.»

«Anlıyorum.» Killian hafifçe gülerken kara yüzünde bembeyaz dişleri ışıldadı. «2004 yılında çıkarılan Irk Yasalarının yasakladığı düşünceleriniz de varmış. Irkla ilgili düşünceler. Çağrışım testi sırasında da oldukça şiddetli yanıtlar vermişsiniz.»

Richards, «Burada yapacağım iş de şiddetle ilgili,» dedi.

«Orası öyle. Ama biz... bu tür yanıtları endişeyle karşılarız. Şimdi Yarışmalar Örgütünden daha geniş bir anlamda konuşuyorum. Ülkemiz açısından.»

Richards, «Birinin bir gece taşıtınızın kontak sistemine bir ırlanda çubuğu bağlamasından mı korkuyorsunuz?» diye sordu.

Killian başparmağını ıslatarak düşünceli düşünceli bir say-fayı çevirdi. «Ama yine de şansımız varmış, Bay Richards. Kadere bir rehine vermişsiniz. Yani... Catherine adlı on sekiz aylık bir kızınız var. Bu bir kaza mıydı?» Soğuk bir tavırla güldü.

Richards kızmadı. «Planlı bir şeydi. O sırada GA'da çalışıyordum. Nasıl olduysa radyasyona rağmen spermlerimden biri ölmedi. Belki de Tanrının bir şakasıydı. Bazen dünyanın haline bakıyor ve 'Herhalde çıldırmıştık,' diyorum.»

Killian hâlâ buz gibi bir tavırla gülümsüyordu. «Her neyse. Şimdi buradasınız. Ve gelecek salı 'Koşucu' programına katılacaksınız. O programı hiç izlediniz mi?»

«Evet.»

«O halde Bedava-V'nin en önemli programı olduğunu biliyorsunuz. İzleyiciler de buna katılma fırsatını buluyorlar. Hem kendilerini yarışmacıların yerine koyarak uzaktan, hem de programa gerçekten katılarak. Ben o programın yapımcısıyım.»

Richards, «Harika,» dedi.

«Şebekenin sizin gibi embriyon halindeki başbelalarını ortadan kaldırmak için yararlandığı en emin yöntemlerden biri de bu yarışma, Bay Richards. Dizi altı yıldan beri devam ediyor. Bugüne kadar hiçbir yarışmacı sağ çıkmadı. Acı gerçeği söylemek gerekirse, kimsenin sağ çıkacağını da sanmıyoruz.»

Richards kesin bir tavırla, «Öyleyse işe hile karıştırıyorsunuz,» diye fikrini açıkladı.

Killian dehşete kapılmadı. Daha çok, pek eğleniyormuş gibi bir hali vardı. «Öyle bir şey yapmıyoruz. Siz bu çağa hiç uymayan bir insan olduğunuzu unutuyorsunuz, Bay Richards. Kimse barlarda .otellerde ya da soğukta mağaza camekânlarının önünde toplanarak yarışma boyunca sizi desteklemeyecek. Ah, Tanrım! Hayır. Sizin ortadan kaldırılmanızı isteyecekler. Elle-lerinden gelirse bunu sağlamak için yardım da edecekler. Ne kadar karmaşa çıkarsa o kadar iyi. Ve McCone'la başa çıkmanız gerekecek. Evan McCone ve Avcılarla.»

Richards mırıldandı. «Bu yeni bir gruba benziyor.»

Killian, «McCone hiçbir zaman kaybetmez,» dedi.

Genç adam bir şeyler homurdandı.

«Salı gecesi canlı yayma katılacaksınız. Ondan sonraki programla*" bantların, filmlerin birleştirilmesinden elde edilecek. jvlümkün olursa canlı trî-yayın da yapacağız. Özellikle becerikli bir yarışmacı kişisel Waterloo'suna ulaşacağı zaman diğer yayınlan yanda kestiğimiz oldu. Kurallar çok basit. Size ya da geride kalan ailenizin üyelerine serbest kaldığımız her saat için yüz yeni dolar ödenecek. Size de dört bin sekiz yüz dolar 'kaçma parası' verilecek. Bu para, Avcılardan kırk sekiz saat kaçmayı başaracağınız varsayılarak hesaplanıyor. Tabii kırk sekiz saat dolmadan yakalandığınız takdirde paranın geri kalanını alacağız. Size on iki saatlik bir avantaj tanıyacağız. Otuz gün daya-nabilirseniz Büyük Ödülü alacaksınız. Bir milyar yeni dolar.»

Richards başını arkaya atarak güldü.

Killian da gülümsedi. «Ben de aynen sizin gibi düşünüyorum. Sormak istediğiniz bir şey var mı?»

«Bir tek şey var.» Richards öne doğru eğildi. Yüzündeki neşeli ifade kaybolmuştu. «Orada, dışanda yarışmacılardan birinin yerinde olmak ve kaçmaya çalışmak hoşunuza gider miydi?»

Killian bir kahkaha attı. Ellerini karnına dayadı ve gürültülü kahkahaları odada yankılandı. «Ah... Bay Richards... Kusuruma bakmayın...» Tekrar gülmeye başladı. Sonunda büyük beyaz bir mendille gözlerini kurularak kendini toplamaya çalıştı. «Gerçekten sizde mizah yeteneği var, Bay Richards. Ayn-ca... Siz... Ben...» Gülmemek için kendini zor tutuyordu. «Lütfen kusuruma bakmayın. Sözleriniz garibime gitti.»

«Öyle olduğu anlaşıyor.»

«Başka bir sorunuz var mı?»

«Hayır, yok.»

«Pekâlâ. Programdan önce görevli arkadaşlarla bir toplantı yapacağız. O pek ilginç kafanızda yeni sorular belirttiği takdirde lütfen o toplantıya kadar bekleyin.» Killian masasındaki bir düğmeye bastı.

Richards, «Ucuz eğlenceye ihtiyacım yok,» diye homurdandı. «Ben evliyim.»

Killian kaşlarını kaldırdı. «Emin misiniz? Sadakat hayranlık duyulacak bir şey, Bay Richards. Ama cumadan salıya kadar

uzun bir süre var. Belki de karınızı bir daha göremeyeceksiniz. Bu nedenle...»

«Ben evliyim.»

«Pekâlâ.» Killian kapıda beliren kıza başını salladı. O da dönerek gözden kayboldu. «Sizin için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı. Bay Richards? Dokuzuncu katta, özel bir dairede kalacaksınız. Yemeklerle ilgili makul istekleriniz hemen yerine getirilecek.»

«Bir şişe iyi cins bourbon. Ve bir telefon. Karımla konuşmak...»

«Ah, hayır. Çok üzgünüm. Bay Richards. Bourbon kolay. Ama bu belgeyi imzaladığınız an...» Killian kâğıdı Richards'a doğru iterek mürekkepli kalemı uzattı. «... Salı gününe kadar kimseyle görüşemeyeceksiniz. Kızı ister misiniz?»

«Hayır.» Richards belgeyi imzaladı. «Ama iki şişe bourbon yollayın.»

«Tabii.» Killian ayağa kalkarak tekrar elini uzattı.

Richards onun bu hareketine yine aldırmayarak odadan jçıkü.

Killian arkasından boş boş baktı. Artık gülümsemiyordu.

. . . Eksi 086

ve Geriye Sayma . . .

Richards salondan geçerken resepsiyon memuru hemen bitki siperinden fırlayarak ona bir zarf uzattı. Buna bir pusula iliştilmişti.

Bay Richards,

Konuşmamız sırasında bir tek konuyu açmayacağınızdan kuşkulaniyorum. Yani şu ara paraya çok ihtiyacınız olduğundan söz etmeyeceksiniz... Yanılıyor muyum?

Bütün iddiaların tersine Yarışma Örgütü avans vermez. Kendinizi bir yarışmacı saymamalısınız. Bu yaldızlı

tüylü halılar döşenmişti. Bedava-V kapatılmıştı, içerisi pek sessizdi. Vazolara çiçekler konmuştu. Kapının yanındaki duvarda üzerinde «Servis» yazılı bir düğme vardı. Richards alayla, herhalde servis çok hızlı, diye düşündü. Dokuzuncu kattaki dairenin kapısında iki polis bekliyordu. Genç adamın çıkıp bir yerlere gitmesini engellemek için.

Richards zile bastı ve kapı hemen açıldı. Polislerden biri, «Evet, Bay Richards?» dedi. Genç adama memur bu bay sözcüğünü pek isteksiz söylemiş gibi geldi. «İsteddiğiniz bourbon...»

Richards başını salladı. «Mesele o değil.» Polise Killian'm verdiği kuponları gösterdi. «Bunları bir yere götürmeni istiyorum.»

«Sadece adı ve adresi yazın, Bay Richards. Paketin teslim edilmesini sağlarım.»

Richards ayakkabı tamircisinin verdiği makbuzu buldu. Arkasına adresini ve Sheila'nın adını yazdı. Yırtık kâğıtla kupon kitapçığını polise verdi. Adam tam dönerken aklına başka bir şey geldi. «Hey! Bir dakika!»

Polis ona baktı. Richards kupon kitapçığını onun elinden kaptı. İlk kuponu açarak onda birini zımbalı çizginin üzerinden kopardı. Bu kâğıt bir yeni dolar değerindeydi.

«Charlie Grady adında bir polis tanıyor musun?»

«Charlie'yi mi?» Polis genç adama ihtiyatla baktı. «Evet, tanıyorum. Beşinci katta görevli.»

«Bunu ona ver.» Richards memura kuponun parçasını uzat-- ti. «Grady'e elli sentin tefeci faizi olduğunu söyle.»

Polis yine döndü. Ve Richards ona tekrar seslendi. «Karımdan ve Grady'den makbuz getireceksin değil mi?»

Memur ona tiksintiyle baktı. «Kalbin güven dolu değil mi?»

Richards öfkeyle gülümsedi. «Tabii. Bunu bana sizler öğrettiniz. Kanalın güneyinde her şeyi sizden öğrendim.»

Polis, «Seni kovalamalarını seyretmek çok eğlenceli olacak,» diye homurdandı. «İki elimde birer birayla Bedava-V'nin ekranına yapışacağım.»

Richards, «Sen sadece bana makbuzları getir,» diyerek kapıyı usulca memurun suratına kapattı.

Bourbon yirmi dakika sonra geldi. Richards şaşkın garsona kalın bir iki roman istediğini söyledi.

«Roman mı?»

«Kitap. Yani şu okunan şeyler. Sözcükler.» Richards eliyle Dix kitabın sayfalarını açıyormuş gibi yaptı.

Garson kararsızca, «Peki, efendim,» dedi. «Yemek söyleyecek misiniz?»

«Biftek. Bezelye. Patates püresi.» Richards bunları söylerken bir an kendi kendine, Tanrım, Sheila şimdi ne yiyor, diye sordu. Suni kahve içip bir hap mı yutacak? Sonra ekledi. «Süt. Kremalı elma tatlısı. Tamam mı?»

«Evet, efendim. Ayrıca...»

Richards birdenbire üzüldü. «Hayır. Hayır. Haydi git.» Aslında hiç iştahı yoktu. Hiç.

.. . Eksi 084

ve Geriye Sayma ...

Richards alayla gülerek, yarışmalar garsonu roman konusundaki sözlerini olduğu gibi almış, diye düşündü. Kitapları cetvelle ölçmüş galiba. Beş santimden kaim olanlarını seçmiş. Delikanlı genç adama adlarını o zamana kadar duymadığı üç kitap getirmişti. «Tanrı Bir İngilizdir» ve «Yabancı Gibi Değil» adlı çok eski iki roman. Ve üç yıl önce yayınlanan «Hizmet Etmenin Verdiği Zevk» adlı çok kalın bir kitap. Richards önce buna göz gezdirdi, sonra da yüzünü buruşturdu. Roman, General Atomik'te başarıya ulaşan yoksul bir gençle ilgiliydi. Kitabı karşı duvara fırlattı. «Tanrı Bir İngiliz»dir bundan daha iyiydi. Richards bir bardağa içki doldurarak romanı okumaya başladı.

Kapıya usulca vurulduğu sırada üç yüzüncü sayfaya gelmiş, içki şişelerinden biri boşalmıştı. Diğer şişeyi eline alarak kalktı, gidip kapıyı açtı. Polis orada duruyordu. «Makbuzalarınız, Bay Richards,» dedi.ve kapıyı çekip kapattı.

Sheila ona mektup yazmamış, sadece Cathy'nin bebeklik fotoğraflarından birini yollamıştı. Richards resme baktı ve sarhoş olduğu için de hemen gözleri yaşardı. Fotoğrafı cebine sokarak

diğer makbuza baktı. Charlie Grady bir trafik fişinin arkasına bir iki satır karalamıştı.

«Teşekkürler, solucan. Canın cehenneme.

Charlie Grady.»

Richards gülerek kâğıdı yere attı. Boş odaya, «Teşekkürler, Charlie,» dedi. «İşte buna ihtiyacım vardı.»

Tekrar kızının fotoğrafına baktı. Ağlayacağını anlayınca Charlie Grady'nin teşekkür pusulasını düşündü. Acaba sızmadan ikinci şişeyi de bitirebilir miyim? Bir bakayım.

Neredeyse bunu başaracaktı...

. . . Eksi 083

ve Geriye Sayma . . .

Richards cumartesi gününü içkinin neden olduğu baş ağrısıyla geçirdi. Akşama doğru biraz kendine gelir gibi olunca da yemekle birlikte iki şişe bourbon daha istedi. İki şişeyi de bitirdi. Pazar sabahı günün ilk ışıklarıyla uyandığı zaman ona yatak odasının dip duvarında yassı, katil gözlü iri tırtıllar ağır ağır aşağıya iniyorlarmış gibi geldi. O zaman salıya kadar bütün tepki yeteneğini öldürmesinin aleyhine olacağına karar verdi. Ve içkiden vazgeçti.

Bu seferki sarhoşluğun etkileri daha yavaş yavaş kayboldu. Bir hayli kustu. Midesinde çıkacak bir şey kalmadığı zaman da kuru kuru öğürdü. Pazar akşamı altıya doğru bu da geçti. Akşam yemeği için çorba söyledi. Bourbon da istemedi.

Erken yattı ve rahatsız bir uyku uyudu.

Pazartesi gününün önemli bir bölümünü yatak odasından çıkılan camla kapatılmış küçücük balkonda geçirdi. Şimdi rıhtımın çok yukarılarındaydı. Kâh yağmur yağıyor, kâh güneş açıyordu. Güzel bir gündü. O akşam ikinci romanı okudu ve erken yattı. Biraz daha rahat uyudu. Yalnız kötü bir rüya gördü. Sheila ölmüştü ve kendisi de onun cenaze törenindeydi. Biri kadını

f

tabutunda kaldırıp oturtmuş, ağzına yeni dolarlardan oluşan bir demeti sokmuştu. Richards karışma doğru koşarak o iğrenç şeyi çıkarmak istedi. Ama on iki kadar polis onu sımsıkı tutuyorlardı. Aralarında Charlie Grady de vardı. Adam gülerek, «işte kaybedenlerin başına bunlar gelir, solucan,» diyordu. Polisler başına tabancalarını dayadıkları sırada uyandı.

«Salı günü,» diyerek yataktan kalktı. Dipteki duvarda asılı olan güneş biçimi saat yediyi dokuz geçtiğini gösteriyordu. J3u tip saatler pek modaydı. On bir saatten daha az bir süre sonra «Koşucu» programı bütün Kuzey Amerika'ya canlı olarak yayınlanacaktı. Korku midesini bir an kavurdu sanki. Yirmi üç saat sonra ona bir av gözüyle bakmaya başlayacaklardı.

Uzun uzun sıcak duş yaptı. Tulumunu giyerek kahvaltı için jambonlu yumurta istedi. Ayrıca garsona bir karton Blams sigarasını yollamasını söyledi.

Ondan sonraki saatleri sessizce kitap okuyarak geçirdi. Saat tam ikide kapıya bir defa vuruldu. Üç polis ve yarışmalar at-letiyile daha da şişman ve gülünç gözükken Arthur B. Burns içeri girdiler. Bütün polislerin elinde aylak aylak dolaşanları uzaklaştırmak için kullandıkları o silahlardan vardı.

Burns, «Son brifing zamanı geldi, Bay Richards,» dedi. «Şimdi...»

«Tabii.» Richards okuduğu kitabın sayfasını işaretleyerek sigara masasına bıraktı. Birdenbire dehşet duymaya başlamıştı. Neredeyse paniğe kapılacaktı. Parmaklarının titrememesine bayağı sevindi.

. . . Eksi 082

ve Geriye Sayma ...

Yarışmalar Binasının onuncu katı daha aşağıdakilerden çok farklıydı. Richards onu daha yukarılara çıkarmayacaklarını biliyordu. Sokağa açılan o pis lobide başlayan «gitgide yükselme» hikâyesi burada, onuncu katta sona ermekteydi. Yayın buradan yapılıyordu.

Azrail Koşuyor

şişeyi alırken başını hafifçe eğdi.

«Bay Richards, sağımda oturan bu bey Fred Victor. 'Koşucu' programının yönetmeni. Diğer beyi tanıdığınızdan eminim. Bobby Thompson.»

Richards, ah, tabii ya, dedi kendi kendine. Bobby Thompson. «Koşucu-nun sunucusu... Sunucu yanardönerli yeşil bir tunik giymişti. Yeleye benzeyen saçları doğal olmayacak kadar pırlıl pırlıl ve gümüş rengiydi.

Richards. «Boyuyor musun?» diye sordu.

Thompson'un biçimli kaşları kalktı. «Efendim?»

Richards mırıldandı. «Boşver.»

Killian, «Bay Richards'ı hoşgörüyü karşılmalısınız,» dedi gülümseyerek. «Onda had halde kabalık hastalığı var.»

Thompson, «Ona hak vermiyor değilim,» diyerek bir sigara yaktı. «Bu durumda normal.» Richards bir an kendini rüya-daymış gibi hissetti.

Victor, «Lütfen buraya gelir misiniz, Bay Richards,» dedi. Genç adamı odanın öbür tarafındaki bir dizi ekrana doğru götürdü. Teknisyen işini bitirip odadan çıkmıştı. Victor iki düğmeye bastı ve «Koşucu» setinin sağ ve sol görüntüleri belirdi. Victor, «Hiçbir zaman prova yapmıyoruz,» diye açıkladı. «Provaların, programın o doğal havasını kaybettirdiğine inanıyoruz. Bobby uygun biçimde konuşuyor. Bu bakımdan çok da başarılı oluyor. Yayın tam altıda başlayacak. Harding saatine göre tabii. Bobby sahnenin ortasında, şu podyumda olacak. Açılışı yapacak ve sizin hakkınızda bilgi verecek. Monitörde birkaç fotoğraf görülecek. Siz sahnenin sağında, yanınızda iki yarışmalar muhafızıyla kuliste bekleyeceksiniz. Polisler ellerinde silahlarıyla sizinle birlikte sahneye çıkacaklar. Güzel bir etki yapacak bu.»

Richards, «Tabii,» dedi.

«İzleyiciler sizi yuhalayacaklar. Bu işi böyle yapıyoruz. Çünkü daha etkili oluyor. Tıpkı 'Ölüm-topu' maçlarında olduğu gibi.»

Richards, «Polisler beni boş kurşunlarla mı vuracaklar?» diye sordu. «Üzerime içi kan dolu birkaç torbacık asabilirsiniz. Zamanı gelince kanlar etrafa fışkırır. Bu da etkili olur.»

Victor, «Lütfen dikkat edin,» dedi. «Adınız söylendiği zaman

iki polisle sahneye çıkacaksınız. Bobby... şey... sizinle bir söyleşi vaDacak. Duygularınızı, düşüncelerinizi istediğiniz gibi açıklayabilirsiniz. Bu da etkili olur. Altı on geç. İlk Şebeke rek, lamı başlamadan önce size kaçma parası verilecek ve sahneden çıkacaksınız. Yanınızda polisler olmadan. Soldan çıkmayı unutmayın. Anlıyor musunuz?»

«Evet. Ya Laughlin?»

Victor kaşlarını çatarak bir sigara yaktı. «O sizden sonra çıkacak. Altı çeyrek geç. Aynı anda iki yarışma birden yapıyoruz. Çünkü çoğu zaman yarışmacılardan biri... şey... Avcılardan kaçmayı başaramıyor.»

«Delikanlı da destekçi mi olacak?»

«Bay Jansky mi? Evet. Ama bunların hiçbiri sizi ilgilendirmiyor, Bay Richards. Sahnenin solundan çıktığınız zaman size küçük bir kayıt makinesi verilecek. Altmış tane de on santim boyunda bant. Kamera cebinize sığacak. Hatta kabarıklık bile yapmayacak. Modern teknolojinin bir zaferi bu.»

«Güzel.»

Victor dudaklarını birbirine bastırdı. «Dan'ın da size söylediği gibi, Richards, siz sadece kitleler için bir yarışmacısınız. Aslında iş gören bir insandınız ve rolünüze de bu gözle bakmalısınız. Bantlar herhangi bir posta kutusuna atılabilir. Hemen bize getirilir. Böylece bantları o gece yayınlamak için gözden geçirecek zaman buluruz. Günde iki bant postalamadığınız takdirde kanunen ödül alma hakkınızı kaybedersiniz.»

«Ama Avcılar beni yine de yakalamaya çalışırlar değil mi?»

«Tabii. Onun için banılan postaya verin. O teypler yerinizi açıklamazlar. Zaten Avcılar yayın bölümüyle birlikte değil kendi başlarına çalışırlar.»

Richards buna pek ihtimal vermiyordu ama sesini çıkarmadı.

«Kayıt makinesini verdikten sonra sizi sokağa inen asansöre götüreceğiz. Doğrudan doğruya Rampart Sokağına açılıyor. Oraya vardığınız an başınızın çaresine bakmaya başlayacaksınız.» Victor bir an durdu. «Bir sorunuz var mı?»

«Hayır.»

«Öyleyse şimdi Bay Killian'la konuşun. Parayla ilgili bir ayrıntıyı daha halletmek istiyor.»

. . . Eksi 081

ve Geriye Sayma . . .

Richards iki yanında birer polisle kuliste duruyor ve heyecanla Bobby Thompson'u alkışlayan stüdyodaki seyircileri dinliyordu. Sinirleri iyice gerilmişti. Bu yüzden kendiyle alay ediyordu. Ancak bu da onu yatıştırmaya yetmiyordu.

Thompson, «Bu geceki ilk yarışmacı,» diyordu. «Kentimizin Kanalin güneyindeki mahallesinden kurnaz ve becerikli bir adam. Monitörde Richards'm günler önce gizli bir kamerayla alınmış olan resmi belirdi. Arkasında torbaya dönmüş kurşuni iş gömleği vardı. Arkadaki eşyalar beşinci kattaki bekleme odasında gördüklerine benziyordu. Richards, fotoğrafa rötuş yapılmış, diye düşündü. Alnımı biraz daraltmış, gözlerimi daha da çukura kaçırmışlar. Yanaklarım da daha çökmüş gibi duruyor. Bir teknisyen fırçasıyla ağzıma alaylı bir ifade vermiş... Genel olarak monitörde görülen Richards dehşet verici bir adamdı. Kentin ölüm meleği. Zalim; fazla zeki olmayan ama hayvanca ilkel bir kurnazlıkla davranan bir yaratık. Yukarı mahallede oturanların umacısı.

«Bu adam Benjamin Richards. Yirmi sekiz yaşında Suratı iyice ezberleyin! Yarım saat sonra bu adam etrafta dolaşmaya başlayacak. Onu gördüğünüz ve bu kanıtlandığı takdirde yüz yeni dolar alacaksınız. Hele öldürülmesini sağlarsanız bin dolar kazanacaksınız.»

Richards dalgın dalgın düşünürken birdenbire kendine geldi.

«...işte bu da Richards öldürüldüğü zaman ödülün verileceği kadın!»

Ekranda Sheila'nın bir fotoğrafı belirdi... Ama teknisyen yine o fırçayı kullanmıştı. Hem de daha belirgin bir biçimde. Sonuç korkunç olmuştu. Sheila'nın pek de güzel olmayan tatlı yüzü, kafasız ve pasaklı bir kadınıninkine dönüştürülmüştü. Kalın

di. «Burada ve evlerinde sizi izleyen dostlarımıza ne kadar süre dayanabileceğinizi açıklar mısınız?»

«Buradaki ve evlerindeki izleyicilere o resimdeki kadının karım olmadığını söylemek istiyorum. Bayağı bir sahtekârlık...»,

Seyirciler haykırmak onu susturdular. Nefret dolu sesleri tizleşmişti. Thompson onlar biraz susuncaya kadar hemen hemen bir dakika bekledi. Sonra da tekrarladi. «Ne kadar dayanabileceğinizi sanıyorsunuz, Bay Richards?»

Richards sakın sakın, «Otuz gün,» dedi. «Beni yakalayabilecek adamınız olduğuna sanmıyorum.»

Seyirciler yine bağırıştılar. Yumruklarını salladılar. Birileri domates attılar.

Thompson tekrar izleyicilere dönerek yine bağırıldı. «Bay Richards bu son, ucuz ve kabadayıcı sözlerden sonra sahneden ayrılıyor. Yarın öğle zamanı av başlayacak. Onun suratını hatırlayın! Belki hava otobüsünde sizin yanınıza oturacak... Ya da bir jet uçağında... Yerel 'Ölüm-topu' arenasında. O bu gece Harding'de. Yarın nerede olacak? New York'ta mı? Boise'da mı? Albuquerque'de mi? Colambus'ta mı? Yoksa sinsice sizin evin etrafında mı dolaşacak? Onu gördüğünüz zaman haber verecek misiniz?»

Seyirciler haykırdı. «EVETTTT!»

Richards birdenbire onlara müstehcen bir işaret yaptı. Bu kez seyirciler gerçekten sahneye doğru saldırdılar. Güruh genç adamı kameraların önünde parçalayamadan onu sahneden çıkardılar. Richards orada öldürülürse Şebeke yakında olmaları yayınlamaktan yoksun kalırdı.

. . . Eksi 080

ve Geriye Sayma . . .

Killian kulisteydi ve gülmekten ikibüklüm olmuştu. «Rolünüzü harika oynadınız, Bay Richards. Şahane! Keşke size bir ödül verebilseydim. O müstehcen işaret... Nefis!»

Richards, «Sizi memnun etmeye çalışıyorum,» dedi. Monitörlerde reklamlar görölüyordu. «Bana şu lanet olasıca kamerayı verin. Ondan sonra da gidip...»

Killian hâlâ gülüyordu. «Bu söylediğinizi bir akrobat bile başaramaz. Kamera burada.» Makineyi bir teknisyenden aldı. «Dolduruldu ve çalışmaya hazır. İşte klipsler de burada.» Ric-bards'a muşambaya sarılı, şaşılacak kadar ağır, dikdörtgen bir kutuyu uzattı.

Richards kamerayı bir cebine, klipsleri de diğerine attı. «Pekâlâ. Asansör nerede?»

Killian, «O kadar acele etmeyin,» dedi. «Bir dakikanız var. Hatta on iki dakikanız. On iki saatlik avans süreniz resmen altı buçukta başlayacak.»

Salondakiler yine öfkeyle haykırmaya başlamışlardı. Richards omzunun üzerinden baktı. Laughlin sahneye çıkmıştı. Genç adam ona çok acıdı.

Killian, «Sizden hoşlanıyorum, Richards,» diyordu. «Başarılı olacağınızı da sanıyorum. Kendinize göre kaba bir tarzınız var. Bu da pek hoşuma gidiyor. Ben aslında koleksiyoncuym. Mağara resimleri ve Mısır eserleri toplan. Aslında Mısır küplerimden çok, mağara resimlerine benziyorsunuz. Her neyse... Keşke sizi de koruyup koleksiyonuma alabilseydim. Mağara resimlerini koruyup aldığım gibi.»

«Beyin dalgalarını al, köpek! Onlar dosyada.»

Killian bu sözlere aldırmayarak, «Size bir öneride bulunacağım,» dedi. «Aslında yaşama şansınız hiç yok. Bütün millet ava çıktığı için hiç kimse yaşayamaz zaten. Ayrıca Avcılar da çok iyi eğitilmiş kişiler ve çok geliştirilmiş silahlar kullanıyorlar. Ama saklanırsanız biraz daha yaşayabilirsiniz. Bulabileceğiniz herhangi bir silah yerine bacaklarınızdan yararlanın. Ve sizin gibilerin yakınından ayrılmayın.» Elini Richards'a doğru salladı. «Salondaki o orta tabakadan iyi insanlara sokulmayın. Onlar sizden nefret ediyorlar. Bu karmaşık ve karanlık çağın getirdiği bütün korkuların simgesisiniz. İzleyicilerinin davranışlarının hepsi de rol değildi. Richards, Onlar sizden nefret ediyorlar! Bunu hissetmediniz mi?»

Genç adam, «Evet, hissettim,» diye cevap verdi. «Ben de onlardan nefret ediyorum.»

Killian güldü. «İşte sizi o yüzden öldürecekler.» Richards'ın kolunu tuttu. Parmakları şaşılacak kadar güçlüydü. «Bu taraftan...»

Sahnede Bobby Thompson seyircilerin pek hoşuna giden bir tavırla Laughlin'le alay ediyordu.

Beyaz bir koridordan geçtiler. Boştu burası. Dipte bir tek asansör vardı.

Killian, «Burada birbirimizden ayrılmıyoruz,» dedi. «Asansör hemen sokağa inecek. Dokuz saniyede.» Dördüncü kez elini u-zattı.

Richards yine sıklamadı. Ama hemen asansöre de binmedi. «Ya yukarı çıkarsam?» diye sordu. «Orada kimi öldürebilirim? En tepeye çıktığım takdirde kimleri gebertebilirim?»

Killian usulca gülerek duvardaki düğmeye bastı. Asansörün kapıları açıldı. «İşte bu yanınız çok hoşuma gidiyor. Richards. Büyük işler düşünüyorsunuz.»

Richards asansöre girdi. Kapılar birbirine doğru kaydı. Killian tekrarladı. «Saklanın.» Sonra Richards yalnız kaldı. Asansör sokağa doğru inerken midesi ağzına geldi.

. . . Eksi 079

ve Geriye Sayma ...

Asansörün kapıları doğrudan doğruya sokağa açıldı. Dışarıda bir polis bekliyordu. Ama Richards dışarı çıkarken ona bakmadı. Sadece düşünceli bir tavırla silahına vurarak yağmurda ileriye doğru baktı.

Hava yağmur yüzünden erken kararmıştı. Lambalar karanlıkların arasında mistik bir havayla parlıyordu. Rampart Sokağında, Yarışmalar Binasının gölgesinde yürüyen insanlar da hayaletlere benziyorlardı. Richards kendisinin de bir gölgeden farksız olduğunu biliyordu. Kükürt kokulu ıslak havayı derin derin içine çekti. Ağzında bıraktığı kötü tada rağmen yine de

yeceğin için üzülüyorum. Sana, arabana bindiğimi açıklayan bir pusula vereyim mi?»

«Tanrım! Bunu yapabilir misin? O zaman...»

Kanalın üzerinden aşmışlardı. Richards ansızın, «Dur da ineyim,» dedi. Thompson'un biraz önce verdiği zarftan bir yeni dolar çıkararak bunu ön kanepeye attı.

«Ah, sözlerime alınmadın ya? Ben...»

Richards, «Hayır,» dedi.

«O pusulayı yazacak mısın?»

Genç adam, «Canın cehenneme, sürüngen,» diye homurdanarak arabadan atladı. Hızla Drummond Sokağına doğru yürü-meye başladı. Kooperatif Kenti karanlıkta bir iskelet gibi yükseliyordu. Richards şoförün arkasından seslendiğini duymadı. «Seni çabucak öldürmelerini dilerim, aşağılık herif!»

. . . Eksi 078

ve Geriye Sayma ...

Richards karanlık avlulardan usulca geçerek Molie Jerni-gan'ın arka kapısına gitti. Yani asıl sokak kapısına.

Molie'nin Rıhtım Sokağında bir rehinci dükkânı vardı. Yeteri kadar parası olan her insan ondan çeşitli silahlar, uyuşturucular, kadın kılıkları, insan boyunda dizi bir bebek ya da gerçek bir fahişe, gizli kumarhanelerin veya eğlenceli sapıklar kulüplerinin adreslerini ya da yüzlerce yasaklanmış şey alabilirdi. İstedığınız dükkânında yoksa Molie bunu ismarlardı da.

Ayrıca sahte kimlik de sağlardı.

Molie kapının deliğinden baktığı ve gelenin kim olduğunu anladığı zaman dostça gülümsedi. «Neden gitmiyorsun, ahbap? Ben seni hiç görmedim.»

Richards kendi kendine konuşmuş gibi, «Yeni dolarlar,» diye mırıldandı. Bir sessizlik oldu.

Sonra kapıdaki sürgüler hızla çekildi, anahtarlar kilitlerde döndü. Sanki Molie, Richards'ın fikrini değiştirmesinden korku-

Ordu. Genç adam içeri girdi. Şimdi Molie'nin dükkânının arkasındaki odadaydılar. Buraya çalınmış müzik aletleri, kameralar ve karaborsa yiyecekler yığılmıştı. Molie bir Robin Hood gibi davranmak zorundaydı. Kanalın güneyinde bir rehinci fazla ağgözlülük ettiği takdirde işini fazla yürütemezdi. Yukarı jnahalleden gelenlerden bol para alır, ama malları komşularına ucuza satardı. Hatta bazen bir dostunun başı dertte olduğu için pjah maliyetinden de ucuza verirdi. Bu nedenle Kooperatif Kentinde iyi bir ün yapmıştı. Onu dikkatle koruyorlardı. Bir polis, Kooperatif Kentindeki yüzlerce muhbirden herhangi birine Molie Jernigan'ı sorduğu zaman muhbir adamın biraz bunak olduğunu, biraz rüşvet aldığını söylerdi. Arada sırada da biraz karaborsacılık ettiğini. Garip cinsel alışkanlıkları olan yukarı mahalleliler polise durumun hiç de böyle olmadığını a-çıklayabilirlerdi. Ama polis artık kumar, fuhuş ve seksie pek ilgilenmiyor, baskınlar da yapmıyordu. Molie'nin yerel müşterilerine sahte belgeler sattığından da hiç haberi yoktu. Ama tabii Richards onun gibi herkesin peşinde olduğu bir insana sahte belge hazırlamanın yaratacağı tehlikeleri biliyordu.

Molie, «Ne belgesi?» diye sorarak içini çekti ve masasındaki eski tip lambayı yaktı. Yaşı yetmiş beşe yakın, ihtiyar bir adamdı. Işıқта saçları gümüş gibi duruyordu.

«Şoför ehliyeti. Askerlik Hizmeti Belgesi. Sokak Kimliği. Toplumsal Emeklilik Vesikası. Eksen kredi kartı.»

«Kolay. Bu iş için senden başka herkesten altmış dolar alırım, Bennie.»

«Bu işi yapacak mısın?»

«Karın için yapacağım. Senin için... hayır. Bennie Richards gibi deli bir köpek için kafamı ilmeğe sokamam.»
«Bu iş ne kadar sürer, Molie?»
Yaşlı adamın gözlerinde alaylı bir pırıltı belirdi. «Durumunu bildiğim için elimi çabuk tutacağım. Her belge için bir saat.»
«Tanrım, beş saat... Acaba Sheila'ya git...»
«Hayır, ona gidemezsin. Sen çıldırdın mı, Bennie? Geçen hafta sizin apartmana bir polis gelmiş. Karına bir zarf getirmişti- O kara arabalardan birine binmiş. Yanında da altı arkadaşı daha varmış. Flapper Dpnnigan o sırada köşede yazı tura atı-

yormuş, her şeyi görmüş. Flapper bana hepsini anlattı. Çocuk geri zekâlı.»
Richards sabırsızca, «Flapper'm geri zekâlı olduğunu biliyorum,» dedi. «Sheila'ya para gönderdim. O...»
«Kimbilir? Onu gören var mı ki?» Molie omzunu silkerek masanın ortasına boş fişleri ve mürekkep kalemelerini koydu, «Polisler sizin binayı çembere aldılar, Bennie. Başsağlığı dileme-ye gidecek herkes kendini bir mahzende, lastik coplarla sohbet ederken bulacak. İyi dostlar bile böyle bir şeye gelemes. Karının parası artık bol olsa bile. Bu belgelere yazmamı istediğin özel bir ad var mı?»
«Anglo-Sakson adı olsun da ne olursa olsun. Tanrım, Molie! Herhalde Sheila yiyecek almak için dışarı çıkıyor. Ve doktor...» «Sheila, Budgie O'Sanchez'in oğlunu yolluyor. Adı neydi onun?»
«Walt.»
«Evet, Walt. Artık lanet olasıca İspanyollarla İrlandalıların adlarını hatırlayamıyorum. Bunamaya başladım, Bennie. Biraz üşüttüm.» Molie birdenbire Richards'a öfkeyle baktı. «Mick Jag-ger'ın çok ünlü olduğu o günleri hatırlıyorum. Sen onun kim olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?»
Richards dalgın dalgın, «Onun kim olduğunu biliyorum...» diye mırıldandı. Korkuyla Molie'nin kaldırımın hizasındaki penceresine doğru döndü. Durum sandığından da kötüydü. Sheila'yla Cathy'i de kafese kapatmışlardı. Hiç olmazsa orada...
Molie usulca, «Onlar iyiler, Bennie,» dedi. «Sadece ikisine de yaklaşma. Onlar için çok tehlikelisin artık. Anlıyor musun?» «Evet.» Richards ansızın korkunç, kara bir çaresizlikle sarsıldı. Şaşkın şaşkın, evimi özledim, diye düşündü. Ama dahası da vardı. Daha da kötüsü. Her şey normal olmaktan çıkmış gibiydi. Suratlar etrafında dönüyorlardı. Laughlin, Burns, Killian, Jansky, Molie, Cathy, Sheila... Titreyerek karanlıklara doğru baktı. Molie çalışmaya başlamıştı. O bomboş geçmişinden kalma bir şarkıyı mırıldanıyordu. Birinin «Bette Davis gibi gözleri» olduğunu söylüyordu. Bette Davis de kimdi?
Genç adam birden, «Davulcuymuş,» dedi. «Şu İngiliz grubunda çalışıyordu. Beetles'da. Mick McCartney.»

Saat bir buçukta havalimanına eriştiler. Richards birkaç güvenlik görevlisiyle polisin önünden topallayarak geçti. Adam, lar onunla ilgilenmediler. Richards aklına ilk New York geldiği için oraya bir bilet aldı. Sıradan bir kimlik kontrolü yapıldı vq bir sorun çıkmadı. İkiyi yirmi gece hareket edecek olan eksprese bindi. İçeride kırk kadar yolcu vardı. Uykulayan adamlar, yol, cuların çoğu işadamları ve öğrenciydiler. Camlı bölmede oturan polis yol boyunca uyudu. Richards da bir süre sonra kestirdi bi, raz.

Jet üçü altı gece New York'a indi. Richards da yine bir so, run çıkmadan havaalanından ayrıldı.
Saat üçü çeyrek gece bindiği taksi Lindsay yukarı yolundan helezonlar çizerek iniyordu. Central Parkı eğrilemesine aştılar. Ve Ben Richards saat üçü yirmi gece yeryüzündeki en büyük kentte ortadan kayboldu.

. . . Eksi 076

ve Geriye Sayma ...

Richards, Doğu Yakasındaki pek de lüks bir yer olmayan Brant Oteline saklandı. Kentin bu. bölümü yavaş yavaş yenilenmeye ve güzelleştirilmeye başlıyordu. Oysa Brant Otel Man-hattan'ın yıkıntı halinde olan o iç kentinden ancak bir kilometre ötedeydi. Richards oda isterken yine Dan Killian'ın sözlerini hatırladı. «Sizin gibilerin yakınından ayrılmayın.»

Richards taksiden indikten sonra yürüyerek Times Alanına gitmişti. Sabaha karşı hiçbir otele girmek istemiyordu. Saat üç buçuktan dokuz kadarki beş saatlik süreyi sabaha kadar devam eden bir sapıklık gösterisinde geçirmişti. Uyumayı öyle istiyordu ki. Ama iki defa dalmış, her seferinde de usulca bacağına doğru uzanan bir el yüzünden uyanmıştı.

Resepsiyondaki memur Richards'ın deftere attığı John G. Springer imzasına bakarak, «Ne kadar kalacaksınız, efendim?» diye sordu.

5

. . . Eksi 075

ve Geriye Sayma . . .

Richards uyandığı zaman saat dördü geçiyordu. Demek ki av başlamıştı. Saat farkına göre epey önce başlamış olmalıydı Üç saat kadar önce. Bu düşünce midisinin buz gibi olmasına yol açtı.

Makineye yeni bir bant takarak incil'i eline aldı. Başında yastık kılıfıyla On Emri tekrar tekrar okudu.

Köşedeki yazı masasının çekmesine zarflar konmuştu. Ama köşelerinde otelin adı ve adresi vardı. Bir an durakladı. Sonra da bunun hiç önemli olmadığını düşündü. Killian Yarışmalar Örgütünün zarfların üzerindeki adresleri hiçbir zaman McCone ve tazılarına açıklanmayacağını söylemişti. Richards da ona inanmak zorundaydı, başka yapabileceği bir şey yoktu. Postadan yararlanması gerekiyordu. Ona posta güvercinleri vermemişlerdi.

Asansörlerin yanında posta kutuları vardı. Richards da küpleri üzerinde «Kent dışı» yazılı kutuya müthiş bir endişeyle attı. Postacılar yarışmacının yerini bildikleri zaman ödül alıyordu. Yine de pek tehlikeli bir şey yapmış gibi geliyordu, Ama bantları göndermezse ödülü kaybedecekti. Bu da işine gelmiyordu.

Richards odasına çıkarak duşu kapattı. İçerisi bir tropik ormanı gibi buhar içinde kalmıştı. Yatağa uzanarak düşünmeye başladı. Nasıl kaçacağım? En iyi yol hangisi?

Kendini vasat bir yarışmacının yerine koymaya çalıştı. Tabii önce hayvanca içgüdüleri ağır basacaktı. «Saklan! Kendine bir in bul ve oraya gizlen.»

O da öyle yapmış ve Brant Oteline gelmişti.

Avcılar bunu bekliyorlar mıydı? Evet. Onlar kaçan birini aramayacaklar. Saklanan birini bulmaya çalışacaklardı.

Beni burada kıştırabilirler mi?

Bu soruya, «Hayır,» diye cevap vermeyi çok istedi ama yapamadı. Kılığını iyi değiştirmişti. Yalnız alelacele yapmıştı bunu. Her insan fazla dikkatli değildi. Ama böyle olanlar da vardı. Belki de onu farketmişlerdi bile. Resepsiyondaki memur, kahvaltısını getiren garson çocuk. Belki de Kırk İkinci Sokaktaki sapıklar gösterisini izleyen biri.

Buna pek ihtimal vermiyordu. Ama yine de böyle olabilirdi.

Ya gerçek koruyucum? Yani Molie'nin hazırladığı sahte Kimlik? Ne kadar süre işime yarayabilir? Beni Yarışmalar Binasından alan taksi şoförü Güney Kentine gittiğimi bildirebilir. Avcılar ise korkulacak kadar ustalar. Tanıdığımız herkesi fena halde sıkıştıracaklar. Jack Crager'den koridorun aşağısındaki köpek Eileen Jenner'e kadar herkesi. Eninde sonunda biri, belki de Flapper Donnigan gibi bir geri zekâlı Molie'nin arada sırada sahte belge hazırladığını ağzından kaçırarak. Ve Avcılar Molie'yi buldukları an benim hangi kimlikle dolaştığımı da ortaya çıkacak. Tabii Molie bir süre konuşmayacak ve onu dövmelerine katlanacak. İhtiyar mahallede yara bere içinde dolaşmak isteyecek kadar kurnazdır. Böylece bir gece dükkânının havaya uçurmasını önlemiş olacak. Sonra? John G. Springer'in Harding'in üç jetlimanmdan birinden Deliler Kentine gittiğini öğrenecekler...

Tabii Molie'yi bulabildikleri takdirde...

Onu bulacaklarını düşünüyorsun. Düşünmek zorundasın.

O halde kaçmalıyım. Ama nereye?

İşte bunu bilmiyordu. Bütün yaşamını Harding'de geçirmişti. Orta Batı bölgesinde. Doğu Kıyısını hiç bilmiyordu. Burada kaçabileceği, tanıdık bir yerde olduğunu düşünmesini sağlayacak hiçbir köşe yoktu. O halde nereye kaçacaktı? Nereye?

Richards'm yorgun ve mutsuz kafası kötü bir hayale daldı. Mollie'yi kolaylıkla bulmuş ve beş dakika içinde Springer adını öğrenmişlerdi. Tabii o arada ihtiyarın iki tırnağını sökmüş, göbeğine benzin dökerek onu kibrit çakmakla tehdit etmişlerdi. Jet alanlarına telefon ederek Richards'm hangi uçağa bindiğini öğrenmişlerdi. Aynı biçim gabardin ceketler giymiş olan, dikkati çekmeyen yakışıklı adamlar New York'a gelmişlerdi bile. Öncüler, New York'taki otellerin listesini teleksle tarayarak Richards'm Brant'ta kaldığını da öğrenmişlerdi. Şimdi dışarda o-

telin etrafını sarıyorlardı. Garsonların, komilerin, barmenleri^ ve kâtiplerin yerlerini Avcılar almıştı. Altı kadar Avcı yangyj merdiveninden çıkıyorlardı. Elli kişilik bir grup da üç asansöre doluşmuştu. Diğerleri hava arabalarıyla Brant'm etrafında do. laşıyorlardı... Şimdi koridordalardı. Bir an sonra kapıyı kıraralt açacak ve kaslı omuzlarındaki kameraları çalıştıracaklardı. Onu kıymaya çevirirken bu sahneyi kaydedeceklerdi.

Richards doğrulup oturdu. Ter içinde kalmıştı. Daha bir si-lahlı bile yoktu.

Kaç! Çabuk!... Şimdilik Boston uygun.

. . . Eksi 074

ve Geriye Sayma . . .

Richards saat beşte odasından çıkarak aşağıya indi. Resepsiyon memuru neşeyle güldü. Akşam nöbetini devralacak arkadaşını bekliyordu herhalde.

«Şey... Bay...»

«Springer.» Richards da adama gülümsedi. «Altın madeni buldum sanırım. Üç müşteri mallardan almaya razı olacak gibiler... İki gün daha otelinizde kalacağım. Ücreti şimdiden ödeyebilir miyim?»

«Tabii, efendim.»

Richards dolarları verdi. Yine gülümseyerek tekrar odasına çıktı. Koridorda kimse yoktu. Kapının tokmağına «Lütfen Rahatsız Etmeyin!» yazılı levhayı astı. Sonra da çabucak yangın merdivenine gitti. Şansı yardım ettiği için kimseyle karşılaşmadı. Tâ alt kata kadar indi. Sonra da usulca yan kapıdan sokağa süzüldü. Yağmur dinmişti. Ama bulutlar hâlâ alçaktı. Hava bozuk pil gibi kokuyordu. Hızla yürümeye başladı. Artık topal taklidi yapmıyordu. Elektrikli otobüs terminaline gitti. İnsan adım vermeden hâlâ otobüs bileti alabiliyordu.

Richards gişedeki sakallı memura, «Boston,» dedi.

. . . Eksi 073

ve Geriye Sayma . . .

Boston Hristiyan Gençlik Kulübü Huntington Caddesinin yukarılarındaydı. Pek büyük, eski tarz, taşlan yılların etkisiyle kararmış, kutu biçimi bir yapıydı.

Richards lobiye girdiği sırada resepsiyon memuru ufacık tefecik, sıska bir zenci çocukla tartışıyordu. Çocuğun arkasındaki «Ölüm-topu» gömleği o kadar büyüktü ki, blucinin sardığı bileklerine kadar iniyordu hemen hemen. Çocukla adamın lobinin kapısının içinde duran çiklet makinesi yüzünden kavga et tikleri anlaşılıyordu.

«Beş sentimi kaybettim, beyaz adam. Kahrolasica beş sentimi.»

«Hemen çıkıp gitmezsen kulübün dedektifini çağırırım. Hepsı o kadar. Artık seninle konuşacak değilim.»

«Ama o kahrolasica makine beş sentimi yuttu.»

«Karşımda küfredip durma, sümüklüböcek!» Otuzunda olmasına rağmen sanki ihtiyarlamış gibi davranan, soğuk görünüşlü resepsiyon memuru uzanarak çocuğun gömleğini çekti. «Haydi, defol! Artık seninle konuşmayacağım.»

Afro saçlı çocuğun gülünç gözükken nefret dolu tavırları değişti. Küçük zenci inanamıyormuş gibi kırılgan kırılgan yüzünü buruşturdu. «Dinle, o beş sentten başka param yok. Çiklet makinesi paramı yuttu. O...»

«Hemen dedektifi çağıracağım.» Resepsiyon memuru sant-rala doğru döndü. Pek ucuza aldığı anlaşılan ceketi sıska kalçalarının üzerinde havalandı.

Çocuk çiklet makinesine bir tekme attı, sonra da koşarak kaçtı. «Aşağılık beyaz köpek!»

Memur onun arkasından baktı. Hayali ya da gerçek güvenlik düğmesine basmamıştı. Richards'a gülümsedi. Dişlerini bazıları dökülmüştü. «İnsan artık zencilerle konuşmıyor. Şebe-

kevi ben yönetseydim onları kafeslere kapatırdım.»

Richards deftere, «Michigan'dan Jehn Deegan,» diye yazarken adama sordu. «Çocuğun beş senti gerçekten makinede mi Kaldı?»

Adam «Belki beş senti vardı,» dedi. «Ama herhalde onu da birinden çalmıştı. Neyse... Sanırım parası makinede kaldı. Ona beş sent verebilirdim. Ama ondan sonra daha akşam olmadan buraya iki yüz kara çocuk doluşur ve aynı şeyi iddia ederlerdi. Bu Pis laflan nereden öğreniyorlar? İşte bunu öğrenmek istiyorum- Kaç gün kalacaksınız, Bay Deegan?»

«Bilmiyorum. Buraya iş için geldim- Richards yaltaklanır-casına gülmeye çalıştı. Resepsiyon memuru bu ifadeyi hemen tanıdı ve karşılık verdi. Belki de milyonlarca dirseğin cilaladığı sahte mermer kontuarda yüzünün aksini göre göre alışmıştı buna.

«315.50 dolar, Bay Deegan.» Eskimiş tahta bir numaraya bağlı anahtarı kontuarda Richards'a doğru kaydırıldı. «512 numaralı oda.-»

«Teşekkür ederim.- Richards parayı ödedi. Burada da kimlik sorulmuyordu. Yaşasın Gençlik Kulüpleri:

Asansör zangırdarak yukarıdan indi. Kapılan zorlukla gıcırdayarak açıldı. Richards asansöre binerken resepsiyondaki memurun, «Bu utanılacak bir şey ve günah,» dediğini duydu. «Ben olsaydım hepsini de kafeslere tıkdardım.»

Richards adamın bu sözleri kendisine söylediğini sanarak başını kaldırdı. Ama resepsiyon memuru hiçbir yere bakmıyordu.

Lobi bomboş ve çok sessizdi.

... Eksi 072

ve Geriye Sayma . . .

Beşinci katın koridoru idrar kokuyordu. Üstelik Richards' 'a kendini kloströfobik gibi hissetmesine neden olacak kadar da

dardı. Belki de eskiden kırmızı olan halının ortası iyice eskimiş iplikleri çıkmıştı. Kapılar koyu kurşuniydi. Üzerlerinde yeni atı. lan tekmelerin izleri ve zorlamaların neden olduğu çatlakla vardı. Bazılarınınnsa kırılarak açıldığı anlaşılıyordu. Yirmi adım. da bir levhayla karşılaşılıyordu insan. Hepsinin de üzerinde «İtfaiye müdürü bu koridorda sigara içilmesini yasaklamıştır, yazılıydı, Richards ortadaki herkesin kullandığı banyoya yat laşırken idrar kokusu iyice keskinleşti. Genç adamın hemen ça. resizliğe bağladığı bir kokuydu bu. Kurşuni

kapıların gerisinde insanlar kafeslere kapatılmış hayvanlar gibi dolaşıyorlardı. Gö-rülemeyecek kadar çirkin ve korkutucu hayvanlar gibi. Biri sarhoş sarhoş bir ilahiyi okumaya çalışıyordu. Bir başka kapı. nın arkasından gürültülü yutkunmalara benzeyen acayip sesler geliyordu. Bir başka odada ise biri folk parçası çalıyordu. Hıştırlar. Hıçkırıklar. Kahkahalar. Sarhoşça tartışmalar. Onla-rın gerisinde de sessizlik. Ve sessizlik. Ve sessizlik. Göğsü korkunç bir biçimde çökmüş olan bir adam Richards'a bakmadan yanından geçti. Bir elinde sabunla havlu vardı. Ayağındaki pijama pantolonunu belinden sicimle bağlamıştı. Ayaklarına kâğıt terlikler geçirmişti.

Richards odasının kapısını açarak içeri girdi. İçeride bir polis sürgüsü vardı. Sürgüyü sürdü. Yatağa serilmiş olan çarşaf lar hemen hemen beyaz sayılırdı. Bir de ordu artığı battaniye konmuştu. Yandaki komodinin bir çekmesi eksikti. Bir duvara İsa'nın bir resmi asılmıştı. Bir köşeye duvara bir çubuk takılmıştı, üzerinde iki askı sallanıyordu. Pencere karanlıklara açılmaktaydı. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Richards ceketini asarak ayakkabılarını çıkardı. Yatağa u-zandı. Ne kadar mutsuz, savunmasız ve yalnız olduğunun farkındaydı. Dudakları titremeye başladı ve bir süre ağladı.

Tabii bunu banda almadı. Gözlerini tavandaki binlerce çatlağa dikerek öylece yattı. Avcılar peşine takılan sekiz saati geçmişti artık. Kaçma parasının sekiz yüz dolarını kazanmış sayılırdı. Tanrım! Daha delikten kurtulamadım bile.

Kendimi Bedava-V'de de seyredemedim. Evet, başımda yastık kılıfıyla çektiğim o harika kaydı.

Avcılar neredeler? Hâlâ Harding'de mi? Yoksa New York' ta mı? Yoksa Boston'a doğru yola mı çıktılar? Hayır, buraya

iyjcr olamazlar. Öyle değil mi? Otobüs yolda hiçbir barikattan geçmedi Dünyanın en büyük kentinden usulca ayrıldım. Burada da başka bir ad kullanıyorum. İzimi bulmuş olamazlar, gu imkânsız.

Bu Gençlik Kulübünde daha iki gün kalabilirim. Ondan sonra kuzeye, Vermont ve New Hampshire'a doğru çıkarım. Ya da güneye, Hartford ve Philadelphia, hatta Atlanta'ya doğru inebilirim. Daha doğuda okyanus var. Onun ötesinde de İngiltere ve Avrupa. Bu ilginç bir fikir ama böyle bir planı uygulayabileceğimi sanmıyorum. Fransa'da sıkıyönetim var. Uçağa binerden kimlik soruyorlar. Tabii uçağa gizlice girip saklanabilirim. Ama beni yakaladıkları takdirde hemen öldürürler. Batıya git-jnemse imkânsız. Orada işler daha kızışır.

«Sıcağa gelemiyorsan mutfaktan çık!» Kim söylemiş bunu? Mollie herhalde bilirdi... Richards hafifçe güldü ve kendini daha iyi hissediyordu şimdi.

Tabancayı şimdi, bu gece bulmam iyi olur. Ama çok yorgunum. Otobüs yolculuğu beni yordu. Bir kaçak olmam da! Mantıktan daha derinlere uzanan hayvanca bir sezgiyle çok geçmeden ekim soğuşuna bürünmüş bir su yolu ya da otlara ve kuruma boğulmuş bir dere yatağında yatacağını anlıyordu.

Tabancayı yarın gece bulurum.

Richards lambayı söndürerek yattı.

... Eksi 071

ve Geriye Sayma .. .

Yine gösteri zamanı gelmişti.

Richards kabaetlerini video kayıt aygıtına doğru çevirdi. «Koşucu» programının müziğini mırıldanıyordu. Basma Gençlik Kulübünün bir yastık kılıfını geçirmişti. Ama üzerindeki Hristiyan Gençlik Kulübü yazısının görünmemesi için kılıfı tersine Çevirmişti.

Kamera Richards'da o zamana kadar varlığından kuşkulandı-

madiği alaycı bir yaratıcılığı ortaya çıkarmıştı. Mizah yeteneği pek olmadığını düşünmüştü hep. Neşesiz bir insandı. Ama ölü, me yaklaşması içindeki o yalnız komedyenin ortaya çıkması^ yol açmıştı.

Klip makineden çıktı. Richards ikinci bölümü öğleden sojj. ra çekmeye karar verdi. Oda sıkıcıydı. Belki daha sonra aklına bir şeyler gelecekti.

Ağır ağır giyindi ve pencereye giderek dışarı baktı.

Salı gününe özgü trafik Huntington Caddesinden inip çıly. yordu, iki kaldırımda da yayalar ağır ağır ilerliyorlardı. Bazılg. n parlak sarı renkli «İşçi Aranıyor» faksını gözden geçiriyordu. Ama çoğu sadece yavaş yavaş yürüyorlardı. Her köşede bir po. lis vardı. Richards onların sözlerini duyar gibi oldu. «Haydi, yürü. Gidecek bir yerin yok mu? Haydi, yaylan, solucan!»

Böylece insan ondan sonraki köşeye gidiyordu. Ama orası da ilkinin aynıydı. Polis sana tekrar yürümeni söylüyordu.

Richards holün ortasındaki banyoya giderek duş yapma tehlikesini göze alıp alamayacağını düşündü. Sonunda başına bir şey gelmeyeceğine karar verdi. Omsunda havluyla koridora çıktı. Etrafta kimse yoktu. Banyoya girdi. İçersi pis pis kokuyordu. İdrar, pislik, kusmuk ve dezenfektan kokusu karışımıydı bu. Bütün tuvaletlerin kapıları kırılmıştı. Biri pisuvarların üzerine otuz santim büyüklüğünde harflerle «ŞEBEKENİN CANI

CEHENNEME!-» yazmıştı. Galiba bunu yazan hayli öfkeliydi. Richards duş yaptı. Yerde bulduğu bir parça sabunu kullandı. Kulüp ya banyoya sabun koymayı unutmuştu ya da oda hizmetçisi çalmıştı. Richards odasına dönerken tavşan dudaklı bir adam ona bir broşür verdi. Genç adam gömleğini pantolonunun içine sokarak yatağına ilişti. Bir sigara yaktı. Acıkmıştı ama karanlık basıncaya kadar bekleyecek, ondan sonra çıkıp yemek yiyecekti. İç sıkıntısından tekrar pencereye gitti. Değişik model arabaları saymaya başladı. Ford'lar, Chevrolet'ler, Wint'ler, VW' ler, Plymouth'lar, Studebaker'lar, Rambler-Supreme'ler. Sayısı yüzü ilk bulan araba kazanacaktı. Tatsız bir oyundu. Ama boş boş oturmaktan daha iyiydi. Northeastern Üniversitesi caddenin yukarısındaydı. Gençli!1

,ubünün hemen karşısında otomatikleştirilmiş büyük bir kinci vardı. Richards arabaları sayarken öğrencilerin kitapçı-girip çıkmalarını seyretti. Bu gençler, «İşçi Aranıyor» fakslarını okuyan adamlardan çok farklıydı. Saçları kısaydı. Bu yıl üniversitelerde çok moda olan kareli tulumlardan giymişlerdi. Dükkânının önündeki arabaların beş dakika bırakılabildikleri nark yeri yabancı marka, gösterişli, spor arabalarla dolup boşalıyordu. Çoğunun arka camlarına üniversite amblemleri ya-nıştınlmıştı. Northesatem, M.I.T., Boston Koleji, Harvard. Faks okuyan işsiz güçsüz takımının çoğu spor arabalara pek aldırıyorlardı. Ama bazıları taşıtlara üzgün ve aptalca bir özlemle bakıyorlardı. Dükkânın hemen önünde duran bir Wint hareket etti, onun verini bir Ford aldı. Otuz santim boyunda bir sigarı içmekte olan direksiyondaki kısa saçlı genç motoru durdurmadı. Yanındaki adam inerken araba hafifçe eğildi. Adam beyazlı kahverengin bir avcı ceketi giymişti. Richards içini çekti. Arabaları saymak tatsız bir oyundu. Ford'lar en baştaydı artık. Sayıları 78i bulmuştu. İkinci marka ise henüz 40'daydı. Sonuç belliydi. Gelecek seçimin sonuçları kadar hem de. Biri kapıyı yumrukladı ve Richards kaskatı kesildi. «Frankie? İçerde misin, Frankie?» Richards hiç sesini çıkarmadı. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. «Kahrol e mi, Frankie, bebeğim!» Dışarıdan bir sarhoş kahkahası geldi. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Adam bu kez de yandaki kapıya vurdu. «İçerde misin, Frankie?» Richards'ın ağzına gelmiş olan yüreği yavaş yavaş aşağıya kaydı. Karşıda, Ford kaldırımdan uzaklaşırken yerini yine aynı model bir araba aldı. «79. Kahretsin!» Öğle oldu. Sonra da saat bir. Richards bunu uzaklarda çalan kilise çanlarından anladı. İşin garibi dakikalara göre yaşayan bu genç adamın saati yoktu. Richards şimdi araba oyununun türünü değiştirmişti. Her Ford iki puan alıyordu. Studebaker üç, Wint de dört. Beş yüze 'Ut erişen model kazanacaktı.

On dakika kadar sonra o beyazlı kahverengili avcı celtw giymiş genci farkettil. Kitapçımın ötesindeki lamba direğine 4 yanmış, bir konser ilanını okuyordu. Polisin ona yürümesini sfij lediği yoktu. Hatta memurlar onu görmezlikten bile geliyorlam Gölgelerden korkmaya başladın. Neredeyse her köşede avct ların beklediğini düşüneceksin. Richards çamurluğu çökna bir Wint'i saydı. Sonra san bir Ford'u. Hava silindiri cızırdaya» eski bir Studebaker'ı. Bir VYV'yL Ama bunun yararı yoktu. Sa. yıları pek azdı bu modellerin. Bir Wint daha. Bir Studebaker. Otuz santim boyunda sigar içen genç kayıtsız bir tavırlj kösedeki otobüs durağında bekliyordu. Oradaki tek kişi oydü Bunun da önemli bir nedeni vardı. Richards gelip giden otobüs. leri seyretmişti. Artık otobüsün ancak kırk beş dakika sonra geleceğini biliyordu. Birden sırtı buz gibi oldu. Eski püskü siyah bir ceket giymiş olan yaşlı bir adam ağı ağır yoldan indi ve durup bir binanın duvarına yaslandı. Kareli tulum giymiş iki genç heyecanlı heyecanlı konuşarak bir taksiden indiler. Stockholm Lokantasının vitrinindeki yemek listesini incelemeye başladılar. Bir polis duraktaki genç adamın yanma giderek onunla konuştu. Sonra da dönerek uzaklaştı. Richards faksh serserilerin daha da ağır ağır yürümeye başlamış olduklarını dehşetle farkettil. Kılıkları ve yürüyüş tanları ona garip bir biçimde tanıdık geldi. Sanki uzun bir süreden beri etraftaydılar ve Richards onları ancak şimdi şimdi farkediyordu. İnsanın rüyalarında ölülerin seslerini tanıdıkları gibi, kararsızca, endişeyle. Sokaktaki polis sayısı da artmıştı. Richards, beni makasa alıyorlar, dedi kendi kendine. Bu düşünce bir tavşan gibi çaresiz bir korku duymasına neden oldu. Sonra kafası, hayır, diye düzeltti. Seni çoktan makasa aldılar.

pilar açıldı ve Richards dışarı çıktı. Bodrum çok geniş ve loştu Bir yerde su damlıyordu. Ürken bir fare koştu. Ama bunların dışında bodrum onundu. Şimdilik.

. . . Eksi 069

ve Geriye Sayma . . .

Tavanı, üzerlerinden örümcek ağları sarkan paslanmış, dev kalorifer boruları kaplamıştı. Kazan birdenbire çalışmaya başladığı zaman Richards az kalsın dehşetle haykıracaktı. Kol ve bacaklarıyla kalbine dolan adrenalin ona acı veriyordu. Bir an neredeyse kımıldayamayacaktı.

Bu bodrumda da gazeteler olduğunu gördü. Binlerce gazete desteler halinde bağlanmıştı. Aralarına binlerce fare yuva yapmıştı. Fare aileleri kuşku dolu yakut gözleriyle bu yabancıya bakıyorlardı.

Richards asansörden uzaklaşarak çatlak çimento zeminin ortasında durdu. Bir desteğe büyük.bir sigorta kutusu vidalan-mıştı. Desteğin öbür tarafında araç gereçler duruyordu. Domuz tırnağını alarak yürümesini sürdürdü. Gözlerini yere dikmişti.

Dipteki duvara yaklaşırken sol tarafında ana yağmur olduğunu farketti. O sırada, buraya indiğini öğrendiler mi acaba, diye düşünüyordu. Kapak delikli çelikten yapılmıştı. Çapı doksan santim vardı. Domuz tırnağıyla kapağı açarak içeriye atladı. Alttaki boru kırk beş derecelik bir aç yapıyordu. Borunun ancak yetmiş beş santim genişliğinde olduğunu tahmin etti. İçerisi çok karanlıktı. Klostrofobi ağzının birdenbire kurumasına neden oldu. Boru içinde manevra yapılamayacak kadar dardı. Âdeta nefes alınamayacak kadar dar. Ama başka çare yoktu.

Richards dışarı çıkarak sigorta kutusuna gitti. Kutuya takılı asma kilidi domuz tırnağıyla kırdı. Sonra da kapağı açtı. Tam sigortaları çıkarmaya başlayacağı sırada aklına başka bir şey geldi.

deyim. Yukarıya çıkamıyorum. Aşağıya da inemiyorum. O ı^ net olasıca tank patlarsa burada kavrulacağım...

Ağır ağır kımıldanarak döndü. Şimdi sırtı değil, göğsü bo. rüya dayalıydı. O vıcık vıcık madde hareket etmesini kolaylaş. tınıyordu. Artık borunun içi çok aydınlıktı. Isınmaya da başlı, yordu. Delikli kapak endişeli yüzüne hapishane parmaklıklarım andıran gölgeler düşürüyordu.

Geriye doğru eğilmeye çalışarak ayaklarıyla baldırlarını boruya soktu. Ama bunun bir yaran olmadı. Kabaetleri borunu^ ağzındaki fayanslara dayanıp kaldı.

Alevlerin homurtusu arasında birilerinin haykırarak emir-ler verdiğini duyduğunu sandı. Ama buna hayal gücü neden olabilirdi; hayali artık inanılmayacak bir biçimde hızla ve telaş-la çalışıyordu.

Kalça ve baldırlarının kaslarını büzüp gevşetmeye başladı. Sonra birdenbire borudan içeriye kaydı. Neyseki yarı aç gezmekten iyice zayıfladım, diye düşünerek karanlık boruda sürünmeye koyuldu.

. . . Eksi 068

ve Geriye Sayma . . .

Richards boruda bir köstebek gibi ağır ağır elli metre kadar ilerledi. Sonra bodrumdaki benzin deposu müthiş bir gürültüyle patladı. Boru titreşti. Neredeyse kulak zarlari delinecekti. Boru yukarıdaki patlama ve yangın yüzünden iyice ısınıyordu. Richards burada fırında patates gibi kızarmak niyetinde değildi.

Yüzünden akan terler suratma bulaşmış olan o pis maddeye karışıyordu. Alevlerin ışığında savaş için boyanmış olan kı-zilderiliye benziyordu. Borunun iki yanı artık iyice kızmıştı.

Dizleriyle kollarının üzerinde ağır ağır geri gidiyor, her hareketiyle kabaetleri borunun yukarisına vuruyordu. Köpek gibi kesik kesik solumaktaydı. Hava sıcaktı. Yakıt kokuyordu. Solu-

F : 6

. . . Eksi 067

ve Geriye Sayma . . .

Richards merdivenin yanında durmuş yukarıya bakıyordu. Işık onu fena halde şaşırtmıştı. Trafik pek yoktu ve bu da iyiydi ama ışık...

Işık Richards'ı şaşırtmıştı, çünkü saatlerden beri kanalizasyonda vuruyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Karanlıkta hiç. bir şey görememiş, koşan bir farenin şıkırtısı ve borulardaki gümürtüler dışında hiçbir ses duymamıştı. Bu yüzden zaman kavramı iyice altüst olmuştu.

Şimdi dört buçuk metre yukarıdaki kapağa bakarken havanın henüz kararmamış olduğunu anlıyordu. Yukarıdan süzülen kalem büyüklüğündeki güneş ışınları göğsünü ve omuzlarını benekliyorlardı. Oraya ulaştığından beri yukarıdan hiç hava arabası geçmemişti. Arada sırada ağır yer taşıtlarının ve motosikletlerin geçtiğini duyuyordu. Yön duyusundan çok şans ve ihtimaller kanunu yüzünden kentin merkezine, kendisi gibi kişilere erişmiş olduğu için kuşku duyuyordu.

Ama yine de hava kararmadıkça yukarı çıkmaya cesaret edemeyecekti. Vakit geçirmek için kamerayı çıkararak göğsünü banda almaya başladı. Bantların en hafif bir ışıktan bile yararlanabildiğim biliyordu. Çevresinin fazla görülmesini istemiyordu. Bu kez ne konuştu, ne de hoplayıp zıpladı. Çok bitkindi.

Bant dolunca, bunu da kullandığı diğer klipin yanına koydu. Kafasındaki kuşkuyu atabilmeyi çok istiyordu. Bantların yerini belirttiklerini sanmaktaydı. Hatta bundan hemen hemen emindi. Ama buna engel olmanın bir yolu vardı herhalde. Olmalıydı. Karanlığın basmasını beklemek için merdivenin üçüncü basamağına oturdu. Otuz saate yakın bir süreden beri kaçıyordu.

Küçük, -Sen şeytan değilsin,» dedi.

«Bağırırsan beni şeytan sanabilirsin.»

Çocuk Richards'ı aşağı görüyormuşçasına, «Bağırarak değj, lim,» dedi. «Ne sanıyorsun? Bilmemnelerimin kesilmesini iste. diğimi mi?»

«Gidebileceğimiz sakın bir yer biliyor musun?»

«Beni öldürmeye kalkma, be adam. Benim hiçbir şeyim yok.» Çocuğun göz akları karanlıkta parlıyordu.

«Seni öldürmeyeceğim.»

Richards'ın elini tutan zenci çocuk onu çöp içindeki döie-meçli geçitten indirerek bir başkasına soktu. Dipte geçit, çok yüksek iki apartmanın arasındaki bir hava boşluğunda sona eriyordu. Çocuk, onu binaların yakınındaki çalıntı keresteler ve tuğlalardan yapılmış bir kulübeciğe götürdü. Yüz yirmi santim yüksekliğindeydi bu. Richards içeri girerken kafasını çarptı.

Çocuk kapı açıklığının önüne kara bir bezi çekerek bir şeye uzandı. Bir dakika sonra hafif bir ışık yüzlerini aydınlattı. Ço-cuk eski bir araba aküsüne bir ampul takmıştı.

«Bu aküyü ben yürüttüm,» diye açıkladı. «Bradley ampulün nasıl takılacağını bana öğretti. Onun kitapları var. Bende de bir kese dolusu beşlik. Beni öldürmezsen onu sana veririm. Zaten beni öldürmemen iyi olur. Bradley, Şişleyiciler'den. Beni öldü-rürsen senin derini yüzer.»

Richards sabırsızca. «Kimseyi öldürecek değilim,» dedi. «Hiç olmazsa küçük çocukları.»

«Ben küçük bir çocuk değilim! O lanet olasıca aküyü de çaldım.»

Çocuğun kırılmış gibi tavırları Richards'ı güldürdü. «Pekâlâ. Adın nedir, çocuk?»

«Ben çocuk değilim.» Çocuk somurtarak ekledi. «Adım Sta-cey.»

«Pekâlâ, Stacey. İyi. Ben kaçagmı. Bana inanıyor musun?»

«Tabii kaçaksın. Herhalde kanalizasyondan açık saçık kartlar satın almak için çıkmadın.» Stacey düşünceli bir tavırla genç adama baktı. «Sen beyaz mısın? Suratın pek kirli olduğu için anlaşılmıyor.»

«Stacey, ben...» Richards duraklayarak parmaklarının saçlarının arasına soktu. Sonra kendi kendine konuşuyormuş gib'

... Eksi 065

ve Geriye Sayma ...

Richards tam derin bir uykuya dalacağı sırada gergin si-nirleri gözlerini açmasına neden oldu. Bu karanlık yerde aklı iyice karıştığından, bir an görmeye başladığı kâbusun etkisinden kurtulamadı. Dev bir polis köpeğinin kendisine saldırmak üzere olduğunu sandı. İki metre boyunda dehşet verici organik bir silahtı bu. Stacey fısıldayarak onu gerçek dünyaya dön-dürmeseydi, Richards haykırıyordu.

«Ampülü kırdıysa ona...»

Ağabeysi çocuğu susturdu. Kapıdaki bez dalgalandı. Richards ampülü yaktı. Karşısında Stacey ve zenci bir delikanlı vardı. Richards onun ancak on sekizinde olduğunu tahmin etti. Bir motosiklet ceketi giymişti. Ona hem nefret, hem .de ilgiyle bakıyordu.

Bradley'in elinde bir sustalı şıkırdayarak ışıldadı. «Silahın varsa at.»

«Silahım yok.»

Zenci delikanlı, «Bu palavraya inana...» diye başladı. Sonra gözleri iriieserek durakladı. «Ah! Sen Bedava-V"deki adamsın. Huntington Caddesindeki kulübü yakan herif.» Dayanamayarak güldü. «Senin beş polisi kavurduğunu söylüyorlar. Herhalde on beş aynasız öldü.»

Stacey kurumla, «Kanalizasyon deliğinden çıktı,» dedi. «Onu görür görmez şeytan olmadığını anladım. Beyaz bir köpek olduğunu hemen farkettim. Onu doğrayacak mısın, Bradley?»

«Sesini kes de adam konuşsun.» Bradley başını eğerek ilerledi ve Richards'ın karşısındaki bir portakal sandığına ilişti. Elindeki bıçağa baktı. Sanki buna şaşmıştı. Sonra sustalıyı kapattı. Uzun bir sessizlikten sonra.

«Âlem senin peşinde, ahabp.» diye mırıldandı.

«Doğru.»

' 87

sakin, «İlaç bulacağını söyledi,» dedi.

Bradley bir iskemleye çöktü. «Yakalanırsa kafasını kırarım.» Richards, «Yakalanmayacak,» diye atıldı. «Parası var.» «Ya? Ama belki de bizim ianeye ihtiyacımız yok, gri adam,, Richards gülerek yemeğine tuz ekti. «Stacey olmasaydı bel-ki de şu anda morgda yatacaktım. Kardeşin o parayı kazanıp sayılır.»

Bradley öne doğru eğilerek dikkatini yemeğe verdi. Yahni bitinceye kadar hiçbir konuşmadılar. Richards'la Bradley ye. mekten iki defa aldılar. Yaşlı kadın da üç kere. Sigaralarını ya. karlarken sokak kapısının kilidine bir anahtar sokuldu. Hepsı kaskatı kesildiler. Ama gelen Stacey'di. Çocuğun suçlu, heye. canlı ve korkmuş gibi bir hali vardı. Elinde kesekâğıdı tutuyordu. Annesine bir ilaç şişesi verdi.

«En iyi ilaç bu. İhtiyar Curry bana en etkili ilacı almak için iki bucak doları nereden bulduğumu sordu. Ben de o aşâğılık köpeğe...»

Yaşlı kadın, «Küfretme,» dedi. «Yoksa şeytan seni yabasıy-la dırter. Yemek hazır.»

Stacey'nin gözleri irileşti. «Tanrım! İçinde et de var!» Bradley, «Hayır,» diye alay etti. «Koyu olması için tencereye becerdik.» Çocuk çabucak başını kaldırdı. Sonra ağabeyi-nin şaka ettiğini anlayarak kıkır kıkır güldü ve hızla yahniyi yemeye başladı.

Richards usulca sordu. «O eczacı polise gider mi?» «Curry mi? Hayır. Ailede biraz daha para olduğunu sandığı sürece bir şey yapmaz. Cassie'nin ilaca çok ihtiyacı olduğunu biliyor.»

«Şu Manchester meselesi...»

«Ah, evet. Vermönt'a hiç gitme. Orada bizim gibiler pek yok. Polisler de çok sert. Ben Rich Goleon'un Wint'i Manches-ter'a götürerek otomatik bir garaja bırakmasını sağladım. Sonra seni başka bir arabayla oraya götürürüm.» Bradley sigarasını söndürdü. «Bagajda. Arka yolda fazla kontrol yok. 495 numaralı karayolundan çıkarız.»

Richards, «Ama senin için çok tehlikeli olur,» dedi. «Ah, bu işi bedava yapacak değilim. Cassie öldüğü zaman cenazesi doğru dürüst kaldırılmalı.»

Yaşlı kadın, «Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldandı.

«Yine de senin için çok tehlikeli olur.»

Stacey ağzını sildi. «Bradley ona homurdanmaya kalkışan her aynasızın derisini yüzer.» Ağabeyisine büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

Bradley, «Salyan gömleğine akıyor, sıska,» diyerek kardeşinin başına hafifçe vurdu.

Richards hatırlattı. «Bizi yakalarlarsa seni mahvederler. O zaman kardeşine kim bakar?»

Bradley, «Öyle bir şey olursa,» diye cevap verdi. «Stacey basının çaresine bakar. Hem kendisinin hem de annemin geçimini sağlar- Uyuşturucu kullandığı da yok. Öyle değil mi, Stacey?»

Çocuk kesin bir tavırla, «Hayır,» der gibi başını saDadı.

«Ayrıca kollarında iğne izleri bulursam onu pestilini çıkı-rıncaya kadar döveceğimi biliyor. Öyle değil mi, Stacey?»

Çocuk yine kafasını salladı.

«Ayrıca paraya da ihtiyacımız var. Bizimki dertli bir aile. Onun için artık bu konuyu kapat. Ben ne yaptığımı biliyorum.»

Richards sigarasını sessizce bitirirken, Bradley Cassie'ye ilaç vermeye gitti.

.. . Eksi 063

ve Geriye Sayma . . .

Richards uyandığı zaman etraf hâlâ karanlıktı. Vücudu ona saatin dört buçuk gibi olduğunu haber veriyordu. Cassie tiz bir sesle haykırıyordu. Bradley kalktı. Üçü arkadaki küçük ve soğuk yatak odasında yatıyorlardı, StaceyTe Richards'a yere yatak yapılmıştı. Yaşlı kadın Cassie'nin yanındaydı.

Richards, Stacey'nin derin solukları arasında Bradley'nin odadan çıktığını duydu. Bir kaşık musluğa çarparak şıkırdadı. Küçük kızın çığlıkları dinerek iniltiye dönüştü. Sonra sustu. Bradley odaya döndü. Yatarken karyolanın yayları gıcırdadı.

«Bradley?»

91

ruhsatına 'astım' yazılıyor. Ama aslında bu ölümlere hava ne, den oluyor! Hava! Hava! O koca bacalardan yirmi dört saat bo. yunca etrafa zehir yayılıyor. O iki yüz dolarlık burun filtreleri de hiçbir işe yaramıyor. İki pencere telinin arasına bir par. ça mentollü pamuk koyuyorlar. Oldu bitti. Etkili olanlar sadece General Atomik'in yaptığı filtreler. Ve onları ancak kodamanlar satın alabiliyor. Bize de sokaklarda dolaşmamamız, evde oturarak mesele çıkarmadan soluya soluya ölmemiz için Bedava-V yi sağlıyorlar. E, ne dersin buna? Piyasadaki en ucuz GA filt. resi altı bin yeni dolar. Kitaba bakarak Stacey için filtre yaptık ve bize sadece on dolara maloldu. Tırnağının ucu kadar bir atomik parça kullandık. Onu rehinciden yedi dolara aldığımız işitme aletinden çakardık. E, ya buna ne dersin?» Richards sesini çıkarmadı. Sanki dili tutulmuştu. «Cassie öldüğü zaman defin ruhsatına 'kanser' yazacakları-nı mı sanıyorsun? Kahretsin! Ölüm nedenini astım olarak gösterecekler. Başkalarının korkmamaları için. Ne de olsa biri bir kütüphane kartı çalabilir ve akciğer kanserinin 2015 yılından beri yüzde yedi yüz arttığını öğrenir.»

«Bu doğru mu? Yoksa uyduruyor musun?» «Bir kitapta okudum. Onlar bizi öldürüyorlar, ahab. Bedava-V bizi gebertiyor. Bu tıpkı bir hokkabazın seni yardımcısı-sının göğsünden çıkardığı pastaları seyretmeye

zorlarken, diğ er eliyle pantolonunun iç inden kaptığı tavş anları ş apkasına yerleştirmesine benziyor.» Bradley bir an durdu, sonra da dalgın dalgın ekledi. «Bazen Bedava-V'de on dakika konuşursam her şeyi açıklayabileceğimi düşünüyorum. Halka konuşurum. Onlara gösteririm. Şebeke istese herkesin bir burun filtresi olur.» Richards, «Ve ben Şebekeye yardım ediyorum,» dedi. «Bu senin suçun değı l ki. Sen kaçmak zorundasın.» Richards'ın gözlerinin önünde Killian'la Arthur M. Burns' ün suratları belirdi, onları yumruklamak, yüzlerini tekmeleyip ezmek istedi. Daha da iyisi onların burun filtrelerini çıkararak ikisini de sokağı a atmak olurdu.

Bradley, «İnsanlar öfkeli,» dedi. «Otuz yıldan beri beyazlara kızıyorlar. Onlara gereken bir neden. Bir neden... Bir tek neden...»

Richards bu söz kulaklarında yankılanırken uykuya daldı

. . Eksi 062

ve Geriye Sayma . . .

Richards bütün gün evde oturdu. Bradley arabayı almak ve taşı tı çetenin bir üyesiyle Manchester'a göndermek iş ini hallet-meye gitmişti.

Delikanlıyla Stacey altıda döndüler. Bradley Bedava-V'yi aç tı. «Her şey hazır, ahbap. Bu gece gideceğiz.»

..Şimdi mi?»

Zenci genç neş esizce güldü. «Bütün ÷ lke de yayınlanan programını görmek istiyor musun?»

Richards birdenbire görmek istediğ ini fark etti. «Küş ucu»nun jeneriğı ekranda belirdeğı zaman büyülenmiş gibi seyretmeye başladı.

Bobby Thompson karanlıkların ortasından yükselen ış ıklı podyumda durmuş, ifadesiz bir yüzle kameraya bakıyordu. «İzleyin! İşte aranızda dolaş an kurtlardan biri bu!»

Ekranda Richards'ın koskocaman suratı belirdi. Sonra yerini John Griffen Springer kılığında çekilmiş bir resmi aldı.

Kamera tekrar Thompson'a döndü. Sunucu çok ciddileş miş ti. «Bu gece daha çok Bostonlulara konuşuyorum. Dün öğleden sonra beş polis Boston Hıristiyan Gençlik Kulübünde alevlerin arasında acı çekerek öldü. Bu ölümlere zekice, amansızca bir tuzak kurmuş olan bu kurt yol aç tı. Bu gece kimin kılığında? Bu gece nerede? Bakın! Ona bakın!»

Richards'ın çektiğı iki klipten biri başladı. Stacey onları kentin öbür tarafındaki Commonwealth Caddesindeki bir posta kutusuna atmış tı. Richards arka yatak odasında pencereleri ve eş yaları örttükten sonra kamerayı yaş lı kadına vermiş ti.

Richards'ın ekrandaki görüntüsü, «Bu programı seyreden sizler,» dedi. «Teknisyenleri kastetmiyorum. Lüks apartmanla-^o tepesindeki dubleks dairelerde yaşayanları da. Siz aş ağı lık ipeklerle ilgilenmiyorum. Bu sözlerim ucuz siteler, gettolar ve

kooperatif apartmanlarında yaşayan insanlara. Siz işsizlere Üzerinizde bulunmayan uyuşt urucu ve iş lemediğ iniz suç lar y^, zûnden tutuklanan siz gençlere. Bunun nedeni Şebekenin top. lamp konuşmanızı istememesi. Şimdi size nefes almanızı bile en. geileyen korkunç bir komlodan söz etmek istiyorum...» Ses bir. denbire kesildi ve onun yerine gıcırtilar ve patlamalar duyuldu, Sanki biri gargara yapıyormuş gibi sesler de. Bir dakika sonra ise hiçbir şey duyulmaz oldu. Richards'ın dudakları oynuyordu ama söyledikleri iş itilmiyordu.

Bobby Thompson sakın sakın, «Ses kesildi sanırım,» dedi. «Ama zaten karş ımızda nasıl bir yaratığ ın bulunduğ unu anlamamız için bu katilin radikal sayıklamalarını dinlemeye ihtiya-cimiz yok. Öyle değı l mi?»

İzleyiciler, «Evet!» diye haykırdılar.

«Onu kendi sokağ ınızda görürseniz ne yapacaksınız?»

«POLİSE TESLİM EDECEĞİZ!»

«Biz onu bulduğ umuz zaman ne yapacağız?»

«ÖLDÜRECEKSİNİZ!»

Apartmanın oturma odası mutfak karış ımı köşesindeki tek koltukta oturan Richards dirsek dayanacak yerlerini yumrukladı. «Bu köpekler...»

Bradley alayla, «Halkın o sözlerini dinlemesine izin vereceklerini mi sanıyordun?» diye sordu. «Ah, hayır, ahbap. Sözlerinin o kadarını bile dinletmelerine ş aştım.»

Richards'm midesi bulanıyordu. «Düş ünemedim...»

Bradley, «Evet, öyle,» dedi.

İlk klipsin yerini ikincisi aldı. Richards bunda izleyicilere kitaplıklara saldırmalarını, kart istemelerini ve gerçekleri öğrenmelerini söylemiş ti. Bradley'in ona verdiğı listeden hava ve su kirliliğ iyle ilgili kitapların adlarını okumuş tu.

Richards'ın ekrandaki görüntüsü ağzını açtı. «Hepinizin de canı cehenneme!» Dudaklarını oynatışından başka sözler söylediği anlaşıyordu. Ama iki milyon insandan kaç bunu farkedecekti. «Bütün polisler kahrolsun! Yarışmalar Komisyonu da. Karşılaştığım her aynasız öldüreceğim. Ve...» Görüntü konuşurken Richards kulaklarını tıkayarak odadan kaçmak istedi. Biri sesini taklit mi ediyordu? Yoksa bu konuşmayı kendi ses

ntlarını birleştirerek mi hazırlamışlardı? jtiip sona erdi. Ekranın yarısında Thompson vardı. Diğer arısında ise Richards'ın bir fotoğrafı. Sunucu, «Şu adama ba-?Lj,, dedi. «Öldürmekten kaçınmayan bir katil o. Yine öldüre-ek Kendisi gibi hayatından memnun olmayan kişilerden burdu kurarak sokaklarınızda olay çıkaracak. Yakacak, yıkacak, rza geçecekler. Bu adam yalan söylemekten, kandırmaktan ve öldürmekten korkmuyor. Ve bütün bunları da yaptı.» Thompson, 4j!ti Atik'e yakışacak soğuk ve otoriter bir öfkeyle bağırırdı. .Benjamin Richards! Bizi izliyor musun? Eğer öyleyse... kanlı naran sana verildi. Her saat için yüz dolar. Koşu başlayalı tam elli iki saat oldu. Ayrıca beş yüz dolarlık bir ödül daha kazanacaksın. Öldürdüğün beş insan için yüzer dolar alacaksın.»

Ekran'da' genç polislerin düzgün hatlı yüzleri belirlemeye başladı. Bu resimlerin Polis Akademisinden mezun oldukları gün çekildiği anlaşıyordu. Çok taze, canlı, umutlu bir halleri vardı. İçe dokunacak kadar da savunmasızdılar. Tek bir boru usulca çalmaya başladı.

«Ve bunlar...» Thompson'un sesi duyguları yüzünden boğuk-laşıp alçalmıştı. «...aileleri.»

Umutla gülümseyen eşler. Kameraya doğru gülmeleri sağlanmış çocuklar. Sürüyle çocuk. Hastalanmış, buz gibi kesilmiş olan Richards'ın midesi bulanıyordu. Başını eğerek elini ağzına bastırdı.

Bradley sıcak, kaslı elini onun ensesine koydu. «Yok, yok. İnanma bunlara, ahabap. Hepsi de uydurma. Düzmece. Ölenler herhalde bir grup...»

Richards, «Sus,» dedi. «Sus. Lütfen. Sus.»

Thompson, «Beş yüz dolar,» diyordu. Sesinde müthiş bir nefret ve aşağılama vardı. Ekran'da yine Richards'ın yüzü belirdi- Soğuk, sert duygusuz bir surat. Gözlerinde de sanki kan dökmeye çok meraklıymış gibi bir ifade vardı. «Beş polis, beş eş, on dokuz çocuk. Ölenlerin, yoksun kalanların, acı çekenlerin basma on yedi dolar yirmi beş sent. Ah, evet, sen ucuza çalışıyorsun. Ben Richards. Hain Yahuda bile İsa'ya ihanet ettiği zattan otuz gümüş almıştı. Ama sen bunu bile istemiyorsun. Şu anda bile bir anne küçük oğluna babasının bir daha eve gelmeyeceğini, tabancalı, açgözlü bir adamın...»

Azrail Koşuyor

ıı açıp bakarlar. On bire bir. Fena bir oran sayılmaz. Eğer nsın yardım etmezse birkaç aynasız çivile.»

Araba şimdi iç kentin çatlak, delik deşik sokaklarında sarılarak, sıçrayarak ilerliyordu. Bir seferinde bir çocuk alay ederek bir kaldırım taşı parçası attı. Sonra trafik gürültüsü arttı. Simdi ışıklarda sık sık duruyorlardı.

Richards kımıldamadan yatıyor, tabancayı sağ eliyle tutuyordu. Bradley'in çetenin kılığıyla ne kadar değişik gözüküğünü düşünüyordu. Delikanlı şimdi kurşuni kumaştan yapılmış, kruvaze ceketli, ciddi havalı bir takım elbise giymişti.

Koyu kırmızı bir kravat takmış, üzerine de altın bir üniversite kulübü iğnesi iliştirmişti. Pis bir çete üyesi olmaktan çıkmış, kime nasıl davranacağını bilen ciddi bir işadamı halini almıştı.

Richards delikanlıya hayran hayran, «Çok şıksın,» demişti. «Doğrusu inanılacak gibi değil»

Yaşlı kadın, «Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldanmıştı.

Bradley sakın ve vakarlı bir tavır takınmıştı. «Bu değişikliğin hoşunuza gideceğini düşündüm, dostum. Bildiğiniz gibi ben Raygon Kimyasal Maddeler Şirketinin bölge müdürüyüm. Bu bölgede çok satış yapıyoruz. Boston güzel bir kent. İnsanları çok dost canlısı.»

Stacey kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Bradley kardeşine dönmüştü. «Sesini kes, pis zenci. Yoksa derini yüzerim.»

Bu sözler Stacey'i hiç korkutmamıştı. «Beyazlaşmış zenci taklidini çok iyi yapıyorsun, ağabey. Çok komiksin.»

Araba şimdi sağa saparak daha düzgün bir yola çıktı. Helezon çizerek inmeye başladı. Bir giriş rampasıydılar. 495 numaralı karayoluna girmek üzerelerdi. Richards'ın bacak kasları büzülüverdi.

«On bire bir. Fena bir oran sayılmaz.»

Araba birdenbire hızlanarak bir yokuşu çıktı. Sonra da yavaşladı. Richards'ı korkutacak kadar yakında tekdüze bir ses hep aynı şeyi tekrarlıyordu. «Arabayı yana alın... Ehliyetinizi ve kayıt belgesini hazırlayın...

Arabayı yana alın... Ehliyetinizi...»

Başlıyordu. Her şey şimdi başlıyordu.

«Dünya senin peşinde, ahabap.»

Richards, bu yüzden her sekiz arabadan birini arayacaklar mı, diye düşündü. Ya da her altı arabadan birini? Belki de her birini?

Araba durdu. Richards kapana kısıtılmış gibi sağa sola bakıyordu. Tabancayı sıkıca kavradı.

Eksi 060

ve Geriye Sayma

efendim,» di-

Sıkıntılı, otoriter bir ses, «Arabanızdan çıkın yordu. «Ehliyetiniz ve kayıt belgesi lütfen.»

Bir kapı açılıp kapandı. Motor hafifçe homurdanıyor, şıtı yerden iki santim yukarıda tutuyordu.

«Raygon Kimyasal Maddeler Şirketinin bölge müdürü...

Bradley hazırladığı hikâyeyi anlatıyordu. Ah, Tanrım,

ta-

ya

Şirketi

bu iddiasını destekleyecek belgeleri yoksa? Ya Raygon sadece bir hayal ürünüyse?

Arka kapı açıldı ve biri kanepeyi incelemeye başladı. Polis ya da hükümet muhafızı sanki bagaja, onun yanına süzölmek üzereydi.

Kapı vurularak kapatıldı. Biri arabanın arkasına doğru geldi. Richards dudaklarını yalayarak tabancayı daha da sıkıca kavradı. Karşısında ölen polislerin hayali belirmişti, anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı. Yüzleri melek, çarpık gövdeleri ise domuz gibiydi. Richards, polis bagajı açtığı ve beni burada kıvrılmış yatarken gördüğü zaman makinelikle tarayacak mı, diye düşündü. Bradley kaçmaya mı çalışacak? Galiba altıma edeceğim. Poüs bagajı açar açmaz iki kaşının arasına kurşunu sıkacağım. Beyin parçalan ve kırık kemikler mavi gökyüzüne doğru uçacak. Evet. İyi. Tanrı beni seviyor. Bunu anlıyorum. Ah, Tanrım, bu adam ne yapıyor? Sheila, seni çok seviyorum. Altı bin dolar sana ne kadar yeter? Bir yıl belki. Tabii o para için seni de öldürmezlerse. Öldürmezlerse, paran bittiği zaman yine sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşır, köşede beklersin. Kalçalarını

ırır, boş çantayı sallarsın. «Hey, bayım ben temiz bir kadı-m ,, «Delikanlı, sana öğreteyim mi?» P Biri arabanın arkasından geçerken şöyle bir bagaja vurdu, nchards bağırarak için kendini zor tuttu. Toz burnuna kaç-IsUı boğazını bir şey gıcıkliyordu. Birdenbire okul günlerine Jöndü sanki. Biyoloji dersinde arkaya oturuyor ve eski sıraya Şia'yla kendi adınm başharflerini kazıyordu. «Aksırmak ira-Aera[ze bağlı olmayan kasların bir işlevidir.»

Ah, Tanrım, şimdi aksıracağım. Ama kurşunu adamın alnına yine de sıkabilirim...

«Bagajda ne var, bayım?»

Bradley'in sesi duyuldu. Hem biraz sıkıntılı, hem de neşeliydi. «Doğru dürüst çalışmayan yedek silindir. Anahtar halkaya takılı- Bir dakika desteyi alayım.»

«Anahtarı istersem söylerim.»

Diğer arka kapı açıldı ve kapandı.

«Gidebilirsiniz.»

«Dayanın, dostum. Onu yakalayacağınızı umarım.»

«Yolunuza devam edin, efendim. Çabuk olun.»

Silindirler çalıştı. Araba hafifçe yükselerek hızlandı. Bir ara yeniden yavaşladı. Ama galiba Bradley'e geçmesini işaret etmişlerdi. Taşıt yeniden hızlanırken Richards sarsıldı. Yorgunluktan inlermiş gibi nefes alıyordu. Aksırma ihtiyacını duymuyordu ar-luk.

...Eksi 059

ve Geriye Sayma ...

Richards'a yolculuk bir buçuk saatten daha uzun sürmüş gi-Seldi. Arabayı iki kez daha durdurdular. Bunlardan biri sıra-^ ehliyet kontrolüydü. Diğer barikatta ise ağır ağır konuşan j^k bir memur Bradley'e lanet olasıca motosikletli komünist-6ria Richards'a, hatta belki de diğer yarışmacıya da yardım "Merini anlattı. Laughlin kimseyi öldürmemişti ama onun da

Topeka'da bir kadına saldırdığı söyleniyordu.

Ondan sonra sadece rüzgarın tekdüze uğultusu duy^u Richards'm sıkışıp donmuş kaslan haykınıyordu sanki. Hiç ^ madı. Ama eza gören kafası sonunda onu sersem ve yan baygj, bir hale soktu. Neyseki hava taşıtlarında karbonmonoksit y0ü tu.

Son barikattan yüzyıllar sonra araba vites değiştirdi v helezon biçimi bir çıkış rampasına tırmanmaya başladı. ^ hards bitkin bitkin gözlerini kırıştırarak kusup kusmayaca. ğını düşündü. Beş dakika sonra kentlere özgü o gürültüler W ladı. Durmadan yatış biçimini değiştirmeye çalışıyordu am5 bu imkânsızdı. Sonunda uyuşmuş bir halde işkencenin sotia ermesini beklemeye başladı. Altında kalmış olan sağ kolu bit saat kadar önce uyuşmuştu. Şimdi odun parçasıymış gibi ge|. yordu. Koluna burnunun ucunu dokunabiliyordu. Ama kolu bu. nu hissetmiyordu.

Sağa saptılar. Bir süre dümdüz gittiler. Sonra yine bir do-l
nüş yaptılar. Araba dik bir yokuştan inerken Richards'm u\
desi ağzına geldi. Silindirlerin çıkardığı gürültünün yankılan'
masından bir yere girmiş olduklarını anladı. Garaja gelmişlerdi!

Richards rahatlayarak hafif bir ses çıkardı.

Biri, «Makbuzun var mı, ahbap?» diye sordu.

«İşte burada.»

«5 numaralı rampa.»

«Sağol.»

Araba sağa saptı, sonra rampaya tırmandı. Tekrar sağıl sonra da sola döndü. Hafifçe sarsılarak yere inerken
motor dr du. Yolun sonuna gelmişlerdi.

Bir sessizlik oldu. Sonra Bradley'nin yanındaki kapı açılı) kapandı. Ayak sesleri bagaja doğru yaklaştı. Zenci
genç kilii anahtara sokarken Richards'm gözlerinin önündeki o küçül ışık da kayboldu.

«Orada mısın, Benni?»

Richards boğuk bir sesle, «Hayır,» dedi. «Beni geride, let sınırında bıraktın. Şu lanet olasıca şeyi açsana!»

«Bir dakika. Şimdiki halde burada kimse yok. Araban l*j men bunun yanında duruyor. Sağda. Çabucak
inebilir misin'1 «Bilmiyorum.»

«Çabala. Haydi bakalım.»

Bagajın kapağı hızla yukarı kalktı. İçeriye garajın sönük *ı doldu. Richards bir kolunun üzerinde doğrularak
bir ayağı-aşağıya sarkıttı. Ama o kadar. Vücudu acıyla haykırıyordu njji. Bradley onu kolundan tutarak
dışanya çekti. Richards' gizleri bükülüyordu. Zenci .genç kolunu onun gövdesine doladı ve sağda duran eski
yeşil Wint'e doğru yan sürükledi, yan tti. Şoför yerinin yanındaki kapıyı açarak Richards'ı içeri sok-tu Ve
kapıyı çabucak kapattı. Bir dakika sonra da yanma süzüldü-

«Tannm! Buraya gelmeyi başardık, ahbap. Buraya erişebildik.»

Richards, «Evet,» dedi. «Ve koşu yeniden başlıyor. İki yüz-dolar.»

Gölgelerin arasında sigara içtiler. Sigaraların ateşi gözlere benziyordu. Kısa bir süre ikisi de konuşmadılar.
Eksi 058

I

ve Geriye Sayma

Richards kollannı ovuştururken Bradley, «İlk barikatta az kalsm yakayı ele veriyorduk,» dedi. Kollarına hayali
çiviler çakılmış gibi geliyordu Richards'a. «Polis az kalsın bagajı açıyordu. Az kalsın.» Bradley sigara
dumanlarını üfledi. Richards sesini çıkarmadı.

Zenci genç uzun bir sessizlikten sonra, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Biraz düzelmeye başladım. Lütfen cüzdanımı çıkarır mısın? Kolumu henüz doğru dürüst oynatamıyorum.»

Bradley elini salladı. «Daha sonra. Sana Rich'le bu işi nasıl ayarladığımızı anlatmak istiyorum.»

Richards elindeki sigaradan bir ikincisini yaktı. Sıkışmış °'an kaslan yavaş yavaş gevşiyordu.

Winthrop Sokağındaki otelde sana bir oda ayırtıldı. Otelin adı

da Winthrop House. Adını duyan otelin pek lüks bir yer oicju ğunu sanır. Ama değil. Adı Ogden Grassner.
Hatırlayabilir ^ sin?*

«Evet. Ama beni görür görmez tanırlar.»

Bradley arkaya uzanarak bir kutu aldı, Richards'ın kucağı, na bıraktı. Uzun ve kahverengi bir kutuydu. Sicimle
bağlanım* ti. Richards bunu kiralanan mezuniyet cüppelerinin konduğu ^ tulara benzetti. Soru sorarmış gibi
Bradley'e baktı.

«Açsana.»

Genç adam kutuyu açtı. Siyah bir kumaşın üzerinde kal^ mavi camlı bir gözlük duruyordu. Richards gözlüğü
panelin üzerine koyarak siyah kumaşı aldı. Bu bir rahip cüppesi ydj Dipte de bir tespah, bir İncil ve mor bir
etol duruyordu.

Richards, «Rahip kılığına mı gireceğim?» dedi.

«Evet. Kılığını burada değiştir. Ben sana yardım ederim, Arka kanepede bir de baston var. Kör değilsin ama
gözlerin hemen hiç görmüyor. Otelde yürürken eşyalara çarpmayı unutma. Manchester'a' uyuşturucu sorunu
için toplanan Kiliseler Konseyine katılmaya geldin. Anladın mı?»

Richards, «Evet,» dedi ve ellerini gömleğinin düğmelerine atmışken durakladı. «Bu cüppenin altına kendi
pantolonumu mu giyeceğim?»

Bradley kahkahalarla gülmeye başladı.

Eksi 057

ve Geriye Sayma

Bradley, Richards'ı arabayla kentin diğer tarafına götürürken çabuk çabuk konuşuyordu.

«Bavulunda bir kutu, altı zamlı posta etiketi var. Üzerlerinde, 'Beş gün sonra Brinchill Üretim Şirketi, Manchester N.H.'a gönderilmesi,' yazılı. Onları Rich'le başka bir arkadaş hazırladı. Boylston Sokağındaki Şişleyiciler'in merkezinde baslu makinesi var. O iki bandını bir kutuya koyarak her gün ban'

104-

(jer. Kutunun üzerine de o etiketlerden birini yapıştır. Ben &° onian Boston'dan Yanşmalar Binasına postalarım. Kutulan

pres yolla. Böylece izini bulamazlar.» 6 Araba Winthrop House'm önünde kaldınma yanaştı. «Bu abayı yine garaja bırakacağım. Kılığını değıştirmeden Manc-fester'dan gitmeye kalkışma. Bukalemun gibi davranmak zorundasın, ahbap.»

Richards, «Burada ne kadar süre güvende olabilirim?» diye ordu. Kendi kendine, hayatımı onun ellerine bıraktım, diyordu Çünkü artık mantıklıca düşünemiyorum. Kafa yorgunluğumun kokusu burnuma geliyor. Tıpkı ter kokusu gibi.

«Oteldeki oda bir hafta için tutuldu. Belki orada bu kadar süre kalabilirsin. Duruma göre davran. Bu bavulun içinde bir ^jj ve adres var. Maine eyaletinde, Portland kentinde birinin bu. O seni bir iki gün için saklar. Biraz pahalıya malolur. Ama güvenilir bir insandır. Artık benim gitmem gerekiyor, ahbap. Arabalar burada ancak beş dakika durabiliyorlar. Parayı vermenin zamanı geldi.»

Richards, «Ne kadar?» dedi.

«Altı yüz.»

«Saçmalama. Bu yaptığın masrafları bile karşılamaz.»

«Karşılar, karşılar. Aile için birkaç dolar bile kalır.»

«Bin dolar al.»

«Olmaz. Sana para gerek, ahbap.»

Richards çaresiz bir tavırla zenci gence baktı. «Tanrım, Bradley... >-

«Daha para kazanırsan bize de bir şeyler gönderirsin. Bir milyon yolla. Rahata kavuşmamızı sağla.»

«Bu yansı kazanabileceğimi sanıyor musun?»

Bradley sesini çıkarmadı. Sadece usulca, kederle gülümsedi.

Richards açık açık, «O halde neden?» diye sordu. «Neden bana bu kadar yardım ediyorsun? Beni saklamamı anlıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Ama senin çeteyi iyice zorladığın anlaşılıyor.»

«Onlar itiraz etmediler. Gerçekleri biliyorlar.»

«Hangi gerçekleri.»

«Sıfıra sıfır. Bu gerçeği işte. Bizden olanları korumak için tehlikeyi göze almazsak bizi mahvederler. O zaman bu işi ha-

hları yedide kalkarak lobide İncil'ini okudu. Sonra da «topuya» gitti. Otel personeli ona dostça davranıyorlardı ama bi-aZ da aşağı görüyorlardı. Ama bu yan kör, beceriksiz din ada-Lı hesapları ödüyordu.

Richards «toplantı» saatlerini kitaplıkta kiraladığı küçük bir bölmede geçiriyordu. Kapıyı kilitleyerek hava kirlenmesiyle ilgili kitapları okuyordu. 2002'den sonra bu konuda fazla bilgi vakti. Açıklananlarsa daha önce yazılmış olan şeylere hiç uymuyordu. Hükümet he«- zamanki gibi geç kalmıştı ama yine de isi ustalıkla örtbas etmeyi başarıyordu.

Richards öğleyin otelin yakınındaki bir lokantaya gidiyordu. Müşterilere çarpıyor ve Özür diliyordu. Bazıları ona, «Zararı y0k, peder,» diyorlardı. Ama çoğu ilgisizce küfrederek onu kenara itiyordu.

Richards öğleden sonraki saatleri odasında geçiriyor ve «Koşucu »yu seyrederek akşam yemeğini yiyordu. Sabahları kitaplığa giderken dört kilipsi postaya vermişti.

Program yapımcıları Richards'm hava kirliliğıyle ilgili mesajlarının duyulmaması için yeni bir taktik uygulamaya başlamışlardı. (Genç adam deli gibi gülerek "bu konunun üzerinde durmakta ısrar ediyordu.) Artık seyirciler alaylar, çığlıklar, küfürler ve müstehcen laflarla Richards'm sesini boğuyorlardı. Sesleri çılgınca yükseliyordu. Bu delice çığlıklar çok çirkindi.

Richards öğleden sonraki o uzun saatlerde, kaçtığı bu beş gün içinde istememesine rağmen yine de değışmiş olduğunu düşünüyordu. Buna Bradley neden olmuştu. Bradley ve o küçük kız. Artık o ailesi için savaşıyan yalnız bir insan değildi. Öldürülmesi kaçınılmaz olan bir tek kişi. Şimdi soludukları hava yüzünden boğulan milyonlarca insan vardı. Onlara kendi ailesi de dahildi.

Richards o zamana kadar toplumun dertleriyle hiç ilgilenmemişti. İdeal peşinde koşanları aşağı görmüş, onlardan kaçmıştı. Onlar ya geri zekâlıydılar ya da zaman ve paraları boldu- Şirin rozetler takan, neo-rock gruplarına meraklı ahmak kolejliler gibi.

Richards beş yaşındayken bir gece babası usulca kaçmıştı. °abasını pek iyi hatırlayamıyordu. Kaçtığı için ondan hiçbir za-^an nefret etmemişti. Bir erkeğin gururla sorumluluk arasında

kaldığı zaman neyi seçeceğini çok iyi anlıyordu. Bu insaa çl

•vn-wtnn miMim eo^aı*^» Vonı e/"»ı*ı i w* lılı ılır Amin ûi*İmlrlı rrâ *%; _*
zaman gururu seçerdi. Yani sorumluluk onun erkekliğini
eli;

den alıyorsa. Bir erkek bir köşede oturup, karısının sununla x nunla yatarak para kazanmasına dayanamazdı. Evlendiği j^' na pezevenklik etmekten başka bir işe yaramayan bir erkek w dini pencereden atmalıydı.

Richards beş yaşından on altısına kadar kardeşiyle türlü i, yaparak para kazanmaya çalışmıştı. Annesi o on, kardeşi Todd^ di yaşındayken frengiden ölmüştü.

Todd beş yıl sonra bir kazada can vermişti. Gazete yukW ği bir hava kamyonunun freni patladığı zaman. İlgililer hem anneyi, hem de çocuğu Belediye Krematoryumunda yakmışla, di. Sokak çocukları oradan ya «Kül Fabrikası» ya da «Kremacı, diye söz ediyorlardı. Kalpleri acı duygularla doluydu ama yapj, bilecekleri bir şey de yoktu. Eninde sonunda vücutlarının d«. man halinde bacalardan çıkarak kentin havasına karışacağı biliyorlardı. On altısında olan Richards yapayalnızdı artık. Okul-dan sonra makine silicisi olarak tam sekiz saat çalışıyordu. Kim. senin kendisini tanımadığı, yapayalnız olduğunu ve sürüklendiğini düşünerek korkuyordu. Bazen çürük lahana kokan odasında gecenin üçünde dehşet içinde uyanıyordu. Yalnızdı.

Ve Richards sonunda bu yüzden evlendi. O ve Sheila, arkadaşları bebek beklerlerken ilk yılı gururlu bir sessizlik içinde geçirdiler. (Richards'ın pek çok düşmanı vardı. Bunun nedeni yerel bir çeteye girmeye ve grup halinde bir yerleri yakıp yıkmaya yanaşmamasıydı.) Genç çiftin çocukları olmayınca onlara karşı duyulan ilgi de söndü. Richards ve Sheila artık birkaç dost ve ahbablarıyla kapının önündeki verandada konuşuyorlardı sadece. Delikanlının buna aldıracağı yoktu. Tersine bu durum işine geliyordu. Bütün gücünü gülümseyerek işine veriyordu. Mümkün olduğu zaman daha fazla çalışıyordu. Ücret azdı ve ilerlemesi de imkânsızdı. Enflasyon başını almış gidiyordu. Ama Sheila'yla birbirlerine âşıktılar. Tabii! Âşık olmamaları için bir neden var mıydı? Richards seçtiği kadma büyük bir aşk ve sevgi duyacak, ruhsal bakımdan onu idaresi altına alacak yalnız a-damlardandı. O güne kadar duygulan hemen hiç etkilenmemi ti. Sheila'yla Richards on bir yıllık evlilikleri sırasında bir defa bile ciddi biçimde kavga etmemişlerdi.

çabalamışlardı. Apartmandakiler, «O makine silicisiydi,» ded(, ier. «İnanılacak gibi mi? Makine silicisiydi ve yine de kadım hamile bıraktı. Ah, çocuk bir acube olacak. İki kafalı, gözleri olmayan bir yaratık.» Radyasyon, radyasyon, çocuklarınız birer acube olacak...

Ama öyle olmadı. Avaz avaz bağırان yusuvarlak Cathy kij. sursuzdu. Onu dünyaya bloktaki bir ebe getirdi. Kadın bu iş için elli sent ve dört kutu bira aldı...

Ve Richards şimdi, kardeşi öldüğünden beri ilk kez yüie sürüklenmeye başlamıştı. Her baskı kalkmıştı üzerinden. Kovalanmanın neden olduğu baskı bile geçici olarak hafiflemişti.

Richards öfkeyle bütün dünyayla etkili bir iletişimi olan Yarışmalar Federasyonunu düşünmeye başladı. Burun filtreleri takmış şişman adamlar gecelerini ipek külotlu bebeklerle ge-çiriyorlardı. «Bırakın da giyotin insin. Tekrar insin.» Ama onları kıstırmak imkânsızdı. Hepsine tepeden bakıyorlardı. Yarışmalar Binası gibi.

Richards yalnız olduğu ve değişmeye başladığı için bu konuyu düşündü. Yüzünde sokakları çarpıtacak ve binaları eritecek kadar güçlü bir gülümseme olduğunun farkında değildi. Bir kurt gibi dudakları gerilmiş, beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

. . .Eksi 055

ve Geriye Sayma . . .

Pazartesi de pazarın, aynıydı. Artık çalışanlar haftada belirli, bir gün tatil yapmıyorlardı. Durum Richards için altı buçuğa kadar aynı kaldı.

Rahip Odgen Grassner akşam yemeği için odasına Kıyma Rostosu getirtti. Otelin aşçısı berbattı. Yemek acele pişirilen hamburgerler ve haplarla beslenmemiş olan bir insana pek kötü gelirdi. Ama Richards rostoyu beğendi. Bir şişe ucuz şarap da istemişti. Koltuğa yerleşerek «Koşucu»yu seyretmeye hazırlandı. Kendisiyle ilgili olan ilk bölümün önceki iki geceden pek

İ

rkı yoktu. Stüdyodaki seyirciler yine onun sesini boğdular. « bby Thompson pek nazikti ama dili zehir saçıyordu. Boston'u ev arıyorlardı. Kaçağı saklayan herkesi idamj edeceklerdi. e ^İamlar başlarken Richards da neşesizce güldü. Hiç de kötü değjl. Hatta bir bakıma gülünç bile sayılır. Ölen polisleri tekrar göstermedikleri takdirde her şeye katlanabilirim...

programın ikinci yarısı ilkinden çok farklıydı. Thompson neşeyle gülüp duruyordu. «Ben Richards adındaki o canavarın son bantlarını da seyrettikten sonra size sevinçle bir müjde vereceğim...»

Laughlin'i yakalamışlardı.

Onu cuma günü Topeka'da görmüşlerdi. Cumartesi ve pa-2ar günü kentte yapılan yoğun aramalara rağmen genç adamı bulamamışlardı. Richards da Laughlin'in kendisi gibi kordonu yarıp geçtiğini düşünmüştü. Ama

bugün öğleden sonra iki çocuk Laughlin'i görmüşlerdi. Genç adam Karayolları Bölümünün bir barakasına saklanmıştı. Daha önce sağ elinin bileğini kırdığı anlaşıyordu. Ekranada Bobby ve Mary Cowles adında çocuklar belirdi. Kameraya bakarak sırtıyorlardı. Bobby Cowles'in bir dişi eksikti.

Thompson gururla, «Topeka'nın bir numaralı vatandaşları Bobby ve Mary yarın gece 'Koşucu' programına katılacaklar,» diye açıkladı. «İkisine de 'Yararlılık Belgesi', ömürlerinin sonuna kadar yetiyecek kahvaltılık ve bin yeni dolarlık çekler verilecek. Bunları çocuklara Kansas Valisi sunacak.» Seyirciler bu sözleri çılgınca alkışladılar.

Bu haberi Laughlin'in cesediyle ilgili görüntüler izledi. Delik deşik olan genç adamı yoğun ateş yüzünden kalbura dönen barakadan çıkarıyorlardı. Stüdyodaki seyirciler ısıkl çaldılar, yuhaladılar ve alkışladılar.

Midesi bulanmaya başlayan Richards başını çevirdi. Sanki gözle görülmeyen ince parmaklar şakaklarına bastırıyorlardı.

Sesler uzaklardan geliyordu. Ceset, Kansas Eyalet Binasında teşhir ediliyordu. Ölünün yanından uzun sıralar oluşturan vatandaşlar geçmeye başlamışlardı bile. Laughlin öldürüldüğü sırada olay yerinde olan bir polis kendisiyle konuşan haberciye, «Pek karşı koyamadı,» dedi.

F : 8

Salı sabahı otelden çıkmadı, kitaplığa da gitmedi. Bura<ja kaldığı her an felaketi davet ediyormuş gibi geliyordu ona. Pe^ cereden baktığı zaman lokantaya giren her yaşlı adamın vg omuzlan düşük her taksi şöförünün yerinde siyah kukuleta^ bir Avcıyı görüyordu. Koridordan usulca kapısına doğru gelen silahlı adamların hayali gözünün önünden gitmiyordu. Sanlti kafasının içinde dev bir saat tıkırdamaktaydı.

Richards bastonunu aldı. Etrafa vura vura beceriksizce asansöre binip lobiye indi.

Gündüzleri çalışan otel kâtibi yine aşağılarcasına gülümsedi ona. «Sokağa mı çıkıyorsun, Peder Grassner?»

Richards adamın omzuna doğru, «Jügün toplantı yok,» dedi. «Bu kentte sinema var mı?» Aslında en aşağı on salon olduğunu biliyordu. Bunların sekizinde üç boyutlu sapık filmler gösteriliyordu.

Kâtip ihtiyatla, «Şey...» diye mırıldandı. «Merkez var. Orada Disney leri gösterdiklerini sanıyorum...»

«Çok güzel.» Richards dönerek kapıya giderken saksıdaki bir. bitkiye çarptı.

Otelden iki blok ötede bir eczaneye girip büyük bir rulo sargı bezi ve alüminyumdan yapılmış bir çift ucuz kol değneği aldı. Eczacı bunları mukavvadan yapılmış uzun bir kutuya koydu. Richards ondan sonraki köşeden bir taksiye bindi.

Araba yine eski yerinde duruyordu. Belki polisler garajı sarmışlardı ama Richards kimseyi farkedemedi. Arabaya binerek motoru çalıştırdı. Bir an ehliyetinde Avcıların öğrendikleri adın yazılı olduğunu düşünerek sarsıldı. Başka şöför ehliyeti yoktu. Sonra üzerinde durmamaya karar verdi. Zaten kılığını değiştirdiği zaman bile ona dikkatle bakan her polisin tanıyacağından emindi. Yollarda barikatlar varsa engelleri devirip geçmeye çalışacaktı. Tabii bu yüzden ölecekti. Ama zaten onu sağ bırakmayacaklardı.

Richards, Ogden Grassner'in gözlüğünü torpido gözüne atarak garajdan çıktı. Kapıda bekleyen çocuğa elini salladı. Çocuk elindeki açık saçık resimlerle dolu dergiden başını pek kaldırmadı.

Genç adam kentin kuzey sınırındaki istasyonda durup basınçlı hava aldı. Bu işi yapan çocuğun yüzü ergenlik içindeydi

sarmışlardı. Ya da burada değillerdi.

State Sokağı ot büyüyerek ormana dönüşmüş olan parW yakınındaydı. Burada eski ve harap evler vardı. Richards, her halde bu küçük kentin hırsızları ve aşıkları bu parka doluşuy0t lar, diye düşündü. State Sokağında hiç kimse karanlık bastıkta,, sonra yanında bir polis köpeği olmadan dışarı çıkamaz. Ya 4 çetesinin diğer üyeleri olmadan.

94 numara, taşları isten kirlenmiş, yıkılmaya yüz tutrnÜ5 pencerelerinde eski yeşil storlar olan bir binaydı. Richards evj gözleri kataraktlı yaşlı bir ölüye benzetti. Arabayı kaldırım^ kenarına yaklaştırarak indi. Sokak terkedilmiş hava arabala. rıyla doluydu, içlerinden bazıları iyice paslanmış ve biçimsiz bj. rer yığına dönüşmüştü. Parkın kenarında bir Studebaker ölü bir köpek gibi yan yatmıştı. Polisin bu mahalleye uğramadığı anla. şılıyordu. Arabanızı bıraktığınız takdirde on beş dakika içinde etrafına mahalle çocukları üşüşecekti. Otuz dakika sonrada ço-cuklar domuz tırnağı, ingiliz anahtarı ve tornavidalarını çıkaracaklardı. Bir saat sonraysa arabanın sadece iskeleti kalacaktı.

Richards koltuk değneklerini kollarının altına sokarken küçük bir çocuk koşarak yaklaştı. Yüzünün bir yanındaki buruşuk, parlak yanık izleri suratını Frankenstein'in canavarı kadar dehşet verici bir hale sokmuştu.

«Toz ister misin, bayım! İyi cins. Aya kadar uçarsın.» Çocuk kıkır kıkır gülerken yanmış yüzündeki yumru yumru etler titreşip kıvrıldılar.

Richards kısaca, «Defol,» dedi.

Çocuk genç adamın dayandığı kol değneklerinden birini bir tekmede devirmeye çalıştı. Richards da diğer değnekle küçüğün poposuna vurdu. Çocuk küfrederek kaçtı.

Richards kapının önündeki delik deşik olmuş basamaklardan ağır ağır çıktı. Kapı eskiden maviyken rengi uçmuş, boyalar yer yer soyulmuştu. Yanda eskiden bir zil olduğu anlaşıyordu. Ama tornavidan bir vahşi onun da işini görmüştü.

Richards kapıya vurarak bekledi. Ama içeride hiç ses çıkmıyordu. Richards tekrar kapıyı yumrukladı. Akşam yaklaşıyor, hava soğuyordu. Blokun sonundaki parktan yaprakları dökülmeye başlamış olan dalların acı takırtıları geliyordu.

Evde hiç kimse yoktu. Gitmesi iyi olacaktı.

Ev karanlık, harap ve eskiydi. Richards'inki gibi eski puskü eşyalarla döşenmişti.

Bayan Parrakis gazocağındaki eğri büğrü alüminyum çaydanlığa sıkıntıyla bakarak, «Elton şimdi evde değil,» diye ekledi. Mutfak daha aydınlıktı. Duvar kağıtlarındaki kahverengi su lekeleri, pencere kenarlarındaki geçen yazdan kalma sinek ölümleri, yerdeki kara çizgiler içinde kalmış eski muşamba ve sızan musluğun altındaki ıslak gazeteler kolaylıkla görülmüyordu. Etrafa yayılmış olan dezenfekte ilacının kokusu Richards'a ölmek üzere olan hastaların odalarını hatırlattı.

Kadın mutfakta ilerleyerek şiş elleriyle tezgâhtaki yığıu karıştırdı ve sonunda iki küçük çay paketi buldu. Bunlardan biri daha önce kullanılmıştı. Bayan Parrakis kullanılmış olanı ona ayırdı. Richards buna hiç şaşmadı.

Kadın, «O çalışıyor,» dedi. İlk kelimeyi hafifçe vurgulamış ve sözlerini suçlamaya dönüştürmüştü. «Seni Boston'daki o genç yolladı değil mi? Eltie'nin hava kirliliğiyle ilgili mektuplar yazdığı o zenci?»

«Evet, Bayan Parrakis.»

«Onlar Boston'da tanıştılar. Elton'un otomatik sigara, çikolata makinelerinin bakımını yapar.» Kadın bir an gururla başını kaldırdı. Sonra da ağır ağır ocağa döndü. «Eltie'ye Bradley' nin yaptıklarının yasalara aykırı olduğunu söyledim. Ona hapse atılacağını, hatta başına daha da kötü şeyler geleceğini anlattım. Ama Eltie beni dinlemiyor. Annesine aldırıyor... Elton her zaman bir şeyler yapardı... Çocukken arka bahçedeki ağacın tepesine dört odalı bir ev yapıyordu. O karaağacı kesmelerinden önce. Ama Elton'dan Portland'da bir hava kirliliği merkezi kurmasını o pis zenci istedi.» Çay paketçiklerini fincanlardaki sıcak suyun içine atarak ellerini havagazmda ısıttı. «Birbirlerine yazıyorlar. Ona mektupların okunduğunu söyledim. 'Hapse atılırsın,' dedim. 'Hatta belki daha da kötüsü olur.' Ama Eltie, 'Anne biz şifre kullanıyoruz,' diye cevap verdi. 'O benden bir düzine elma istiyor. Ben de ona amcamın durumunun daha kötüleştiğini yazıyorum.' O zaman, 'Onlar bu gizli ajan oyununu farketmezler mi sanıyorsun?' dedim. Ama beni dinlemedi. Eskiden dinlerdi. Her şey değişti artık. Eskiden onun en yakın arkadaşı bendim. Ama her şey değişti. Ergenlik çağından beri.

Karyolasının altm^a pis dergiler ve buna benzer şeyler. Şimdi de kara çocuk. Herhalde seni sisi ya da havadaki kanser yapan caddeleri ölçerken yakaladılar. Sen de kaçmak zorunda kaldın.»

«Ben...»

Arkası Richards'a dönük olan kadın pencereye doğru öfkeyle «Bu önemli değil!» diye söylendi. «Önemli değil. Bütün bunlar ° zencilerin başlarının altından çıkıyor.» Richards'a döndü, yarı kapalı gözlerinde kızgın ve şaşkın bir ifade vardı. «Şimdi altmış üç yaşındayım. Ama her şey başladığı sırada on dokuzunda tatlı bir genç kızdım. Bin dokuz yüz yetmiş dokuzda. Kara adamlar her tarafa yayılmışlardı. Her tarafa! Evet, her tarafa!» Sanki Richards itiraz etmiş gibi sesi tizleşmişti. «Her tarafa! O kara çocukları beyazlarla birlikte okula gönderiyorlardı. Hükümette yüksek mevkilere getiriyorlardı. Radikaller. Kışkırtma ve ayaklanma. Ben o kadar...» Birdenbire sustu. Richard'a ilk kez dikkatle bakıyordu. «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı.

«Bayan Parrakis...»

Kadın korkudan boğuklaşmış bir sesle, «Olamaz!» dedi. «Olamaz! Olamaz! Ah, olamaz!» Genç adama doğru gelirken tezgâhtan uzun bir kasap bıçağını aldı. «Defol! Defol! Defol!» Richards ayağa kalkarak yavaş yavaş gerilemeye başladı. Önce mutfakla loş oturma odasının arasındaki holden geçti. Sonra da oturma odasından. O arada duvara çok eski model kumbaralı bir telefon takılmış olduğunu gördü.

Richards oturma odasıyla sokak kapısı arasındaki antrede geri geri giderken bir anahtar kilitte döndü. Genç adam da, kadın da sanki ilahi bir el ne yapacağını düşünmek için filmi durdurmuş gibi kalakaldılar.

Sokak kapısı açılarak Elton Parrakis içeri girdi. Pek şişman bir adamdı. Donuk sarı saçlarını dalga dalga geriye doğru taramıştı. Bir bebeğinkini andıran yuvarlak yüzünde her zaman Şaşkın bir ifade vardı. Arkasına Spendo Otomatik Makineleri Şirketinin mavili sanlı üniformasını giymişti. Düşünceli bir tavırla annesine baktı.

«O bıçağı bırak, anne.»

Kadın, «Hayır,» diye bağırды ama yüzünde yenilgi dolu bir ifade belirmeye başlamıştı bile.

Parrakis kapıyı kapatarak annesine doğru yürüdü. Ellerj titriyordu. Kadın geriledi.

«Onu kov, oğlum. O kötü adam o. Şu Richards denilen y^ ratık. Yoksa seni hapse atarlar. Ya da başına daha kötü bir şey gelir. Hapse atılmanı istemiyorum!» Bayan Parrakis inleyerek bıçağı düşürdü. Oğlunun kolları arasına yığıldı.

Elton Parrakis ona sarıldı ve kadm ağlarken annesini usul. ca sallamaya başladı, «Hapse atılmayacağım. Haydi, anneciği^ artık ağlama. Lütfen ağlama.» Annesinin sarsılan omzunun üzerinden Richards'a bakarak gülümsedi. Utançla, «Çok özür dilerim,» dercesine. Richards bekledi.

Kadının hıçkırıkları yerini burun çekmeye bıraktığı zaman, «Şimdi,» dedi. «Bay Richards, Bradley Throckmorton'un çok yakın dostu. Birkaç gün de bizde kalacak, anne.»

Kadın bir çığlık atarken oğlu eliyle onun ağzını kapadı. Yüzünü buruşturmuştu.

«Evet, anne. Öyle. Arabasını parka götürüp telleri bağlayacağım. Sen de yarın çıkacak ve Cleveland'a bir paket postalayacaksın.»

Richards hemen, «Boston'a,» diye düzeltti. «Bantlar Boston'a yollanıyor.»

Elton Parrakis sabırla gülümsedi. «Artık Cleveland'a gönderilecek. Bradley kaçmak zorunda kaldı.»

«Ah, Tanrım!»

Bayan Parrakis oğluna ulur gibi, «Sen de kaçmak zorunda kalacaksın,» diye haykırdı. «Seni yakalayacaklar. Çünkü çok şişmansın.»

«Bay Richards'ı yukarı çıkarıp odasını göstereceğim, anne.»

«Bay Richards mı? Bay Richards mı? Neden onun asıl adını kullanmıyorsun? Zehir o!»

Parrakis büyük bir şefkatle annesinin elinden kurtuldu. Richards onun peşinden karanlık merdivenden çıktı. Şişman adam kesik kesik soluyarak, «Evde oda çok,» dedi. «Vaktiyle burası bir pansiyondur. Ben bebekken. Odandan sokağı görebileceksin.»

Richards, «Belki gitmem daha iyi olur,» diye cevap verdi. «Bradley'i bulduklarına göre annen haklı olabilir.»

parrakis yılların yükü altında ezilmiş tozlu ve rutubetli bir danın kapısını açtı. «İşte burası.» Richards'ın sözlerini duyma-rtjjc gibiydi. «Oda pek güzel sayılmaz...» Dönerek yüzünde o sabırlı. «Seni memnun etmeye çalışıyorum,» diyen gülümsemesiyle Richards'a baktı. «Burada istediğin kadar kalabilirsin. Bradley Throckmorton arkadaşlarımdan en iyisidir.» Gülümsemesi söner gibi oldu. «Edindiğim tek arkadaş. Ben annemle ilgilenirim. gen endişelenme.»

Richards sadece tekrarladı. «Belki de gitmem daha iyi olur.»

«Ama gidemezsin ki. Başındaki sargı annemi bile uzun süre lıandıramadı. Arabanı güvenli bir yere götüreceğim, Bay Richards. Daha sonra konuşuruz.»

Hantalca yürüyerek hızla uzaklaştı. Richards üniformasının pantolonunun arkasının parlamış olduğunu gördü. Parrakis sanki geride bir «özür dileyiş» kokusu bıraktı.

Richards penceredeki eski yeşil storu hafifçe yana çekti. Parrakis'in evden çıkarak arabaya girdiğini, sonra tekrar indiğini gördü. Telaşla eve doğru gelirken Richards hafif bir korku duydu.

Parrakis gürültüyle merdivenden çıkarak kapıyı açtı. Richards'a gülümsedi. «Annem haklı. Ben iyi bir gizli ajan olamam. Anahtarları almayı unuttum.»

Richards anahtarları verirken şaka etmeye çalıştı. «Yarım bir gizli ajan hiç yoktan iyidir.»

Ama bu Elton Parrakis'i güldürmedi ya da etkilemedi. Şişman adam acılarını her zaman yanında taşıyordu. Richards sonsuza kadar onu kovalayacak olan alaylı çocuk seslerini duyar gibi oldu.

Usluca, «Teşekkür ederim...» diye mırıldandı.

Parrakis, Richards'ın New Hampshire'dan geldiği küçük arabayı parka doğru sürdü.

Richards, karyolanın üzerindeki örtüyü alarak ağır ağır u-zandı. Kesik kesik soluyor, tavandan başka bir yere bakmıyordu. Yatak sanki ona ıslak kollarla sarılıyordu. Elbisesine ve Çarşafına rağmen bu nemi hissediyor, burnuna hafif bir küf kokusu geliyordu.

Aşağıda Elton'un annesi ağlıyordu.

. . . Eksi 050

"

ve Geriye Sayma . . .

Richards biraz kestirdi. Ama doğru dürüst uyuyamadı. Karanlık iyice bastığı sırada Elton'un yine hantalca merdivenden çıktığını duydu. Rahat bir nefes alarak doğruldu. Ayaklarını yere bastı.

Parrakis kapıya vurarak içeri girdi. Çadıra benzeyen spor bir gömlek ve blucin giymişti. «İşi başardım. Araba parkta.»

«Onu parçalayamazlar mı?»

Elton, hayır, dedi. «Bir aletim var. Bir pille iki dişli pensten oluşuyor. Biri arabana elini sürdüğü ya da bir domuz tırnağını dokundurduğu takdirde onu hafifçe elektrik çarpacak. Ve kısa bir düdük sesi duyulacak. Çok etkili bir şey bu. O aleti ben kendim yaptım.» Derin derin içini çekerek oturdu.

Richards sert sert, «Şu Cleveland meselesi nedir?» diye sor du. Elton'a böyle davranmak kolaydı.

Parrakis omzunu silkti. «Orada da benim gibi biri var. Onunla Boston'daki kitaplıkta karşılaştım. Bradley de vardı. Şu bizim küçük hava kirliliği kulübü. Herhalde annem sana bundan söz etmiştir.» Ellerini ovuşturarak mutsuzca gülümsedi.

Richards başını salladı. «Evet, annen bir şeyler söyledi.»

Parrakis, «Annemin kafası... fazla çalışmıyor,» dedi. «Son yirmi yıl olanların çoğunu kavrayamıyor. Daima korkuyor. Benden başka hiç kimsesi yok.»

«Bradley'i yakalayacaklar mı dersin?»

«Bilmiyorum. Bradley'in... şey... oldukça etkili bir haber alma örgütü var.» Elton bakışlarını Richards'dan kaçırdı.

Kapı açıldı ve eşikte Bayan Parrakis belirdi. Kollarını kavuşturmuş, gülümsüyordu. Ama gözlerinde dehşet vardı. «Polis çağırdım. Artık gitmek zorundasın.»

Elton'un bütün kanı yüzünden çekildi. Suratı parlak, sanm-

a bir beyazdı şimdi. «Yalan söylüyorsun!»

Richards ayağa fırladı. Sonra da durarak başını yana eğdi. Etrafı dinliyordu.

Çok uzaklardan hafif siren sesleri geliyordu.

«Annen yalan söylemiyor,» dedi. Müthiş bir çaresizlik duyuyordu. Dönmüş dolaşmış ve yine başladığı noktada bulmuştu kendini.

Elton, «Yalan söylüyor,» diye ısrar etti. Ayağa kalkarak Ric-hards'a dokunmak için elini uzattı. Sonra sanki onun dokunulmayacak kadar sıcak olmasından korkuyormuş gibi durakla-d2. «Onlar itfaiye arabaları.»

«Beni arabama götür. Çabuk.»

Siren sesleri yükselip alçalıyor, iniltiye benzer bir hal alıyor ve yaklaşıyordu. Bu ses rüyada gibi olan Richards'ın dehşet duymasına neden oldu. Bu iki deliyle bu odadaydı ve...

«Anne...» Elton'un yüz hatları çarpılmıştı. Bayan Parrakis'e yalvarır gibi bakıyordu.

Kadın melercesine, «Onları çağırdım,» diye açıkladı. Oğlunu sarsmak istiyormuş gibi onun şişman kollarından birini yakaladı. «Bunu yapmak zorundaydım! Senin için! O kara genç senin aklını karıştırdı! Onun zorla içeri girdiğini söyler, ödül parasını da alırız...»

Elton, Richards'a, «Haydi gel,» diyerek annesinin elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama kadın Elton'un koluna inatla sarıldı. «Bunu yapmam gerekiyordu. Bu radikal işlerden vazgeçmelisin, Eltie. Sen...»

Elton Parrakis çığlık atar gibi, «Eltie!» diye bağırdı. «Eltie!» Ve annesini hızla itti. Kadın odada kayarak yatağın üzerine devrildi. Şişman adam, «Çabuk,» diye fısıldadı. Yüzünde dehşet ve mutsuzluk vardı. «Ah, çabuk ol.»

Merdivenlerden paldır küldür inerek ön kapıdan fırladılar. Elton koşarken her tarafı titriyordu. Yine kesik kesik solumaya başlamıştı.

Yukarıdaki odada Bayan Parrakis haykırıyor, sesi yaklaşan sirenlere karışıyordu. «ŞUNU SENİN İÇİN YAPTIIIIM...»

Elton, «Yeterince hızlı gidemiyoruz!» diye bağırdı. f|

Richards da bağırdı. «Onlar tekerleklerin üzerinde ilerliyorlar. Şu arsadan geç!»

Hava arabası yana doğru eğildi. Kaldırımın üzerinden »ç çerlerken başlarını şiddetle tavana vurdular.

Polis arabaları iyice yaklaşmıştı. Ateş ediyorlardı. Richards kurşunların şaside delikler açtığını farkettiler. Arka cam müthiş bir gürültüyle patladı. Cam parçaları Richards'la Parrakis'in üzerine saçıldı.

Parrakis haykırarak hava otomobilini bir sağa doğru çevirdi bir sola.

Müthiş bir hızla gelen bir polis arabası kaldırımı aşarken kaydı. Sonra yan yatarak boş arsada derin bir oluk kazdı. Etrafa kıvılcımlar saçıldı ve bunlardan biri depoya sıçradı. Depo bembeyaz bir ışık çıkararak patladı.

İkinci araba yoldan geliyordu. Ama Elton polisi geride bırakmayı başardı. Tabii devriye arabası çok geçmeden onlara yine yaklaşacaktı. Yerde ilerleyen ve benzinle çalışan arabalar hava taşıtlarından çok daha hızlıydılar. Ayrıca bir hava otomobili fazla sürat yapmaya başladığı zaman iticilerin altındaki bozuk toprak taşıtın devrilmesine neden oluyordu.

Richards, «Sağa dön!» diye bağırdı.

Parrakis hızla saparken ikisinin de mideleri ağızlarına geldi. Bir numaralı karayolundaydılar şimdi. Richards çok geçmeden kıyı yolunun girişine sapmak zorunda kalacaklarını görüyordu. Orada polisten kurtulamaz, ölürlardı ancak.

«Sap! Kahretsin! Buradan sap. Şu geçide!» Polis arabası gerideki dönemeci dönüyordu. Sonra gözden kayboldu.

Parrakis deli gibi, «Olmaz! Olmaz!» diyordu. «Orada kapana kısılmış farelere döneriz.»

Richards uzanarak direksiyonu kıvırdı. Hava arabası kayarak hemen hemen doksan derecelik bir dönüş yaptı. Geçidin başında soldaki binanın beton duvarına çarparak sektiler. Araba yan döndü, küt burnu bir çöp yığınının daldı. Yığının gerisinden tuğla bir duvar yükseliyordu. Çarpışma sırasında Richards yüzünü panele çarpmış ve burnu kırılmıştı. Şimdi burnundan oluk gibi kan akıyordu.

Hava arabası geçitte yanlamasına duruyor, bir silindirinden . âjâ öksüüğe benzer sesler çıkıyordu. Parrakis direksiyonun ! zerine yığıl kalmıştı. Ama Richards'm şu anda onunla ilgilenecek zamanı yoktu. Omzuyla kapıya vurup açtı. Tek ayağının üzerinde sekerek ceçidin ağzına gitti. Bradley'in verdiği ezilmiş kutudan aldığı kurşunlarla tabancasını doldurdu. O arada kurşunlardan bazı-ları ayaklarının dibine düştü. Kolu çürük bir diş gibi zonklamaya başlamıştı. Can acısından midesi bulanıyordu. Farlar kentin bomboş karanlık otoyolunu güneş gibi aydınlatarak etrafı gündüze çevirdiler. Devriye arabası köşeyi kayarak döndü. Asfaltın üzerinde tekerlek izleri kaldı. Sonra tekrar ileriye doğru atıldı. Richards solundaki duvara yaslanarak tabancayı iki eliyle birden kavradı. Polisler bir saniye sonra ileride stop lambaları olmadığını farkedeceklerdi. Çifteli polis geçidi görecektir ve durumu anlayacaktı... Richards kn-ık burnundan nefes almaya çalışarak ateşe başladı. Araba çok yakındı. Güçlü, hızlı kurşunlar takviyeli camı kâğıttan yapılmış gibi deldiler. Richards silahın her geri tepişinde yaralı kolu sarsıldığı için hay kırıp duruyordu.

Devriye arabası homurdanarak kaldırımını aştı ve yolun karşısındaki tuğla duvara müthiş bir hızla çarparak patladı.

Ama diğerleri de geliyorlardı. Her zaman gelecektir.

Richards soluk soluğa arabaya döndü. Sağlam bacağı çok yorulmuştu.

Parrakis boğuk boğuk, «Yaralandım...» diye inliyordu. «Yaram ağır. Annem nerede? Anneciğim nerede benim?»

Richards dizüstü düşerek arkasıüstü yattı. Sürüne sürüne hava arabasının altına girdi. Hava bölmelerine dolan çöpleri deli gibi temizlemeye başladı. Kırık burnundan kanlar akıyor ve kulaklarının yanında toplanıyordu.

. . . Eksi 048

ve Geriye Sayma . . .

Arabanın altı silindirinden sadece beşi çalışıyor ve sarhoş gibi yana yatmış olan taşıt en fazla altmış kilometre hızla gide-biliyordu.

Parrakis, Richards'ın onu zorla ittiği yerden ne yapması ge-rektiğini söylüyordu. Direksiyon şişman adamın karnına girmiş, ti. Richards onun ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Çarpü-mış olan direksiyondaki kanlar ellerine yapışmıştı.

Parrakis, «Çok üzgünüm...» dedi. «Buradan sap... Aslında suç bende... Annemin ne yapacağını bilmeliydim... Artık... kafası iyi çalışmıyor...» Öksürdü ve ağzına dolan kara kanları cansızca kucağına tükürdü. Sirenler gecede yankılanıyordu ama sesler çok geride ve batı tarafındaydı. Richards'la Parrakis kuzeye uzanan 9 numaralı karayolunda ilerliyorlardı. Portland'm kenar mahalleleri geride kalmaya başlıyordu.

Richards, «Gitmemi söylediğin yeri biliyor musun?» diye sordu. Bütün vücudu sancıyordu. Ayak bileğinin kırıldığından emindi. Burnunun kırıldığı ise kuşku götürmeyecek bir gerçektir. Burnundan inlercesine nefes alıyordu.

«Bildiğim bir yere gidiyoruz...» Elton Parrakis yine kan tükürdü. «Bana bir çocuğun en iyi arkadaşının annesi olduğunu söylerdi. İnanılacak şey mi? Ben ona inanırdım. Ona bir zarar verirler mi? Hapse atarlar mı?»

Richards kısaca, «Hayır,» dedi. Onların ne yapacaklarını bilmiyordu. Şimdi saat sekizi yedi geçiyordu. Evden yediyi on gece ayrılmışlardı. Ama ona aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Uzaklarda yeni sirenler eskilerine katılıyordu. Richards şaşkın şaşkın, iğrenç yaratıklar yenilemeyecek bir şeyin peşindeler, diye düşündü. Sıcağa dayanamıyorsan mutfaktan çık. İki polis arabasını tek başıma ortadan kaldırdım. Sheila için bir ödül da-

Kanlı para. Ve Cathy için. Kızım kanlı parayla alınan sütü IjJ, ölecek mi?

Elton boğuk boğuk, «Sola dön...» diyordu.

Richards sık ağaçların arasından uzanan düzgün, asfalt yo-saptı. Burnuna endüstri artıklarının döküldüğü bir nehrin pis, kükürtlü kokusu geldi. Alçak dallar arabanın üzerine sürüne-.pk hışırtılı sesler çıkarıyorlardı. Üzerinde, «Süper Çam Ağacı Alışveriş Merkezi. İnşaat sürüyor.. Yaklaşmayın. Alana girenler , va edilecektir!» yazılı bir levhanın önünden geçtiler.

Son yamacı da tırmadılar. Şimdi karşılarında alışveriş merkezi vardı. Buradaki çalışmalar en aşağı iki yıl önce durmuş ol-ma]ıydı. Zaten fazla bir şey de yapılmamıştı. Yarı yapılmış dükkânlar oraya buraya, atılmış borular, teneke barakalarla doluydu. Bu yığınların etrafını çalılar ve bodur ağaçlar sarmıştı.

Yukarıda bir yerde ava çıkmış olan bir baykuş sessizce uçtu.

• Direksiyona geçmeme... yardım et...»

Richards, «Sen araba kullanacak halde değilsin,» diyerek kapıyı açmak için itti.

Elton Parrakis güçlükle, «Hiç olmazsa bu kadarını yapayım...» diye mırıldandı. «Tavşan rolü oynar... Arabayı mümkün olduğu kadar uzağa götürmeye çalışırım...»

Richards, «Olmaz,» dedi.

Parrakis bağırdı. «Bırak da gideyim!» Bebeksi tombul yüzü acayip ve korkunçtu. «Ben ölüyorum... Bırak da gi-gi-gi...» Korkunç, sessiz öksürüklerle sarsılırken ağzından yine kanlar aktı. Arabanın içi mezbaha gibi kokuyordu. Elton, «Bana yardım et...» diye fısıldadı. «Bu işi kendi başıma yapamayacak kadar şişmanım. Ah, Tanrım... Lütfen yardım et.»

Richards onun istediğini yaptı. Elton'u çekiştirip itti. Şişman adamın kanları yüzünden elleri kayıyor, garip şırıltılar duyu-'uyordu. Ön kanepa tam bir mezbaha gibiydi. Elton'un yarısından hâlâ kanlar akıyordu.

Richards sonunda Parrakis'i direksiyonun önüne sıkıştırmayı taştırdı. Hava arabası sarsılarak yükseldi ve döndü. Elton yolu bulmaya çakışırken taşıt ağaçlara çarptı.

Richards onun arkasından bakarak, şimdi bir şeye çarptı-toı duyacağım, diye düşündü. Ama öyle bir şey olmadı. Araba

Azrail Koşuyor

Bu seçeneklerin hepsi de birbirinden berbat. Teşekkürler Bayan Parrakis! Teşekkürler!

Richards ayağa kalkarak yalıtım şeritlerini attı. Basing hiçbir şeye yaramayan sargıyı da onların üzerine fırlattı. Bir a. düşündü. Sonra da sargıyı yalıtım malzemesinin altına gömdü

Etrafta sopa gibi kullanabileceği bir şey ararken yine lt0ı değneklerini arabada unutmasının ne gülünç bir şey olduğUnu düşündü. Boyu koltuk altına kadar gelen, bir tahta bulduğu 2a man yukarıya attı. Sonra putrel uçlarına tutunarak ağır ağır yukarı tırmandı.

Yukarıya eriştiği zaman hem ter içinde kalmıştı, hem ^ titriyordu. Birdenbire artık ellerini görebildiğini farketti. Şafa. ğın ilk kurşuni ışıkları karanlığı delmeye başlıyordu. Richards özlemle inşaata baktı. Orası saklanmak için çok iyi bir yerdi...

Ama olmaz. Benim saklanmam değil, kaçmam gerekiyor Programın ilgi uyandırmasının nedeni de bu değil mi?

Çıplak ağaçların arasına katarakta benzeyen bulanık bir sis yayılıyordu. Richards yönü anlamak için bir an durdu, sonra da alışveriş merkezinin kuzeyindeki koruya doğru yürümeye başladı.

Sadece bir kez, ceketini uydurma kol değneğinin tepesine sarmak için durdu, sonra yoluna devam etti.

. . . Eksi 046

ve Geriye Sayma . . .

Güneş dogah iki saat olmuştu. Richards tam geniş bir dairenin üzerinde dönüp durduğuna inanmaya başladığı sırada ile rideki çalışanların ve ağaççıkların gerisinden gelen araba homurtularını duydu.

İhtiyatla ilerledi, sonra çift şeritli şoseye baktı. Arabalar sık sık hızla gidip geliyorlardı. Yedi yüz metre kadar ileride önünde petrol tulumbarı bulunan bir bakkal ya da hava ara bası istasyonu vardı.

Richards şoseye paralel olarak yürümeye başladı. Arada sı-A& yeve yuvarlanıyordu. Yüzüyle elleri çalılar ve dikenler yü-ünden kan içinde kalmış, elbiselerine dikenler takılmıştı. Ama t,k onları süpürmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Tepeden tırna-Kadar ıslaktı. İlk iki dereyi aşmayı başarmıştı. Ama üçüncü-ünde koltuk değneği kaymış, tepeüstü sulara dalmıştı. Tabii k seraya bir şey olmamıştı. Makine şoka ve suya karşı korunmalıydı-Tabii ya!

Çalılar ve ağaçlar seyrelemeye başlıyordu. Richards eğilerek elleriyle dizlerinin üzerinde emeklemeye başladı. Yeteri kadar ilerlediğine karar verdiği zaman durumu inceledi.

Fazia yüksek olmayan bir tepelikteydi. Aşağıda şose, birkaç çift" ^ evi ve önünde hava pompaları olan bir dükkân vardı. Şimdi dükkânın önünde bir araba duruyordu. Suet bir anorak giymiş olan şoför hava basan çocukla konuşuyordu. Dükkânın hemen yanma kırmızılı mavili bir posta kutusu takılmıştı. Sadece iki yüz metre ötedeydi kutu. Richards kutuya bakarken acı acı, hava ağarmadan oraya gitseydim, diye düşündü. Bu işi kimseye gözükmenden halledebilirdim.

Neyse... Süt döküldükten sonra ağlamaya değmez... Fareler ve insanların planlan...

Görülemediği bir yere çekilerek kamerayı çıkardı. «Merhaba siz Bedava-V ülkesindeki harika insanlar. Ben neşeli Benjamin Richards. Sizi her yıl yaptığım doğa gezisine çağırıyorum. Dikkatle baktığınız takdirde korkusuz ispinozu ve benekli guguk kuşunu görebilirsiniz. Hatta bir iki sarı karınlı polis kuşunu biie.-> Bir an durdu. «Bu kısmı kesmeyebilirler. Ama size gerisini dinleteceklerini hiç sanmıyorum. Sağırsanız ve dudakla-n

okumasını biliyorsanız söylediklerimi unutmayın. Onları bir komşu ya da dostunuza tekrarlayın. Bu haberi etrafa yayın. Şebeke soluduğunuz havayı zehirliyor ve sizin ucuza korunmanıza da izin vermiyor. Çünkü...» Richards iki bandı da kaydettikten sonra pantolonun cebime soktu. Tamam... Şimdi ne olacak? Tek çare elimde tabancayla aşağıya inmek. Bantları kutuya attıktan sonra kaçmak. Bir araba çalabilirim. Zaten nerede olduğumu nasılsa anlayacak-lar-. Bir an durdu, sonra da dalgın dalgın ekledi. Parrakis poller onu biçmeden nereye kadar gidebildi acaba? Tabancası-

m çıkardığı sırada birinin sol kulağının pek yakınında,, «qqj Rolf!» dediğini duydu. Birdenbire bir köpek havlamaya başladı ve Richards fetl. halde irkildi. Bir an, polis köpekleri, diye düşündü. Tanrım! p0. lis köpekleri getirmişler! Sonra iri, kara bir hayvan otların ara. sından çıkarak ona doğru atıldı. Genç adamın elindeki tabanca çalıkların arasına düştü. Ric, hards arkaüstü devrildi. Köpek onun tepesine dikildi. İri bir Al, man çoban köpeğiydi. Ama onda bol miktarda sokak köpeği ka. nı olduğu da anlaşılıyordu. Richards'ın yüzünü yalarken sal-yaları gömleğine damlıyordu. Kuyruğunu sevinçle sağa sola sallıyordu. «Rolf! Hey Rolf! Ah, Tanrım!» Richards telaşla koşan blu-cinli bir çocuğun bacaklarını gördü. Sonra küçük oğlan çocuğu köpeği sürükleyerek uzaklaştırdı. «Ah... Çok üzgünüm, efendim. Tanrım, Rolf kimseyi ısırmaz. Isıramayacak kadar aptal. Sadece dost canlısı. Oh, Tanrım! Üstünüz başınız berbat. Yolu-nuzu mu kaybettiniz?»

Çocuk, Rolf'u tasmaından tutmuş, büyük bir ilgiyle Ric-hards'a bakıyordu. On bir yaşlarında, sağlam yapılı, güzel bir çocuktı. İç kenttekiler gibi benzi sararmamıştı. Yüzünde hem yabancı, hem de şüphe uyandıran bir şey vardı. Richards bir dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Safıktı bu. Genç adam alayla, «Evet, yolumu kaybettim,» dedi. «Tanrım... Yere yuvarlandığınız anlaşılıyor.» «Evet, öyle oldu, ahbap. Yüzüme yakından bakar, fazla çizilip çizilmediğini anlamaya çalışır mısın? Ben suratımı göremiyorum.»

Çocuk itaatla eğilerek Richards'ın yüzünü inceledi. Genç adamı tanımamış olduğu belliydi. Richards rahatladı. «Her tarafınızı dikenler çizmiş. Ama ölmeyeceksiniz.» Çocuk kaşlarını kaldırdı. «Thomaston'dan mı kaçtınız? Sizin Pine-land'den olmadığınızdan eminim. Çünkü bir geri zekâlıya ben-zemiyorsunuz.»

Richards, «Ben hiçbir yerden kaçmadım,» dedi. Sonra da, tu sözüm doğru mu, diye düşündü. Yoksa yalan mı? Sonra ekledi «Ben otostop yapıyordum. Bu kötü bir alışkanlık. Sen otostop yapmıyorsun ya?»

Çocuk içtenlikle, «Hiçbir zaman,» dedi. «Son zamanlarda 0]]arda deliler dolaşiyor. Babam öyle söylüyor.»

..Baban haklı. Ben sadece... şeye gitmek istiyordum...» Richards aradığı kelimeyi unutmuş gibi parmaklarını sıkılattı. «Şu jetalanma.»

«Herhalde Voight Alanını kastediyorsunuz.»

.Tamam. Orası.»

«Tanrım. Orası buradan yüz elli kilometre ötede, bayım, perry'de.»

Richards üzüntüyle, «Biliyorum,» diyerek Rolf'u okşadı. Köpek yuvarlanarak ölü taklidi yaptı. Genç adam acı acı gülmek için kendini tuttu. «New Hampshire sınırında üç soluca-nIn bulunduğu bir arabaya bindim. Seraseriler çok sertti. Beni dövüldü, cüzdanımı çaldılar, sonra bomboş bir alışveriş merkezine attılar.»

«Ah, evet, orayı biliyorum. Bize gelip kahvaltı etmek ister misiniz?»

«İsterim, evlat ama zaman geçiyor. Bu akşama kadar o jet-alanına erişmem gerekiyor.»

«Yine otostop mu yapacaksınız?» Çocuğun gözleri yuvarlak yuvarlak açılmıştı.

«Başka çarem yok.» Richards ayağa kalkmak için bir hareket yaptı. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. «Dinle. Bana bir iyilik yapar mısın?»

Çocuk ihtiyatla, «Herhalde...» dedi.

Genç adam cebinden iki bandı çıkardı. «Bunlar para kuponları. Onları benim için bir posta kutusuna atarsan şirketim Derry'ye para gönderir. Ondan sonra ben de çıkar giderim.»

«Onların üzerinde adres yok ki.»

Richards, «Öyle de olsa yine şirkete giderler,» dedi.

«İyi ya. Peki. Jarrold'un dükkânının yanında bir posta kutusu var.» Çocuğun saf yüzünde Richards'ın yalan söylediğini düşündüğünü açıklayan bir ifade vardı. «Haydi, Rolf.»

Richards çocuk on beş adım kadar uzaklaşınca kadar bekledi. Sonra, «Olmadı,» diye seslendi. «Buraya gel.»

Çocuk döndü ve ayaklarını sürüye sürüye yaklaştı. Yüzünde korku belirmişti. Tabii Richards'ın hikâyesinin uydurma olduğu ö>'le belliydi ki.

Ve kadın bekleneni yaptı. İki ayağıyla birden frene basa, rak haykırdı. Richards öne doğru fırladı. Sakat ayağı yere s^ rünürken canı fena halde yandı. Hava arabası kavşaktan on beş metre kadar ötede yolun kenarında sarsılarak durdu.

«Sen... o... Sen... R-R-R...»

«Ben Richards'ım. Ellerinizi direksiyondan çekin ve kucağ. niza bırakın!»

Kadın titreyerek bu emri yerine getirdi. Genç adama bakamıyordu. Richards, herhalde bana bakarsa taş olacağını sanı-yor, diye düşündü.

«Adınız nedir, efendim?»

«A-Amelia Williams. Beni vurma. Beni öldürme. Ben... Ben... Paramı al... Ama, Tanrı aşkına, beni öldürmeeee...»

Richards onu yatıştırmaya çalıştı. «Hişşş... Hişşş. Hişşş.» Kadın biraz sakinleşince de ekledi. «Hakkımdaki fikrinizi değiştirmeye çalışmayacağım, Bayan Williams. Ama size zarar vermek niyetinde değilim? Bunu anlıyor musunuz?»

Kadın birdenbire heyecanlandı. «Evet. Arabayı istiyorsun Arkadaşını yakaladılar. Şimdi bir arabaya ihtiyacın var. Bunu al. Araba nasıl olsa sigortalı. Ben kimseye bir şey söylemem. Yemin ederim, söylemem. Otomobili birinin park yerinden çaldığını söylerim...»

Richards, «Bunu sonra konuşuruz,» dedi. «Arabayı sürün. Bir numaralı karayolundan çıkın da konuşalım. Barikat var mı?»

«Ha... evet. Yüzlerce. Seni yakalayacaklar.»

«Yalan söylemeyin, Bayan Williams. Tamam mı?»

Kadın arabayı sürdü. Önce beceriksizce, sonra ustaca. Bu onu yatıştırıyor gibiydi. Richards barikatlarla ilgili sorununu tekrarladı.

Amelia Williams korku ve üzüntüyle, «Lewiston'un etrafında,» diye cevap verdi. «Diğer heri... diğer adamı da orada yakaladılar.»

«Orası ne kadar uzakta?»

«Kırk beş, elli kilometre.»

Parrakis inanılmayacak kadar uzağa gitmeyi başarmıştı.

«Bana saldıracak mısın?» Amelia Williams bu soruyu W' denbire sormuştu. Richards az kalsın gülmekten katılacaktı.

diye

«Hayır,» dedi. Sonra da kayıtsızca ekledi. «Ben evliyim.»

«Onu gördüm.» Kadın yılışık bir ifadeyle konuşmuştu. Genç , jn onun suratını parçalamak istedi. Doğu çöplüğünden dışı a oek, diye düşündü. Ekmek kutusuna saklanan bir fareyi öl-Hür de görelim! Bir süpürgeyle öldür, ondan sonra karımdan söz et!

Amelia Williams yalvarırcasına, «Burada inebilir miyim?» sordu. Richards o zaman kadına yine biraz acıdı.

«Hayır,» dedi. «Siz benim sigortamsınız. Bayan Williams. perry adlı bir yerdeki Voight jetalanma gitmem gerekiyor. Oraya erişmemi sağlayacaksınız.»

Kadın, «Alan iki yüz yirmi beş kilometre ötede,» diye inledi.

«Biri yüz elli kilometre uzakta olduğunu söylemişti.»

«Yanılmış. Oraya hiçbir zaman erişemezsin.»

«Belki de erişirim.» Richards kadına baktı. «Oyunu uygun bir biçimde oynarsanız belki siz de alana sağsalım erişebilirsiniz.»

Amelia Williams tekrar titremeye başladı ama bir şey söylemedi. Bir kâbustan uyanmayı bekliyormuş gibiydi.

Eksi 044

ve Geriye Sayma

Sıcak sonbahar gününde kuzeye doğru çıktılar.

Bu bölgede ağaçlar ölmemişti. Portland, Manchester ve Boston'dan yükselen zehirli dumanlar onları öldürmemişti. Yapraklar san, kırmızı ve mor renklere bürünmüşlerdi. Ağaçlar Ric-aards'a acılı bir özlem uyandırıyor. İki hafta önce böyle duygulan olduğundan hiç kuşulanmamıştı. Bir ay sonra karlar ağaçları örtecekti.

Sonbaharda her şey sona eriyordu.

Kadın onun ruh halini sezmiş gibiydi. Hiç konuşmuyor, ara-'anndaki sessizlik onları uyuşturuyordu. Yarmouth'da suyun berinden geçtiler. Bir süre sonra da Freeport'a girdiler.

Kentin sınırında sürüyle polis arabası duruyordu. Polisler yol kenarında toplantı yapıyorlardı sanki. Kadın kaskatı kesil. di. Çaresizlik okunan yüzü bembeyazdı. Ama Richards çok sakindi.

Yanlarından geçtikleri polisler onları farketmediler. Anie. lia'nın omuzları düştü.

Richards kayıtsızca, «Trafığı kontrol etselerdi bizi hemen yakalarlardı,» dedi. «Keşke alnınıza da fosforla 'Ben Richards bu arabada' diye yazsaydınız.»

Amelia bağırdı. «Neden beni bırakmıyorsun?» Arkasından hemen ekledi. «Sende o sigaralardan var mı?»

Richards alayla gülerек başını salladı.

Kadın çok sinirlendi. «Bana mı gülüyorsun? Seni korkak katil! Üstelik küstahsın da. Ödümü patlattın. Herhalde beni öldürmeyi planlıyorsun. Boston'daki o zavallı çocukları öldürdüğün gibi...»

Richards onun sözünü kesti. «O zavallı çocuklardan pek çok var. Beni öldürmeye de hazırlar. İşleri bu.»

«Para için adam öldürüyorsun. Para uğruna her şey yapmaya hazırsın. Ülkeyi altüst etmek istiyorsun. Neden iyi, güzel bir iş bulmuyorsun? Çok tembelsin de ondan! Senin gibiler iyilerin suratına tükürürler!»

Richards, «Siz de iyi bir insan mısınız?» diye sordu.

Amelia Williams öfkeyle, «Evet!» diye haykırdı. «Beni o yüzden seçmedin mi? Savunmasız ve... ve... iyi olduğum için? Benden yararlanmak, beni kendi düzeyine indirmek, sonra da gülmek için! Öyle değil mi?»

«Madem o kadar iyisiniz bu harika arabaya verecek altı bin yeni doları nasıl buldunuz? Küçük kızım gripten ölürken bu arabayla nasıl dolaşıyorsunuz?»

«Ne...» Kadın şaşırıp benzliyordu. Tam ağzını açarken tekrar çabucak kapattı. «Şen Şebekenin düşmanısın. Bedava-V de öyle söylüyorlar. Yaptığın o iğrenç şeylerin bazılarını da gördüm.»

Richards panelin üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı. «İğrenç olan nedir biliyor musunuz? Bunu size anlatacağım. Seni, kısırlaştıracağı için General Atomik'te çalışmaktan vazgeçmen yüzünden kara listeye almaları. Evde oturarak kannın yi-

yecek parası bulmak için birtakım erkeklerle ilişki kurmasını seyretmen. Şebekenin havaya pislik yayarak her yıl milyonlarca insanı öldürmesi. Altı dolara filtre yapılabileceğini bilmesine rağmen buna aldırmaz etmemesi. İşte iğrenç olanlar bunlar.»

Amelia, «Yalan söylüyorsun,» dedi. Direksiyonu sıkıca kavradığı için ellerinin eklemleri bembeyaz kesilmişti.

«Her şey sona erdiği zaman o iki katlı güzel evinize dönersiniz. O sigaralardan bir tane yakarak kafayı bulursunuz. Yeni gümüş takımlarınızın konsolun üzerinde ısıldıklarını hayran hayran seyredersiniz. Sizin mahallede kimse süpürge sapıyla farelerle savaşmaz. Ya da tuvalet bozulduğu için işini arka avluda görmez. Akciğer kanseri olan beş yaşında bir kızla karşılaştım. Ne dersiniz? Bu yeteri kadar iğrenç değil mi? Ne...»

Kadın, «Sus!» diye haykırdı. «Pis pis konuşuyorsun.»

Richards kırlara doğru baktı. «Doğru.» Buz gibi bir umutsuzluk duyuyordu. Bu kaderce seçilmiş, güzel insanlarla iletişim kurmak imkânsızdı. Bunun için ortak bir temel yoktu. Bu insanlar yükseklerdeki temiz havalı yerlerde yaşıyorlardı. Richards ani bir öfke duydu. Amelia'ya arabayı durdurmasını söylemek, gözlüğü bir vuruşta çakılların üzerine atmak, onu topraklarda sürüklemek, taşları yedirmek, saldırmak, pataklamak ve dişlerini dökmek istedi.

Sonra, «Doğru,» diye mırıldandı. «Ben pis ağızlığının biriyim.»

. . . Eksi 043

ve Geriye Sayma . . .

Richards umulmayacak kadar ilerlemiş olduklarını düşünüyordu. Amelia Williams'm arabasına bindiği noktadan yüz elli kilometre kadar ötede, deniz kıyısındaki Camden adlı güzel bir kente gelmişlerdi.

Daha sonra eyalet merkezi Augusta'ya girerlerken, «Dinleyin,» dedi. «Bizi burada yakalamaları ihtimali var. Sizi öldür-

meyi düşünmüyorum. Anlıyor musunuz?»

«Evet.» Sonra kadın nefretle ve zekice ekledi. «Ama size bir rehine gerekiyor.»

«Doğru. Onun için bir polis peşimize takılırsa arabayı yana çekin. Hemen. Kapıyı açarak dışarıya sarkın. Sadece sarkın. Poponuz kanepeden kalkmasın. Anlıyor musunuz?»

«Evet.»

«Ve, 'Benjamin Richards beni elinde rehine olarak tutuyor.' diye bağırın. 'Gitmesine izin vermezseniz beni öldürecek!'-

«Sizce bu yararlı olacak mı?»

Richards sinirli sinirli, «Olması gerekiyor,» dedi. «Can sizin.-

Amelia dudağını ısırdı ve bir şey söylemedi.

«İşe yarayacak. Çok geçmeden etrafımızı sürüyle bağımsız kameraman saracak. Yarışma programından para alabileceklerini, hatta Zapruder Ödülünü kazanacaklarını sanan insanlar. Bu durumda polisler de dikkatli davranmak zorunda kalacaklar Bizi kurşunlarıyla taradıklarını göremeyeceğiniz için üzgünüm Yoksa böyle yapmak ve sizden ciddi ciddi, 'Ben Richards'ın son kurbanı,' diye söz etmeyi çok isterlerdi.»

Amelia haykırdı. «Neden böyle söylüyorsunuz?»

Richards cevap vermeyerek kanepede kaydı. Şimdi sadece başının tepesi gözüktüyordu. Gözlerini dikiz aynasına dikmiş mavi ışıkların gözükmemesini bekliyordu.

Ama Augusta'da mavi ışıklar onları izlemedi. Bir buçuk saat daha yolculuklarına devam ettiler. Güneş batıya doğru kayarken Okyanusun kıyısından ilerlediler.

Bir dönemeci aştıkları ve karşıdaki barikatı gördükleri sırada saat iki olmuştu. Yolun iki yanında birer devriye arabası duruyordu. İki polis eski bir kamyonetteki bir çiftçiyle konuşuyorlardı. Sonra ona geçmesini işaret ettiler.

Richards, «Otuz metre kadar ilerleyin, sonra durun,» dedi. «Her şeyi söylediğim gibi yapın.»

Amelia'nın rengi uçmuştu ama kontrolünü kaybetmemiş gibiydi. Frenlere bastı. Hava taşıtı barikattan on beş metre geride yolun ortasında durdu.

Elinde bir levhaya geçirilmiş bir not defteri tutan memur azametle Amelia'ya ilerlemesi için işaret etti. Araba kımıldamayınca da arkadaşına soru sorarmış gibi baktı. Devriye arabala-

- . i

rından birinde rahatça oturan üçüncü bir polis birdenbire papelin altındaki el mikrofonunu kaparak konuşmaya başladı. Richards, başlıyor, diye düşündü. Ah, Tanrım, başlıyor.

. . Eksi 042

ve Geriye Sayma . . .

Hava açık ve güneş çek parlaktı. Harding'de durmadan yağan yağmur ışık yılları gerisinde kalmış gibiydi. Her şeyin çizgileri keskin ve belirgindi. Polisler tabancalarının kabzalarının üzerindeki deri şeritleri açıyorlardı.

Amelia Williams kapıyı açarak uzandı. «Lütfen ateş etmeyin!» Richards ilk kez o zaman kadının sesinin ne kadar kültürlü ve güzel olduğunu farkettiler. Üzerleri bembeyaz kesilmiş olan eklemleri ve boynunda bir damarın hızla atması dışında bir salonda oturuyormuş gibi davranıyordu. Açık kapıdan Richards'ın burnuna cam ve otların canlandırıcı kokusu geliyordu.

Not defterli polis, «Ellerinizi başınıza dayayarak arabadan çıkın,» dedi. İyi programlanmış bir makine gibiydi. «Siz ve yolcunuz, efendim. Onu görebiliyorum.»

Genç kadın açık açık, «Adım Amelia Williams,» dedi. «İstediğiniz gibi arabadan inmeme imkânsız. Benjamin Richards beni rehine olarak tutuyor. Gitmesine izin vermezseniz beni öldüreceğini söylüyor.»

İki polis birbirlerine baktılar. Sanki aralarında anlaştılar. Sinirleri iyice gerilmiş olan Richards şimdi yedinci bir duyuyla davranıyormuş gibiydi. Bu yüzden durumu sezdi ve, «Arabayı sürün!» diye haykırdı.

Kadın şaşkın şaşkın ona baktı. «Ama onlar ateş etmezler ki...»

Levhaya takılı not defteri yola düşerek takırdadı. İki polis hemen hemen aynı anda diz köktüler. Tabancalarını sağ ellerine almışlardı. Sol elleriyle sağ bileklerini tutuyorlardı.

Levhaya takılı not defterinin ince sayfaları rüzgârda havalanıyordu.

Richards sakat ayağını Amelia Williams'in sağ ayakkabısının üzerine hızla bastı. Bileğindeki kırık kemikler birbirine sürterken yüzü trajediyi simgeleyen o ıstırap maskesine benzedi. Hava arabası öne doğru atıldı.

Hemen sonra iki kurşun arabaya çarparak taşıtı titrettiler. Bunu ön camın patlaması izledi. Cam kırıkları üzerlerine saçıldı. Amelia yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Richards deli gibi ona doğru eğilerek direksiyonu kırdı.

Hava taşıdı iki devriye arabasının arasından hızla geçti. Richards polislerin tekrar ateş etmek için döndüklerini gördü. Sonra bütün dikkatini yola verdi.

Bir yokuşu tırmandılar. Yine boğuk bir «tınnn» sesi duyuldu ve bir kurşun bagaj yerinde bir delik açtı. Taşıtı yana doğru dönmeye başladı. Richards direksiyona sıkıca sarılarak hafif hafif bir sağa bir sola çevirmeye başladı. Amelia'nın haykırdığının hayal meyal farkındaydı.

Kadına, «Direksiyonu tut!» diye bağırdı. «Arabayı kontrole al. Kahretsin! Direksiyonu tut.»

Kadın ellerini uzattı ve parmakları direksiyonu buldu. Richards direksiyonu bıraktı ve bir vuruşta Amelia'nın gözündeki gözlüğü düşürdü. Gözlük bir an kadının bir kulağından sallandı, sonra da yere düştü.

-Kenara çek!»

«Bize ateş ettiler.» Amelia'nın sesi gitgide yükseliyordu. 'Bize ateş ettiler. Bize ateş...»

«Yana çek!»

Arkalarında sirenlerin tiz sesleri yankılandı.

Kadın arabayı beceriksizce yana çekti. Taşıtı sarsılarak bir yarım dönüş yaptı. Çakıllar havaya fırladı.

Amelia şaşkın şaşkın, «Onlara her şeyi söyledim,» dedi. «Yine de bizi öldürmeye çalıştılar. Bizi öldürmeye çalıştılar.»

Ama Richards arabadan inmişti bile. Elinde tabanca, beceriksizce zıplayarak geldikleri yoldan gidiyordu. Dengesini kaybederek kötü bir biçimde düştü, iki dizi sıyrıldı.

İlk devriye arabası tepede belirlediği sırada Richards da yolun yanında oturuyordu. Tabancayı omzunun hizasına kaldır-

uuştı. Araba en aşağı yüz yirmi kilometreyle geliyor ve giderek hızlanıyordu. Direksiyonda herhalde büyük bir zafer kazanacağını hayal eden bir arka yol kovboyu vardı. Belki memurlar Richards'ı gördüler. Belki de durmaya çalıştılar. Ama bu önemli değildi. Arabalarında kurşun geçirmez lastikler yoktu. Richards'a en yalan olan tekerlek içinde dinamit varmış gibi patladı. Devriye arabası iri popolu bir kuş gibi havalandı. Adeta uluyarak çakıllı yamacı aştı ve dev bir karaağaca çarptı. Şoförün yanındaki kapı açıldı. Sürücü ön camdan bir torpil gibi fırladı. Çalılarının arasına düşmeden önce otuz metre kadar uçtu.

İkinci araba da hemen hemen aynı hızla yaklaştı. Richards ancak dört el ateşten sonra kurşunu lastiğe isabet ettirebildi. İki kurşun bulunduğu yerin yakınından havaya kumlar uçurdu. Devriye arabası yarım bir daire çizirken tekerleklerinden dumanlar çıktı. Taşıt üç takla attı. Etrafa cam ve maden parçaları yağdı.

Richards kendini zorlayarak ayağa kalktı. Başını eğdiği zaman kemerinin hemen yukarısında, gömleğinde bir kan lekesinin ağır ağır yayıldığını gördü. Tek ayağının üzerinde zıplayarak hava arabasına doğru gitti. İkinci devriye arabası patlarken kendim yere attı.

Ayağa kalktığı anda kesik kesik soluyor, gövdesinin yanı düzenli aralıklarla zonkluyordu.

Belki Amelia Williams oia sırasında kaçmayı başarabilirdi. Ama denememişti bile. Gözlerini yolda yanmakta olan polis arabasına dikmiş, donmuş gibi oturuyordu. Richards yanına bindiği zaman Amelia ondan uzaklaştı.

• Onları öldürdün. O adamları öldürdün.»

!Onlar beni öldürmeye çalıştılar. Seni de. Haydi sür. Hızlı!»

!ONLAR BENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞMADILAR.»

-Sür, dedim.»

Amelia gaza bastı.

Alışverişten evine dönen hali vakti yerinde ev kadını maskesi paramparça olmuştu artık. Bunun altından mağaraya yakışacak, gözlerini sağa sola deviren, dudakları seğiren bir yaratık çıkmıştı. Belki tâ başından beri böyleydi.

Azrail Koşuyor

«Numarayı siz çevirin.»

«İsterseniz...»

«Lütfen şu numarayı çevirin!»

Karşıdaki kız sakın sakın, «Peki, efendim,» dedi. Richards şıkırtıları ve vızıltıları duydu. Gömleği kan yüzünden kirli bir jjiira dönüşmüştü. Başını çevirdi. Gömlek midesini bulandı-yordu.

Bir ses Richards'ın kulağına, «Rockland Habercisi,» dedi. „Bedava-V Gazetesi No. 6943.»

«Ben Richards'ım. Benjamin Richards.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Buraya bak. Ben de herkes gibi şakadan hoşlanırım. Ama bu benim için zor ve uzun bir gün ol..»

«Kes sesini! En fazla on dakika sonra bu açıklama doğrulanacak. Polis radyosunu dinliyorsan bunu şimdi de öğrenebilirsin.»

«Ben... Bir saniye.» Karşıda alıcı gürültüyle masaya atıldı ve iniltiye benzeyen bir ses duyuldu. Karşıdaki adam alıcıyı yeniden kaptığı zaman sesi ciddi ve sertti. Ama bunun altında müthiş bir heyecan gizliydi.

«Neredesin, oğlum? Doğu Maine'deki polislerin yarısı biraz önce Rockland'dan geçip gittiler... Hem de hızla.»

Richards dükkânın üzerindeki levhayı görebilmek için başını uzattı. «Bir numaralı karayolunda. Gilly'nin dükkânının önündeyim. Burayı biliyor musun?»

«Evet. Ama...»

«Beni dinle. Sana yaşam öykümü anlatmak için telefon etmedim. Buraya foto muhabirleri yolla. Hemen. Ve şu haberi de yayınlat. Yanımda bir rehine var. Adı Amelia Williams. O...» Richards kadına baktı.

Amelia kederle, «Falmouth'luyum.» dedi.

«Kadın Falmouth'lu. Sağsalım çıkıp gitmeme izin vermezlerse onu öldürürüm.»

«Tanrım! Burnuma Pulitzer Ödülünün kokusu geliyor.» Richards, «Hayır,» dedi. «Sadece altına kaçırdın.»

Kendini sarhoş gibi hissediyordu. «Bu haberi duyur. Eyalet Polisi olacak domuzların gerçeği anlamalarını istiyorum. Yani herkesin

yalnız olmadığımı bildiğini. Bir barikattaki üç polis ikimizi de öldürmeye çalıştı.»

«Polislere ne oldu?»

«Onları öldürdüm.»

«Üçünü de mi? Tanrım!» Adam başını alıcıdan çevirerek birilerine bağırdı. «Dicky, televizyonu aç!»

Richards hem içtenlikle konuşmaya, hem de çocukken TV'de gördüğü gangster filmlerini hatırlamaya çalışıyordu. «Kadını kurtarmak istiyorlarsa, gitmeme izin verirler.»

«Ne zaman...»

Richards telefonu kapattı. Beceriksizce zıplayarak kulübeden çıktı. «Bana yardım et.»

Amelia kolunu onun beline dolarken kanlar yüzünden suratını buruşturdu. «Başına neler açtığının farkında mısın?

«Evet.»

«Çılgınlık bu. Seni öldürecekler.»

Richards, «Kuzeye doğru gidelim,» diye mırıldandı. -Sadece kuzeye gidelim.» Soluk soluğa arabanın içine kaydı. Kulaklarında sanki atonal müzik yankılanıyordu.

Amelia motoru çalıştırarak arabayı şoseye doğru sürdü. Yeşil siyah çizgili şık bluzuna Richards'm kanları bulaşmıştı. Gilly adlı ihtiyar dükkânın tel geçirilmiş dış kapısını aralayarak dışarıya eski bir Poloroid fotoğraf makinesini uzattı. Denklansöre bastı. Şeridi çekti ve bekledi. Yüzünde heyecan, dehşet ve sevinç vardı.

Uzaklarda tiz siren sesleri yükseliyor, biraraya geliyordu.

. . . Eksi 040

ve Geriye Sayma ...

Yedi kilometre kadar sonra insanlar bahçelerine fırlayarak onların geçişini seyretmeye koştular. Çocuğun ellerinde kameralar vardı. Richards rahatlamaya başladı.

Amelia usulca, «Barikattaki polisler hava başlıklarına ateş

e(jiyorlardu» dedi. «Bir hata yaptılar. Sadece o kadar. Bir hata.»-

«O herif ön camı götürdüğü zaman hava başlığına mı nişan. alıyordu? Öyleyse tabancasında doksan santimlik bir nişangâh vardı.»

«Bu bir hataydı!»

Richards'm Rockland Olduğunu tahmin ettiği kentin yazlık evlerin bulunduğu mahallesine giriyorlardı. Sağlıksız gözler ve-meraklı yüzler ağaçların arkasından görülüp kayboluyorlardı. Pilli Bedava-V'lerin cırlak sesleri kink ön camdan içeriye doluyordu.

Her yerde delice ve acayip bir sirk havası vardı.

Richards, «Bu insanlar,» diye mırıldandı. «Sadece birinin kanlarının akmasını seyretmek istiyorlar. Ne kadar kan akarsa o kadar iyi. İkimizin birden öldürülmesini tercih edecekler. Buna inanabiliyor musun?»

«Hayır.»

«O halde seni selamlarım.»

Gümüşümsü saçlarını berberde ustalıkla kestirmiş, ayağına dizlerine kadar gelen bez bir şort giymiş olan yaşlıca bir adam yolun kenarına kadar koştu. Bir kobraya benzeyen telefoto mercekleri olan koskocaman bir kamerayı yüklenmişti. Eğilerek, u-zanarak deli gibi film çekmeye başladı. Bacakları bir balığın karnı kadar beyazdı. Richards birdenbire anırır gibi gülmeye başladı. Amelia irkildi.

«Ne...-

Richards. «Objektiflerin üstleri hâlâ kapalı,» dedi. «O hâlâ...- Kahkahalarla sarsılıyordu.

Tepeye çıkan uzun yokuşta ilerlerken yolun iki yanında arabalar belirdi. Sonra asıl Rockland kentine doğru inmeye başladılar. Belki burası bir zamanlar renkli bir balıkçı köyüydü. Ama herhalde çok çok eskiden. Yolun iki yanından dev bir alışveriş merkezi uzanıyordu. Sonra barlar, otomatik garajlar.

Kente doğru inerlerken birdenbire yola iki polis arabasının yanlamasına park edilmiş olduğunu gördüler. Mavi ışıklar çakıp sönüyor, yanma sürelerini birbirlerine uyduramıyorlardı. Solda, yolun kenarında zırhlı bir araba duruyordu. Küt burunlu, kısa topu hava arabasına doğru çevrilmişti.

Amelia usulca, «İşte şimdi mahvoldun,» dedi. «Benim de ölmem gerekiyor mu?»

Richards, «Barikattan on beş metre ötede dur ve üzerine düşeni yap,» diye cevap verdi. Kanepede aşağıya doğru kaydı. Yüzünde bir kas seğiriyordu.

Amelia durarak kapıyı açtı ama' dışarıya sarkmadı. Etrafta ölüm sessizliği vardı.

Kadın, «Korkuyorum...» diye fısıldadı. «Lütfen... Çok korkuyorum...»

Richards, «Seni vurmazlar,» dedi. «Etrafta fazla insan var. Sürüyle tanık. Rehineyi ancak kimsenin bakmadığı bir sırada öldürebilirsin. Oyunun kuralları böyle.»

Amelia bir an ona baktı. Genç adam birdenbire kadınla bir fincan kahve içmeyi istedi. Amelia'nın konuşmasını dikkatle dinleyecek, sıcak kahvesine gerçek krema katacaktı. Amelia'nın ikramı olacaktı bu tabii.

Richards yumuşak ve sinirli bir alayla, «Haydi Bayan Williams,» dedi. «Bütün dünyanın gözleri üzerinde.»

Amelia dışarıya doğru sarktı.

Arkalarında, on sekiz metre kadar geride altı devriye arabası ve bir zırhlı araç yolu kapatmışlardı.

Richards, artık tek yol doğrudan doğruya yukarıya, cennete doğru gidiyor, diye düşündü.

. . . Eksi 039

ve Geriye Sayma . . .

«Adım Amelia Williams. Benjamin Richards beni rehine aldı. Çıkıp gitmemize izin vermezseniz beni öldüreceğini söylüyor.»

Çok derin bir sessizlik oldu. Richards uzaklardaki bir yata düdüğüne bile duydu.

Sonra megafondan cinsiyeti belli olmayan cırlak bir ses yükseldi. «BEN RICHARDS'LA KONUŞMAK İSTİYORUZ.»

Richards hemen, «Olmaz,» dedi...

«Sizinle konuşmayacağını söylüyor.»

«LÜTFEN ARABADAN İNİN, BAYAN.»

Amelia deli gibi, «Beni öldürecek!» diye bağırdı. «İnsanı dinlemiyor musunuz? Daha geride birkaç polis az kalsın bizi öldürüyordu! Richards kimi öldürdüğünüze hiç aldırmadığınızı söylüyor. Tanrım! Yoksa haklı mı?»

Kalabalıktan biri, «Kadını bırakın da gitsin,» diye bağırdı.

«ARABADAN İNİN YOKSA ATEŞ EDECEĞİZ!»

Kalabalık biraz önceki adamın sözlerini şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladı. «Kadını bırakın da gitsin.»

Ölüm-topu maçı meraklılarına benziyorlardı.

«ARABADAN İNİN...»

Kalabalığın gürültüsü polisin sesini boğdu. Bir yerden bir taş atıldı. Devriye arabalarının birinin ön camında bir yıldız: oluştu.

Birdenbire motorlar çalıştı ve iki devriye arabası birbirlerinden biraz uzaklaştılar. Kalabalık mutlu mutlu, «Yaşa,» diye bağırdı. Sonra susarak beklediler.

Megafondan yine o ses yükseldi. «BÜTÜN SİVİLLER BU BÖLGEDEN UZAKLAŞSINLAR. ATEŞ EDİLEBİLİR. BÜTÜN SİVİLLER BURADAN GİTMELİLER. YOKSA ONLARI YASALARA AYKIRI BİR BİÇİMDE TOPLANTI YAPMAK VE POLİSİN ÇALIŞMASINI ENGELLEMEK SUÇLARINDAN TUTUKLARIZ. BUNUN CEZASI ON YIL HAPİS YA DA ON BİN DOLAR VEYA İKİSİ BİRDENDİR. BÖLGEYİ BOŞALTIN. BÖLGEYİ BOŞALTIN.»

Biri deli gibi bağırdı. «Tabii ya! Böylece kimse kadımı vurduğunuzı görmeyecek! Bütün aynasızların canı cehennem!»

Kalabalık kımıldamadı. Siyahlı sarılı bir haber arabası gösterişli bir fren gıcirtıcısıyla durmuştu. Arabadan fırlayan iki adam kamerayı ayarlamaya başladılar.

İki polis onlara doğru koştu. Kamera için kısa ama vahşice bir dövüş oldu. Sonra polislerden biri kamerayı kaptığı gibi yere vura vura parçaladı. Kameramanlardan biri ona yaklaşmaya çalışırken başına copu yedi.

Kalabalığın arasından fırlayan bir çocuk polisin kafasına bir taş attı. Adam yere yuvarlanırken etrafa kanları fışkırdı. Altı kadar adam çocuğu yakaladıkları gibi götürdüler. İşin garibi, birdenbire kaldırımdaki iyi giyimli kentlilerle üstleri yırtık pır-

tık sefiller vahşice yumruklaşmaya başladılar. Arkasında rengi solmuş, yırtık bir sabahlık olan bir kadın tombul bir hanıma saldırarak saçını çekmeye başladı. İkisi birden yola devrildiler. Bağırp birbirlerini tekmeleyerek şosede yuvarlanmaya başladılar.

Amelia hastalanmış gibi, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Richards sordu. «Ne oluyor?» Başını paneldeki saatin hizasından daha yukarıya kaldırmaya cesaret edemiyordu.

-Kavgalar başladı. Polis halkı copluyor. Bir memur da bir habercinin kamerasını kırdı.»

«VAZGEÇ RICHARDS, ARABADAN İN.»

Richards usulca, «Arabayı sür,» dedi.

Hava taşıtı sarsılarak ilerledi. Amelia, «Hava başlıklarına ateş edecekler,» diye uyardı. «Ondan sonra da senin inmeni bekleyecekler.»

Genç adam, «Hayır,» dedi. «Öyle bir şey yapmayacaklar.»

«Neden?»

• Çünkü çok ahmaklar.»

Gerçekten de polis ateş etmedi.

Amelia'yla Richards su'aya dizilmiş olan polis arabalarının ve gözleri yerlerinden uğramış seyircilerin önünden yavaş yavaş geçtiler. Kalabalık farkına varmadan ikiye ayrılmıştı. Yolun bir yanında orta ve yüksek tabakadan kimseler duruyordu. Saçlarını kuaförde yaptıran hanımlar. İsmarlama gömlek ve mokesen giyen beyler. Tulumlarının sırtlarına şirketin, göğüs ceplerinin üzerine de kendi adları sırmayla işlenmiş adamlar. Amelia gibi, çarşıya çıkmak için giyinmiş ev hanımları. Hepsinin yüzleri birbirinden farklıydı. Ama yine de ortak bir yanları vardı. Sanki tam değillermiş gibi gözüküyorlardı. Göz yerinde iki delik olan resimler gibi. Ya da küçük bir parçası eksik olan bilmeceler. Richards, bunun nedeni çaresizlik içinde olmayışları, diye düşündü. Hiçbirinin midesinde kurtlar ulumamış. Kafaları delice düşünceler ve çılgınca umutlarla dolu değil...

Bu insanlar yolun sağ tarafında duruyorlardı. Arabayla ö-nünden geçtikleri kulüp ve marina tarafında.

Karşı tarafta, solda ise yoksullar bekliyorlardı. Damarları çatlamış kırmızı burunlar. Yassılmış, sarkmış göğüsler. Yapış

Onu parça parça edeceklerdi nasıl olsa. Bu silahların karşısında yaptığı plan gülünç kaçıyordu. Ama yine de planı uygulayacak ve boşlukları dolduracaktı. Ve sonunda bir «kaza» olacak, otomobil patlayarak bükülmüş vidalar ve maden parçacıkları halini alacaktı. («Korkunç bir kaza oldu...» Polis memuru olay inceleninceye kadar geçici olarak görevden uzaklaştırıldı... Masum bir insanın ölmesi çok üzücü bir olay...» Bunu borsa haberleriyle Papa'nın son açıklaması arasında söyleyiverceklerdi.) Richards, Amelia Williams için gitgide daha endişeleniyordu. Kadının tek suçu alışveriş için çarşamba sabahını seçmiş olmasıydı.

Amelia birdenbire, «İleride tanklar var,» dedi. Sesi hafif ve sanki neşeliydi. Ama yine de bir isteri krizinin izleri vardı. «Düşünebiliyor musun? Bu...» Birdenbire ağlamaya başladı.

Richards bekledi. Sonra da, «Hangi kentteyiz?» diye sordu.

«L-L-Levhada W-W-Winterport yazılıydı. Dayanamayacağım. Onların bu işi bitirmelerini bekleyemeyeceğim! Bunu yapamayacağım!»

Genç adam, «Pekâlâ,» dedi.

Kadın gözlerini ağır ağır kırpı. Sanki kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi başını pek hafifçe salladı. «Ne?»

«Arabayı durdur. Ve in.»

«Ama onlar seni öl...»

«Evet. Ama etrafa kanlar saçılmaz. Sen de bir tek damla kan bile görmezsin. Onları beni ve arabayı buharlaştıracak güçte silahları var.»

«Yalan söylüyorsun. Beni öldüreceksin.»

Richards tabancayı dizlerinin arasından sarkıtmıştı. Silahı yere lastik paspasın üzerine attı.

Kadın delirmiş gibi, «Esrar istiyorum!» dedi. «Kendimden geçmeliyim. Ah, Tanrım! Neden benden sonraki arabayı beklemedin? Ah, Tanrım!»

Richards gülmeye başladı. Kesik kesik soluyarak, hırıltılı hırıltılı güldü. Gövdesinin yanındaki yara sızlıyordu. Gözlerini yumdu. Yaşlar gözkapaklarının altından akmcaya kadar güldü.

Amelia birdenbire, «Ön cam kırık olduğu için arabanın içi soğuk,» diye mırıldandı. «Radyatörü çalıştır.» Akşama özgü gölgelerin arasında yüzü uçuk renkli bir leke gibi duruyordu.

... Eksi 037

ve Geriye Sayma . . .

Amelia, «Derry'deyiz,» diye haber verdi.

Sokaklar tıklım tıklım insan doluydu. Damlardan sarkıyor, yazlık eşyaları boşaltılmış balkon ve verandalarda oturuyorlardı. Yağlı kaplardan kızarmış tavuk ve sandviç yiyorlardı.

«Jetalanının yolunu gösteren levhalar var mı?»

«Evet. Ben de onları izliyorum. Kapıları kapatıverecekler.»

«Öyle bir şey yaparlarsa yine seni öldüreceğimi söyleriz.»

«Bir uçak mı kaçıracaksın?»

«Deneyeceğim.»

Sağa, sonra da sola saptılar. Megafondan yükselen tekdüze bir ses halkı geri çekilmesi, dağılması için uyarıyordu.

«O gerçekten senin karın mı? Şu resimdeki kadın?»

«Evet. Adı Sheila. Bebeğimiz Cathy bir buçuk yaşında. Gripe yakalandı. Belki şimdi daha iyidir. Zaten onun yüzünden bu işe giretim.»

Bir helikopter onlara doğru inerken dev bir örümceğe benzeyen gölgesi yolun ilerisine düştü. Fazla yüksek bir ses Ric-hards'a kadını bırakmasını emretti. Ses kesildiği zaman Amelia'yla yeniden konuşabildiler.

«Karın küçük bir fahişeye benziyor. Kendisine biraz özen gösterebilir.»

Richards ifadesiz bir sesle, «Fotoğrafı değiştirdiler,» dedi.

«Böyle bir şey yaparlar mı?»

«Evet, yaparlar.»

«Jetalanı. Oraya yaklaşıyoruz.»

«Kapılar kapatılmış mı?»

«Göremiyorum... Bir dakika... Açık ama barikat var. Bir tank. Topuyla bize nişan almış.»

«Ona on beş metre kadar yaklaş, sonra da dur.»

Taşıt dört şeritli yolda ilerleyerek park edilmiş polis araba-

İarıyla durmadan konuşup bağırışan kalabalığın arasından geçti. Yukarıda bir levha belirdi. «Voight Havaalanı.- Amelia yolun iki yanındaki bataklığımsı, bir işe yaramaz açıklıkların etra-fin-i saran elektrikli telleri

gördü. Tam ileride bir trafik kontrol ve danışma bürosu vardı. Ana kapı ise bunun ötesindeydi. Kapıyı topu dörtte bir megaton mermi atabilen bir A-62 tankı kapatmıştı. Geride yollar, park yerleri ve iniş şeritlerini gözlerden gizleyen terminal binaları vardı. Dev bir kontrol kulesi H.G. Welb'in bir Marslısı gibi yükseliyordu. Batıdaki güneş pencerelerden yansıyor, sanki onların alevler içinde kalmalarına neden oluyordu. Hem personel, hem de yolcular park yerine dolmuş-ırdı. Sürüyle polis onların ilerlemelerini engelliyordu. Şiddetli, iniltiye benzeyen bir ses duyuluyordu. Amelia kurşun grisi bir uçağın ana binaların gerisinden havalandığını gördü.

! RICHARDS!»

Kadın irkildi ve korkuyla genç adama baktı. Richards ona kayıtsızca elini salladı. Endişelenme, anne, diyordu kendi kendine. Ben sadece ölüyorum...

Etrafta çınlayan o fazla yüksek ses, .İÇERİYE GİRMENE İZİN YOK!» diye açıkladı. «BIRAK KADIN ÇİTSİN. ARABADAN İN.»

Amelia sordu. «Şimdi ne olacak? Razi değiller. Sadece bekleyecek ve sonra da...»

Richards, «Onları biraz daha zorlayalım bakalım,» dedi. -Biraz daha blöf yapacaklar sanırım. Dışarı sark. Onlara yan delirmiş halde ve yaralı olduğumu söyle. Havayolları Polisine teslim olmak istediğimden söz et.»

«Ne yapmak istediğinden, ne yapmak istediğinden?»

«Havayolları Polisi ne federallerdendir, ne de eyalet güvenlik güçlerinden. Birleşmiş Milletlerin kararıyla uluslararası bir örgüt halini aldılar. Eskiden onlara teslim olanların affedildikleri söylenirdi. Palavra tabii. Onlar insanı Avcılara teslim ediyorlar. Avcılar da işini bitiriveriyorlar.»

Amelia yüzünü buruşturdu.

«Ama belki bu masala inandığımı sanırlar. Ya da kendi kentlimi buna inandırdığımı. Haydi, onlara söyle bunu.»

Kadın dışarı sarkarken Richards'ın bütün sinirleri gerildi. Amelia'nın aradan çıkarılmasını sağlayacak «bir kaza» olacak-

sa herhalde bu anın uygun olduğunu düşüneceklerdi. Kadının başı ve gövdesinin üst kısmı silaha karşı açıldı. Bir tek tetik çekildiği an bütün komedi de çabucak sona erecekti.

Amelia, «Ben Richards Havayolları Polisine teslim olmak istiyor!» diye bağırdı. «İki yerinden yara aldı.» Omzunun üzerinden dehşetle baktı. Jetin uzaklaşmasıyla etrafa çöken sessizlikte sözleri iyice duyuluyordu. Titreyen sesi dehşet doluydu. «Çoğu zaman çıldırmış gibi davranıyor. Tanrım! Çok korkuyorum!.. Lütfen... Lütfen... LÜTFEN!»

Kameralar bütün bu sahneyi alıyor ve istasyonlara gönde-riyorlardı. Birkaç dakika sonra bütün Kuzey Amerika ve dünyanın yarısı olayı izleyecekti. Bu da iyi bir şeydi. Harika. Richards kol ve bacaklarının yeniden gerildiğini hissetti. Ve o zaman umutlanmaya başladığını anladı.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Trafiik kontrol kulübesinin gerisinde tartışmalar oluyordu.

Richards usulca, «Çok güzel...» diye mırıldandı.

Amelia ona baktı. «Korkmuş gibi konuşmanın zor olduğunu mu sanıyorsun? Sen ne düşünürsen düşün, bu işe birlikte girişmedik. Ben sadece senin uzaklaşmanı istiyorum.»

Richards ilk kez o zaman kadının kanlar bulaşmış siyahlı yeşilli bluzunun sardığı göğüslerinin ne kadar kusursuz olduğunu farkettil. Kusursuz ve çok değerliydi bu göğüsler.

Birdenbire ani bir gıcırta ve homurtu duyuldu. Amelia haykırdı.

Richards. «Tank,» dedi. «Endişelenme. Sadece tank bu.» Kadın, «Tank hareket etti,» diye haber verdi, «içeri girmemize razı olacaklar.»

«RICHARDS! 16 NUMARALI PARK YERİNE GİDECEKSİN. HAVAYOLLARI POLİSİ SENİ ORADA BEKLEYECEK VE SENT TUTUKLAYACAK!»

Richards usulca, «Pekâlâ,» dedi. «Yola devam et. Kapıdan girdikten yedi yüz elli metre kadar ötede dur.»

Amelia umutsuzca mırıldandı. «Beni öldürteceksin.» Hava taşıtı yerden on santim yükseldi. Homurdanarak ilerledi. Kapıdan girerlerken Richards yere çömeldi. Onları pusuya düşürebilirlerdi. Ama öyle bir şey olmadı. Düzgün asfalt yol ana balara doğru gidiyordu. Üzerinde bir ok işareti bulunan bir

levha 16-20 numaralı park yerlerine oradan gidildiğini açıklamaktaydı.

Polis burada sarı barikatların gerisinde ayakta ya da dizüs-tü duruyordu.

Richards kadına, «Şimdi dur,» dedi. Amelia bu emri yerine getirdi.

Karşıdakiler hemen tepki gösterdiler. «RICHARDS! İLERLE; HEMEN 16 NUMARALI PARK YERİNE GİT!»

Richards, Amelia'ya, «Onlara bir megafon istediğimi söyle,,, dedi. «Yolun yirmi metre kadar yukarısına bıraksınlar. O adamlarla konuşmak istiyorum.»

Amelia bağıarak bu isteği açıkladı. Ve sonra beklediler. Bir dakika sonra lacivert üniformalı bir adam koşarak yaklaştı ve elektrikli bir megafonu yola bıraktı. Bir an orada durdu. Belki de beş yüz milyon kişinin kendisini izlediğini düşünüyor ve bunun zevkini çıkarıyordu. Sonra yine barikatların arkasındaki isimsizlere karıştı.

Richards, Amelia'ya baktı. «Haydi.»

Usul usul megafona yaklaştılar. Sürücü yeri onun hizasına geldiği zaman kadın kapıyı açarak megafonu aldı. Beyazlı kırmızılydı. Yanda bir şimşek resmi ve yukarısında da GA harfleri vardı.

Richards, «Tamam,» dedi. «Ana binadan ne kadar uzaktayız?»

Amelia gözlerini kıstı. «Dört yüz metre kadar sanırım.»

«Ya 16 numaralı park yerinden?»

«İki yüz metre kadar.»

«İyi. İşte bu iyi. Evet.» Richards dudaklarını dişleyip durduğunu farketti ve kendini zorlayarak durmaya çalıştı. Baş ağrıyor, bütün vücudu adrenalin yüzünden sızlıyordu. «İlerle. Park yerinin girişine kadar git ve orada dur.»

«E, sonra?»

Richards sinirli sinirli güldü. «İşte Richards son savaşını o-rada verecek.»

. . Eksi 036

ve Geriye Sayma . . .

Amelia arabayı park yerinin girişinde durdurduğu zaman tepki pek çabuk geldi. Megafon, «İLERLE!» diye emretti. «HAVAYOLLARI POLİSİ İÇERİDE. İSTEDİĞİN GİBİ.»

Richards ilk kez kendi megafonunu kaldırdı. «ON DAKİKA. DÜŞÜNMEM GEREKİYOR.»

Yine bir sessizlik oldu.

Amelia kontrollü bir sesle, «Onları seni öldürmeye zorladığının farkında değil misin?» diye sordu.

Richards garip bir sesle güldü. Çaydanlıktan kaçan buharın sesine benziyordu bu. «Onlara kazık atmaya hazırlandığımı biliyorlar. Ama bunu nasıl başaracağımı anlayamıyorlar.»

Kadın, «Başaramazsın,» dedi. «Bunu hâlâ anlayamadın mı?»

Richards başını salladı. «Belki de başarabilirim.»

.. . Eksi 035

ve Geriye Sayma . . .

«Dinle, Amelia... Yarışmalar ilk başladığı zaman herkes onların dünyanın en harika eğlencesi olduğunu söyledi. Çünkü o güne kadar öyle bir program hiç yapılmamıştı. Ama hiçbir şey o kadar orijinal sayılmaz. Roma'da gladyatörler de aynı şeyi yapıyorlardı. Sonra... bir başka oyun daha var. Poker. Pokerde en büyük el floş ruvayal'dir. En zoru ise beş kâğıtla oynanan 'açık poker'. Bu oyunda dört kart masada açık durur. Beşinci kart elindedir. Buna 'gizli kart' denir. Her isteyen beş, on sent ^ererek oyunda kalabilir. Karşındakinin gizli kartını görmek sa-

na belki yarım dolara maiolur. Ama ortadaki para artarken gi2. li kart da gitgide değerlenir. Ortaya ömür boyunca biriktirdiğin parayı, evini ve arabayı sürdükten sonra da bu kâğıt sana Everest kadar yüksek gözükür. 'Koşucu' da böyle bir şey işte. Ancak benim oyunda sürebilmem için param olmaması gerekiyor. Onların adamları, silahları ve bol zamanları var. Onların kâğıtları ve fişleriyle yine onların kumarhanesinde oynuyoruz. Beni yakaladıkları an çabalamaktan vazgeçebileceğimi sanıyorlardı. Ama belki ben de kumarda biraz hile yaptım. Haberciler. İşte benim maça onlum. Oradan sağsalım ayrılmama izin vermek zorunda kaldılar. Çünkü olayı herkes seyrediyordu. O ilk barikattan sonra bizi usulca ortadan kaldırmaları imkansızlaştı. Bir bakıma garip bir durum bu. Çünkü Şebekeye o saygınlığı sağlayan Bedava-V. 'Bedava-V'de gördüğün doğrudur.' Onun için bütün ülke, polisin rehinemi... orta tabakadan, hali vakti yerinde kadın rehinemi öldürdüğünü izlediği takdirde hepsi de bu olayın doğru olduğuna inanacaklardı. İşte bu tehlikeyi göze alamadılar. Zaten sistem gitgide daha fazla şüpheyile karşılaşılıyor. Garip değil mi? Benim gibiler buradalar. Yolda zaten olay çıktı. Bütün polisler ve Avcılar silahlarını bize doğru çevirdikleri takdirde pek kötü bir şey olabilir. Bir adam, bana benzeyenlerin yakınından ayrılmamamı söyledi. Bu sözleri sandığından da doğrudur. Bana karşı dikkatli davranmalarının nedeni burada benim gibilerin bulunması... Benimkiler maça valeleri. Olaya karışan kadın - dam sensin. Ben de rua'yım. O eli kılıçlı adam. Masaya açtığım kartlarım şunlar: Kitle iletişim araçları, gerçek bir olay çıkması ihtimali, sen, ben. Bunların birarada hiçbir değerleri yok. Bir çift, onları yener. Maça ası olmadıkça bu kâğıtlarım bir işe yaramaz. Ama as oldu mu, kimse beni yenemez.»

Richards birdenbire kadının çantasını aldı. Krokodil taklidi deriden yapılmış, sapı gümüş zincir bir çantaydı.

Çantayı cebine soktu. Cebi iyice kabardı.

Usulca, «Elimde as yok,» dedi. «Biraz düşünceli davransay-dım asım da olurdu. Ama gizli kartım var. Göremedikleri bir kâğıt. Onun için de blöf yapacağım.»

Amelia ifadesiz bir sesle, «Hiçbir şansın yok,» diye cevap verdi. «Çantamla ne yapabilirsin ki? Onları dudak boyasıyla mı vuracaksın?»

-Onlar çok uzun bir süreden beri hileli bir oyun oynuyorlar- E-' yuzden yenilecekler. Bence hepsi de birbirinden korkak.» «RICHARDS! ON DAKİKA DOLDU!» Richards megafonu ağzına götürdü.

. . Eksi 034

ve Geriye Sayma . . .

•BENİ DİKKATLE DİNLEYİN!- Richards'ın sesi alanda gürültüyle yankılandı. -YANIMDA ALTI KİLO DİNAKOR PLASTİK PATLAYICI VAR, CEKETİMİN CEBİNDE. ŞU 'KARA İRLANDALI' DEDİKLERİ PATLAYICIDAN. ALTI KİLO, EEŞ YÜZ METRE ÇAPINDAKİ BİR ALANDA HERKESİ VE HER ŞEYİ YOK EDER. HERHALDE ALANDAKİ JET YAKITI DEPOLARININ PATLAMALARINA DA NEDEN OLUR. TALİMATIMI HARFİ HARFİNE YERİNE GETİRMEZSENİZ HEPİNİZİ CEHENNEME UÇURURUM. PATLAYICIYA BİR GENERAL ATOMİK FÜNYESİ TAKILI. BU HALKAYI YARISINA KADAR ÇEKTİM. ONU HAFİFÇE OYNATMAM YETERLİ OLUR, BAŞLARINIZI BACAKLARINIZIN ARASINDAN SOKARAK POPOLARINIZA BİRER VEDA ÖPÜCÜĞÜ KONDURURSUNUZ.»

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi, sonra da bir dalgalanma oldu. Barikatlardaki polisler birdenbire artık halkı engellemelerine gerek kalmadığını farkettiler. Kadınlarla erkekler alanda ve kırlarda koşuyor, kapılardan fırlıyor, havaalanının etrafındaki tellerden aşılıyorlardı. Suratları panik yüzünden ifadesizleşmişti.

Polisler endişeyle kımıldandılar. Amelia bir tek kişinin yüzünde bile inanmazlık görmedi.

Korkunç bir ses, "RICHARDS!» diye gürledi. «YALAN BU. İN ARABADAN.»

Genç adam da yine gürültüyle yankılanan bir sesle, «İNECEĞİM,» dedi. «AMA ONDAN ÖNCE EMİRLER VERECEĞİM. BİR JETİN YAKIT ALMASINI VE UÇUŞA HAZIR OLMASINI İSTİYORUM. AZ SAYIDA MÜRETTEBAT YETİŞİR. JET YA BİR

11

LOCKHEED /GA OLMALI. YA DA BİR DELTA SUPERSONİK EN AŞAĞI İKİ BİN MİLLİK YOLU AŞABİLMELİ. HER ŞEYİN DOKSAN DAKİKADA HAZIRLANMASINI İSTİYORUM.»

Kameralar durmadan çalışıyor, flaşlar parlayıp sönüyordu. Basın da endişeliydi. Ama tabii beş yüz milyon izleyicinin ruhsal baskısını da gözönüne almak zorundaydılar. Onlar gerçektiler. İşleri de öyle. Ama Richards'm altı kilo «Kara İrlandalı bu hayran olunacak suçlunun bir hayalimdi belki de.

«RICHARDS?» Sonbahara özgü serinliğe rağmen sadece siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek giymiş ve kollarını kıvrımış bir adam, 16 numaralı park yerinin elli metre gerisinde, üzerinde işaretler olmayan arabaların arasından çıktı. Elinde Ric-hards'inkinden daha büyük bir megafon vardı. Amelia uzaktan sadece adamın küçük bir gözlüğü olduğunu görebildi. Camlan batmakta olan güneşin ışıklarında pırıldıyordu.

-BEN EVAN MCCONE'UM!»

Richards bu adı biliyordu tabii. Sözümona bu adı duyar duymaz müthiş bir korkuyla sarsılacaktı. Ve Richards korku hissettiği zaman buna hiç şaşmadı. Evan McCone Avcı Başıydı. Richards, Edgar G. Hoover'la Heinrich Himmler'in torunu, diye düşündü. Şebekenin kadife eldiveninin içindeki çelik pençe. Bir umacı. Yaramaz çocukları korkutacak bir ad. «Kibritlerle oynamaktan vazgeçmezsen, dolaptan Evan McCone'u çıkarırım, Johnny.»

Richards bir an kâbusundaki o sesi hatırladı. «Aradığımız adam sen misin, küçük kardeş?»

«SEN YALAN SÖYLÜYORSUN, RICHARDS! BUNU BİLİYORUZ. GA KARTI OLMAYAN HİÇ KİMSE DİNAKOR BULAMAZ. KADINI BIRAK GİTSİN. SEN DE ARABADAN İN. ONU DA SENİNLE BİRLİKTE ÖLDÜRMEK İSTEMİYORUZ.»

Amelia usulca, acı dolu ısıklık gibi bir ses çıkardı.

Richards da kükredi. «BU SÖZLERİ SHAKER HEIGHTS'DA-KİLERE YUTTURABİLİRSİN, KÜÇÜK ADAM! PARAN VARSA SOKAKTA HER BLOKUN KÖŞESİNDEN PATLAYICI ALABİLİRSİN. VE BEN DE ÖYLE YAPTIM. YARIŞMALAR FEDERASYONUNUN PARASINI KULLANDIM. ARTIK SEKSEN DÖRT DAKİKAN VAR.»

«ANLAŞMA YOK.»

«<MCCONE?» «EVET?»

«KADINI YOLLUYORUM. O KARA İRLANDALIYI GÖR-pU.» Amelia duyduğu dehşet yüzünden sersemlemiş gibi ona ba-joyordu. «O ARADA HAZIRLAN. SEKSEN BEŞ DAKİKA KALPI. VE BEN BLÖF YAPMIYORUM, KÖPEK! BİR TEK KURŞUN VE ONDAN SONRA HEPİMİZ DE AYA UÇARIZ.»

Kadın, «Hayır...» diye fısıldadı. Yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Dudakları gülümsüyormuşca-sına gerilmişti. «Senin için yalan söyleyeceğime inanamazsın.»

«Söylemezsen beni öldürürler. Yaralıyım, berbat haldeyim. Kendimde değilim pek. Neler söylediğimi biraz biliyorum. Ama bunun en iyi yol olduğundan eminim. Tek yol olduğundan. Şimdi dinle. Dinakor beyaz, katı bir cisimdir. Ele biraz yağlı gibi gelir. Bu...»

«Hayır! Hayır! Hayır!» Kadm elleriyle kulaklarını tıkadı. «Beyaz bir sabuna benzer. Ama çok yoğundur. Şimdi sana patlatma halkasını tarif edeceğim...»

Amelia ağlamaya başladı. «Bunu yapamayacağım. Bilmiyor musun? Bir vatandaş olarak görevlerim var. Vicdanım da. Ve...» Richards alaycı bir biçimde cümleyi tamamladı. «Ve senin yalan söylediğini anlayabilirler. Ama anlayamayacaklar. Çünkü sen beni desteklersen yenilgiyi kabul edecekler. Ve ben de koca popolu bir kuş gibi uçup gideceğim.» «Bunu yapamam!» «RICHARDS KADINI GÖNDER!»

Richards konuşmasını sürdürdü. «Patlatma halkası altından. Beş santim çapında. Bir anahtarlığa benziyor. Buna kaleme benzeyen bir çubuk takılı. Çubuğa da GA tetiği bağlı. Tetik bir kalemin ucundaki silgiyi andırıyor.»

Amelia öne arkaya sallanıyor ve hafifçe inliyordu. İki elini yanaklarına dayamış, etlerini hamurmuş gibi büküyordu.

«Onlara halkayı yarı çektiğimi söyledim. Bu da ırlandalının yüzeyinde küçük bir çentiği görebileceğin anlamına geliyor. Anladın mı?»

Kadın cevap vermedi. Sallanıyor, ağlayıp inliyordu. Richards usulca, «Tabii anladın,» dedi. «Sen çok zeki bir kadınsın. Öyle değil mi?»

Amelia, «Yalan söylemeyeceğim,» diye mırıldandı.

«Sana başka bir şey sorarlarsa, «Bilmiyorum,' dersin. 'Görmedim. Çok korkmuştum. Sadece ilk barikattan beri o halkayı tutuyor. Onun ne olduğunu bilmiyordum. Ama elini halkadan hiç çekmedi.»

«Beni şimdi öldür, daha iyi.»

Richards, «Haydi,» dedi. «İn bakalım.»

Amelia telaşa ona baktı. Dudakları titriyordu. Gözleri iki kara deliğe dönüşmüştü. Güneş gözlüklü, güzel ve kendinden emin kadın ortadan kaybolmuştu. Richards o kadının bir daha ortaya çıkıp çıkmayacağını düşündü. Hiç sanmıyordu. O kadın tam olarak gözükmeyecekti artık.

«Git,» dedi. «Git. Git.»

«Ben... Ben... Ah, Tanrım...»

Amelia kapıya doğru atıldı. Dışarıya yarı fırladı, yarı yuvarlandı. Sonra hemen ayaklarını yere bastı ve koşmaya başladı. Saçları uçuşuyordu. O anda Richards'a pek güzel gözüktü. Bir tanrıça gibiydi. Genç kadın patlayan milyonlarca flaşa doğru gitti.

Tüfekler kaldırılıp omuzlara dayanırken ışıldadılar. Ama kalabalık gözlerini kadına diktikleri için tekrar indirdiler. Richards direksiyon tarafındaki pencereden usulca bakmaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Olduğu yerde büzülerek saate bir göz attı. Ve kıyametin kopmasını beklemeye başladı.

i |
i

. . . Eksi 033

ve Geriye Saymai. . .

İki dakika geçti. İki dakika daha. İki dakika daha.

«Richards!»

Genç adam megafonu dudaklarına götürdü. «YETMİŞ DOKUZ DAKİKA KALDI, MCCONE.»

Oyunu sonuna kadar sürdürecekti. Zaten başka yol da yoktu. McCone ateş edilmesi için emir verinceye kadar blöfe devam

edecekti. Sonu çabuk gelecekti. Ve aslında artık bu da pek önem-ü değildi.

Sessizlik sonsuza kadar uzadı. «DAHA FAZLA ZAMANA İHTİYACIMIZ VAR. EN AŞAĞI ÜÇ SAAT. BU ALANDA L/GA YOK. DELTA DA. UÇAĞIN GETİRTİLMESİ GEREKİYOR.»

Richards, Amelia bu işi başardı, diye düşündü. Ah, Tanrım! Kadın bir uçurumun derinliklerine baktı. Sonra da onun üzerinden aştı. Aşağıya ağ gerilmemişti. Geriye dönüş de yoktu. Şaşılacak bir şey bu.

Tabii Ameli'ya inanmadılar. Hiçbir şeye inanmamak onların görevi. Şimdi onu terminallerden birindeki bir odaya sü-rüklercesine götürüyorlar. Orada McCone'un dikkatle seçtiği sorgulama uzmanları bekliyor. Ameli'ya içeri sokar sokmaz hep aynı şeyleri tekrarlayacaklar... «Tabii çok sarsıldınız, Bayan Williams. Ama her şeyi iyice anlamamız gerekiyor.. Lütfen anlattıklarınızı bir kere daha tekrarlar mısınız? Şimdi... bir tek küçük nokta bizi şaşırtıyor... Bunun tam tersi olmadığından emin misiniz?.. Nereden biliyorsunuz... Neden?.. O zaman Richards ne dedi?»

İşte şimdi de bu yüzden zaman kazanmaya çalışıyorlardı. Birtakım mazeretlerle Richards'ı oyalayacaklardı. «Yakıt alma sorunu var. Daha fazla zaman gerekiyor... Jet ımanında mürettebat yok. Daha fazla zaman gerekiyor... Sıfır sekiz numaralı şeride bir uçan daire indi. Daha fazla zaman gerekiyor... Daha kadını da konuşturamadık. Amelia Williams'a senin yüksek patlayıcının çanta dolusu kâğıt mendil, bozuk para, makyaj malzemesi ve kredi kartlarından oluştuğunu hâlâ itiraf ettiremedik. Daha fazla zaman gerekiyor... Henüz seni öldürme tehlikesini de göze alamıyoruz. Daha fazla zaman gerekiyor...»

«RICHARDS?»

Genç adam megafonla cevap verdi. «BENİ DİNLEYİN. YETMİŞ BEŞ DAKİKANIZ KALDI. SONRA HER ŞEY HAVAYA UÇACAK.»

McCone sesini çıkarmadı.

Seyirciler kıyamet ihtimaline rağmen yine de usul usul geri gelmeye başlamışlardı. Gözleri irileşmiş, ıslak ıslaktı. Bakışlarında cinsellik vardı. Birkaç taşınabilir projektöre el konmuştu. Şimdi küçük araba ışık içindeydi. Bu yüzden kırık ön cam daha da göze batıyordu.

Richards kadını götürdükleri küçük odayı hayalinde canlandırmaya çalıştı. Amelia'yı gerçeği söylemesi için sıkıştırıyor ama başarılı olamıyorlardı. Tabii basın mensuplarını içeri almamışlardı. McCone'un adamları kadının ödünü patlatmaya çalışıyorlar ve herhalde bunu başanyorlardı. Ama yoksulların yüzlerinin silindiği gettoda olmayan bir kadını ne dereceye kadar zorlayabilirlerdi? İlaçlar. Richards bazı ilaçlar olduğunu biliyordu. McCone'un hemen getirebileceği maddeler. Yaqui kabilesinden bir kızılderiği bile bülbül gibi konuşturabilecek ilaçlar. Bir rahibin günahlarını çıkaran kişilerin sırlarını bir stenografin kayıt makinesi gibi açıklamasına neden olacak ilaçlar.

Biraz elektrik? 2005 yılındaki Seattle ayaklanmalarında çok işe yarayan o elektrikli uzaklaştırma aygıtları? Yoksa Amelia'yı soruları arka arkaya tekrarlayarak mı konuşturmaya çalışacaklardı?

Bu düşüncelerin hiçbir yararı yoktu ama Richards onları kafasından kovamıyordu. Terminallerin gerisinden motoru ısıtılan bir Lockheed yolcu uçağının o belirgin gürültüsü geliyordu. Richards'ın kuşunun. Ses düzenli olarak yükselip yükselip alçalıyordu. Gürültü birdenbire kesildiği zaman uçağa yakıt verildiğini anladı. Acele ederlerse işi yirmi dakikada bitirebilirlerdi. Ama onların acele etmeyeceklerini biliyordu.

Vay vay vay... Bütün kartlar masada. Biri dışında.

McCone? McCone kadını hâlâ sıkıştırıyor musun? Beynini dilim dilim kestini mi?

Alanda gölgeler uzadı. Herkes bekliyordu.

...Eksi 032

ve Geriye Sayma . . .

Richards o eski klişenin yalan olduğunu anladı. Zaman durmuyordu. Durabilseydi herhalde birkaç bakımdan çok iyi olurdu. O zaman umutları da sona ererdi.

Megafondan yükselen ses Richards'a yalan uydurduğunu söyledi. O da, «EĞER ÖYLE DÜŞÜNÜYORSANIZ HEMEN ATEŞ AÇIN,» diye karşılık verdi. Beş dakika sonra etrafta yankılanan başka bir ses Richards'a Lockheed'in kapaklarının donmuş olduğunu, başka bir uçağa yakıt vereceklerini bildirdi.

O da, «İyi ya,» dedi. «Uçak verdiğim sürenin sonunda kalkmaya hazır olsun da.»

Dakikalar ağır ağır geçti. Yirmi altı dakika kaldı... Yirmi beş... Yirmi iki... Yirmi... Amelia'yı hâlâ konuşturamadılar. Tanrım belki de o... On sekiz... On beş... Richards yine uçağın motorlarının gürültüsünü duydu. Alan teknisyenleri yakıt sistemini ve diğer şeyleri kontrol ederlerken motorların sesi tiz bir ulumaya dönüştü... On dakika... Sekiz... «RICHARDS?» «BURADAYIM!»

«DAHA FAZLA ZAMANA İHTİYACIMIZ VAR. KUŞUN KAPAKLARI DONUP KASKATI KESİLMİŞ. HAVA DELİKLERİNİ SIVI HİDROJENLE YIKAYACAĞIZ. BİZE MUTLAKA BİRAZ DAHA ZAMAN VERMELİSİN.»

«ZAMANINIZ VAR. TAM YEDİ DAKİKA. ONDAN SONRA SERVİS RAMPASINDAN ALANA İNECEĞİM. DİREKSİYONU TEK ELİMLE KULLANACAĞIM. DİĞER ELİM PATLATMA HALKASINDA OLACAK. BÜTÜN KAPILAR AÇILACAK. DEVAMLI O YAKIT DEPOLARINA YAKLAŞACAĞIMI DA UNUTMA!» «SEN GALİBA DURUMUN...»

«ARTIK KONUŞMAYACAĞIM, AHBAP. ALTI DAKİKA.» Saatteki saniye iğnesi döndü. Üç dakika kaldı. İki. Bir. Küçük odada neler yaptıklarını düşünemiyorum... Amelia'nın hayalini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. O da artık bulanıklaşarak diğer yüzlere karışıyordu. Bir surat, Stacey ve Bradley, Elton ve Virginia Parrakis ve köpekli çocuğun yüzlerinden oluşuyordu. Richards sadece Amelia'nın güzel ve yumuşak olduğunu biliyordu. Pek çok kadın gibi makyaj ve plastik ameliyat sayesinde sakın bir güzelliğe kavuşmuştu. Amelia yumuşaktı. Yumuşacık. Ama benliğinin derinliklerinde sert bir şey gizliydi. Anglo-Sakson ve Protestan beyaz kadın, neren sert senin? Yeterince sağlam mısın? Yoksa şu anda blöfümü açıklıyor musun?

Richards'm çenesinden sıcak sıcak bir şeyler akıyordu. Dudağını ısırmış olduğunu farketti. Hem de birkaç defa. Dalgın dalgın dudağı sildi. Kolunda damla biçimi bir kan lekesi kalmıştı. Arabanın vitesini değiştirdi. Kaldırıncılar homurdanırken taşıt yükseldi.

«RICHARDS! O ARABAYI HAREKET ETTİRİRSEN ATEŞE BAŞLAYACAĞIZ! KADIN KONUŞTU! BİZ HER ŞEYİ BİLİYORUZ!»

Ama bir tek kişi bile ateş etmedi.

Bu olayı önemsizleştirdi âdeta.

. . . Eksi 031

ve Geriye Sayma ...

Servis rampası cama benzeyen bir maddeden yapılmış olan futurist Kuzey Eyaletleri Terminalinin etrafında bir kavis çiziyordu. Rampanın iki yanına polisler dizilmişti. Ellerinde MacerB gözyaşartıcı gazdan kabın zırhları delegecek silahlara kadar her şey vardı. Birbirine benzeyen suratları aptalca ifadeli ve yamyassıydı. Richards arabayı ağır ağır sürdü. Şimdi dimdik oturuyordu. Polisler ona inekçe bir huşuyla boş boş bakıyorlardı. Richards, inekler de çıldırıp ahırda hay kırarak kendini yerden yere vuran çiftçiye böyle bakarlardı, diye düşündü.

Servis bölümünün kapısı- açılmıştı. Richards ağır ağır kapıdan girdi. Yüksek oktanlı gaz dolu tankerlerin ve takozlu ezel uçakların önünden geçti. Bunların gerisinde mazottan kararmış beton bir şerit uzanıyordu. İşte kuşu da orada bekliyordu. On iki turbo motoru hafifçe homurdanan beyaz dev bir jumbo jet. Daha ötede şerit dümdüz alacakaranlığa doğru uzanıyor ve*bir noktada sanki ufukla birleşiyordu. Tulumlu dört adam uçak merdivenini kuşa yaklaşıyorlardı. Richards'a o merdiven bir darağacma çıkıyormuş gibi geldi.

Ve cellat da sanki bu hayali tamamlamak istermiş gibi uçağın dev gölgelerinin arasından çıktı. Evan McCone yani.

Richards ona ünlü birini ilk kez gören bir insanın merakıyla baktı. Bir yıldızı üç boyutlu filmlerde ne kadar izlerseniz izleyin, onunla karşılaşmadıkça gerçekten varolduğuna inanamı-vordunuz. Ve o zaman da size hayal görüyormuşsunuz gibi geliyordu. Sanki bu varlığın ekrandaki görüntüsü dışında yaşamaya hakkı yokmuş gibi.

Evan McCone çerçevesiz gözlük takmış, ufak tefek bir adamdı. İyi dikilmiş takım elbisesinin altında göbeklenmeye başladığı belli oluyordu. Yakasına gümüşten yapılmış küçük, bayrak biçimi bir iğne takmıştı. Hiç de bir canavara benzemiyordu. Onda FBI ve CIA gibi korkutucu örgütlerin mirasçısı hali de yoktu. McCone'a bakan onun gece gelen siyah araba, lastik cop, evdeki yakınlar hakkında sorulan sinsice sorular tekniklerinin ustası olduğuna inanamazdı. Bütün korku spektrumunu ezberlemiş bir* insana da benzemiyordu.

•Ben Richards.» McCone megafon kullanmıyordu. Aslında sesi yumuşak ve kültürlüydü. Hiç kadınsı tarafı yoktu bu sesin.

"Evet..>

«Elimde Şebeke İletişim Komisyonunun resmi bir kolu olan Yarışmalar Federasyonunun yeminli bir talebi var. Senin yakalanmanı ve idam edilmeni istiyorlar. Bu emre uyacak mısın?»

•<Bir tavuğun bir bayrağa ihtiyacı var mıdır?»

!«Ah...» McCone memnun olmuşa benziyordu. «Bütün formaliteler halledildi. Ben formalitelere inanırım. Ya sen? Ah, tabii ki inanmazsın. Sen resmi şeylerle hiçbir ilişkisi olmayan bir yarışmacıydın. İşte o yüzden hâlâ yaşıyorsun. 'Koşucu' rekoru sekiz gün beş saattir. Bu rekoru iki saat önce kırdığını biliyor musun? Hayır, tabii ki bilmiyorsun. Ama rekoru kırdın. Evet. Ve Boston'daki Gençlik Kulübünden kaçışın olağanüstüydü. Anladığıma göre o olay yüzünden izleyici sayısı on iki puan artmış.»

«Harika.»

«Tabii seni Portland'da az kalsın yakalayacaktık. Şansımız yardım etmedi. Parrakis ölürken bile senin Auburn'den gizlice bir gemiye bindiğine yemin etti. Biz de ona inandık. O küçük adam öyle korkmuş gibi gözüküyordu ki.»

Richards usulca, «Tabii...» diye mırıldandı.

«Ama bu son oyunun dâhiceydi. Seni selamlıyorum. Bir ba-

kıma yarışma sona ereceği için bayağı üzülüyorum. Bir daha senin kadar yaratıcı bir rakiple karşılaşacağımı sanmıyorum.»

Richards, «Vah vah,» dedi.

McCone başını salladı. «Yarışma sona erdi artık. Kadın fazla dayanamadı. Ona sodyumpentatol verdik. Eski ama güvenilir bir yöntemdir.» McCone cebinden küçük bir otomatik çıkardı. «Arabadan in bakalım, Bay Richards. Sana son defa bir iltifatta bulunacağım. Seni burada, olayı kimsenin filme alamayacağı bu yerde öldüreceğim. Hiç olmazsa ölüm sahneni fazla kimse görmeyecek.»

Richards, «O halde hazır ol,» diyerek güldü. Kapıyı açıp arabadan indi. İki adam karşılıklı durdular.

. . . Eksi 030

ve Geriye Sayma . . .

İlk hareket eden McCone oldu. Başını arkaya atarak güldü Kültürlü bir adamın gülüşüydü bu. Sesi kadife gibi yumuşaktı. «Ah, çok hoşsun, Bay Richards. Harikasin. Parayı artır. Kart al. Yeniden artır. Sizi dürüstlikle selamlıyorum. Kadın konuşmadı. Hâlâ inatla şu cebindeki kabarıklığın Kara İrlandal: olduğunda ısrar ediyor. Ona bazı yöntemleri uygulayamıyoruz. Çünkü bunların izi kalıyor. Sonradan kadımı incelerlerse sırrı-rımızm ortaya çıkmasını istemiyoruz. Şimdi New York'tan üç ampul Kanojen getiriyoruz. Onun hiç izi kalmıyor. İlaç

kırk dakika sonra burada olacak. Ama ne yazık ki, seni durdurma fırsatını bulamayacağız. Kadın yalan söylüyor. Bu çok belli bir şey. Senin gibilerin 'seçkinlik' dedikleri şeyi yapacağım ve kusuruma bakmazsan bir fikrimi açıklayacağım. Orta tabaka ancak seks konusunda ustalikle yalan söyleyebilir. Bir düşüncemi daha söyleyebilir miyim? Tabii söyleyebilirim. Söyleyeceğim.» McCone gülümsedi. «Cebindekinin kadının çantası olduğunu sanıyorum. Bayan Williams'in çantası olmadığını farkettilik. Oysa alışverişe çıkmış. Bizim gözümüzden hiçbir şey kaçmaz. Ce-

bindeki kadının çantası değilse, onunki ne oldu?»

Richards bu oyuna gelmedi. «O kadar eminsen beni vur gitsin.»'

McCone üzgün üzgün ellerini açtı. «Bunu yapmak ne hoşumuza giderdi! Ama insanların hayatını tehlikeye atamayız. Olasılık ellide bir olsa bile. Rus ruletine çok benzeyebilir. İnsan hayatının kutsal bir yanı vardır. Hükümet... bizim hükümetimiz de bunu bilir. Biz insancıl kimseleriz. »

Richards vahşice güldü. «Evet, evet.»

McCone gözlerini kırttı. «Bu nedenle...»

Richards irkildi. McCone onu .ipnotize ediyordu. Dakikalar uçuyordu. Neredeyse bir helikopter o üç ampulü getirecekti. McCone kırk dakika dediğine göre helikopter herhalde yirmi dakika sonra orada olacaktı. Ve kendisi burada durmuş adamın vatansever safsatalarını dinliyordu. Tanrım! Bir canavardı bu McCone!

Richards sert bir sesle onun sözünü kesti. «Beni dinle. Nutku kısa kes, küçük adam! Kadına iğne yaptığınız zaman yine aynı şeyleri söyleyecek. Tamam mı?» Gözlerini McCone'un gözlerine dikerek birkaç adım attı. «Görüürüz, köpek.» Adam yana çekildi. Richards, McCone'un önünden geçerken ona bakma zahmetine bile girmedii. Ceketlerinin kollan birbirine süründü. Richards, «Ah, evet,» dedi. «Bana yarı çekilmiş halkaya bir buçuk kiloluk bir gücün uygulanmasının yeterli olacağını söylediler. Ve ben şimdi bir kilo kadar güç uyguluyorum.»

McCone'un ısıklık çalar gibi hızlı hızlı solumaya başlaması hoşuna gitti.

«Richards!-

Richards merdivenin ortasında durarak omzunun üzerinden bir göz attı. McCone hâlâ ona bakıyor, gözülüğünün altın sapları ısıldıyordu. «Uçak havalandığı zaman seni yerden bir füzeyle parça parça edeceğiz. Tabii herkese o halkayı çekiverdiğini söyleyeceğiz. Huzur içinde yat.»

«Ah, ama bunu yapamayacaksınız.»

«Öyle mi?»

Richards gülümsemeye başladı ve nedenin yarısını açıkladı. •Biz alçaktan ve nüfusun yoğun olduğu yerlerin üzerinden uça-

cağız. Altı kilo irlandalıya on iki yakıt deposu ekledin mi gerçekten müthiş bir gürültü kopar. Fazla gürültü. Kimsenin far-ketmeyeceğini buseydin bu işi yapardın ama imkânsız.» Bir an durdu. «Sen çok zekisin. Paraşütleri benden önce düşündün mü?»

McCone sakın sakın, «Ah, evet,» dedi. «Paraşüt öndeki yolcu kabininde. Bu öyle sakalı ağarmış bir numara ki, Bay Richards. Yoksa dağarcığınızda başka oyunlar da mı var?»

«Paraşütü bozacak kadar aptal olmadığını umarım.»

«Ah, hayır. Bu hemen anlaşılırdı. Ve tabii sen de yere çakılmadan önce o hayali İrlandalının halkasını çekerdin. Havada etkileyici bir patlama olurdu.»

«Hoşçakal, küçük adam.»

«Güle güle, Bay Richards. Hayırlı yolculuklar.» McCone güldü. «Evet, sana dürüst davranılmasına gerçekten layıksın. Onun için de sana bir kâğıdımı daha açacağım. Harekete geçmeden önce Kanojen'in gelmesini bekleyeceğiz. Füze konusunda da haklısın. Şimdilik bir blöf bu. Yine ortaya para sürebilirsin. Öyle değil mi? Ama ben bekleyebilirim. Çünkü ben hiçbir zaman yanılmam. Asla! Ve ben senin blöf yaptığını biliyorum. Onun için rahatça bekleyebiliriz. Ama seni geciktiriyorum. Güle güle, Bay Richards.» Elini salladı.

Richards, «Yakında,» diye mırıldandı. Ama McCone'un duyamayacağı kadar alçak sesle. Ve gülümsedi.

. . . Eksi 029

ve Geriye Sayma . . .

Birinci mevki salon uzun ve üç kanepeli genişliyeydi. Duvarlara gerçek sequoia tahtası kaplanmış, yere şarap rengi bir hah serilmişti. Birinci mevkiyle mutfak arasında, yukarıda üç boyutlu film ekranı vardı. Yüz numaralı koltukta büyük bir paraşüt çantası duruyordu. Richards buna hafifçe vurarak mutfaktan geçti. Biri kahve yapmaya bile başlamıştı.

Richards diğer kapıdan çıktı. Şimdi pilot kabinine giden kısa koridordaydı. Sağda telsizci oturuyordu. Kırışık yüzlü adam flichards'a acı acı baktı. Sonra yine aletlerine döndü. Birkaç adım yukarıda, solda seyir görevlisi saydam plastik kılıflara sokulmuş haritalarına bakıyordu.

Boynuna takılı mikrofona, «Çocuklar hepimizin ölümüne neden olacak o adam,» diyerek sakın sakın Richards'a baktı.

Genç adam sesini çıkarmadı. Ne de olsa uzman hemen hemen haklı sayılırdı. Richards topallayarak uçağın burnuna gitti.

Pilot ellisinde, hatta daha da yaşlı bir adamdı. Eski bir usta. Kırmızı burnundan devamlı içtiği anlaşılıyordu. Ama zeki ve anlayışlı bakışlarından alkolizmin sınırına bile yaklaşmadığı belliydi. Yardımcı pilot ondan on yaş kadar küçüktü. Kasketinin r.i.iında gür kızıl saçları gözüktüyordu.

Pilot. «Merhaba, Bay Richards,» dedi. Genç adamın yüzüne bakmadan önce cebindeki kabarıklığa bir göz attı. «Elinizi sıkmadığım için kusura bakmayın. Ben uçuş kaptanı Dan Hollo-way'im. Bu da yardımcım Wayne Duninger.»

Duninger, «Bu durumda sizinle tanıştığımı çok sevindiğimi söyleyemeyeceğim,» dedi.

Richards'ın dudakları titredi. «Burada olduğum için üzülüğümü söylememe izin verin. Kaptan Holloway, McCone-'la bağlantı halindesiniz değil mi?»

«Tabii. İletişim uzmanımız Kippy Friedman sağlıyor bunu.»

«Bana konuşabileceğim bir şey verin.»

Holloıvay büyük bir dikkatle ona bir mikrofonu uzattı. Richards, «Uçuş öncesi hazırlıklarınıza devam edin,» dedi. <Bes dakikanız var.>

Duninger büyük bir hevesle, «Arka ambar kapağındaki yuvalara patlayıcı doldurulmasını istiyor musunuz?» diye sordu.

«Siz kendi işinizle ilgilenin.» Richards'ın sesi buz gibiydi. Ortaya son defa para sürmenin ve oyunu bitirmenin zamanı gelmişti. Kafası sanki fazla ısınmış, patlamak üzereydi. Sürülen parayı yükselt. Oyun böyleydi işte. Şimdi resr çekeceğim, McCone. diye düşündü.

«Bay Friedman?»

«Evet.»

•Ben Richards. McCone'la konuşmak istiyorum.»

Yarım dakika hiç ses çıkmadı. Holloway'la Duninger artık onunla ilgilenmiyorlardı. Hazırlığa dalmışlardı. Dev GA turbo-ları tekrar çalışmaya başladı. Ama bu kez daha gürültüyle. Sesleri de tizleşmişti. Richards sonunda McCone'un sesini duydu O gümbürtü de pek hafifmiş gibi bir etki yapıyordu.

«Ben McCone.»

«Haydi, küçük adam. Sen ve kadın gezintiye çıkıyorsunuz Üç dakika sonra yükleme kapağının önünde olun. Yoksa halkayı çekerim.»

Duninger koltuğunda sanki vurulmuş gibi kaskatı kesildi Tekrar numaralan okurken sesi dehşetle titriyordu. Richards, eğer McCone'un cesareti varsa, dedi kendi kendine. Şimdi blöfümü görür. Kadını da istemem aslında beni ele veriyor. McCone'un cesareti varsa...

Richards bekledi.

Kafasının içinde bir saat tıkırdıyordu sanki.

. . . Eksi 028

ve Geriye Sayma . . .

McCone konuşmaya başladığı zaman sesinde eskisinden farklı bir şey vardı. Yaygaraya benzer bir şey... Korkmuş muydu? Galiba. Richards'm kalbi göğsünde yalpaladı sanki. Belki de her şey istediği gibi olacaktı. Belki.

-Sen delisin, Richards. Een...»

Genç adam sertçe McCone'un sözünü kesti. «Beni dinle. Ve o arada bu konuşmayı yüz yirmi kilometre çapındaki bir alanda bütün amatör radyocuların dinlediğini de unutma. Bu haber etrafa yayılacak. Artık gizli gizli çalışmıyorsun, küçük adam. Şimdi o koskoca sahnenin tam ortasmdasm. Benimle geleceksin. Çünkü ölümüne yol açacağını bildiğin bir oyuna kalkışa-mayacak kadar korkaksın. Kadın da benimle gelecek. Çünkü ona nereye gitmek istediğimi açıkladım.» Richards için için, bu yeterli değil, dedi. Ona daha şiddetli bir darbe indirmeliyim

Düşünmesine izin vermemeliyim.» Sonra ekledi. «Ben halkayı çektiğini zaman kopacak kıyametten sağ çıksan bile artık hiç is bulamazsın. Sokaklarda elma satmana bile izin vermezler.» Cebindeki çantayı delice bir heyecanla sımsıkı tutuyordu. «İşte böyle! Üç dakikan var. Konuşmayı kesiyorum.»

«Richards, dur...»

Genç adam mikrofonu kapatarak McCone'un sesini boğdu. Mikrofonu Holloway'a geri verdi. Pilot bunu alırken parmakları hafifçe titriyordu.

Hollovay ağır ağır, «Gerçekten çok cesursun,» dedi. «Bunu itiraf etmeliyim. Açıkçası şimdiye kadar senin gibi yürekli biriyle hiç karşılaşmadım.»

Duninger homurdandı. «O halkayı çekerse cesareti o zaman görürsün.»

Richards, «Lütfen hazırlıklara devam edin,» dedi. «Ben konuklarımızı karşılamaya gidiyorum. Beş dakika sonra kalkacağız.» Geri dönerek paraşütü pencerenin önündeki koltuğa itti. Sonra oturup gözlerini birinci mevkiyle ikinci arasındaki kapıya dikti. Pek yakında her şeyi öğrenecekti. Her şeyi. Çaresizce, huzursuzca Amelia Williams'in çantasını sıkıp duruyordu.

Dışarıda hava hemen hemen kararmıştı.

. . . Eksi 027

ve Geriye Sayma . . .

Sürenin dolmasına kırk beş saniye kala merdivenden çıktılar. Amelia korkmuştu, kesik kesik nefes alıyordu. Saçları rüzgârdan iyice karışmıştı. Görünüşte McCone'un tavırları eskisi gibiydi. Sakindi. Üstühaşı düzgündü. Sanki olaylar onu hiç etkilemiyordu. Ama gözleri hemen hemen psikotik sayılacak bir nefret yüzünden daha koyu duruyordu.

Avcı Başı usulca, «Hiçbir şey kazanmış değilsin, solucan,» dedi. «Biz henüz kozlarımızı oynamaya başlamadık.»

Richards uysalca, «Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Williams,» diye mırıldandı.

Kadın Richards sanki gizli bir işaret vermiş, bir kolu çekmiş gibi ağlamaya başladı. İsterik bir ağlama değildi bu. Büyült bir umutsuzlukla hıçkırıyordu. Sendeledi. Ve bu lüks birinci mevkiin lüks halısının üzerine yığıldı. Sanki suratının uçmasından korkuyormuş gibi ellerini yüzüne bastırmıştı. Richards'm bluzuna bulaşmış olan kanları kuruyarak koyu kırmızı yapış, kan lekeler halini almıştı. Etrafa yayılmış olan bol eteğiyle solmuş bir çiçeğe benziyordu.

«Bay Richards,» Hoparlörden yükselen Holloway'in sesiydi.

«Evet?»

«Şey... gidiyor muyuz?»

«Tabii.»

«O halde alan görevlilerine kapılan kapatıp, merdiveni çekmelerini söyleyeceğim.»

«Pekâlâ, kaptan. Teşekkürler.»

«Bu kadının gelmesini istediğin zaman kendini ele verdin. Bunun farkmdasın değil mi, Richards?» McCone sanki hem kaşlarını çatmış, hem de gülüyordu. Korkunç bir biçimde tam bir paranoyağa benziyordu şimdi. Yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetiyordu.

Richards sakın sakın, «Ya, öyle mi?» dedi. «Ve sen hiçbir zaman yanılmadığına göre uçak havalanmadan bana saldıracaksın. Böylece tehlikeden kurtulacak ve başarılı olmuş sayılacaksın. Öyle değil mi?»

McCone'ün dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Sonra dudaklarını bembeyaz kesilinceye kadar birbirine bastırdı. Yerinden hiç kımıldamadı. Motorlar hızlanırken uçak hafifçe sarsılmaya başladı.

İkinci mevkiin kapısı gürültüyle çarpılarak kapatıldı. Richards sancak tarafındaki yuvarlak pencerelerin birinden baktı. Dışarıdakiler merdiveni götürüyorlardı.

Şimdi hepimiz darağacmdayız, diye düşündü.

. . Eksi 026

ve Geriye Sayma . . .

Ekranın sağındaki «Kemerlerinizi bağlayınız/Sigara içmeyin» yazısı aydınlandı. Uçak ağır ağır dönmeye başladı. Richards jetler konusunda bildiği her şeyi Bedava-V'den öğrenmişti. Bir de o heyecanlı macera romanlarından. Şimdi ikinci defa uçağa biniyordu. Ve Harding'den New York'a gitmek için bindiği uçak, bu devin yanında çocukların banyoda oynadıkları oyuncaklara benziyordu. Ayağının altındaki hareket Richards'm hiç hoşuna gitmedi.

«Amelia?»

Kadın ağır ağır başını kaldırdı. Yüzü çökmüş, yanaklarında gözyaşlarının izleri kalmıştı. «Ha?» Sesi şaşkın ve kısıktı. Sanki nerede olduğunu unutmuştu.

«Öne gel. Kalkıyoruz.» Genç adam McCone'a baktı. «Sen istediğin yere gidebilirsin, küçük adam. Bütün uçak senin. Sadece mürettebatı rahatsız etme.»

McCone sesini çıkarmadı. Birinciyle ikinci mevki biribirinden ayıran perdenin yakınındaki bir koltuğa oturdu. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi kalkarak perdenin öbür tarafına geçti.

Richards koltukların yüksek arkalarına dayanarak kadına doğru gitti. «Pencerenin önünde oturmak istiyorum. Daha önce bir defa uçağa bindim.- Gülümsemeye çalıştı ama Amelia ona boş gözlerle baktı. Richards kayarak oturdu. Amelia da onun yanındaki koltuğa yerleşti. Elini cebinden çıkarmaması için Richards'm kemerini bağladı.

Amelia, «Sen bir kabus gibisin,» dedi. «Hiç sona ermeyen bir kabus.»

«Çok üzgünüm.»

Kadın. «Ben...» diye başladı ama Richards hemen eliyle o-^un ağzını kapatıp başını salladı. Amelia'nın gözlerinin içine kakarak sessizce, «Sus,» dedi.

Azrail Koşuyor

Kapkara duran uçağın alandan yükselmesini seyrettiler, jet motorlarının sesi boğuklaştı. Soğuk bir sabahta atış talimi yapılırken çıkan gürültüye benziyordu. Uçak dik bir açı yaparak vükseldi. O da bir tabakta duran tereyağ gibi sıradan, elle tutulur bir cisimdi. Ama uçuyordu.

«Yanında gerçekten patlayıcı var mı dersin?»

«Kahretsin! Bilmiyorum...»

Jetin kulaklarına gelen gürültüsü gitgide hafifliyordu. İlk polis uzaklaşan ışıklara bakmaktan vazgeçerek döndü. Yakasını kaldırdı. «O köpoğlu köpek yanında olduğu için seviniyorum. O McCone denilen herif.»

«Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?»

«Cevap vermem gerekmediği sürece sorabilirsin.»

«Richards'ın bu işi başarmasını ister miydin?»

Memur uzun bir süre bir şey söylemedi. Jetin gürültüsü hafifledi, hafifledi, sonunda duyulmaz oldu.

«Evet.»

«Kurtulmayı başaracak mı dersin?»

Polis karanlıkların arasında güldü. «Dostum, bence müthiş bir patlama olacak.»

. . . Eksi 024

ve Geriye Sayma ...

Yeryüzü iyice aşağılarda kalmıştı.

Richards hayretle bakıyor, aşağıyı seyretmeye doyamıyordu. İlk uçuşu sırasında uyuklamıştı. Sanki buna hazırlanmak istercesine. Gökyüzünün rengi koyulmuş, koyu mavi kadifeyle siyah arası bir tona bürünmüştü. Yıldızlar usul usul, çekine çekine ışıdamaya başlıyorlardı. Batı ufkunda güneşten geriye aşağıdaki karanlık toprakları hiç aydınlatmayan acı turuncu bir çizgi kalmıştı. Richards aşağıdaki ışık kümesinin Derry olduğunu düşündü.

«Bay Richards?»

Genç adam biri onu dürtmüş gibi sızdı. «Evet?»

«Şimdiki halde Voight Alanının yukarısında geniş bir daire çiziyoruz. Talimatınız?»

Richards dikkatle düşündü. Fazla açılması doğru olmayacaktı. «Bu uçak ne kadar alçaktan uçabilir?»

Uzun bir sessizlik oldu. Pilot diğerleriyle kom.ışuyordu anlaşılan. Sonra Hoiloway ihtiyatla, «Altı yüz metreye kadar inebiliriz,» dedi. «NSA kurallarına aykırı ama...»

Richards, «Onu boşverin şimdi,» diye cevapladı. «Kendimi bir dereceye kadar sizin ellerinize bırakmak zorundayım, Bay Hoiloway. Uçuş konusunda pek az fikrim var. Bunu size bildirdiklerinden de eminim. Ama şunu unutmayın: Beni kandırmak için türlü parlak fikirler ileri süren kimselerin hepsi de yerde ve .tehlikeden uzakta. Bana yalan söylerseniz ve ben de bunu arılsam...»

Hoiloway, «Burada hiç kimse yalan söylemeyecek,» dedi. -Bizi sadece uçağı kalktığı gibi aynı biçimde yere indirmek ilgilendiriyor.»

«Peki. Güzel.» Richards bir süre düşündü. Amelia Williams yanında ellerini kucağına bırakmış oturuyordu. Vücudu kaskatıydı. Richards ansızın, «Batiya doğru gidin.» dedi. "Altı yüz metre yükseikten. İlerlerken iiginç şeyleri de anlatın.»

«İlginc şeyleri mi?»

Richards, -Üzerinden geçtiğimiz şeyleri,» diye açıkladı. Ben daha önce bir iek defa uçağı bindim.-

«Ah...» Hoiloway rahatlamış gibiydi.

Uçak hafifçe yan yattı. Dışarıda güneşin çizdiği ışıktan son çizgi eğrildi. Richards büyülenmiş gibi bakıyordu. Güneşi kovalıyoruz, diye düşündü. Ne garip değil mi?

Saat altıyı otuz beş geçiyordu.

ona acı vermişti. Sonra pusulaya çabucak yazdı. «Beş dakika sonra rolüne başla.»

Amelia başını salladı. Genç adam kâğıdı buruşturarak koltuğun dirsek dayanan yerine takılı tablaya koydu ve tutuşturdu. Kâğıt alev aldı, bir an ısıltılı ısıltılı yandı. Sonra küle dönüştü. Richards düşünceli düşünceli külleri karıştırdı.

Amelia William beş dakika kadar sonra . inlemeye başladı. Gerçekten acı çekiyormuş gibiydi. Genç adam bu yüzden şaşaladı. Sonra, belki de gerçekten acı çekiyor, diye düşündü.

Kadın, «Lütfen yapma...» dedi. «Lütfen o adamın... seni sınamasına izin verme. Ben sana hiç kötülük etmedim. Evime, kocamın yanına gitmek istiyorum. Bizim de bir kızımız var. Altı yaşında. Şimdi annesinin nerede olduğunu soruyor herhalde.»

Richardsın kaşları tiki varmış gibi iki defa kalkıp indi. Amelia'nın rolünü bu-kadar başarıyla oynamasını istemiyordu. Böylesine başarılı olmamalıydı.

Richards görünmeyen dinleyicilere hitap ediyormuş gibi konuşmamaya çalışarak. «McCone akılsız,» diye cevap verdi. -Ama o kadar da aptal olduğunu sanmıyorum. Endişelenme, Bayan Williams.»

'Senin için bunu söylemek kolay. Kaybedecek bir şeyin yok ki.»

Genç adam bir şey söylemedi. Kadın çok haklıydı. Hiç olmazsa kaybetmediği bir şeyi kalmamıştı.

Amelia, «Patlayıcıyı o adama göster,» diye yalvardı. «Tanrı aşkına! Onu neden McCone'a göstermiyorsun? O zaman sana inanmak zorunda kalır. Yerdekiilerin dağılmalarını sağlar. Onlar şimdi bizi füzeyle izliyorlar. Adamın bunu söylediğini kulaklarımla işittim.»

Richards, «Kara İrlandalıyı ona gösteremem,» dedi. «Patlayıcıyı cebimden çıkarabilmek için halkayı geri itmeme gerekir. Ya da kazara patlaması tehlikesini göze almam.» Bir an durdu, sonra da alayla ekledi. «Ama mümkün olsaydı patlayıcıyı yine de McCone'a göstermezdim. O solucanın kaybedeceği çok şey var. Bırakalım da İrlandalıyı düşünüp ter döksün.»

«Artık dayanabileceğimi sanmıyorum.» Amelia'nın sesi ifadesizdi. «Neredeyse kolunu sarsmayı ve böylece her şeyi sona

rdirmeyi düşünmeye başlayacağım. Zaten her şey böyle sona ermeyecek mi?»

Richards, «Sen...» diye başladı. Sonra birinci ve ikinci mev-jtj arasındaki perde hızla açıldı. McCone yan koşar, yan atıhr-mış £*bi içeriye daldı. Yüzü sakindi. Ama bu ifadenin altında acayip pırıltılı bir şey vardı. Richards bunun ne olduğunu hederi anladı. Korkunun pınlıtısıydı bu. Beyaz, mum gibi ve parlaktı.

McCone kesin bir tavırla, «Bayan Williams,» dedi. «Lütfen kahve yapar mısınız? Yedi kişi için. Korkarım bu uçuş sırasında hosteslik etmeniz gerekecek.»

Amelia iki adama da bakmadan ayağa kalktı. «Mutfak nerede?»

McCone nazik nazik açıkladı. «Önde. Dosdoğru gidin.» Gözlerini sık sık kırpan, uysal tavırlı bir adamdı. Ama Amelia, Ric-hards'a saldırmaya kalktığı an kadının üzerine atılmaya hazırды.

Amelia arkasına bakmadan yürüdü.

McCone gözlerini Richards'a dikti. «Seni affedeceklerine, dair söz verirsem bu işten vazgeçer misin, arkadaş?»

Richards hayretle, «Arkadaş?» diye tekrarladı. «Bu söz senin ağzında pisleşiyor.» Diğer elini açıp kapatarak parmaklarına baktı. Eünün üstünde ince kan derecikleri kurumuştı. Güney Maine korularında kırık bileğiyle ilerlemeye çalışırken derisi çizilmişti. «Gerçekten pisleşiyor. Yağlanıyor. İnsanın aklına tavada kızaran bir kilo iç yağlı hamburger geliyor. Kooperatif Kentinde hükümetin açtığı aşevlerinde verilen tür.» McCone'un elbisesinin güzelce gizlediği göbeğine bir göz attı. «Ama şu miden. Daha çok biftekle beslenmiş benziyor. En iyi cinsten biftekle. O tür ette sadece dışında biraz yağ bulunur, öyle değil mi?»

McCone, «Affedilmek,» dedi. «Bu söz kulağına nasıl geliyor?» Richards güldü. «Bir yalan gibi. İğrenç ve pis bir yalan gibL Senin patronlarının uşağı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?» McCone kızardı. Ama öyle hafifçe pembeleşmedi yüzü. Kırmızımsı, çirkin bir tuğla rengine dönüştü. «Seni kendi alanımda astırmak çok hoş olacak. İsabet ettiği yerde patlayan kurşunlanınız var. Onları yediğin zaman kafan bir gökdelenin tepesi n-

den yere atılmış balkabağına benzeyecek. Kurşunların içi ga2 dolu. Hedefe dokundukları zaman patlıyorlar. Öte yandan karnına yiyeceğin bir kurşun da...»

Richards bağırdı. «Tamam! Halkayı çekiyorum!»

McCone bir çığlık attı. Sendeleyerek iki adım geriledi. Öbür taraftaki 95 numaralı koltuğun doldurulmuş dirsek dayanan yerine çarparken elleri havaya kalktı. Koltuğa yuvarlandı. Sonra elleri havada, öyle donmuş gibi kalakaldı. Yüzü birinin alay olsun diye gözlük taktığı alçıdan yapılmış bir ölüm maskesine benziyordu.

Richards gülmeye başladı. Kararsızlık dolu, çatlak sesi önce kendi kulağına yabancı geldi. Kendi kendine, en son ne zaman şöyle içten, katılırcasına güldüm, diye sordu. Bana çabalarla dolu kurşuni hayatım boyunca hiç gülmemişim gibi geliyor. Ama işte şimdi gülüyorum!

«Seni köpek!» McCone'un sesi çıkmıyordu. Bu sözleri sadece dudaklarını oynatarak söyleyebilmişti. Sessizce. Suratı bir çocuğun oraya buraya attığı bir oyuncak ayınkı gibi çarpılıp büzülmüştü.

Richards güldü. Diğer eliyle koltuğunun yanını tutarak güldü, güldü, güldü.

- . . Eksi 022

ve Geriye Sayma ...

Holloway uçağın Vermont'la Kanada arasındaki sınırı aştığını haber verdi. Richards kendi kendine, herhalde işini biliyor, dedi. Çünkü aşağıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Kahve fincanını dikkatle bıraktı.

-Bana Kuzey Amerika'nın bir haritasını bulabilir misiniz, Kaptan Holloway?»

Yeni bir ses duydu. -Coğrafi mi, siyasi mi?» Richards konuşanın sefer görevlisi olduğunu düşündü. Şimdi aptal gibi davranması ve hangi türü istediğini bilmediğini söylemesi gereki-

Holloway, «Unutmuyorum,» dedi. «Endişelenmeyin.» Uçak yan yattı. McCone yuvarlandığı koltukta büzülmüş 0-turuyor, Richards'a kin ve hırs dolu gözlerle bakıyordu.

. . . Eksi 021

ve Geriye Sayma . . .

Richards dalıp dalıp gidiyor ve bu durum onu korkutuyordu. Motorların düzenli homurtusu insanı sinsice ipnotize ediyordu. McCone da bunun farkındaydı. Şimdi oturduğu yerde öne doğru eğilmişti. Gitgide bir akbabaya benziyordu. Amelia da durumu anlamıştı. Mutfağın yakınındaki bir koltuğa bükülmüş, iki adama bakıyordu.

Richards iki fincan kahve daha içti. Ama fazla yararı olmadı. Dikkatini haritasına ve Holloway'in açıklamalarına vermekte giderek zorluk çekiyordu.

Sonunda yumruğunu kurşunun yanında açtığı yaraya indirdi. Müthiş, yoğun bir acı duydu anında. Sanki yüzüne buz gibi su çarpmışlardı. Sıkıldığı dişlerinin iki yanından fısıltıya benzeyen bir çığlık yükseldi. Streo gibi. Yeniden akmaya başlayan kan gömleğine yayılarak elini ıslattı.

Amelia inledi.

Holloway, «Altı dakika kadar sonra Albany'nin üzerinden geçeceğiz,» diye haber verdi. «Dışarı bakarsanız oraya solunuzdan yaklaştığımızı görürsünüz.»

Richards kendi kendine, gevşe biraz, dedi. Gevşe. Sadece gevşe... Tanrım, bu işkence yakında sona erecek mi? Evet, pek yakında.

Sekize çeyrek vardı.

.. . Eksi 020

ve Geriye Sayma ...

Bu kötü bir rüya olabilirdi. Karanlıktan yarı uyanık kafasının sağlıksız aydınlığına çıkan bir kâbus. Daha doğrusu bir hayal ya da halüsinasyon. Zihni dikkatini bir düzeye vermiş, çakıyordu. Seyir sorunu ve McCone'un yarattığı tehlikeyle ilgileniyordu. Diğer bir düzeyde ise kapkara bir şeyler olmaktaydı. Karanlıkların arasında bir şeyler kımıldanıyordu.

«İzleyin. Tamam.»

Gecenin karanlığında inleyen dev servo-mekanizmalar dönüyorlardı. Kızılötesi gözler bilinmeyen spektrumlarda ısıldıyordu. Uçuk yeşil kadranslar ve dönen radarlar vardı.

«Hedefe kilitlendik. Kilitlendik.»

Arka yollardan kamyonlar homurdanarak geçiyorlardı. Üç yüz kilometre aralıklarla yerleştirilmiş mikrodalga çanakları karanlık gökyüzünü tarıyordu. Sonsuz elektron akımları gözle görülmeyen yarasa kanatlarıyla uçuşuyorlardı. Sekme, yankı. Bip bip sesi.

«Tamam mı?»

«Evet. Newark'm üç yüz kilometre güneyindeler.»

«Newark'ta kırmızı ışık. New York'ta da.»

«Yine bekleyecek miyiz?»

«Evet, öyle.»

«Onu Albany'nin yukarısında yakaladık.»

«Sakin ol, arkadaş.»

Kamyonlar kentlerden geçerken kartondan yapılmışa benzeyen evlerin pencerelerinden insanlar dehşet ve nefretle bakıyorlardı. Araçlar karanlık gecede tarih öncesi hayvanlar gibi kükrüyordu.

«Mazgalları açın.»

Gıcırdayan dev motorlar betondan yapılmış koskocaman kapakları ısıllı ısıllı çelik raylardan aşağıya kaydırıyorlardı. H.G.

Wells'in Morlock'larının yeraltındaki dünyasının giriş yerleri^ benzeyen daire biçimi açıklıklar görülüyordu. Havaya kaşşıl sıvı hidrojenin iniltiye benzeyen sesi duyuluyordu.

«İzliyoruz. Onu izliyoruz, Newark!»

«Tamam, Springfield. Bilgi vermeyi sürdürün.»

Geçitlerde sızmış olan sarhoşlar geçen kamyonların gök gürültüsünü andıran sesleri yüzünden sersem sersem uyanıyorlar, birbirine doğru eğilmiş olan binaların arasından gözüken gökyüzü parçacıklarına sessizce bakıyorlardı. Gözlerinin renkleri solmuş, aklan sararmıştı. Ağzları salya akan birer çizgi gibiydi. Sonbahar soğuşuna karşı korunmak için gazeteleri bulup üzerlerine çekmeye çalışıyorlardı. Ama artık gazete yoktu. Bedava-V gazeteleri öldürmüştü. Bedava-V dünyanın kralıydı. Yaşasın! Zenginler o tür sigaralardan

içiyorlardı. Akları sararmış gözler bir an yukarıda, yüksekte çıkan ışıkları farkediyorlardı. Kırmızı yeşil, kırmızı yeşil. Kamyonların yarattığı gök gürültüsü kesilmişti. Sarhoşlar yeniden uykuya dalıyorlardı. Şikâyet ederek.

«Onu Springfield'in batısında yakaladık.»

«Beş dakika sonra harekete geçilecek.»

«Emir Harding'den mi geldi?»

«Evet.»

«Onu yakaladık. Makasa aldık.»

Karanlık gecede gözle görülmeyen yarasa kanatları uçuyor, Amerika'nın kuzeydoğu köşesinde ısıltılı bir ağ kuruyordu. General Atomik bilgisayarlarının kontrolündeki servo'lar düzenli olarak çalışıyorlardı. Bin füze gökyüzünde ışıktan çizgiler çizen kırmızı ve yeşil ışıkları izlemek için usulca dönüyorlardı. Sabırla bekleyen zehir dolu çelik yılanlara benziyorlardı.

Richards bütün bunları görüyor, o arada diğer konuyla da ilgileniyordu. Beyninin böyle iki işi birden görmesi bir bakıma onu rahatlatıyordu. Deliliğe benzeyen bir tarafsızlık sağlamaktaydı ona. Kanlı parmağı güneşe yaptıkları yolculuğu haritada izliyordu. Şimdi Springfield'in güneyindeydiler... Şimdi de Hartford'un batısında. Şimdi...

«İzliyoruz.»

McCone biri sanki onu tekmelemiş gibi yerinden fırlak Amelia hayretinden öksürmüştü gibi bir ses çıkardı.

Holloway, «Batıya mı?» diye sordu. Sesinde ilk kez korku ve mutsuzluk vardı. «O yöne giderek dert aramayın. O yönde aç% lık yer çok. Pennsylvania, Harrisburg'la Pittsburgh arasında sadece geniş çiftliklerden oluşuyor. Cleveland'm doğusunda başka büyük kent yok.»

«İzleyeceğim stratejiyi benim yerime siz mi kararlaştıracaksınız, kaptan?»

«Hayır. Ben...»

Richards sert sert tekrarladı. «Doğru batıya.»

Aşağıda Newark bir dönüş yaptı sanki.

McCone, «Sen çıldırmışsın,» dedi. «Bizi paramparça edecekler.»

«Uçakta senden başka beş masum insan var. Burası şerefli bir ülke değil mi?»

McCone homurdandı. «Bir hata yapıyorsun. Mahsus. Bilerek isteyerek.»

Richards hâlâ gülümsüyordu. «'Ulusal Rapor' programını izlemiyor musun? Biz hata yapmayız. 1950'den beri bir tek hata bile yapmadık.»

Newark kanatların altında geriye doğru kaydı. Yerini karanlıklar aldı.

Richards, «E, artık gülmüyorsun,» dedi.

. . . Eksi 018

ve Geriye Sayma ...

Yarım saat sonra hoparlörden yine Holloway'in sesi yükseldi. «Richards, Harding-Red bize doğru yüksek

güçte bir yayın ışını yollamak istediklerini bildirdi. Yarışmalar Federasyonundan. Bana, Bedava-V'yi açmanın sizin çok lehinize olacağını söylediler.»

«Teşekkür ederim.»

cevap verdi. «Koruda ellerim ve yüzüm çizildi.»

Killian başını salladı. «Ah, evet. Şu ünlü 'Koro Koşusu'. Bobby Thompson bu akşam yayın sırasında o olayı ilettiler. Tabii son maceranınla birlikte. Yarın çok kimse o koruya giderek gömleğinden kopmuş bir parça, hatta bir şarjör bulmaya çalışacaklar.»

«Çok yazık... Koruda bir tavşan gördüm.»

«Şimdiye kadar gördüğümüz en büyük yarışmacısın, Ric. hards. Şans ve ustalığın sayesinde çok başarılı oldun. En büyük yarışmacı. Bizim için çok önemlisin artık. O yüzden de sana bir anlaşma teklif edeceğiz.»

«Ne anlaşması? Ölüm mangası ateş ederken canlı yayın mı yapacaksınız?»

«Uçağı kaçırman bir harikaydı. Ama bence çok da aptalca bir davranıştı. Nedenini biliyor musun? Çünkü ilk defa senden olanların yakınında değilsin. Uçak havalandığı zaman onları geride bıraktın. Şu seni koruyan kadın. Onun senden yana olduğunu düşünebilirsin. Hatta kendisi bile buna inanabilir. Ama o senden olanlardan değil. Yukarıda bizden başka kimse yok, Richards. Artık bir ölüsün. Sonunda bu da oldu.»

«Herkes bana bunu söyleyip duruyor ama ben hâlâ nefes alıyorum.»

«Şu son iki saat Yarışmalar Federasyonu izin verdiği için nefes alıyorsun. Bunu ben sağladım. Ve yine sonunda sana önereceğim anlaşmayı onaylamalarını da öyle. Eskiler çok itiraz ettiler, çünkü şimdiye kadar böyle bir şey hiç yapılmamıştı. Ama ben düşündüğümü yapacağım. Bana makineli tüfekle üst katlara çıktığın

zaman kimi öldürebileceğini sormuştun. Bunu yapsaydın öldürdüklerinden biri de ben olurum. Bu seni şaşırtıyor mu?»

«Herhalde. Ben senin önemsiz bir zenci memur olduğuna sanıyordum.»

Killian başını arkaya atarak güldü. Ama kendini zorluyor-muş gibiydi. Bunlar çok önemli bir şey için kumar oynayan, sinirleri çok gerilmiş bir insanın kahkahalarıydı.

«Şimdi... önerim şu: Uçakla Harding'e gel. Seni havaalanında yarışmalar limuzinlerinden biri bekleyecek. Seni öldürecekler. Yani... yalandan idam edecekler. Ondan sonra bizim ekibe katılacaksın.»

F : 13

. . . Eksi 016

ve Geriye Sayma . . .

Killian, «Bunu yaptığın takdirde ölürsün,» dedi.

McCone durakladı. Bir adım geriledi. Ve gözlerine inana-mıyormuş gibi ekrana baktı. Yüzü yine kırıp çarpılmaya başladı. Konuşabilmek için kendini zorlayarak dudaklarını kıpırdattı. Sonunda sesi çıktı. Ama hayal kırıklığı ve öfke dolu bir fısıltı gibiydi.

«Onu öldürebilirim! Hemen şimdi! Burada! Ondan sonra hepimiz güvende oluruz! Biz...»

Killian yorgun yorgun konuştu. «Lanet olasıca ahmak, şimdi de güvendesin. Biz onun öldürülmesini isteseydik Donahue bu işi rahatlıkla başarırdı.»

«Bu adam bir katil!» McCone'un sesi tizleşiyordu. «Polisleri öldürdü! Anarşik hareketlerde bulundu, uçak kaçırdı! Herkesin içinde beni ve bölümümü küçük düşürdü!»

«Otur!» Killian'ın sesi gezegenler arasındaki uzayın derinlikleri kadar soğuktu. «Aylığını kimin ödediğini hatırlamanın zamanı geldi, Sayın Baş Avcı.»

McCone çıldırmış gibi haykırdı. «Konsey Başkanına şikâyet edeceğim.» Dudaklarından etrafa tükürükler sıırıyordu. «Bu iş sona erdiği zaman kendini pamuk ayıklar bulacaksın, pis zenci! Seni hiçbir işe yaramayan, sinsî köpek...»

Biri, «Lütfen tabancanı yere at,» dedi. Richards hayretle irkilerek döndü. Seyir uzmanı Donahue geride duruyordu. Her zamankinden daha soğuk ve öldürücü bir hali vardı. Yağladığı saçları kabin ışıklarının altında parlıyordu. Elindeki Magnum/ Springstun makineli tabancasını McCone'a doğru çevirmişti. «Ben Robert S. Donahue'yum, ihtiyar. Yarışmalar Konseyinden kontrolör. Tabancam yere at.»

«Evet, öyle. Blöf yaptığını bildiğimize inanıyor musun?»

«Hayır. Ama sen McCone'dan daha ustasın. Uçağa uşağım sokman güzel bir oyundu.»

Killian güldü. «Ah, Richards, ne adamsın! Ender görülür, ısıltılı bir kuşsun sen.» Ama yine de kendini zorluyormuş, bas-ki altımdaymış ve sinirleri de çok gerginmiş gibi konuşuyordu. Richards birdenbire, Killian bir şey biliyor, diye düşündü. Bunu bana açıklamayı hiç istemiyor.

«Aslında yanında patlayıcı olmasaydı, McCone tabancayı şakağına dayadığı an sen de o halkayı çekerdin. Onun seni öldüreceğini biliyordun. Ama yine de kımıldamadın.»

Richards artık her şeyin sona erdiğini biliyordu. Düşmanlarının bunu anladıklarının da farkındaydı. Kendini zorlayarak gülümsedi. Bu, Killian'ın hoşuna gidecekti. Çok zeki ve alaycı bir insandı. Kendi kendine, iyi ya, dedi. Gizli kâğıdı mı görmek için karşılığında bir şey vermeli... Ekrana baktı. «Bu sözlerinin hiçbirine inanmış değilim. Beni zorlarsanız her şey hava. ya uçar.»

«Oyunu sonuna kadar sürdürmeseydin sandığım gibi biri olmadığını anlardım. Bay Donahue?»

«Buyrun, efendim?» Donahue'nun sakin ve soğuk sesi hem oparlörden, hem de Bedava-V'nin ekranından yükseldi. Hemen hemen aynı anda.

«Lütfen geri git ve Bay Richards'ın cebinden Bayan Willi-ams'ın çantasını al. Ama yarışmacımıza hiç zarar verme.»

«Peki, efendim.» Nedense Richards'ın aklına Yarışmalar Binasında kimlik kartına delikler açan zimba makinesi geldi. Tı-kır-tıkır-tıkır.

Donahue ortaya çıkarak Richards'a doğru geldi. Yüzü soğuk ve ifadesizdi. Richards'ın kafasında birdenbire bir tek sözcük belirdi. Programlanmış.

Donahue'ya, «Orada dur bakalım, güzel çocuk,» dedi. Ceketinin cebindeki elini oynattı. «Ekrandaki o adam yerde. Onun için de güvende. Ama sen aya uçarsın.»

Ona, Donahue'nun adımlarında bir an bir duraksama olmuş, gözleri de hafifçe kısılmış gibi geldi. Sonra yeniden yaklaştı. Sanki Cote d'Azur'de dolaşmaya çıkmıştı... Ya da bir çıkmaz

sokağın dibine büzülmüş olan ve saçma sapan bir şeyler söyleyen bir eşcinsele yaklaşıyordu.

Richards bir an paraşütü kaparak kaçmayı düşündü. Ama uflut3uz bir şeydi bu. Kaçmak mı? Nereye? Yol üçüncü mevki erkekler tuvaletinde sona eriyor.

Sonra yavaşça, «Cehennemde görüşürüz.» diyerek cebinde-jci hayali patlayıcının halkasını çekiyormuş gibi yaptı. Donahue bu kez daha belirli bir tepki gösterdi. Bir şeyler homurdanarak tarih boyunca bütün insanların yaptıkları gibi yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Sonra hâlâ yaşadığım farkederek indirdi. Utanmış ve çok da öfkelenmişti.

Richards, Amelia Williams'in çantasını çamurlanıp yırtılmış cebinden çıkararak fırlattı. Çanta Donahue'nun göğsüne çarptı ve ölü bir kuş gibi ayaklarının dibine düştü. Richards'ın eli terden yapış yapış olmuştu. Dizinin üzerine koyduğu bu el bembeyazdı ve ona yabancı geliyordu. Donahue çantayı yerden alıp içine bir göz attı, sonra da Amelia'ya verdi. Richards garip, aptalca bir keder duydu. Bir bakıma insanın eski bir dostunu kaybetmesine benziyordu.

Usulca, «BOOM!- dedi.

.. . Eksi 014

ve Geriye Sayma . . .

Richards, Donahue uzaklaştıktan sonra, «Senin çocuk çok, usta, Killian,» dedi. «Onun irkilmesini sağladım. Ama aslında altına kaçıracağım umuyordum.» Cisimleri acayip biçimde çift görmeye başladığının farkındaydı. Zaman zaman oluyor, sonra geçiyordu. Usulca yanındaki yarayı yokladı. Kan ikinci kez çok yavaş pıhtılaşıyordu. «Umutsuz haydudun gelişini herkesin seyretmesi için alana kameralar yerleştirildi mi?»

Killian usulca, «Şimdi anlaşılmaya gelelim...» dedi. Kara yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu. Baskı altında tutmaya çalıştığı şey neyse yüzeyin hemen altına kadar çıkmıştı. Ric-

hards bunun ne olduğunu anladığı anda kalbi yine korku doldu. Uzanıp Bedava-V'yi kapatmak istedi. Artık hiçbir şeyi din-lememeliydi. İçinde korkunç bir titreme başlamıştı. Ama tabii Bedava-V'yi kapatamazdı. Tabii ya. Ne de olsa bedavaydı.

Richards soğuk boğuk, «Yanımdan uzaklaş, şeytan,» dedi.

«Ne?» Killian'm şaşırmış gibi bir hali vardı.

«Hiç. Ne söyleyeceksen söyle.»

Killian hemen konuşmaya başladı. Başını eğerek ellerine baktı. Sonra tekrar başını kaldırdı. Richards kafasının bilmediği bir yerin önsezi yüzünden inlediğini farkettiler. Ona yoksullar ve adsızlar, geçitlerde uyuyan sarhoşların hayaletleri adını sesleniyorlarmış gibi geldi.

Killian yavaşça, «McCone tükendi artık,» diye açıkladı. «Bunu biliyorsun. Çünkü bu işi sen yaptın. Onu yumuşak kabuklu bir yumurta gibi kırdın. Şimdi... onun yerini almanı istiyoruz.»

Artık hiç şok geçirmeyeceğini sanan Richards'm ağzı sersemce bir hayretle açık kaldı. Yalan bu, diye düşündü. Öyle olmalı. Ama Amelia'ya çantasını verdiler. Artık yalan söylemeleri, uydurma tekliflerde bulunmaları için bir neden yok. Sol kulağının yukarısına sıkılacak bir kurşun her şeyin temizce, gürültüsüzce ve zahmetsizce sona erdirilmesini sağlar.

O halde? Killian doğruyu söylüyor.

Richards homurdandı. «Sen çıldırmışsın.»

«Hayır. Şimdiye kadar karşılaştığımız en iyi 'Koşucu'sun. Ve en usta bir koşucu kaçan birinin saklanacağı yerleri de iyi bilir. Gözlerini biraz aç. O zaman 'Koşucu' programının sadece kitlelere zevk vermek ve tehlikeli insanları ortadan kaldırmak için hazırlanmadığını anlarsın. Richards, Şebeke her zaman yeni yetenekler arıyor. Bunu yapmak zorundayız.»

Richards konuşmaya çalıştı ama bir şey söyleyemedi. O korku hâlâ içindeydi. Genişliyor, güçleniyor, yoğunlaşıyordu. Sonunda, «Baş Avcıların hepsi de bekârdı,» diye hatırlattı. «Aileleri yoktu.»

Killian müthiş bir şefkatle, «Ben...» dedi. «Karınla kızın öldü. On günden daha uzun bir süre önce.»

.. .Eksi 013

ve Geriye Sayma . . .

Dan Killian konuşuyordu. Belki de bir süreden beri. Ama Richards'a sanki çok uzaklarda bir yerde konuşuyormuş gibi geliyordu. Kafasındaki garip bir yankı bu sözleri çarpıyordu. Tıpkı derin bir kuyuya düşmeye ve birinin seslendiğini duymaya benziyordu. Kafası gece yansına özgü o koyu karanlığa bürünmüştü. Ve bu karanlık birtakım slaydlara fon görevi yapıyordu. Sheila'nın eski bir fotoğrafı. Meslek Yüksek Okulunun koridorlarından kalçalarını kıvrarak geçiyordu. Koltuğunun altında bir defter vardı. O sırada «mikro etekler» yeniden moda olmuştu. İkisi rıhtımdaki iskelede otururlarken çekilmiş bir fotoğraf. İskeleye inmek bedavaydı. Fotoğraf makinesine arkalarını dönmüş denize bakıyorlardı. El ele tutuşmuşlardı. Sepya tonunda bir resim. Üzerine doğu-dürüst oturmayan, biçimsiz bir takım elbise giymiş bir delikanlı. Ve annesinin en iyi elbisesini giymiş olan bir kız. İkisi burnunda iri bir et beni olan nikâh memurunun karşısında duruyorlardı. Düğün gecesi o et beninden söz ederek kıkır kıkır gülmüşlerdi. Kurşun bir kalkan takmış olan ve yerin altındaki ark lambalarıyla aydınlatılmış mahzene benzeyen dev bir odada ağır makinelerin kolları üzerinde çalışan, belinden yukarısı çıplak, ter içinde kalmış olan bir gencin siyah-beyaz resmi. Yumuşak

renkleri çirkin çevreyi yumuşatan bir fotoğraf. Karnı burnunda bir kadın penceredeki yırtık perdeyi açmış dışarı bakıyordu. Erkeğinin gelmesini bekliyordu. Son resim: Sıka bir genç acayip bir zafer ve sevgi karışımıyla küçücük bir bebeği havaya kaldırmıştı. Sevinçle gülüyordu. Resimler birbirlerini daha hızlı izlemeye başladılar. Artık dönüp duruyorlardı. Sevgi, ıstırap ve kayıp duygusu uyandırmıyor, sadece Richards'ı uyuşturuyorlardı.

Killian bu ölümlerle Şebekenin hiçbir ilişkisi olmadığını kesin bir tavırla söylüyordu. Bu feci bir kazaydı. Richards, galiba

ona inanıyorum, dedi kendi kendine. Çünkü yalana çok benzi-yor. Onun için de doğru olmalı. Ayrıca Killian işi kabul ettiğim takdirde ilk iş Kooperatif Kentine gideceğimi biliyor. Orada sokaklarda bir saat dolaşırsam gerçeği öğreneceğimi de...

«Serseriler. Üç kişi...»

Richards ani bir acıyla, yoksa onlar müşteri miydi, diye düşündü. Telefonda biraz sinsice konuştu. Sanki benden bir şey gizliyormuş gibi...

«Herhalde katiller uyuşturucu almışlardı. Belki Cathy'i tehdit ettiler. Sheila da kızınızı korumaya çalıştı. İkisi de çok sayıda bıçak yarası aldıkları için öldüler.»

Bu sözler Richards'm kendini toplamasını sağladı. Birdenbire bir çığlık attı. «Bırak bu palavraları!» Amelia irkilerek geriledi ve elleriyle yüzünü örttü. «Ne oldu? Bana ne olduğunu anlat.»

«Söyleyebileceğim başka bir şey yok. Karını altmış yerinden bıçaklamışlar.»

Richards düşünceşizce boş boş, «Cathy...» diye fısıldadı. Killian yüzünü buruşturdu.

«Ben, bu teklifimizi bir süre düşünmek ister misin?»

«Evet. Evet, isterim.»

«Çok çok üzgünüm, arkadaş. Bu işle hiçbir ilişkimiz yok. Annemin üzerine yemin ederim. Önerimizi kabul edersen onları başka bir kente yerleştirecek ve karınla kızını zaman zaman görmene izin verecektik. Bir insan, ailesinin üyelerini parça parça eden kişiler için canla başla çalışmaz. Bunu biliyoruz.»

«Düşünmek için zamana ihtiyacım var.»

Killian usulca ekledi. «Baş Avcı olarak o köpekleri yakalar ve derinlere gömebilirsin. Ve onlar gibi daha bir sürü hayvanı da.»

!Düşünmek istiyorum. Güle güle.»

«Ben...»

Richards uzanarak Bedava-V'yi kapattı. Şimdi koltuğunda taşlaşmış gibi oturuyordu. Ellerini bacaklarının arasında gevşekçe sarkıtmıştı. Uçak karanlıklarda homurdanarak ilerliyordu.

Richards, demek böyle, diye düşündü. Sonunda her şey mahvoldu. Her şey.

.. . Eksi 012

ve Geriye Sayma . . .

Bir saat geçti.

Richards'm kafasında sahneler belirip kayboluyordu. Sta-cey. Bradley. Bebek suratlı Elton Parrakis. Kâbusu andıran bir kaçış. Gençlik Kulübünün bodrumunda gazeteleri yakışı. Tekerlek iniltileri arasında ilerleyen, benzinle çalışan araba ve alev kusan Sten. Laughlin'in ekşi sesi. Onu ele veren iki çocuk. Küçük Gestapo ajanları!

Eh, neden olmasın, diye kendi kendine sordu. Artık hiçbir bağım yok. Ahlak kurallarım da. Oradan oraya sürüklenen bir adamın ahlakla ne ilişkisi olabilir ki? Killian çok akıllı. Bunu gördü. Bana sakın ve müşfik bir zalimlikle ne kadar yalnız olduğumu gösterdi. Şimdi Bradley ve hava kirliliğiyle ilgili ateşli sözleri, bana çok uzaklarda kalan, önemsiz ve gerçeğe ilgisi olmayan bir şey gibi geliyor. Burun filtreleri. Evet: Bir ara burun filtreleri kavramı bana pek büyük, pek önemli bir konu gibi gelmişti. Ama artık öyle değil.

Yoksullar her zaman yanında olacak!

Kendi kendine, doğru, dedi. Ben bile ölüm makinesi için bir kurbanın dünyaya gelmesine neden oldum. Yoksullar er geç yaşama ayak uyduracaklar. Değişecekler. On bin ya da elli bin yıl sonra akciğerleri kendi filtrelerini oluşturacak. O zaman ayaklanacak ve suni filtreleri çekip çıkaracaklar. Onların oksijenin pek önemsiz bir rol oynadığı havada sarsılıp tepinerek boğulduklarım görecekler. Benim için gelecek nedir ki? Sadece bir yakınma.

Bir süre acı çekeceğim. Bunu tahmin edecek ve gerekli önlemleri alacaklar. Belki bazen öfkelenecek, isyan edeceğim. Acaba havaya bilerek zehir yaydıklarını gizlice açıklamaya çalışacak mıyım? Belki. Ama onlar bu sorunu halledecekler. Beni de temizleyecekler, ileride bir gün benim onları temizleyeceğimi

bildikleri için. Sezgilerim bana bu işi başarabileceğimi söylüyor. Hatta belki bu bakımdan bazı dâhice yeteneklerim bile var. Onlar bana yardım edecekler. Beni iyileştirecekler. İlaçlar ve doktorlar. Ben de o zaman fikrimi değiştireceğim.

Sonra... Huzur.

Kavgacılığım yaban otları gibi sökülüp atılacak.

Richards özlemle huzuru düşündü. Çölde kaybolmuş bir adamın suyu düşünmesi gibi.

Amelia Williams artık gözyaşlarının çoktan kurumuş olması gerekmesine rağmen koltuğunda hâlâ ağlıyordu. Richards kayıtsızca o ne olacak, diye kendi kendine sordu. Onu bu halde kocasına, ailesine gönderemezler. Artık Amelia yemekleri, toplantıları ve kulüpleri düşünerek sıradan bir trafik işaretinde duran o genç kadın değil. O «Kırmızılık Gösterdi.» Herhalde ona ilaçlar verecek, tedavi edecekler. Sabırla gösteriş yapacaklar. «İki Yolun Birbirinden Ayrıldıkları Nokta.» Yanlış yolun seçilmesinin kesin nedeni.

Richards birdenbire kadının yanına giderek onu teselli etmek istedi. Amelia'ya, «Fazla bozulmuş sayılmazsın,» diyecekti. «Birkaç psişik flaster yapıştırdılar mı tamam. Eskisinden daha da iyi olursun.»

Sheila. Cathy.

Karısıyla kızının adı zaman zaman kafasında tekrarlanıyor, çan sesleri gibi yankılanıyordu. Sonunda anlamsız bir hal alıyordu. «Adını iki yüz defa söyle, sonra da hiç kimse olmadığını keşfet.» Richards'ın ıstırap duyması imkânsızdı. Sadece belli belirsiz bir utanç duyuyordu. Onu seçmiş ve akciğerleri kavruluncaya kadar koşturmuşlardı. Ve sonunda bir hiç olduğu ortaya çıkmıştı. Richards ilkokuldan bir sınıf arkadaşını hatırladı. Tam kalkmış, Bağlılık Yeminini okurken, pantolonu düşmüştü.

Uçak homurdanarak ilerliyor, ilerliyordu. Richards yan uyukluyor, kafasında yine sahneler birbirini izliyordu. Duygusal renkleri olmayan birtakım olaylar.

Ve son bir fotoğraf. Belki de çiklet çiğneyen sıkıntılı bur polis fotoğrafçısı tarafından çekilmiş yirmi çarpı yirmi beş büyüklüğünde, parlak kâğıda basılmış bir fotoğraf. Kana bulanmış beşiğinde yatan parça parça edilip dilinmiş küçük bir vücut-Ucuz cinsten alçı kaplı duvarlara sığamış kanlar. Beş sente

. . . Eksi Oil

ve Geriye Sayma . . .

«Richards.» Killian öne doğru eğildi. Artık gerilim içinde olduğunu gizlemiyordu.

Richards, «Kararımı verdim,» dedi. «Teklifini kabul ediyorum.»

Killian arkasına yaslandı. Gülümsemiyordu ama gözleri ısıldı. «Buna çok sevindim.»

. . . Eksi 010

ve Geriye Sayma . . .

Richards, «Tanrım,» diye mırıldandı. Pilot kabininin kapısında duruyordu.

Holloway döndü. «Merhaba.» Detroit VOR denilen bir şeyle konuşuyordu. Yardımcısı Duninger kahve içiyordu.

Çifte kontrol paneliyle ilgilenen yoktu. Ama yine de hayaletlerin ellerine ve ayaklarına cevap veriyorlarmış gibi dönüyor ve yan yatıyorlardı. Kadranların iğneleri dönüp duruyor, ışıklar çakıyordu.

Richards büyülenmiş gibi, «Otobüsü kim sürüyor?» diye sordu.

Duninger, «Otto,» dedi.

«Otto mu?»

«Otomatik pilot Otto. Anlıyor musun? Berbat bir nükte.» Duninger birdenbire gülümsedi. «Bizim ekibe katıldığın için seviniyorum, ahabap. Belki bana inanmayacaksın ama bazılarımız seni destekliyordu.»

Richards sadece başını salladı.

Holloway biraz uzayan sıkıntılı sessizliği bozdu. -Otto benim de ödümü patlatıyor. Üstelik yirmi yıldan sonra. Ama Otto çok güvenli. Çok iyi geliştirilmiş bir makine. Eskiler yanında solda sıfır kain-.»

Richards pencereden karanlıklara bakıyordu. «Öyle mi?»

«Evet. Kontrolü G.Y.ye kilitliyorsun. Yani 'gidilecek yer'e ötesini Otto hallediyor. Ona yol boyunca ses radarı yardım ediyor. Yani inişler ve kalkışlar dışında pilotlara bir iş kalmıyor. Tabii bir sorun çıktığı zaman yine kontrolü biz alıyoruz.»

Richards, «Bir sorun çıkarsa yapabileceğiniz bir şey var j m?» dedi.

«Dua edebiliriz.» Belki Holloway şaka etmeye çalışmıştı ama sesinde gerçek bir içtenlik vardı.

Richards, «Şu daire biçimi şeyler gerçekten uçağın sürülmesini sağlıyor mu?» diye sordu.

Duninger, «Onlarla alçalıp yükseliyoruz,» dedi. «Yana yapılacak hareketleri pedaller kontrol ediyor.»

«Bir çocuğun sabun kutusundan yaptığı tekerlekli bir oyuncağa benziyor...»

Holloway, «Bu daha karmaşık,» dedi. «Basılması gereken daha fazla düğme var, diyelim.»

«Otto aklını kaçırdığı takdirde ne olur?»

Duninger güldü. «Öyle bir şey hiçbir zaman olamaz. Ama olduğu takdirde kontrolü sen alırsın. Ancak bir bilgisayar hiçbir zaman hata yapmaz, arkadaş.»

Richards oradan ayrılmak istiyordu ama dönen tekerlek gibi şeyler, inip kalkan pedaller ve oynayan düğmeler onu oraya bağlıyordu. Holloway'le Duninger yine işlerine döndüler. Telsizden parazit gürültüleri gelirken birtakım sayılar söylüyorlardı.

Holloway bir ara dönüp omzunun üzerinden baktı ve Ric-hards'ın hâlâ orada durduğunu görünce şaşırıldı. Gülerek karanlıkları işaret etti. «Yalanda orada Harding'in ışıkları belirecek.»

«Kaç dakika sonra?»

«Beş altı dakika sonra ufuktaki ışık farkedilecek.»

Holloway daha sonra yine döndüğünde Richards artık kapıda değildi. Pilot, Duninger'e, «Bu adamı indirdiğimiz zaman rahat bir nefes alacağım,» dedi. »Hayalette benziyor...»

Duninger sıkıntıyla başını eğdi. Kontrollann yeşil ı:ıgı y^ zünü aydınlattı. «Otto'dan hoşlanmadı, farkettiler mi?.. Holloway, «Evet, ettim,» dedi.

. . . Eksi 009

ve Geriye Sayma . . .

Richards ancak kalça genişliğinde olan dar koridorda ilerledi. İletişim uzmanı Friedman başını kaldırıp ona bakmadı. Donahue de öyle.

Kahve kokusu keskin ve güzeldi. Richards bir fincana kahve doldurdu. Biraz krema koydu. Ve hosteslerin dinlenmek için oturdukları koltuklardan birine yerleşti.

Önü camlı derin dondurucuya lüks yemekler dizilmişti. İçki dolabı minyatür havayolları şişeleriyle doluydu.

Richards, insan güzelce sarhoş olabilir, diye düşündü.

Kahvesini yudumladı. Koyu ve lezzetliydi. Kahve ibriği fo-kurdayıp duruyordu. İşte buradayım... Kahvesinden bir yudum daha aldı. Evet bu kesin. Buradayım ve kahve içiyorum.

Tavalar ve tencereler düzgünce dizilmişti. Paslanmaz çelikten evye formika montürlü krom bir mücevher gibi ışıltıyordu Ve tabii elektrikli kahve ibriği tıkırdıyor ve buharları tütüyordu Sheila her zaman böyle bir ibrik isterdi. Çok dayanıklı olduklarını söylerdi.

Richards ağlıyordu...

Orada sadece hosteslerin kullandıkları küçük bir tuvalet vardı. Kapı yarı aralıktı ve içeriği görebiliyordu. Hatta klozetteki mavi dezenfektanı bile.

Kahvesini içerek ibriğin kaynamasını ve emziğinden yükselen buharları seyretti. Ve ağladı. Sessizce, sakın sakın ağlıyordu Hem gözyaşları, hem de kahve aynı anda sona erdi.

Ayağa kalkarak, kahve fincanını paslanmaz çelik evyenin kenarına koydu. Kahve ibriğini plastik sapından tutarak kaldırdı. İçindeki kahveyi dikkatle lavaboya boşalttı.

Friedman koridorun diğer tarafında, «Hey, bu sensin!» diye seslendi. «Donahue...»

Richards topallayarak koridora çıktı. Kendini çok bitkin hissediyordu. Friedman başını kaldırdı. «Donahue'ya söyler mi. sin? Şu...»

Richards onu üst dudağının hemen yukarisından vurdu. Diş. ler ipliği kopmuş vahşice bir gerdanlığın taşları gibi etrafa fırladı. Saç, kan ve beyin parçacıkları koltuğun arkasındaki duvara Roscharch testlerinde kullanılan mürekkep lekelerine benzer bir şekil çizdiler.

Pilot kabininden boğuk bir ses geldi. Holloway kapıyı kapatmak için çaresizce, boş yere çabaladı. Richards pilotun alnında küçük bir yara izi olduğunu farkettiler. Tıpkı bir soru işaretine benziyordu. Küçük, gözüpük bir çocuk pilotçuluk oynarken ağacın alt dalından düştüğü zaman alnında böyle bir yara açılarırdı işte.

Richards, Holloway'i kanundan vurdu. Pilot hayretle, «UU-UU OOOO!» diye bağırdı. Ayakları kaydı ve yüzüstü düştü.

Duninger pilot iskemlesinde dönmüştü. Yüz hatları gevşemişti. «Beni vurma olur mu?» dedi. Ama bunu doğru dürüst söyleyecek kadar soluğu kalmamıştı.

Richards şefkatle, «A...» diye mmlıandı ve tetiği çekti. Duninger yere yuvarlanırken arkasında bir şey çatırdayarak çıktı.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Telsiz, «Cevap ver, E.T.A.,» dedi. «C-bir-dokuz-sekizdört.-

Richards birdenbire bağırdı, sonra kahve ve safralı suyu kustı. Mide kaslarının büzülmesi yüzünden yanındaki yara bütünü yırtıldı, müthiş bir zonklama başladı.

Topallayarak hâlâ birlikte hareket eden kontrollara doğru gitti. Burada ne çok düğme ve kadran vardı!

Böyle önemli bir uçuş su-asında bağlantı kesilmiyordu herhalde.

Richards kayıtsızca, «Cevap,» dedi.

«Oradaki Bedava-V açık mı, C-bir dokuz sekiz dört? Karmaşık bir şeyler alıyoruz. Her şey yolunda mı?»

Richards, «Beş,» dedi.
Ses anlaşılabilir bir şey söyledi. «Duninger'a bana bira bor

cU olduğunu söyle.» Sonra ses kesildi. Şimdi sadece parazit du* yuluyordu.

Otobüsü Otto sürüyordu.

Richards işini bitirmek için geri döndü.

. . . Eksi 007

ve Geriye Sayma . . .

Richards üstüne başına baktı. Kaburgalarından baldınna icadar bütün sağ yanı parlak bir kırmızıya bürünmüştü.

Macbeth'deki o ünlü sözleri tekrarlardı. «Bir ihtiyann bu kadar kam olacağı kimin akhna gelirdi?»

McCone birdenbire birinci mevkiye daldı. Bir bakışta durumu gördü. Tabancası elindeydi. Aynı anda ateş ettiler.

McCone birinciyle ikinci mevki arasındaki perdenin arkasında gözden kayboldu. Richards birdenbire oturdu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Karnında koskocaman bir delik açılmıştı. Barsaklarını görebiliyordu.

Amelia durmadan haykırıyordu. Yanaklarını çektiği için yüzü plastikten yapılmış bir cadı maskesine dönüşmüştü.

McCone sendeleyerek tekrar içeri girdi. Gülüyordu. Kafasının yansı uçmuş gibiydi. Ama yine de gülüyordu.

Eski Baş Avcı iki el ateş etti. İlk kurşun Richards'm başının üzerinden geçti. İkinci ise köprücük kemiğinin hemen altına isabet etti.

Richards da ateş etti. McCone iki kez sendeleyerek döndü. Tabanca parmaklarının arasından kayarak düştü. Birinci mevkiin kaim beyaz strapor tamamıyla, ikincininkini kıyaslıyormuş gibiydi. Sonra devrildi. Etrafa keskin bir barut ve yanık et kokusu yayılmıştı.

Amelia hâlâ haykırıyordu. Richards, sesini duyan çok sağlıklı bir kadın olduğunu sanır, diye düşündü.

Azrail Koşuyor

McCone'un ölüsünün üzerinden atlayarak birinci mevkiden geçti. Ağzından kanlar akıyordu.

Mutfakın kapısında durup barsaklarını toplamaya çalıştı. Onların dışarıdan hoşlanmadıklarını biliyordu. Zavallı barsak., lan için ağlamak istiyordu. Bu olayda onların hiç suçu yoktu ki.

Barsaklarını delikten sokmayı başaramadı. Bu işin nasıl ya_ pılacağını bilmiyordu. Barsakları birbirlerine karışmıştı. Gözlerinin önünden ortaokul biyoloji kitabından korkutucu resimler geçiyordu. Yavaş yavaş sonunun geldiğini, bu gerçeği anladı. Ve ağzı kanla dolu, mutsuzca haykırdı.

Uçakta ona kimse karşılık vermedi. Herkes gitmişti. O ve Otto'dan başka herkes.

Vücudunun o parlak sıvısı akıp giderken dünyanın da rengi uçuyordu sanki. Mutfak kapısının yanma dayandı. Sokak lambasına yaslanmış bir sarhoş gibi. Şimdi etrafındaki her şey bir hayalet griliğine bürünmüş titreyordu.

Tamam... Artık ölüyorum.

Richards haykırdı. Ve o müthiş acı arasında dünyayı yeniden bir gerçek haline soktu.

Barsakları üzerinden ipler gibi sarkarak mutfaktan geçti. Kanunda bu kadar çok şey olması şaşılacak gibiydi, insanın karnı yuvarlak, katı ve tika basa da doluydu.

Richards barsağına bastı ve içinde bir şey çekildi. Duyduğu acı inanılacak gibi değildi. Sanki bu dünyayla bir ilişkisi yoktu bunun. Çığlık atarken kanlan karşı duvara sıçradı. Dengesini kaybetti. Az kalsın düşüyordu.

Neyseki duvara yaslandı.

Kann... Karnımdan vuruldum.

Kafası ona çığınca cevap verdi. Tıkır-tıkır-tıkır.

Yapılacak bir tek şey vardı.

Karında açılanların yaraların en kötülerinden olduğu söylenirdi. Çalışırken gece yansı yemek tatili sırasında ölmenin en kötü yollarını tartışmışlardı. Motor temizlediği o günlerde. Hepsi de sapasağlam ve sağlıklıydılar.

Kan, idrar ve semen doluydular. Sandviçleri atıştırıyor ve radyasyon zehirlenmesi, donma, düşme, boğulma, kafaya .darbe yemenin belirli özelliklerini kıyaslıyorlardı. O sırada biri karından alman yaradan söz etmiş-

t Belki de Harris. Yasak olmasına rağmen işde bira içen o şişman adam.

Harris, «İnsanın karamı kavuruyor,» demişti. «Ve karnından yaralanan kişi çok ağır ağır ölüyor.» Diğerleri

ciddi ciddi ijaşlarını sallamışlardı. O sırada ıstırapın ne olduğunu bilmiyor-l9rdı bile.

Richards koridorda düşmemek için iki yana tutunarak yal-palaya yalpalaya ilerledi. Donahue'nun önünden geçti. Dişlerini radikal bir biçimde tedavi ettiği Friedman'm önünden de. Kollan uyusmaya başlıyordu. Ama

karnındaki... eskiden kamı olan o yerdeki... acı gitgide artıyordu. Ama bütün bunlara rağmen yürüyordu ve

delik deşik olmuş vücudu da kafatasının içine hapsedilmiş deli Napoleon'un emirlerini yerine getirmeye çalışıyordu.

Ah, Tannm, bu Riconun sonu olabilir mi?

Richards kafasında ölüm döşeğiyle ilgili sürüyle klişe olmasına inanamıyordu. Sanki zihni dışıyla ilişkisini keserek içe dönüyordu. Şu son hummalı saniyede kendi kendisini yemeye başlamıştı.

Bir - şey - daha - var...

Richards, Holloway'in yerde yatan ölüsüne takılarak düştü. Ve orada öylece yattı. Birdenbire uykusu gelmişti. Kısa bir uyku... Evet. İşte en uygunu bu. Kalkmak çok zor. Otto bir şarkı mırıldanıyordu. Doğum günüm olduğu için bana ninni söylüyor. «Pışş pışş pışş.. Koyunlar kırdı, inek mıs.'rların arasında...»

Richards korkunç bir çaba harcayarak başım kaldırdı. Kafası demir, çelik ve kurşundandı. Hâlâ dans etmekte olan çifte kontrole baktı. Ve ileride, pleksiglas camdan Harding'in ışıkları gözüküyordu.

Orası çok uzak.

Şimdi o saman yığınının altında uyuyordu.

. . . Eksi 004

ve Geriye Sayma . . .

Telsizden gıdıklamaya benzeyen endişeli sesler yükseliyordu. «Cevap ver, C-bir-dokuz-sekiz-dört. Çok alçaktan uçuyorsun. Cevap ver. Cevap ver. Rehberlik edelim mi? Cevap ver. Cevap ver. Cev...»

Richards, «Canın cehenneme,» diye fısıldadı.

Sürüne sürüne sallanan, eğilen kontrollara doğru gitmeye başladı. Pedaller inip kalkıyorlardı. Tekerlekler çıt-çıt diye dönüyorlardı. Richards can acısıyla haykırdı. Barsaklarından bir ilmek Holloway'in çenesine takılmıştı. Geri geri sürünerek, bar-saklarını takıldıkları yerden kurtardı. Ve tekrar öne doğru sürünmesini sürdürdü.

Birdenbire kolları gevşedi. Burnu uzun tüylü yumuşak halıya dayalı, uçtu sanki. Ağırlığı kaybolmuş gibiydi. Elleriyi yeri iterek doğruldu ve sürünerek ilerledi.

Holloway'in koltuğuna oturdu. Bu iş Everest'e tırmanmaktan farksız oldu.

. . . Eksi 003

ve Geriye Sayma ...

İşte, orada! Karanlık gecede yüksek ve dörtköşe bina kapkara bir silüet gibi yükseliyor, her şeyi cüceleştiriyordu. Ayışı-ğı yanlarını mermere dönüştürüyordu.

Richards kontrol kolunu hafifçe çevirdi. Zemin sola doğru eğildi. Az kalsın pilot yerinden düşüyordu. Kolu eski yerine getirmeye çalışırken uçak bu kez de sağa yattı. Ufuk acayip bir biçimde çarpıldı.

Şimdi pedallar. Evet. Daha iyi.

Richards kolu usul usul itti. Karşısındaki bir kadranın iğnesi göz *Ç!P kapayınca kadar 600'den 450'ye indi. Richards kontrol kolunu eski yerine itti. Artık etrafı pek iyi göremiyordu. Sağ gözü hemen hemen tümüyle kör olmuştu. Ne garip. İnsanın, gözleri teker teker körleşiyor.

Kontrol kolunu tekrar itti. Ve uçak bütün ağırlığını kaybederek bir tüy gibi uçmaya başladı, sanki. Kadranın iğnesi 450'den. 360'a indi. Sonra da 180'e. Kolu yine çekti.

«C-bir-dokuz-sekiz-dört.» Seste telaş vardı şimdi. «Ne oldu? Cevap ver.»

Richards hırıltılı bir sesle, «Konuş oğlum,» dedi. «Hav! Havü Hav!»

... Eksi 002

ve Geriye Sayma . . .

Dev uçak karanlık gecede ince bir buz parçası gibi uçuyordu. Şimdi Kooperatif Kenti parçalanmış dev bir kutu gibi aşağıda uzanmaktaydı.

Yaklaşıyordu artık. Richards Yarışmalar Binasına yaklaşıyordu.

.. . Eksi 001

ve Geriye Sayma . . .

Jet kanalın üzerinden aştı. Kükreyen dev gibi kuşu sanki Tanrının eli havada tutuyordu. Bir kapının içinde duran bir toz-cu gökyüzüne baktı ve bir hayal gördüğüne karar verdi. Uyuşturucunun sağladığı son hayaldi bu. Sonra onu belki de General

Atomik cennetine götürecekti. Orada yemek içmek bedavaydı.

Uçağın homurtusu insanların kapı içlerine girmelerine ne. den oldu. Sonra başlarını kaldırarak baktılar. Yüzleri uçuk renk li alevlere benziyordu. Mağazaların vitrinleri şangırdadı, sonra içeriye doğru kırıldı.

Kaldırımların kenarlarındaki çöpler döne döne uçtu. Bir polis silahını düşürdü ve ellerini kulaklarına bastırarak haykırdı. Ama kendi sesini duyamadı.

Uçak hâlâ alçalıyordu. Şimdi damların üzerinden dolaşmaya çıkmış gümüş bir yarasa gibi geçiyordu. Sancak tarafındaki kanadının ucu neredeyse bir binaya sürünecekti.

Bütün Harding'de Bedava-V ekranları bembeyaz kesildi. Halk onlara korku dolu, aptalca bir inanmazlıkla baktı.

Dünyayı bir gök gürültüsü doldurdu.

Killian masasından başını kaldırarak, odasının büyük bir duvarını kaplayan penceresinden baktı.

Kentin göz kırpan ışıkları kaybolmuştu. Şimdi bütün pencereyi yaklaşan bir Lockheed Tristar jeti dolduruyordu. Işıklar yanıp yanıp sönüyordu. Killian bir an, hayret, inanmazlık ve dehşet dolu çılgınca bir an Richards'ın kendisine baktığını gördü. Genç adamın yüzü kan içindeydi. Siyah gözleri bir iblisinkiler gibi parlıyordu.

Gülüyordu Richards.

Ve eliyle müstehcen bir işaret yapıyordu.

Killian sadece, «Tanrım...» diyecek kadar zaman buldu.

000

Lockheed hafifçe yan yatarak Yarışmalar Binasına çarptı. Binanın ortasından daha yukarılara. Uçağın depolarında hâlâ yakıt vardı. Jet saatte beş yüz milden biraz daha hızlı gidiyordu.

Korkunç bir patlama oldu. Gökyüzünü Tanrının gazabı gibi aydınlattı. Yirmi blok öteye ateşler yağdı.

Uzun Yürüyüş (THE LONG WALK) BİRİNCİ BÖLÜM

Yola Çıkış

O sabah muhafızların koruduğu park yerine giren mavi Ford uzun süre koşup yorulmuş küçük bir köpeği andırıyordu. Haki üniformalı, palaskalı, yüzü ifadesiz genç bir muhafız mavi plastik kimlik kartlarını görmek istediğini söyledi. Arkada oturan delikanlı kartı annesine verdi. Annesi de muhafıza uzattı. Muhafız bu kırsal sessizliğe hiç yakışmayan bir bilgisayara götürdü. Aygıt kartı hemen yutuverdi ve ekranında bir zı belirdi:

GARRATY RAYMOND DAVIS POWNAL MAINE YOLU 1 ANDROSGOGGIN BÖLGESİ KİMLİK NUMARASI 49-801-89 TAMAM-TAMAM-TAMAM

Muhafız başka bir düğmeye basınca ekrandaki yazı silindi. Geçmeleri için işaret etti.

Bayan Garraty, «Kartı geri vermiyorlar mı?» diye sordu.

Delikanlı sabırlı bir tavırla konuştu. «Hayır, anne.»

Kadın boş bir yere girdi. «Neyse, bu hiç de hoşuma gitmedi» Bu sözleri sabahın ikisinde, karanlıkta yola çıktıklarından beri yineliyordu. Hatta inler gibi söylemekteydi.

Delikanlı ne dediğini fark etmeden mırıldandı. «Üzülme.» "eyecan ve korkudan kafası karışmıştı. Daha araba tam durma-

dan indi. Uzun boylu, sağlam yapılı bir gençti. Sabahın serins ğinden korunmak için eski bir asker ceketi giymişti. Annesi tjğ uzun boyluydu ama çok sıskaydı. Göğüsleri hiç yoktu sanki. j;t_ rafta dolaştırdığı gözlerinde güvensiz bir ifade vardı. Çok ş^* kindi. Yüzü bir hastanmkinden farksızdı. Kırışmış saçları tak. tığı tokalardan kurtulup karışmıştı. Elbisesi üstünden sarkıyOr. du. Son zamanlarda fazla kilo kaybetmiş olmalıydı.

Kadm delikanlının nefret etmeye başladığı fısıltıyla konuştu yine. «Flay... Dinle Ray...»

Delikanlı başını öne eğerek gömleğinin arkasını pantolonuna sokarmış gibi yaptı. Muhafızlardan biri konserve kutusundaki yemeğini yerken çizgi roman okuyordu. Ray Garraty yiyen, okuyan muhafıza bakarken belki onbininci kez, bu gerçek, diye düşündü. Artık sonunda bu düşünce biraz ağırlık kazanmaya başlamıştı.

-Hâlâ fikrini değiştirecek zamanın var...»

Garraty, «Hayır bunun için zaman yok,» diye karşılık verdi. «Geri çekilme için son tarih dündü.»

Kadm yine onun nefret ettiği fısıltıyla konuştu. «Bunu anlarlar. Anlayacaklarını biliyorum. Binbaşı...»

Garraty, «Binbaşının yapacağı,» diye başladı ve annesinin yüzünü buruşturduğunu gördü. «Binbaşının ne yapacağını biliyorsun, anne.»

Başka bir araba kapıdaki işlemi tamamlayıp park etmişti. Koyu renk saçlı bir genç arabadan indi. Anne ve babası da onu izlediler. Bir an üçü aralarında konuşan endişeli beyzbol oyuncularını gibi oldukları yerde kaldılar. O da delikanlıların çoğu gibi hafif bir sırt çantası takmıştı. Garraty böyle bir çanta getirmemekle budalalık etmiş olabileceğini düşündü.

«Fikrini değiştirmez misin?»

Bu seste endişe gibi görünen suçluluk vardı. Ray Garraty henüz on altısında olmasına karşın suç konusunda bazı şeyler biliyordu. Kadın oğlunun çılgınlığını başlangıçta durdurmayı akıl edememişti. Çok yorgun, bitkin olduğu veya eski kederlere daldığı için çaresiz kalmıştı. Haki üniformalı muhafızları ve bilgisayar merkezleri bulunan hantal devlet makinesinin oğlunu elinden almasına izin vermişti. Delikanlı elini annesinin omzuna dayadı. «Bu benim fikrifi-

babasının arabayla uzaklaşmasını seyreliyordu. Bir yanağında derin bir yara izi vardı. Garraty ona yaklaşp, «Merhaba,» dedi

Genç ona şöyle bir baktı. «Merhaba.»

«Ben Ray Garraty'im.» Kendini aptal gibi hissedil ordu.

«Ben de Peter McVries.»

Garraty, «Hazır mısın?» diye sordu.

McVries omuz silktil. «Sinirlerim gergin. En kötüsü de bu.»

Garraty başını salladı. Birlikte yola ve sınır taşma doğru gittiler. Gerideki park yerinden arabalar ayrılıyordu. Bir kadın birden haykırmaya başladı. Garraty ve McVries farkına varmadan birbirlerine sokuldular. İkisi de geri dönüp bakmadı. İleride geniş ve siyah yol vardı.

McVries birden konuştu. «Öğieüzeri bu yol çok kızacaktır. Ben kenardan gitmeyi yeğlerim.» Düşünceli tavırla Garraty'e baktı. «Kaç kilosun?»

«Yetmiş sekiz.»

«Ben seksen iki kiloyum. Kilosu daha fazla olanların daha çabuk yorulduğunu söylüyorlar ama ben formda olduğumu düşünüyorum.»

Garraty için Peter McVries sadece formunda değildi. Çok da güçlü görünüyordu. Kilosu fazla olanların daha çabuk yorulduklarını kimin söylediğini soracakken kendini tuttu. Yürüyüş daha sonra uydurulan hikâyeler, sihirler ve efsaneler sayesinde varolan bir olaydı.

McVries gölgeye iki gencin yakınma oturdu. Garraty de bir an sonra onun gibi yaptı. McVries onu tümüyle aklından çıkarmışa benziyordu. Garraty saatine baktı. Sekizi beş geçiyordu. Daha elli beş dakikaları vardı. Sabırsızlık ve hevese kapıldı yine. Bunları bastırmak için elinden geleni yaparken de, fırsat bulmuşken oturmanın zevkini çıkarmalıyım, diye düşündü. Bütün gençler oturuyorlardı zaten. Bazıları gruplar halinde, bazıları yalnızdı. Bir genç yola bakan çam ağacının alt dallarından birine çıkmış, reçelli sandviçe benzer bir şey yiyordu. Sıksa ve sarışındı. Mor pantolon ve mavi pamuklu bir gömlek giymişti. Gömleğin üstündeki fermuarlı, eski yeşil kazağın dirsekleri delinmişti. Garraty, sıksa çocuklar daha fazla mı dayanırlar acaba, diye düşündü. Yoksa hemen yorulurlar mı?

Yanlarına oturdukları çocuklar aralarında konuşuyorlardı.

njri, «Acele etmeyeceğim,» diyordu. «Neden edecek misim? Du-jTiöia kendini uydurursun. Hepsi bu kadar. Burada önemli olan uyabilme. Bunu ilk nerede duyduğunu anımsa.» Başım çevirince Garraty ve McVries'i fark- etti. «Kesilmek için getirilen yeni kuzular. Adım Hank Olson. İsim de yürümek.»

Garraty de adını söyledi. McVries gözlerini yoldan ayırmadan dalgın dalgın adını mırıldandı.

Diğer genç de, «Ben Art Baker,» dedi. Hafif bir Güney lehçesiyle konuşuyordu. Dördü el sıkıştılar.

Bir an sessizlik oldu. Sonra McVries, «Biraz korku veriyor değil mi?» dedi.

Diğerleri başlarını sallarken Hank Olson omuz silkerek güldü. Garraty ağaçtaki çocuğun sandviçini bitirip kâğıdını buruşturarak yolun kenarına attığını gördü. Kısa süre içinde yanacak, diye düşündü. Bu yüzden kendini biraz daha iyi hissetti.

Olson birden, «Direğin yanındaki lekeyi gördünüz mü?» diye sordu.

Hepsi de baktılar. Rüzgârda sallanan ağaçların gölgesi yolda türlü şekiller oluşturuyordu. Garraty bir şey görüp görmediğinden emin değildi.

Olson zevk alır gibi devam etti. «Önceki yılki Uzun Yürüyüşten kalma. Çocuk o kadar korkmuş ki, tam saat dokuzda orada donup kalmış.»

Hepsi de bu korkunç olayı düşündü. Sesleri çıkmıyordu.

«Çocuk kımıldıyamamış. Üç kez uyarılmış ve 9'u 2 geçe de ona biletini vermişler. İşte oradaki başlama direğinin tam yanında.»

Garraty, acaba benim bacaklarım da böyle hareketsiz kalabilir mi, diye düşündü. Böyle olacağını sanmıyordu ama zamanı gelene kadar emin olamazdı. Ne korkunç bir işti. Hank Olson'un böyle korkunç bir şeyden söz etmeyi istemesine anlam veremiyordu.

Art Baker birden doğruldu. «İşte geliyor.»

Bej renkli bir jip taş işaret direğine yaklaşp durdu. Onu daha ağır hareket eden tuhaf bir taşıt izledi. Bu kamyonumsu ^Şitin ön ve arkasına radar, antenleri takılmıştı. İki asker üst-eİ{i balkon gibi yerde oturuyordu. Garraty onlara bakarken ici-

nin donduğunu hissetti. Adamların ellerinde ordu tipi büyüj çaplı tüfekleri vardı.

Binbaşı jipten indi. Uzun boylu, dimdik bir adamdı. Haki renkli sade bir üniforma giymişti. Yüzü çöl güneşinden iyice yanıp koyu bir renk almıştı. Palaskasına bir tabanca takmıştı. Güneş gözlüğü de aynalı türdendi. Binbaşının gözlerinin ışığa karşı çok hassas olduğu söyleniyordu. Toplumun karşısına gözlük, süz çıktığı hiç görülmemişti. -Oturun çocuklar,» dedi. «On Üçüncü İlkeyi Unutmayın.» On Üçüncü İlke mümkün olduğunca gü. cü saklamayı belirtiyordu. Ayaktakiler oturdular. Garraty de saatine bir göz attı. 8.16'ıydı. Bir dakika ileri olduğu kanısına vardı, çünkü Binbaşı hep zamanında gelirdi. O an saatini düzeltmeyi düşündüyse de sonra unuttu.

Binbaşı aynalı gözlüğün gizlediği gözlerini onların üstünde dolaştırdı. «-Bir konuşma yapacak değilim. Aranızdaki kazananı kutluyorum ve kaybedenlerin cesaretini de belirtiyorum.» Jipten üstünde yazılı kâğıt bulunan bir klipsli tahta aldı. «Adınızı söylediğimde lütfen öne çıkın ve numaranızı alın. Sonra yerinize dönün ve başlama zamanını bekleyin.»

Olson, «Artık ordudasın,» diye fısıldayarak sırttı. Ama Garraty ona aldırmadı. Binbaşığı hayran kalmamak elde değildi. Askerlerin gelip götürdükleri babasını anımsıyordu. Babası Binbaşından, "Bir milletin yetiştirilebileceğı en az rastlanan ve en tehlikeli canavar,» diye söz ederdi hep. «Toplumun desteklediğı bir psikopat o.» Ama babası Binbaşığıyla hiç karşılaşmamıştı.

«Aaronson.»

Kısa boylu, tıknaz bir köylü çocuğı çekinerek yaklaştı. Binbaşının karşısında şaşaladığı belliydi. Plastikten yapılmış kocaman 1 rakamını alarak baskı flasteriyle gömleğıne yapıştırdı. Binbaşı onun sırtına vurdu.

«Abraham.»

Kızılımsı saçlı, blucin ve tişört giymiş uzun boylu bir genç ortaya çıktı.

!Baker, Arthur.»

Baker, «Bu banım,» diyerek ayağı kalktı. Son derece sakın bir tavırla yürüdü. Ona bakan Barraty telaşlandı. Baker'in güçlü olduğu belliydi, uzun süre dayanacaktı.

Binbaşı, «Baker, James,» diye okudu. Numaraların verilme-

.i isi 8'i 40 geceye kadar sürdü. Hiç kimse kaçmamıştı. Park yerinde arabalar hareket etmeye başladı. Yedek listedeki gençler artık evlerine gidip televizyonda Uzun Yürüyüşü seyredeceklerdi- Garraty bunun gerçekten başlamak üzere olduğunu hisset-ti Kendi sırası gelince Binbaşı ona 47 numarayı verip «Talihin 8çık olsun,» demişti. Garraty o anda adamın bacaklarına dokunarak onun gerçek olup olmadığını anlamak için âdeta önüne geçilmez bir istek duymuştu.

Peter McVries 61'di. Hank Olson da 70. Binbaşının yanında pepsinden daha uzun süre kalmıştı. Binbaşı Olson'un söylediğı bir şeye gülmüş ve sonra dostça sırtına vurmuştu.

Olson daha sonra diğerlerine, «Üstüme oynamasını söyledim,» diye açıkladı. Binbaşı da bana, «Hepsinin canına oku.» dedi. Gerçekten yarışmak isteyen birini gördüğüne sevindiğini söyledi.»

McVries, «Çok iyi,» diye mırıldanarak Garraty'e göz kırptı. Olson'la alay mı ediyordu acaba? Garraty anlayamadı.

Ağaçtaki sıska çocuğun adı Stebbins'di. Numarasını başını önüne eğerek aldı ve Binbaşığıyla da hiç konuşmadı. Sonra gidip ağacının dibine oturdu. Garraty nedense fazla etkilendi.

100 numaralı koşucu kızıl saçlı, yüzü sivilceli Zack adlı bir çocuktu. O da numarasını aldıktan sonra hepsi oturup beklemeye başladılar.

Sonra balkonlu kamyonlardan inen üç asker üstlerinde cepleri olan kalın kemerleri dağıtmaya başladılar. Bu ceplerde yüksek enerji sağlayan ezmeler bulunuyordu. Başka askerler de ellerinde mataralarla geldiler. Gençler kalın palaskaları bellerine takarak, mataraları da omuzlarına astılar. Olson kemeri bir silahşor gibi kalçalarının üstüne takıp bir Waif a çikolatası alıp yemeye başladı. Sonra sırttı. «Hiç de fena değil.» Çikolatanın üstüne de mataradan su içti. Garraty onun numara mı yaptığını, yoksa bir şey mi bildiğini anlayamadı.

Binbaşı sakın sakın onları süzüyordu. Garraty saatine baktı. 8'i 56 geçiyordu. Nasıl böyle geç olmuştu? Bir el midesini sıkıyordu sanki.

«Tamam çocuklar. Onar onar dizilin lütfen. Özel bir sıra yok. İsterseniz arkadaşlarınızın yanında olabilirsiniz.»

Kamyondaki modern bilgisayar saptıyordu.

«Uyan! İhtar 88!»

İrkilen Garraty geriye baktı. Stebbins 88'di. Birden Stebbins' jn. daha başlama direğinden fazla uzaklaşmadan oracıkta biletini alacağını sandı.

«Akıllı.» Konuşan Olson'du.

«Ne?» Garraty dilini kımıldatabilmek için kendini zorlamıştı.

«O çocuk henüz gücü varken ihtar aldı. Böylece hız sınırını da anladı. Bu durumda her şeyi iyi ayarlayabilir. Bir saat yeniden uyarı almadan gidebilirsen eski ihtarlarından biri silinir. Bunu biliyorsun.!!»
Garraty, «Evet, biliyorum,» diye cevap verdi. Kural kitabında yazılıydı. İnsanı üç kez uyarıyorlardı. Dördüncü defa hız saatte dört milden aşağı düşerse... Yürüyüşten çıkıyordu. Ancak üç ihtar almanıza karşın üç saat yürümeyi başarabilirseniz yine aydınlığa çıkmış sayılıyordunuz.
Olson, «O çocuk hız sınırını anladı,» diye devam etti. «Saat onu iki gece de bu İhtan silecekler.»
Garraty oldukça hızlı yürüyor, kendini çok iyi hissediyordu. Bir tepayı tırmanıp çamlık bir vadiye doğru inerlerken start-direği gözden kayboldu. Orada toprakları yeni kabartılmış tarlalar vardı. McVries, «Duyduğuma göre patates tarlalarıymış.» dedi.
Garraty düşünmeden karşılık verdi. «Dünyanın en lezzetli patatesleri.»
Baker, «Sen Maine'den misin?» diye sordu.
«Evet.» Sonra ileriye baktı. Birkaç genç ana gruptan ayrılıp uzaklaşmaktaydılar. Saatte 6 mil hızla gidiyor olmalıydılar. Garraty de onlara yetişmek istedi. Ama sonra acele etmemesi gerektiğini düşündü. Olabildiğince gücünü saklamalıydı. İlke On Üçtü bu.
McVries, «Bu yol senin yaşadığın yerden geçiyor mu?» diye sordu.
«Bizim kasabanın yedi mil ötesinden geçiyor. Sanırım annemle kız arkadaşım beni görmeye geleceklerdir.»
Durup ekledi- «Hâlâ yürüyorsam tabii.» Bir an düşündü. «Neden insanla-

.glri tozlan eliyle süpürdü ve hızla yürümeye başladı. Gruba yetişince ağırlaştı ve uygun bir süratle ilerlemeye koyuldu. Hâlâ o0a bakmayan Stebbins'in yanından geçip Olson'un yanına geldi. Gülümserken kahverengi gözleri parlıyordu. «Gördün ya, iyi dinlendim. Bunu önceden planlamıştım.»
«Belki öyle sanıyorsun.» Olson'un sesi her zamankinden da-j,ft yüksekti. «Bütün görebildiğim üç ihtar aldığın. Bir buçuk dakika dinlenebilmek için üç saat yürümek zorunda kaldın. Hem jleden dinlenmeye gereksinme duydun? Daha yola yeni çıktık!» Barkovitch alınmıştı. Olson'a öfkeyle baktı. «İlk bilet alacak hangimiz olacağız bakalım. Bunu göreceğiz. Sen mi? Ben mi? Her şey benim planıma dahil.» Sonra biraz hızlanarak uzaklaştı.
Garraty bu arada saatini düzeltmişti. Dokuzu on üç gece Binbaşının jipi inmekte oldukları tepede belirdi. Adam pille çalışan bir megafonu dudaklarına götürdü.
«Yolculuğunuzun birinci milini tamamladığınızı açıklamak bana zevk veriyor, çocuklar. Bu arada bütün yürüyüşçülerin birlikte aşabilmiş olduğu mesafe yedi buçuk mildir. Bundan daha iyisini başaracağınızı umuyorum.»
Jip hızla uzaklaştı. Olson bu haberi şaşkınlıkla, hatta korkuyla düşünür gibiydi. Garraty de kendi kendine, sekiz mil bile değil, dedi. Ben çok daha fazla yürüdüklerini sanıyordum. Bu durumda hiç kimsenin akşam üzerinden önce bilet almayacağını düşünüyordum. Oysa Barkovitch bu bir saat içinde hız sınırı altına düşerse yandı demektir.
«Ray?» Yaklaşan, ceketini çıkarıp koluna almış olan Art Ba-ker'di. «Uzun Yürüyüşe katılmanın özel bir nedeni var mı?»
Garraty matarasını indirip bir yudum su içti. Su soğuktu ve çok iyi geldi. Sonra içtenlikle konuştu. «Bunu pek bilemiyorum.» «Ben de öyle.» Baker bir an düşündü. «Okuldayken koşar mıydın?» «Hayır.»
«Ben de öyle. Ama artık bunun önemi yok. Öyle değil mi?» İkisi de sustu. Onu biraz geç LESTONE 10 MİL yazılı bir tabela gördüler. Garraty babasının seyretmesine izin verdiği <ek Uzun Yürüyüşü anımsadı. Bunun için Freeport'a inmişlerdi- Annesi de onlarla gelmişti. Yürüyüşçüler bitkin düşmüşler,

gözleri çukura kaçmıştı. Kendilerini alkışlayanların, üstlerine para koyup iddiaya girenlerin bağırarak teşvik etmelerinin pejj farkında değillerdi. O yıl yürüyüşçüler Freeport'a geldiklerinde yolda yetmiş iki saatten daha fazla kalmışlardı. Gençler kşntten. daha beş mil uzaktayken Binbaşı bir konuşma yapmıştı. Söze yarışmayla başlayıp vatanseverliğe geçmiş ve gayri safi milü hasıla denen bir şeyle bitirmişti. Garraty bu sözleri tuhaf bularak gülmüştü. O gün altı sosis yemişti. Sonunda yürüyüşçüler ortaya çıktığında da o çoktan pantolonunu ıslatmıştı.

Bir genç haykırıyordu. En iyi anımsadığı buydu. «Yapamayacağım. Yapamayacağım.» Ama yine de yürüyordu. Hepsi de yürüyordu. Kısa süre sonra uzaklaşıp gözden kaybolmuşlardı. Garraty kimse bilet almadığı için hafif bir hoşnutsuzluk duymuştu. O gece geç vakit babasının telefonda boğuk sesle birine bağırdığını da anımsıyordu. Babası sarhoş olduğunda veya siyaset yaptığında böyle konuşurdu. Annesi de onun arkasında bir suçortağı gibi fısıldıyor, biri ortak telefonu açmadan önce susması için yalvarıyordu. Garraty biraz daha su içti. Artık evlerin önünden geçiyorlardı. Aileler ön bahçelerine oturmuş el sallıyor ve Coca Cola içiyorlardı.

McVries, «Garraty,» dedi. «Aman aman bak orada ne var!»

Beyaz bluz ve kırmızı kareli bir pantolon giymiş on altısında, güzel bir kız bir dövizi havaya kaldırıyordu. «DAYAN GAR-RAYT 47 NUMARA. Seni Seviyoruz, Maine'li Ray,» yazılıydı.

Garraty büyük bir gurur duydu. Birden kazanacağını hissetti. Adını bilmediği kız bunu kanıtlamıştı.

Olson tuhaf sesler çıkararak parmağıyla müstehcen bir işaret yaptı. Garraty bunun çok pis bir hareket olduğunu düşünerek yolun öbür yanına koştu. Kız onun numarasını göstererek sevinçle haykırdı. Birden üstüne atılarak dudaklarından öptü. Garraty heyecana kapılmıştı. Onun öpüşüne aynı şekilde karşılık verdi.

«Uyan! İhtar 47!»

Garraty geri çekilerek gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

«Oh, oh, buna gerek yok.» Kızın gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı ve o anda askerin

İrftthimış birinin kitabı olacak. Bu sayede zengin olabilirim.»

McVries bir kahkaha attı. «Bunu yapabilmek için kazan, man gerekiyor. Kazanırsan da zengin olabilmek için bir kita. ba gereksinmen kalmaz.»

Harkness kaşlarını çatı. «Öyle... sanırım. Yine de çok ft*, ginç bir kitap olurdu doğrusu.»

Altı millik yolu aşmışlardı. Bu gidişle rekor kıracakları an-laşılıyordu. Garraty kendi kendine, neden bu rekoru kırmak is. tiyoruz sanki, diye sordu. Yarışanların bir an önce yenilmeleri geri kalanların kazanma olasılıklarını arttırdı. Yine de bunun bir gurur sorunu olduğunu seziyordu. O sırada öğleden sonra sağnak beklendiğine dair haber geldi. Birinin transistorlu radyosu vardı anlaşılan. Doğruysa haber kötüydü. Mayıs başındaki sağnaklar insanı soğuktan dondururdu.

Yürümeye devam ettiler. McVries kollarını hafifçe sallayarak emin adımlarla gidiyordu. Buna karşılık Baker dizlerini iyi-ce bükerek hafif hafif ısıklık çalarak ilerliyordu. Garraty onun sonsuza dek böyle yürüyebileceğini düşünmeye başlamıştı. Olson konuşmuyordu artık. Birkaç saniyede bir, bir dizini hızla büküyordu. Garraty dizden gelen sert çatırtıyı duyuyordu. 01-son'un eklemleri sertleşmeye başlamıştı. Altı millik yolu aşmanın etkisi görülüyordu. Garraty onun mataralarından birinin boşaldığını sanıyordu. Bu gidişle Olson su dökmek için neredeyse durmak zorunda kalacaktı.

Barkovitch eskisi gibi tempo değiştiriyordu yine. Kâh önde-kileri yakalamak ister gibi başa geçiyor, kâh Stebbins gibi geride kalıyordu. Aldığı üç ihtardan birini sildirmeyi başarmıştı. Ama aradan beş dakika geçer geçmez bir uyarı daha almıştı. Garraty onun böyle tehlikeli durumda olmaktan hoşlandığını düşünüyordu.

Stebbins de tek başına yürüyordu. Garraty onun kimseyle konuştuğunu görmemişti. Stebbins yalnız ya da yorgun mu, diye merak etmekteydi. Ama neden böyle düşündüğünü de bilemiyordu. Stebbins yeşil kazağını çıkarmıştı. Son reçelli sandviç de elindeydi şimdi. Kimseye bakmıyordu. Yüzü bir maskeden farksızdı.

Yürümeye devam c'ttiicr.

LIMESTONE 7 MİL yazılı bir tabelayı geçtiler. Sonra kar-

plarına üstünde LIMESTONE UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLERİ KARŞILAMAKLA GURUR DUYAR yazılı bir döviz çıktı. Garraty o ftIIian grup halinde rekor kırmaları için bir milden az yol kalağını hesapladı.

O sırada 7 numara olan Curley'le ilgili haber geldi. Curley yamp yüzünden topallıyordu ve ilk ihtarı da almıştı. Garraty biraz hızlanarak McVries ve Olson'un yanına geldi. «Nerede o?»

Olson parmağıyla uzun boylu, sıska bir çocuğu işaret etti. Curley'in ince yüzü gerilmişti ve bir yandan da sağ bacağına bakıyordu. Ayağını sürükler gibiydi. Geride kalıyordu ve bunu bildiği de yüzünden belliydi.

«Uyarı! İhtar 7!»>-

Curley kendini zorlayarak daha hızlı gitmeye çalıştı. Soluk soluğaydı. Garraty buna hızlı hareket kadar korkunun da neden olduğunu düşündü. O anda zamanı da, her şeyi de unuttu. Sadece Curley'le ilgileniyordu. Onun mücadelesini seyredirken bir saat ya da bir gün sonra aynı şeyin kendi başına geleceğini hissediyordu. Bu ömründe o zamana kadar gördüğü en büyüleyici şeydi.

Curley daha da geri kaldı. O sırada diğerlerinden birkaçına daha ihtar verildi. Gruptakiler ancak o zaman Curley'e duydukları aşırı ilgi yüzünden böyle ağırlaşmış olduklarını anladılar. Garraty de Curley'in kapıldığı paniğin kokusunu duyuyordu âdeta.

Garraty birden hızlanıp onu geride bıraktı. Sonra Curley'in, «Tanrıya şükürler olsun gevşiyor!» diye bağırıldığını duydu.

Kimse bir şey söylemedi. Garraty düş kırıklığına uğradığını hissetti. Kötü niyetliydi ve yaptığı sportmenliğe uymuyordu ama kendisinden önce başkasının bileti almasını istiyordu. Oyundan ilk ayrılan olmayı kim isterdi? Garraty'nin saati on biri beş geçiyordu. Bu durumda o rekoru kırmış olmalıydılar. Neredeyse Limestone'a gireceklerdi. Olson'un önce sağ, sonra sol dizini büküğünü gördü. Merak ederek aynı şeyi yaptı. Dizlerinden çatırtılı sesler geldi. Eklemlerinin bu kadar sertleşmesine şaşı. Neyse ayakları acıımıyordu. Bu da bir şeydi.

Toprak bir yolun başına park etmiş bir süt kamyonunun Vanından geçtiler. Sütçü taşıtın önünde oturuyordu. İyi niyetle

el sallayarak, «Dayanın çocuklar!» diye seslendi.

Garraty birden öfkelenildi. «Neden şişman poponu kaldırıp bizimle birlikte yürümüyorsun?» diye bağırarak istedi. Ama süt. çü on sekizini geçmişti. Hatta otuzunu bile geçmişti. Yaşlıydı 0

Süt kamyonu geride kaldı. Artık daha fazla sokak vardı Polisler ve sürücüler kornalara basıyor, el sallıyorlardı. Biri kon-feti attı. Garraty gururlanmaya başladı. Ne de olsa Maine'li yu_ rüyüşçüydü.

Birden Curley haykırdı. Garraty omzunun üstünden bakın-ca onun ikibüklüm olmuş, bacağını tutarak bağırarak gördü. İnanılmayacak gibiydi ama yine de yürüyordu. Ancak çok ağır gidiyordu.

Ağır ağır yol alan balkonlu kamyonadaki askerler tüfekleri-ni kaldırdılar. Seyirciler sanki böyle bir şey olacağını bilmiyor-larmış gibi iç çektiler. Yürüyüyenler de, Garraty de içini çekti. Ama Garraty bunun böyle olacağını biliyordu. Curley'e biletini vereceklerdi. Silahların emniyet mandalları çıtırdarak açıldı. Curley'in etrafındaki çocuklar keklik gibi iki yana kaçıştılar. Ço-cuk güneşli yolda yapayalnız kaldı. «Bu haksızlık!» diye bağırarak «Haksızlık!»

Yürüyün gençler ağaçların gölgesindeydiler şimdi. Kimi arkaya bakıyor, kimi olabileceklerinden korkarak gözlerini ileriye dikmiş yürüyordu. Garraty bakıyordu. Bakmak zorundaydı. • Dört tüfek patladı. Ses çok yüksekti. Curley'in sivilceli, uzun suratı birden dağıldı. Kan, beyin ve kemik parçaları etrafa saçıldı. Garraty midesi bulanırken, sadece 99 kişi kaldık, diye düşündü. Sadece 99... Ah Tanrım...

Stebbins cesedin üstünden atladı. Ayağı kanda kaydı ve bu yüzden bir adım sonra yerde Resmi Dedektif dergisinde yayınlanan fotoğraflardaki gibi bir ayak izi bıraktı. Stebbins, Curley' den geri kalana bakmamış, yüzündeki ifade değişmemişti. Garraty, namussuz Stebbins, diye düşündü. Aslında ilk bilet alacak olan sendin. Bunu bilmiyor muydun? Sonra başını çevirdi. Midesinin bulanmasını, kusmayı istemiyordu.

Bir Volkswagen'in yanında duran bir kadın elleriyle yüzünü örttü. İler gibi sesler çıkarıyordu. Kabak kafalı, şişman bir adam da gözlerini Curley'e dikmişti. Kalın dudaklarını yalayarak öylece bakıyordu.

Yürümeye devam ettiler. Garraty yine Baker, Olson ve Mc-Vries'le birlikte yürümekte olduğunu fark etti. O sırada Curley fileti aldığında dokuz mil kadar yol aldıkları haberi geldi. Binişi buna çok sevinmişti.

Baker birden McVries'e, «Sırt çantanda ne var?» diye sordu. Ahbaplık etmeye çalışıyordu ama sesi çok tiz ve cılızdi.

«Temiz bir gömlek ve çiğ hamburgerler.»

«Çiğ hamburger mi?» Olson yüzünü buruşturdu.

McVries, «Çiğ hamburger insana hemen büyük enerji ve-rir,» dedi.

«Çıldırmaşın sen. Yollara kusacaksınız.»

Garraty saatine baktı. Tam on ikiydi. Kurumuş bir dere yatağının üstündeki paslanmış demir köprüden geçtiler. Öbür yanda bir döviz vardı. LIMESTONE KENTİ SINIRINDAN GİRİYORSUNUZ. HOŞGELDİNİZ UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER!

Gençlerden bazıları neşeyle bağırıyordu ama Garraty oralı olmayıp gücünü harcamadı.

McVries, «Yarışmayı kazanırsam ne yapmak istediğimi hiç bilmiyorum,» dedi. «Aslında gereksinme duyduğum hiçbir şey yok. Evde oturan hasta bir annem veya dializ makinesine bağlı bir babam da yok. Hatta lösemiden ölen bir Kardeşe de sahip değilim.» Gülerken matarasını omzundan aldı.

Garraty, başını salladı. «Haklısın sanırım.»

«Aslında bence bütün bunlar anlamsız.»

Garraty, «Bunda samimi olamazsın,» diye mırıldandı. «Yeniden karar vermen gerekseydi...»

«Evet yine de bu yürüyüşe katıldım.»

Önlerinden yürüyün Pearson, «Hey!» diye bağırıyordu. «Kaldı-nımlar!»

Sonunda kente giriyorlardı. İleride önleri bahçeli, güzel evler vardı. Çimenlerin üstü el sallayan, bağırarak insanlarla doluydu. Garraty bahçelerdeki insanların hemen hepsinin oturduklarını düşündü. Kimi çimenlerin üstünde, kimi hasır sandalyelerde, kimi salıncaklarda oturuyordu. Kısırlıkla karışık bir öfkeye kapıldı.

Binbaşının jipi birden bir yan sokaktan çıktı ve ana grubun yanında ilerlemeye başladı.

O zaman büyük bir alkış koptu. Binbaşı başını sallayıp gü-

lümsemi. Kalabalığı selamladı. Sonra birden sola dönerek genç. lere de selam verdi. Garraty heyecandan sırtının ürperdiğini his. setti. Binbaşının aynalı gözlüğü güneşte pırl pırl parlıyordu.

Binbaşı pilli megafonu dudaklarına götürerek konuştu. «Sı. zinle gururlanıyorum, çocuklar. Gururlanıyorum!»

Garraty'nin arkasından biri hafif sesle, «Pis namussuz,» di-ye söylendi.

Garraty başını geriye çevirince dört. beş çocuğun dikkatle Binbaşına baktıklarını gördü. Stebbins de oradaydı ve başını önüne eğmiş, Binbaşıyla ilgilenmiyordu.

Jip homurdanarak hızlandı ve bir an sonra Binbaşı gözden kayboldu.

Öğleden sonra birde Limestone sadece bir anı oldu. Tepelere tırmanmaya başlamışlardı. Garraty ilk kez terlediğini hissediyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. Sağda yağmur bulutları toplanmaktaydı ama çok uzaktaydılar. Neyse hafif bir rüzgâr esiyordu ve biraz yaran oluyordu.

McVries, «Bundan sonraki büyük kent hangisi, Garraty?» diye sordu.

«Caribou sanırım.» Hâlâ Stebbins'in son sandviçini yiyip yemediğini merak ediyordu Garraty. Nedense Stebbins'i bir türlü kafasından çıkaramıyordu. Saate baktı yine. Bir buçuktu. Uzun Yürüyüşün on sekiz mili geride kalmıştı.

Garraty bir kişinin tek başına on sekiz mil yürüebilmesinin harika olduğunu düşünüyordu. İnsan bununla gururlana-bilirdi. On sekiz mil.

«O kent ne kadar uzakta?»

Garraty, «Otuz mil kadar ötede sanırım,» diye mırıldandı.

Pearson içini çekti. «Otuz mil. Tanrım.»

Garraty, «Orası Limestone'dan büyüktür,» diye açıkladı. Nedense hâlâ kendini savunmaktaydı. Belki de gençlerin çoğu, hatta hepsi buralarda öleceği için böyle davranıyordu. Pek çoğu burada ölecekti. Belki kendisi de burada can verecekti. Ama durumu farklıydı. O buralıydı. Binbaşının bunu beğeneceğini sanıyordu. Herhalde, «Garraty kendi topraklarında öldü,» diyecekti.

Matarasını başına dikince boş olduğunu anlayarak seslendi. «Matara! 47 matara istiyor!»

Askerlerden biri balkonlu kamyonundan atlayarak su dolu bir matara getirdi. Dönerken Garraty usulca onun sırtındaki tüfeğe dokundu. Bunu gizlice yapmıştı ama yine de McVries onu gördü.

«Neden yaptın bunu?»

Gülen Garraty şaşkındı. «Bilmiyorum. Tahtaya vurmak gibi bir şey sanırım.»

McVries, «Çok şirin çocuksun, Ray,» diyerek birden hızlandı. Onu geride bırakıp Olson'un yanına gitti.

93 numara da Garraty'nin sağından geçerek ilerledi. Adını bilmediği bu genç ayaklarına bakıyor ve hafif hafif iki yana sallanıyordu.

Garraty, «Merhaba,» dedi.

93 numara tokat yemiş gibi irkildi. Gözleri ifadesizdi. Garraty krampa yenilen Curley'in de böyle baktığını anımsadı. 93 yorulmuş, diye düşündü. Bunu biliyor ve korkuyor. Birden bir elin midesini sıktığını hissetti.

Saat ikiye doğru arkadaşlarından bir haber geldi. 9 numara Ewing'in ayakları su toplamıştı. İki kez de ihtar almıştı. Pek çok genç uyarılmıştı ama onların durumu normaldi. Oysa Ewing'in durumu hiç de iyi sayılmazdı.

Garraty bu haberi Bakere verdi. Baker şaşırıldı. «Şu siyah genç mi? Cildi çok kara olduğu için mavi gibi duran delikanlı mı?»

«Ewing'in siyah mı, beyaz mı olduğunu bilmiyorum.»

Pearson söze karıştı. «Evet, siyah.» Eliyle Ewing'i işaret etti. Garraty onun yüzündeki terleri gördü. Sonra ayaklarındaki lastik ayakkabıları fark ederek dehşete kapıldı.

Üçüncü İlke: Asla, Evet, Asla Lastik Ayakkabı Giymeyin. Uzun, Yürüyüşte bu tür ayakkabılar hemen su toplamasına neden olurdu.

Baker, «O Teksaslıdır. Arabada bizimle beraberdi,» diyerek biraz geri kalıp Ewing'e yaklaştı. Bir süre onunla yürüdü. Sonra ihtar almamak için adımlarını sıklaştırarak eski yerine döndü. Suratı asıktı. «Ayakları iki mil kadar önce su toplamış. Limestone'a geldiğimizde yaralar patlamış. Şimdi ayaklarından kan ve irin akarken yürümeye çalışıyor.»

Hepsi sessiz sedasız dinliyorlardı. Garraty yine Stebbins'i

düşündü. O da lastik ayakkabı giymişti. Belki o da ayakları yu, zünden acı çekiyordu şimdi.

«Uyarı! İhtar 9... Bu son ikazın 9!»

Askerler şimdi dikkatle Ewing'e bakıyorlardı. Yürüyüşçüler de öyle. Ewing'in beyaz tişörtü sırtına yapışmıştı terden. Yürürken gelişmiş kasları oynuyordu. Garraty onun bu kaslar sayesinde günlerle yürüyebileceğini düşündü. Ama Baker onun ayaklarının iltihaplandığını söylemişti. Su toplaması ve kramplar.. Garraty titredi. Bunlar ani ölüm demektir. Bütün bu güçlü kaslar, onca çalışma su toplamasıyla kramplara engel olamıyordu. Ewing nasıl olmuştu da o lastik ayakkabıları giymişti?

Barkovitch de yanlarına geldi. O Ewing'e bakıyordu. «Su toplaması! Budala bir zenciden başka ne beklenir zaten?»

Baker sakın bir sesle, «Buradan hemen uzaklaş,» dedi. «Yoksa yumruğu yiyeceksin.»

Barkovitch alaylı alaylı güldü. «Bu kurallara aykırıdır. Bunu aklında tut, şampiyon.» Yine de uzaklaştı. Onunla birlikte zehirli bir bulut da uzaklaşıp gitmiş gibi oldu.

Vakit ilerliyordu. Garraty konsantre besin tüplerinden birini açıp etiketi okumadan yedi. Domuz etini andırıyordu biraz. McVries'in hamburgerini anımsadı. Sonra gözlerinin önünde üstünde vişneleri olan kocaman bir çikolatalı pasta belirdi. İçi elma marmeladıyla doldurulmuş bir çörek düşledi.

Ewing on dakika sonra kafasına bir deliği hak etti.

Siyah derili genç bir grup yürüyüşçünün arasındayken son kez hızını düşürdü. Belki de çocukların arasında olmakla korunacağını sanmıştı. Ama askerler görevlerini iyi biliyorlardı. Diğer gençleri yanlara ittiler. Ewing'i sürükleyerek kenara götürdüler. Genç karşı koymaya çalıştıysa da başaramadı. Askerlerden biri Ewing'in kollarını geriye çekerken, diğeri tüfeğin namlusunu onun başına dayadı ve tetiği çekti.

McVries birden, «Onun kanının rengi de herkesinkinden farksız,» dedi. Gırtlak kemiği oynuyordu ve sesi epey hırıltılıydı.

İki kişi eksilmişti. Bu durum geriye kalanların lehineydi tabii. Yürüyüşçüler hafif sesle aralarında konuşuyorlardı.. Garraty o anda, acaba cesetleri ne yapıyorlar, diye düşündü. Sonra kendine kızdı. Sen de her şeyi merak ediyorsun!

Ve o anda yorulduğunu hissetti.

İKİNCİ BÖLÜM

Bayır Aşağı

İlk yağmur damlaları yola düştüğünde saat üçtü. İleride bir yere yıldırım isabet etti. Garraty, Ewing biletini aldıktan kısa süre sonra ceketini giymişti. Yağmur başlayınca fermuarını kapatıp yakasını kaldırdı. Barkovitch başına sarı bir vinil su geçirmez şapka giymişti. İleride ünlü yazar olmayı düşleyen Hark-ness defterini dikkatle bir torbaya sokmuştu.

Yağmur birden boşandı. Öyle hızlı yağıyordu ki Garraty kendini bir an bir duş perdesinin içine hapsolmuş gibi hissetti. Bir anda sırlıklam kesildi. Başını kaldırarak yüzünün yağmurda ıslanmasını sağlarken gülüyordu. Acaba askerler bu havada bizi görebilirler mi, diye düşündü... Acaba buradan kaçmak...

Böyle düşünürken yağmurun şiddeti azalır gibi oldu. Garraty yine etrafını görmeye başladı. Omzunun üstünden bakınca Stebbins'i seçti. İki elini karnına dayamıştı. Önce karnına kramp girdiğini sandı. O anda paniğe kapılır gibi oldu. Oysa Curley ve Ewing bilet aldığı anda hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. Stebbins'in çabucak bilet almasını eskisi gibi istemiyordu artık. Sonra onun yarısını yemiş olduğu reçelli sandviçi yağmurdan korumak için öyle yaptığını anladı. Stebbins'in annesi yağmuru aklına getirip sandviçleri yaldıza sarmayacak kadar aptaldı anlaşılan.

Gök gürlüyordu. Garraty birden canlanmıştı. Vücudunda^ terleri alıp götüren yağmurda birlikte yorgunluğu da gitmiş gj. biydi. Sonra yağmur hafifledi ve bulutlar ayrılmaya başladı.

Şimdi yanında Pearson vardı. Pantolonunu yukarıya çekmişti. Üstündeki blucin ona çok büyüktü ve bu yüzden sık sii yukarıya çekmesi gerekiyordu. Kaim camlı gözlüğünü çıkarıp gömleğinin eteğiyle silerken, «Sağnak hoşuna gitti mi Garraty?, diye sordu.

Garraty başını sallamakla yetindi. İleride McVries su döküyordu. Garraty yandaki askerlere baktı. Onlar da ıslanmışlardı tabii ama ifadesiz yüzlerinden rahatsız olup olmadıklarını anlamaya imkân yoktu. Birini vurmak nasıl bir duygu acaba, diye düşündü. Acaba kendilerini bu yüzden güçlü mü hissediyorlar?

Baker birden konuştu. «Şu gerideki arkadaş pek ağzını açmıyor değil mi?» Parmağıyla yağmurdan mor pantolonu sırlıklam olup siyahımsı renk almış olan Stebhins'i işaret ediyordu.

«Hayır. Hayır, konuşmuyor.»

McVries pantolon fermuarını kapatmak için yavaşlamıştı. Bu yüzden bir ihtar aldı. Sonra birlikte yürümeye başladılar. Baker, Stebbins'le ilgili sözlerini yineledi.

McVries, «Yalnızlıktan hoşlanan biri,» dedi. «Ne olacak yani?»

Uzun süredir ağzını açmayan Olson'un sesini duydular. «Bacaklarım bir tuhaf.»

Garraty dikkatle bakınca gözlerindeki paniği gördü. O cesur hali kalmamıştı. «Nasıl tuhaf?» diye sordu.

«Sanki kaslarım pörsüyormuş gibi.»

McVries, «Sakin ol,» dedi. «Aynı şey iki saat önce de bana oldu. Ama sonra geçti.»

Olson'un gözlerinde bir umut belirdi. «Sahi mi?»

«Evet, öyle tabii.»

Olson bir şey söylemedi ama dudakları oynuyordu. Garraty önce onun dua ettiğini sandı ama sonra adımlarını saydığını anladı.

Arka arkaya iki patlama oldu. Bunu bir feryat izledi ve bir tüfek daha patladı. Gençler heyecanla ileriye baktılar. Mavi kazak, beyaz pantolon giymiş olan delikanlı bir su birikintisinde

yüzüstü yatıyordu. Ayakkabısının biri çıkmıştı. Garraty onun beyaz atlet çorabı giymiş olduğunu fark etti. İlke On iki bunu öneriyordu.

Garraty onun üstünden atlarken kurşun deliğine filan bakmadı. Biraz sonra gencin ağır yürüdüğü için öldüğü haberi geldi. Ne ayakları su toplamış, ne de kramp onu engellemişti. Sadece gereğinden fazla kez ağırlaşmış ve biletini almıştı.

Garraty onun adını da, numarasını da bilmiyordu. Belki o da Stebbins gibi yalnız biriydi.

Yirmi beş mi! kadar yürümüşlerdi. Kirlardan, ormanlardan geçiyorlardı. O yağmura karşı insanlar onları karşılamaya çıkıyor, el sallayıp bağıryorlardı. Caribou'ya sadece on dokuz mil kalmıştı. Ama daha oraya erişmeden hava kararacaktı. Garraty, kötülere rahat yok, diye düşündü ve bunu komik bularak güldü.

McVries ona sokulup dikkatle baktı. «Yoruluyor musun?»

«Hayır. Uzunca bir süredir yorgunum ben.» Biraz da düşmanlıkla baktı gence. «Yani sen yorulmadın mı?»

McVries, «Benimle böyle sonsuza dek dans et, Garraty,» diye mırıldandı. «O zaman asla yorulmam. Ayaklarımızı yıldızlara siler ve aydan tepeüstü asılırız.» Garraty'e bir öpücük gönderip uzaklaştı.

Genç onun arkasından bakakaldı. McVries'in nasıl biri olduğunu anlayamamıştı.

Dörde çeyrek kala hava açtı ve batıda bir gökkuşağı belirmişti. Balkonlu kamyonun sesi hafif ve âdeta sakinleştiriciydi. Garraty'nin başı öne düşmüştü. Yarı uyuklar gibi gidiyordu, ileride, bir yerdeydi Freeport. Ama oraya o gece ya da ertesi gün erişemeyeceklerdi. Bunun için pek çok adım gerekiyordu. Kafasında hâlâ pek çok soru vardı ve bunlara cevap bulamıyordu. Bu yürüyüş de büyük bir soru işareti sayılırdı zaten. Kendi kendine, böyle bir şeyin derin bir anlamı olması gerekir, dedi. Böyle olması şart. Bu tür bir şey her sorunun cevabını vermemiz için yeterlidir. Ayağı bir su birikintisine girince birden kendine gelip tam anlamıyla uyandı.

Biri, «Hey Manyak, Caribou'ya ne kadar kaldı?» diye sordu.

Başını çevirince konuşanın Barkovitch olduğunu gördü. «Ne bileyim ben.»

F : 16

«Sen burada oturuyorsun. Öyle değil mi?»

McVries, «On yedi mil kaldı,» diye atıldı. «Haydi şimdi buradan toz ol, küçük adam.»

Bartovitch alınmış gibi bir tavır takınarak uzaklaştı.

McVries, Garraty'e döndü. «Seni sinirlendirmesine izin verme. Sadece yürüyüp onu geride bırakmayı düşün.»

«Peki, koç.»

McVries onun omzunu okşadı. «Bunu bizler için kazanmalısın, evlat.»

«Sonsuza dek yürüyecekmişiz gibi geliyor bana. Öyle değil mi?»

O sırada öndekilerden bir haber geldi. Zack adlı çocuk düşüp dizini parçalamıştı. Ama ihtar almamak için kalkıp bacağı kanayarak yürüyüşe devam etmişti. Şimdi durumu daha kötüydü.

McVries, «Bacağı hâlâ kanıyor mu?» diye sordu.

Davidson, «Kesilmiş bir domuz gibi kan içinde,» diye cevap verdi. «İşler ne tuhaf değil mi? Başka zaman düşseydi dizi sadece berelenirdi. Oysa şimdi dizine dikiş atmaları gerekiyor.» Eliyle yerdeki kan damlalarını işaret etti. «Şunlara bak.»

Olson ifadesiz bir sesle konuştu. «Zack korkuyor mu?»

«Hiçbir şeyin umurunda olmadığını söylüyor ama ben korkuyorum.» Davidson'un gri gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Hepimiz için korkuyorum.»

Olson, «McVries,» dedi. Son iki saattir sesi pek yumuşamıştı. Garraty kendini beğenen bu gençten yine de hoşlandığını düşündü. Olson'un korkuya kapılmasını istemiyordu ama öyle olduğundan hiç kuşku yoktu.

McVries başını çevirdi. «Ne var?»

«Sana söylediğim o kas pörsümesi gibi duygu... geçmiyor. Kendimi her an yere yıkılacak gibi hissediyorum. Ama böyle bir şey olmayacak değil mi? Değil mi?» Olson'un sesi biraz tizleşmişti.

McVries cevap vermedi.

Olson, «Bana bir sigara verebilir misiniz?» diye sordu.

McVries cebinden bir paket Mellows çıkardı. «Bende var. Al, paket de sende kalsın.»

Olson sigaralardan birini yaktı. O sırada balkonlu kamyon-

jan bakan askerlere de nanik yaptı. «Bir saatten beri gözlerini benden ayırmıyorlar. Bu konuda sezgi sahibi olmalılar.» Birden seSi yükseldi. «Bu iş hoşunuza gidiyor değil mi, dostlarım? Bundan hoşlanıyorsunuz. Kahretsin bu doğru. Değil mi?»

Onun yakınındaki birkaç yürüyüşçü dönüp merakla baktılar, sonra hemen başlarını çevirdiler. Garraty de ona bakmamak istiyordu. Olson'un sesinde isteri, korku vardı. Askerler onu kayıtsızlıkla süzüyorlardı. Garraty, Olson'un çabucak öl-dürülebileceğini düşünerek korkuyla titredi.

Saat dört buçuğa geldiğinde otuz millik yolu aşmışlardı. Güneş epey alçalmıştı. Garraty koyu mavi olan gökyüzüne bakarken birden paniğe kapıldı. O anda yaşamının son gün ışığına bakmakta olduğuna inanıyordu. Bunun uzamasını, hep sürmesini istiyordu. Bu alacakaranlık saatlerce devam etmeliydi.

«Uyarı 100! Üçüncü ihtarın 100!-

Zack başını çevirip baktı. Gözlerinde şaşkın, bir şey anlamadığını belirten bir ifade vardı. Pantolonun sağ bacağındaki kanlar kurumuştu. Birden ileri atıldı ve koşmaya başladı. Yürüyüş- • çülerin arasından futbol topuyla ilerleyen bir oyuncu gibi geçti. O anda balkonlu kamyon da hızlandı. Zack onun geldiğini duyarak daha hızlı koşmaya başladı. Bu tuhaf bir koşuştu. Sendeliyor, topallıyor ve yine de koşuyordu. Garraty pantolon paçasından yere damlayan kanları görüyordu. Zack alçak tepeye erişti ve gençler onun silüetini kızıl ufkun önünde gördüler. Sonra gözden kayboldu ve kamyon onu izledi. Taşıttan atlayan iki asker yürüyüşçülerin arasına girdiler. Onlarla birlikte yürürken yüzleri ifadesizdi. Kimse bir şey söylemedi. Sadece dinliyorlardı. Uzun süre hiç ses duymadılar. İnanılmayacak kadar uzun bir süreydi. Bir kuş öttü sadece. Bunu bir uçağın homurtusu izledi. Sonra sert bir patlama oldu. Bir sessizlik ve bunu ikincisi izledi. Biri titrek bir sesle, «Emin olmak istiyorlar,» diye mırıldandı. Yürüyüşçüler tepeye tımandıklarında kamyonun yarım mil kadar ileride, kenarda durduğunu gördüler. Çift egzosundan nıavi dumanlar yükseliyordu. Ortalıkta Zack'dan eser yoktu. Biri, «Binbaşı nerede?» diye bağırdı. Paniğe kapılmak üzere

olan biriydi bağırın. Bu ses 48 numaralı Gribble'e aitti. «Bij^ basıyı görmek istiyorum. Kahretsin! Nerede?» Yolun yanından yürüyen askerler cevap vermediler. Kimse cevap vermedi. Gribble, «Yoksa yine tyr yerde nutuk mu atıyor?» diye gürlledi. «Yaptığı bu mu? O bir katil! Kendisine bu-nu söyleyeceğim! Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsunuz? Bunu yüzüne söyleyeceğim. Yüzüne söyleyeceğim!» Heyecandan doğru dürüst yürümeyi unutmuş ve hızı smınn altına düşmüştü. Askerler ilk kez onunla ilgilendiler.

«İhtar 48!»

Gribble şaşırarak durur gibi oldu, sonra bacakları hızla harekete geçti. Yürürken ayaklarına bakıyordu. Balkonlu kamyonun beklediği yere yaklaştı ve taşıtla aynı hızla ilerlemeye başladı.

Garraty 4.45'de ton balığı ezmesiyle birkaç kraker yedi. Sonra kana kana su içti. Birden onu zorlayarak matarayı dudaklarından çekti. Aslında istediği kadar su alabilirdi ama ertesi sabah dokuza kadar konsantre ezme verilmeyecekti. Oysa gece yarısı yemek isteyebilirdi. Buna gereksinmesi olabilirdi.

Baker. «Ortada ölüm kalım sorunu var,» dedi. «Ama bu senin iştahını hiç etkilemiyor.»

Garraty ona baktı. «Buna izin veremem. Yoksa gecenin saat ikisinde bayılabilirim. Bu da işime gelmiyor.»

Baker, «Bu da düşünmene neden oluyor değil mi?» diye sordu.

Garraty ona baktı. Solan gün ışığında Baker'in yüzü yumuşak, genç ve güzeldi. -Evet. Bu ara pek çok şeyi düşünüyorum.»

«Ne gibi?»

Garraty eliyle Stebbins'i işaret etti. «Örneğin onu.»

Stebbins hâlâ başladığı hızla ilerliyordu. Pantolonu üstünde kurumaya başlamıştı. Geriye kalan yarım sandviçini saklıyordu.

«Ona ne olmuş?»

«Buraya neden geldiğini merak ediyorum. Neden hiç konuşmuyor? Hem ölecek mi, kalacak mı?»

«Garraty hepimiz öleceğiz.»

Garraty, «Ama bu gece ölmeyeceğimizi umarım,» diye kar-

«ılık verdi. Sesi önce neşeliydi, sonra korkuyla titredi. Baker'in pUnu fark edip etmediğini bilmiyordu. Böbrekleri birden büzüldü. Geriye dönerek pantolonunun fermuarını açtı. İşini bitirince tekrar dönüp fermuarını kapattı. Bu işi ihtar almadan yapabildiği için hafif bir memnurluk duydu.»

Baker hülyalı bir sesle, «Bunu düşünüyorum,» diye açıkladı. «Ödülü değil parayı. Onca parayı.»

Garraty dudak büktü. «Ben parayla ilgilenmiyorum.»

Baker, «Benim gibi sadece patates çorbası içip fasulye ye-seydin ilgilenirdin,» diye karşılık verdi. «Baban kurşun alacak para bulduğunda sofrada et olurdu.»

Garraty başını salladı. «Bu durumu değiştirir.» Sonra başka ne diyeceğini bilemediği için sustu. «Ancak yine de en önemli şey bu değil.»

McVries atıldı. «Herhalde parayı beraber götüremeyeceği-mizi de söyleyeceksin.»

Garraty yan gözle ona baktı. Gencin yüzünde yine sinir bozucu gülüş belirmişti. «Ama doğru bu. Öyle değil mi? Bu dünyaya bir şey getirmiyoruz ve bir şeyi alıp götürmediğimiz de malum.»

McVries, «Ama bu iki olay arasındaki dönemi bolluk içinde geçirmek daha zevklidir ha?» dedi.

«Aman bolluğun da, paramın da belasını versin! O kamyonadaki kocaman oyuncak askerler seni vuracak olurlarsa, dünyada hiçbir doktor damarlarına ellilik veya yüzlükleri sokup seni diriltemez.»

Baker'in sesi hafifti. «Ama ben daha ölmedim.»

«Öyle ama ölebilirsin.» Garraty birden düşüncesini açıklamanın çok önemli olduğunu hissetti. «Ya kazanırsan? Daha sonraki altı haftayı bu parayla ne yapacağını düşünerek geçirirken bir şey satın almaya çıktığını düşün. Ya o anda bir taksi seni yamyassı ederse?»

Harkness de onlara yetmişmiş, Olson'un yanında yürüyordu şimdi. «Ben ezilmem, bebeğim. İlk iş bir taksi filosu alacağım. Kazanırsam bir daha asla yürümeyeceğim.»

Garraty sinirlendi. «Anlamıyorsunuz. Patates çorbası veya bonfile. Bir malikâne ya da baraka. Öldükten sonra bunların önemi yok. Sizi Zack veya Ewing gibi bir yere yatıracaklardır.

Ben her şeyi anında yaşamanın doğru olduğunu söylüyorum. İnsanlar günlerini yaşayabilseler daha mutlu olurlardı. Şu anda hepimiz ölümle uğraşıyoruz.»

Bunu derin bir sessizlik izledi. Harkness gözlüğünü çıkarıp camlarını parlatmaya başladı. Olson'un rengi biraz daha solmuştu. Garraty o sözleri söylediğine pişman oldu. Çok ileri gitmişti. «Kurabiye isteyeniniz var mı?» diye sordu.

Etrafındakilere kurabiye verdi. Saat beş olmalıydı. Güneş batmaya hazır, öylece hareketsiz bekliyordu. Belki de dünya dönmekten vazgeçmişti. Önden giden hevesli üç, dört genç de ağırlaşmıştı artık. Onlarla ana grubun arasında elli metreden az bir mesafe vardı.

Garraty ayağını bir besin ezmeleri kemerine basınca birden şaşırarak başını kaldırdı. Bu Olson'undu anlaşılan. Delikanlının elleri belindeydi ve yüzünde öfkeyle karışık bir hayret belirmişti.

Olson, «Kemerimi düşürdüm,» dedi. «Yiyecek bir şey istiyordum ve kemerimi düşürdüm.» Bunun çok saçma olduğunu belirtmek isterim gibi güldü. Sonra kahkahası kesildi. «Karnım aç.»

Kimse cevap vermedi. Herkes ilerlemişti ve kemeri almaya imkân yoktu. Garraty başını çevirince yiyecek kemerinin epey geride, yerde durduğunu gördü.

Olson sabırla, «Karnım aç,» diye yineledi. Numarasını almaktan döndüğünde, «Binbaşı gerçekten yarışmak isteyen birini gördüğüne sevindi,» demişti. Ama artık öyle yarışmayı arzulayan birine benzemiyordu.

Garraty kendi kemerine baktı. Üç tüp ezme, krakerler ve peynir kalmıştı. O peynir de berbattı. «Al,» diyerek peyniri Ol-son'a verdi.

! Beş buçukta hava hafif hafif kararmaya başladı. Önden biri, «Sis basar ve yanlışlıkla yoldan çıkarsak ne olur?» diye sordu.

Arkalardan Barkovitch'in alaycı, pis sesi yükseldi. «Ne olacağını sanıyorsun, ahmak?»

Garraty, dört kişi gitti, diye düşünüyordu. Sekiz buçuk saattir yoldayız ve dört kişi gitti. Buradakilerden daha fazla dayanacağımı hiç sanmıyorum. Ama neden olmasın. Birinin bunu yapması gerekir. O anda ileridekilerden birinin hafif sesle

hıçkırarak ağladığını duydu. Havanın kararmasıyla konuşmalar da kesilmiş, etrafa tatsız bir sessizlik çökmüştü. Garraty orada jje yaptığını bilemiyordu. Nasıl olmuş da bu işe karışmıştı? Hem bu işi tek basma da yapmamıştı. Bu yolda kendisinden başka doksan beş aptal daha vardı.

Altıya çeyrek kala haber geldi. Başlangıçta önde yürüyen ve şimdi ana gruba yaklaşan Travin adlı genç ishal olmuştu. Garraty bu habere inanamadı ama Travin'i görünce söylenenin doğru olduğunu anladı. Genç pantolonunu tutmuş yürüyordu. Her yere çömeldiğinde de bir ihtar alıyordu. Askerler büyük bir dikkatle onu izliyorlardı artık. Bakıyor ve bekliyorlardı. Sonunda askerler pantolonunu indirmiş, yere çömeden Travin'i vurdular. Delikanlı yere yuvarlanarak öylece kaldı. Biri yüksek sesle öğürdü ve ihtar aldı.

Harkness bir işten söz eder gibi, «Biraz sonra da onu götürecekler,» dedi.

Garraty boşuk sesle söylenebildi. «Kes sesini. Sen susmasını bilmez misin?»

Kimse cevap vermedi. Utanmışa benzeyen Harkness de yine gözlük camlarını silmeye başladı. Kusan genci vurmadılar.

Bir battaniyenin üstüne oturmuş Coca Cola içen bir grup gencin yanından geçtiler. Onlar Garraty'i tanıyarak ayağa fırlayıp alkışlamaya, bağırmağa başladılar. Garraty çok rahatsız oldu. Kızlardan birinin göğüsleri çok iriydi. Zıpladıkça göğüsleri oynuyor ve erkek arkadaşı da onu seyrediyordu. Garraty, bu gidişle seks manyağı olacağım galiba, diye düşündü.

Pearson, «Kızın ampullerine bak,» dedi. «Amanın.»

Garraty kızın da kendisi gibi seksle hiç ilişkisi bulunmamış biri olup olmadığını merak ediyordu.

Barkovitch ileride bir yerden seslendi. «Burası pek büyük bir eyaletmiş doğrusu.»

McVries söylendi. «Bu çocuk sinirlerimi bozuyor. Şu anda yaşamdaki tek amacım ondan daha uzun süre sağ kalmak.»

Olson yüksek sesle dua ediyordu.

Garraty endişeyle ona baktı ve Pearson da, «Kaç ihtar aldı?» diye sordu.

Baker dudak büktü. «Aldığını hiç duymadım.»

«Evet, ama pek de iyi gözüküyor.»

McVries, «Şu anda hiçbirimiz iyi gözüküyoruz,» diye cevap verdi.

Yine bir sessizlik oldu. Garraty ilk kez ayaklarının acıdığı. nı fark etti. Bir süredir ona acı veren bacakları değil ayaklarıymı artık. Farkına varmadan ayaklarının dış yanlarına basmakta ol-duğunu anladı. Ayaklarını doğru dürüst basacak olursa can acısı içine çöküyordu. Ceketinin fermuarını kapatıp yakasını kaldırdı. Hava hâlâ nemli ve serindi.

Saat altı buçukta etraf kapkaranlık olmuştu. Caribou altı mil uzaktaydı. Kenti ufukta hafif bir pırıltı gibi görebiliyorlardı. Yolda onları bekleyen pek az insan vardı. Herkes akşam yemeğini yemek için evine dönmüştü anlaşılan. Garraty, Jan'ı düşünmeye başladı. Onun neredeyse beline kadar inen uzun saçları vardı. On altıındaydı. Göğüsleri de onu öpen kızmki kadar büyük değildi. Onun göğüslerini sık sık okşamıştı. Ama Jan onunla sevişmesine izin vermemişti. Garraty de onu nasıl razı edeceğini bilememişti. Jan sevişmeyi istemekle birlikte bu konuda bir şey yapamamıştı. Garraty bazı delikanlıların bu duruma çare bulup kızları kandırdıklarını biliyordu. Ama kendisi yeterince kişilik sahibi değildi herhalde ya da bu konuda fazla ısrar etmemişti. Acaba yürüyüşçülerden kaç kendisi gibi bakirdi. Gribble Binbaşının katil olduğunu söylemişti. Herhalde Gribble de bakirdi.

Caribou kent sınırından girdiler. Yolda büyük bir kalabalık ve televizyon şirketlerinden birinin kamyonu vardı. Yola çevrilen projektörler etrafı iyice aydınlatıyordu.

Takım elbise giymiş şişman bir gazeteci onlarla birlikte koşmaya başladı. Elindeki mikrofonu yaklaştığı gençlere doğru tutuyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» «İyiim. Sanırım iyiim.» «Yorgunluk duyuyor musun?» «Şey biraz. Bilirsiniz.

Ama çok iyiim.» «Kazanma şansın ne kadar dersin?»

«Bilmiyorum. İyi sanırım. Kendimi hâlâ güçlü hissediyorum.»

Muhabir bu konuşmaları yaparken kalabalıktakiler de alkış-

jjyor ve olanca sesleriyle batırıyorlardı. Binbaşının sopalara takılmış posterlerini havaya kaldırıyorlardı.

Garraty birinin, «Sana soru sordu mu?» dediğini duyarak büyük bir bitkinlikle başını çevirdi. Arkasındaki Gary Barko-vitch'i gördü.

«Kim bana ne sormuş?»

«Gazeteciye söylüyorum, ahmak. Sana kendini nasıl hissettiğini sordu mu?»

«Hayır, bana kadar gelemedi.» Garraty, Barkovitch'in uzaklaşmasını istiyordu. Tabanlanndaki korkunç acının geçmesini de.

Barkovitch, «Bana sordu,» diye haber verdi. «Ona ne dedim biliyor musun?»

«Hayır.»

Barkovitch, kafa tutar gibi konuştu. «Onlara kendimi çok iyi hissettiğimi söyledim. Kendimi çok güçlü hissettiğimi söyledim. Sonsuza dek böyle gidebileceğimi söyledim. Başka ne dedim biliyor musun?»

Pearson homurdandı. «Oh, kes sesini.»

Barkovitch, «Sana bir şey soran oldu mu, uzun boylu çirkin yaratık,» diye çıkıştı.

McVries atıldı. «Haydi bas. Senin yüzünden başım tuttu.»

Barkovitch bu hakaret üzerine daha ileriye geçip Collie Parker! yakaladı. «Gazeteciye ne dediğimi sana söy...»

Collie Parker, «Pis burnunu koparıp sana yedirmeden buradan defol,» diye hırladı. Barkovitch telaşla uzaklaştı. Herkes Collie Parker'in acımasız biri olduğunu söylemekteydi.

Pearson içini çekti. «Barkovitch beni fena sinirlendiriyor.»

McVries, «Bunu duysa sevinirdi,» dedi. «Böyle şeylerden zevk alıyor. Serseri, o gazeteciye birçok mezarın üstünde dans etmeyi planladığım da söyledi. Hem bu sözlerinde içtendi. Zaten böyle dayanabilmesinin nedeni de bu işte.»

Olson mırıldandı. «Bir daha gelişinde çelme takıp onu yere yuvarlayacağım.» Ama sesi bitkin ve cansızdı.

Akşam yediye doğru yürüyüşçüler kendilerini toplamaya başladılar. Asgari sınıra düşen süratleri de biraz arttı. Hava serindi ve hızlı yürününce insan ısınabiliyordu. Bir köprünün al-

tından geçtiler ve kısa süre sonra da Caribou'nun merkezine geldiler. Start noktasından kırk dört mil uzaktaydılar.

?

Caribou'yu gören herkes düş kırıklığına uğradı.

Burası tıpkı Limestone'a benziyordu. Yalnız kalabalık daha fazlaydı. McVries, «Bundan sonra hangi kent var, Ray?» diye sordu.

Garraty sinirliydi. «Ben ayaklı bir karayolları haritası mıyım? Sanırım Bangor var. Sonra Augusta. Sonra Kittery ve eyalet sınırı. O sınır buradan üç yüz otuz mil uzaktadır. Tamam mı? İşte sana bütün bildiğimi anlattım.»

Biri bir ıslık çaldı. «Üç yüz otuz mil.»

Harkness sıkıntılı sıkıntılı, «İnanılacak gibi değil,» diye söylendi.

McVries başını salladı. «Bütün olanlar inanılacak gibi değil zaten. Binbaşı şu anda nerede acaba?»

Olson, «Augusta'da sevgilisinin yanındadır,» diye cevap verdi.

Hepsi sırttılar. Garraty Binbaşının on saat içinde tanrılıktan atılıp şeytan haline gelmesine şaşıtı.

Geriye doksan beş kişi kalmışlardı. Ama artık en korkunç şey bu da değildi. Garraty'i korkutan McVries veya Baker'in ölmesiydi. Ya da saçma bir kitap düşünen Harkness'in ölümü. Bunları düşünmemeye çalışıyordu.

Caribou geride kalınca yol iyice ıssızlaştı. Çok yüksek bir direğin tepesindeki güçlü lamba yolu ve onları aydınlatıyordu. Uzakta bir yerde bir trenin düdüğü duyuldu.

Garraty su içti.

«Uyarı! İhtar 12. Bu son ikazın 12!»

12 üstünde WASHINGTON TRENİNE BİNDİM yazılı bir tişört giymiş olan Fen ter adlı bir gençti. Zavallı durmadan dudaklarını yalıyordu. Söylendiğine göre bir ayağı kazık kesilmiş-ti. Onu on dakika sonra vurduklarında Garraty pek bir şey hissetmedi. Çünkü yorulmuştu. Fenter'in cesedinin yanından geçerken onun elinde parlayan şeyi gördü. Bu bir St. Christopher madalyasıydı.

turn sana da Eleanor Roosevelt'i verelim.»

Abraham eliyle müstehcen bir işaret yaptı. İleride askerler-den biri ifadesiz bir sesle bir ihtar verdi.

O anda Olson bağırırmaya başladı. «Durun bakalım! Aşk diye bir şey yok! Dünyada üç büyük gerçek vardır. Bunlar da iyi bir yemek, iyi bir seks ve bağırsakları iyi boşaltmaktır. Hepsi bu! Fenter veya Zack gibi olduğun zaman...»

Bezgin bir ses yükseldi. «Sus!» Garraty başını çevirmeden konuşanın Stebbins olduğunu anladı. Ama sonra baktığında Stebbins'i yolun öbür yanında başını önüne eğmiş giderken gördü.

Garraty'nin kafası çalışmıyordu artık. Yan uyur gibiydi. Gözlerinin önünde çok küçükken bir İrlanda ninnisi söyleyen annesi belirdi. Yüzü beyaz perdedeki bir aktrisinki kadar kocaman ve güzeldi. Annesinin yüzünün yerinde birden Jan'ın suratı belirdi. Genç kızın sarı saçları beline doğru iniyordu. Üstünde bir bikini vardı. Çünkü Reid Pilajma gideceklerdi. Garraty de paçaları kesilmiş bir blucin giymişti.

«Uyarı! İhtar 47!»

Biri dirseğiyle onun kaburgalarına vurdu. «Bu sensin, oğlum. Haydi uyan ve canlan.» McVries ona gülüyordu.

Garraty uykulu uykulu sordu. «Saat kaç?»

«Sekiz otuz beş.»

«Ama ben...»

McVries, «Saatlerdir uyumakta olduğunu sanıyorsun,» dedi. «Bu duyguyu iyi bilirim.»

«Bana öyle geldi.»

«Kafan böyle yaparak rahatlamam sağlıyor. Aynı şekilde ayaklarını dinlendirebilmeyi de istemez miydin?»

Elli mil kadar yol almışlardı. Elli mili tamamladıklarında Binbaşının jiple gelip kendilerini göreceği ve kısa bir konuşma yapacağı söylendi. Garraty de bunun palavra olduğunu düşündü.

Dik bir yamaca tırmanıyorlardı. Garraty ceketini çıkarmak istediye de vazgeçti.

«Uyan 47. İkinci ihtar 47!»

Garraty ancak bir an sonra kendisinden söz edildiğini anmayabildi. On dakika içinde ikinci İhtar almıştı. Yine korkmaya

yüz metre, tırmanan yol iki mildi. Bu tepeye tırmanırken bilet alan hiç olmamıştı.

Olson tekdüze bir sesle, «Yapamayacağım,» diyordu. «Ya. pamayacağım.» Bir köpek gibi solumaktaydı. Yine de yürüyör, du. Hepsi yürüyordu.

Garraty de korkusunun arttığını hissediyordu. Burada öle. bilirdi. Bu hiç de güç değildi. Zaten ağırlaşıp üst üste iki ihtar almıştı. Biraz daha ağırlaşacak olursa son İhtar da alırdı ve.

«Uyarı 70!»

McVries soluklan arasında, «Senin şarkını çalıyorlar, Olson,» diyebildi. «Haydi hızlan. ^3enin Fred Astaire gibi bu tepeyi dans ederek çıktığını görmek istiyorum.»

Olson öfkeliydi. «Umurundaydı sanki.» McVries cevap vermeyince kendini zorlayarak biraz hızlandı. Garraty onun son gücünü harcamakta olabileceğini düşündü. Peki, grubun gerisinde olan Stebbins ne yapıyordu. İçinden, nasılsın Stebbins, dedi. Yoruluyor musun?

İleride 60 numaralı Larson birden yere oturdu ve bir ihtar aldı. Gençler Musa'nın karşısında hemen ikiye ayrılan Kızıl Deniz, gibi onun yanından geçtiler.

İyice sersemlemiş olan Larson askerlere gülümsüyordu. «Biraz dinleneceğim. Bunun bir zararı olmaz değil mi? Bu ara daha fazla yürüyemeyeceğim. Tamam mı.» Elinde paslanmaz çelik kronometreyle balkonlu kamyonundan atlayıp silahını çeken askere bakarak yine gülümsedi.

Asker, «Uyarı 60,» dedi. «İkinci ihtar.»

Larson onu ikna etmeye çalışıyordu. «Dinle, onlara yetişirim. Sadece dinleniyorum. İnsan durmadan yürüyemez ki... Değil mi, çocuklar?» Olson, Larson'un yanından geçerken inler gibi bir ses çıkardı. Larson pantolonun paçasına dokunmaya kalkınca da telaşla yana kaçtı.

Garraty şakaklarında sert sert atan damarları hissediyordu. Larson'a üçüncü ihtar verilmişti. Şimdi gerçeği anlayacaktı. Herhalde telaşla yerinden fırlayıp koşmaya başlayacaktı. Durum Garraty'nin düşündüğü gibi oldu. Geride kalan Larson, «Hey!» diye bağırdı. Tiz sesinde korku vardı. «Hey, bir saniye. Yapma. Ayağa kalkıyorum. Hey, yapma...»

Tüfek patladı. Gençler tepeye tırmanmaya devam ettiler.

McVries hafif sesle, «Rafta sadece doksan üç şişe bira kaldı,» ^jjye mırıldandı.

Garraty cevap vermedi. Ayaklarına dikmişti gözlerini. Üçüncü ihtar almadan tepeye erişmek için bütün çabasını harcıyordu. Bu canavar tepenin çok daha yüksek olmasına imkân yoktu Herhalde.

İleride biri tiz bir sesle bir çığlık attı, sonra üç tüfek aynı anda patladı. Onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Cesedi de görmediler. Öncülerden biriydi delikanlı ve onlar yukarıya çıkana jcadar askerler ölüyü kaldırdılar. Tepenin doruğuna yaklaşırken bir sapağa geldiler. Bir çiftçiyle ailesi orada duruyordu. Alın kırlı kış yaşlı adam, kalın bir kumaş palto giymiş sert yüzlü bir kadın ve geri zekâlıya benzeyen üç çocuk onları seyrediyorlardı. McVries, Garraty'e, «Adamın elinde bir orak eksik,» dedi. «Böylece bir Azrail tablosuna model olabilir.»

Aile orada durmuş kımıldamadan bakıyor, seyrediyordu. El sallamıyor, seslenmiyordu. Garraty çocukluğunda gördüğü kovboy filmlerini anımsadı. Kahraman çölde ölüme terk edilirdi ve akbabalar gelip onun üzerinde uçuşmaya başlardı. Herhalde çiftçi, kansı ve geri zekâlı üç çocuğu gelecek bir mayısta da, daha sonraki bir mayıslarda da gece dokuzda orada bekleyeceklerdi. Kaç gencin vurulduğunu görmüşlerdi acaba? Bir düzine mi? İki düzine mi? Garraty bunu düşünmek istemiyordu. Matarasından bir yudum suyu ağzında tuttu. Yoğunlaşan sal-yalannı sulandırmaya çalıştı, sonra tükürdü.

Tepenin sonu gelmiyordu. İleride Toland bayıldı ve yanındaki asker hareketsiz yatan gence üç kez uyanda bulunduktan sonra ateş etti. Garraty'e bu tepeyi bir aydan beri tırmanmak-taymış gibi geliyordu artık. Evet, en az bir ay olmalıydı. Üç yıldır yürüdüklerine göre bu uygun bir tahmin sayılırdı. Dokuzu gitmişti ve üç genç de bu tepede bilek almışlardı. Birden başının döndüğünü hissetti. Bir elini kaldırmayı yüzünü tokatladı. Arka arkaya sert şamarlar indirdi.

McVries, «Bir şeyin yok ya?» diye sordu.

«Bayılacak gibiyim.»

McVries soludu. «Mataradaki suyu... başına dök.»

Garraty söyleneni yaptı. Su çok soğuktu ve o anda baygın-«k hissi kayboldu. «Matara 47!» diye bağırdı. Ama bağırmanın

neden olduğu güç sarfı yüzünden yine bitkin düştü. Keşke hemen bağırmasaydım, diye düşündü.

Askerlerden biri koşarcasına gelip ona bir matara uzattı. Garraty askerin mermer gibi ifadesiz gözlerinin kendisini öl-çöp tartmakta olduğunu hissederek matarayı alırken kabaca söylendi. «Git buradan. Bana bakmak için değil, beni vurmak için para alıyorsun.»

Yüzünde bir değişiklik olmayan asker uzaklaştı. Garraty de kendini zorlayarak biraz daha hızlandı.

Tırmanmaya devam ettiler ve başka vurulan olmadan doruğa eriştiler. Saat gecenin dokuzuydu. On iki saattir yoldaydılar. Bunun bir anlamı yoktu. Önemli olan tek şey doruktan esen hafif rüzgârdı. Sırtına yapışan ıslak gömleği, kafasındaki anılar. İşte bunlar önemliydi.

«Peder?»

«Evet.»

«Sağ olduğuma seviniyorum. Sağ kalabilmek için elimden geleni yapacağım.» Bu sözleri özür diler gibi söylemişti.

McVries kısık ve hırıltılı bir sesle, «Zaten amaç da bu değil mi?» dedi.

Bir süre konuşmadılar, sonra McVries, «Garraty, sen bir Uzun Yürüyüşün sonunu gördün mü?» diye sordu.

«Hayır. Babam bunlardan nefret ederdi. Yalnız bir kez iyi bir ders olması için beni yarışı seyretmeye götürdü. Sadece bir kez.»

«Ben gördüm.»

Garraty sesi duyunca irkildi. Konuşan Stebbins'di. Onlarla hemen hemen aynı hızdaydı. Başı yine önüne eğikti. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

McVries, «Nasıldı?» derken sesi küçük bir çocuğunki gibi çıktı.

«Bilmek istemezsin.»

«Sordum değil mi?»

Stebbins ses çıkarmadı. Garraty'nin merakı daha da artmıştı. Stebbins bilet almamıştı. Yorulma belirtisi de göstermiyor, şikâyet etmeden yoluna devam ediyordu. Starttan sonra da hiç ihtar almamıştı. Birden «Peki bu nasıl bir şey?» diye sorduğunu duydu.

Stebbins, «Dört yıl önce Uzun Yürüyüşün sonunu gördüm,» jjiye anlattı. «On üç yaşımdaydım. Yürüyüş New Hampshire sınırının on altı mil ilerisinde sona erdi. Eyalet polisini desteklemek için Milli Muhafız birliklerini ve on altı federal timi gö-revlendirmişlerdi. Böyle yapmak zorundaydılar. İnsanlar elli millik yol boyunca sıralanmışlardı. Kalabalık inanılmayacak gibiydi. Bu iş sona erene kadar yirmi kişi çiğnenip öldü. Çünkü herkes yürüyüşçülerle birlikte ilerlemek, sonucu görmek istiyordu. Ben en önde bir yerdeydim. O ön sırayı bana babam sağlamıştı-»

Garraty, «Baban ne iş yapıyor?» diye sordu.

«Güvenlik görevlisidir. İyi tahmin etmişti. Yerimden kımıldamama gerek bile kalmadı. Yürüyüş tam önümde bitti.»

Olson hafif sesle sordu. «Ne oldu?»

«Daha onları göremeden geldiklerini anladım. Hepimiz anladık. Büyük, güçlü bir ses dalgası gitgide yaklaşıyordu. Ar.cak bir saat sonra onları seçebildim. Geriye iki kişi kalmıştı. Kalabalığa baktıkları yoktu. Hatta kalabalıktan haberleri yok gibiydi. Sadece yola bakıyorlardı. İkisi de topallayarak gidiyordu. Sanki çarpmışlar, sonra oradan indirilip ayaklarında çivilerle yürümeye zorlanmışlardı.»

Hepsi Stebbins'i dinliyordu şimdi. Ortalığa korku dolu bir sessizlik çökmüştü.

«Kalabalıktakiler onlara sanki hâlâ işitebiliyorlarmış gibi bağıyorlardı. Hemen önümden geçtiler. Biri gömleğinin önünü açmış iriyarı bir sarışındı. Ayakkabılarından birinin tabanı ay-nılmış yere çarpıp duruyordu. Diğerinin ayaklarında ayakkabı yoktu. Çoraplıydı. Çorapları bileklerine kadar çıkıyordu. Ayakları mosmordu. Ayaklarındaki çatlamış damarları görebiliyordunuz. Artık birşey hissetmiyordu sanırım. Eelki daha sonra ayaklarma bir şeyler yapmayı başarabilmişlerdir. Bilmiyorum. Belki yapabilmişlerdir.»

«Dur. Tanrı aşkına sus.» Konuşan McVries'di. Sesinden hasta gibi olduğu belliydi.

Stebbins, «Bilmek isteyen sendin,» derken sesinde âdeta bir dostluk vardı. «Kaybeden iriyarı sarışın oldu. Her şeyi gördüm. İsi de önümden geçtiler ve o sırada sarışın Süpermen'miş gibi bollarını birden havaya kaldırdı. Ama uçacak yerde yüzüstü

17

yola düştü. Otuz saniye sonra da ona biletini verdiler. Çünkü üç ihtarla yürüyordu. İkisi de üç ihtarla yürüyordu. Halk bağırp alkışlamaya başladı. Sonra kazanan delikanlının bir şey söyle. meye çalıştığını görerek sustular. Genç dua edecekmiş gibi diz. üstü çökmüştü ama sadece ağlıyordu. Sonra sürünerek diğer de. likanlının yanına gitti. Yüzünü onun göğsüne dayadı. İşte o zaman bir şeyler söyledi. Ancak biz duyamadık. Ağzını ölen çocu. ğun gömleğine dayamış öyle konuşuyordu. Askerler koşarak yanına gidip ona ödülü kazandığını söylediler ve nasıl başla-mak istediğini sordular.»

«Peki o ne dedi?» Garraty bu soruyu sormakla her şeyini ortaya koyar gibi olduğunu farkındaydı.

«Askerlere bir şey söylemedi. Hâlâ ölen delikanlıyla konuşuyordu.

Pearson, «Sonra ne oldu?» dedi.

Stebbins içine kapanmış gibiydi. «Gerişini anımsamıyorum.-

Kimse bir şey söylemedi. Garraty kendini daracak bir yere hapsedilmiş gibi hissediyordu. Sanki içinden çıkamayacağı bir yeraltı künküne girmişti. İleride üçüncü ihtar verildi. Bir genç ölmek üzere olan bir karga gibi hırıltılı, umutsuz bir ses çıkardı. Garraty, ne olur Tanrım artık kimseyi vurmasınlar, diye düşündü. Silah seslerini duyarsam çıldırırm. Ne olur Tanrım...

Birkaç dakika sonra tüfekler aynı anda patladı. Bu kez ölen beyazlı kırmızılı bir futbol forması giyen kısa boylu gençti.

Garraty çıldırmadı. Stebbins'e öfkeli sözler söylemek için başını çevirdi. Belki de bir çocuğun son dakikalarında böyle dehşete kapılmasının ona zevk verip vermediğini soracaktı. Ama Stebbins yine eskisi gibi gerideydi. Garraty de yine yalnızdı.

Doksanı da yürümeye devam etti.

E3

Sonu gelmeyen o bir mayısta gece ona yirmi kala Garraty nin iki ihtarından biri silindi. Futbol formalı gençten sonra- iki yürüyüşçüye de biletleri verilmişti. Garraty bu durumu pek fark etmemiş gibiydi. Sadece kendisiyle ilgilenmekteydi. Kafası biraz karışıkta ama idare ederdi. Gözleri biraz yanıyordu. Boynu tutulmuştu. Kollar sorun yaratmıyordu. Gövdesi de öyle. Sade-

ce karnında acı veren bir boşluk vardı. O ezmeler açlığını bas-tırmamıştı. Son derece yorgun iki bacak. Kasları zonkliyordu. gu bacaklar ne kadar sonra karşı gelmeye başlayacaklardı? Ne zaman bacaklarından birine bir kramp girecek ve bu yüzden duracaktı?

Bacakları yorgundu ama hâlâ iyi durumda sayılırdı. Ama ayakları büyük acı veriyordu. İriyari bir gençti. Bu ayaklar yetmiş sekiz kilo ağırlığı taşıyarak gidiyorlardı. Tabanları sızlıyor, zaman zaman ayaklarına b:çak batarmış gibi bir acı duyuyordu. yine de ayakları çalışıyordu ve henüz su toplamamıştı.

Bir yandan kendine cesaret vermeye çalışıyor ve vücuduyla Konuşuyordu. «Durumun iyi. On iki delikanlı öldü. Bunun en az iki misli genç de şu anda berbat durumda. Ama sen iyisin. Çok ryisin. Hayattasın.»

Stebbins'in hikâyesinden sonra kesilen konuşmalar yine başlamıştı. Konuşma yaşayan insanlara özgü bir davranıştı. 98 numaralı Yannick, 97 numaralı Wyman'la balkonlu kamyonadaki askerleri konuşuyor, onları türlü türlü açık saçık sözle tanımlıyordu. Diğerleri de yaşadıkları yerlerle ilgili hikâyeler anlatmaktaydılar. Hepsisi de olayları abartıp çeşitli yalanlar atıyorlardı. Bir hayli neşelenmişlerdi. Ama o sırada James Baker adlı gence bileti verildi ve herkesin neşesi kaçtı.

Garraty son ezmesini de yiyince kendini biraz daha iyi hissetti. Artık Olson'un ondan isteyebileceği yiyeceği kalmamıştı. Olson'un durumu tuhaftı doğrusu. Garraty altı saat önce Olson' un işinin bittiğine dair iddiaya girebilirdi. Oysa hâlâ yürüyor ve artık ihtar da almıyordu. İnsan hayatı tehlikeye girdiğinde pek çok şeyi başarabiliyordu anlaşılan. Elli dört mil yol almışlardı.

Sessiz sedasız bir saat kadar daha yürüdüler. Hava soğumuştı ve bu nemli hava Garraty'nin içine işliyordu. Annesinin verdiği kurabiyenin kalanlarını da yedi ve yaldızı buruşturarak yandaki domates fidelerinin arasına attı. O sırada McVries' in sırt çantasından bir diş fırçası, çıkardığını gördü. Susuz ve macunsuz fırçaladı dişlerini. Garraty hayretle, yaşam devam ediyor, diye düşündü. Her şey devam ediyor. El sallayan insanlara aynı şekilde karşılık veriyorsun. Çünkü nezaket bunu gerektiriyor. Kimse kimseyle öyle tartışmıyor. Barkovitch dışında tabii. Çünkü nezaket kurallarına göre tartışma doğru değil.

Saat on birde birkaç şey hemen aynı anda oldu. Öğledetl sonraki sağnak sırasında ilerideki küçük tahta köprü'nün çoktQ. gü haberi geldi. Köprü olmadığı için de yürüyüşün bir süre k&. silmesi gerekiyordu. Bitkin gençler buna çok sevindiler ve Ol. son hafif sesle, «Teşekkür ederim Tanrım.» diye mırıldandı.

Bir an sonra da Barkovitch, yanında yürüyen Rank adlı tık naz. çirkin gence bağırırmaya başladı. Rank da ona bir yumruk attı. Oysa kurallar bunu kesinlikle yasaklıyordu. Rank bir ihtar aldı. Barkovitch yumruğu yerken başını eğmiş ve yürümeye devam etmLşti. Hâlâ da bağırıyordu. «Haydi gel namussuz. Senin mezarında dans edeceğim. Ahmak yürümeye bak. Benim işimi kolaylaştırma!»

Rank bir yumruk daha attı. Barkovitch ustalikle yana kaçarken orada yürüyen gence çarptı. İkisi birden düştüler. Askerler ikisine de uyarıda bulundular. Rank o sırada hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Barkovitch'e hiç bakmıyordu artık. Binbaşıya katil olduğunu söylemek isteyen Gribble'in yüzünden düştüğünü düşünen Barkovitch ihtar aldığına çok kızmıştı. Öfkeyle, «Annen sokakta herkesle...» diye bağırırdı.

Bu pis sözler üzerine Rank birden dönerek Barkovitch'e saldırdı.

Gençler, «Ayrılın! Boşverin!» diye bağırıyorlardı ama Rank' in aldıracağı yoktu. Başını eğip haykırarak Barkovitch'e saldırıyordu hâlâ. Ama Barkovitch birden yana kaçınca o hızla yolun yanına çıktı. Yerdeki kumlar yüzünden ayağı kaydı ve oraya oturuverdi. Ona üçüncü ihtarı da verdiler.

Barkovitch hâlâ onu kışkırtıyordu. «Haydi ahmak, ayağa kalk!»

Rank güçlükle doğrulup kalktı ama bir şeye basarak kaydı ve yine yere düştü. İyice sersemlemişe benziyordu. Gece on bir dolaylarında olan üçüncü şey de Rank'ın vurulmasıydı. Silahlar gence çevrildiği sırada derin bir sessizlik oldu ve o anda Ba-ker'in konuştuğunu duydular. «Artık sadece içsıkıcı bir yaratık değilsin, Barkovitch. Artık sen bir katilsin.»

Tüfekler patladı ve kurşunların hızı yüzünden Rank'ın vücudu havaya sıçradı. Sonra yola serilip kaldı.

Barkovitch bağırırdı. «Suç ondaydı! İlk kez onun saldırdığını gördün! İlke 8! İlke 8!»

İpi Kimse cevap vermedi.

«Hepinizin canı cehennem!»

McVries, «Haydi şimdi git Rank'ın cesedi üstünde biraz dans et Barkovitch,» dedi. «Haydi git de bizi eğlendir. Üstünde biraz oyna, Barkovitch.»

Barkovitch kısık sesle bağırırdı. «Senin annen de sokakta erkeklerin...»

McVries sakindi. «Senin beyninin yola saçılmasını görmek için sabırsızlanıyorum. O zaman zevkle bağıracağım, seni katü namussuz!»

Barkovitch ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Diğerleri vebalıymış gibi ondan kaçmışlardı. Şimdi yolda tek başına gidiyordu.

On biri on geçe altmış mili tamamladılar. Ama ortalıkta köprüye benzer bir şey yoktu. Garraty bu kez haberi verenlerin yanıldıklarını düşünürken küçük bir tepeyi aştılar ve insanların çalıştıkları ışıklı yeri gördüler. Birkaç kamyonun farları hızla akan suya çevrilmişti. Olson, «Bu köprüyü çok seviyorum,» diyerek McVries'in sigaralarından birini yaktı. «Gerçekten seviyorum.»

Ama biraz yaklaşıncı Olson inler gibi bir ses çıkararak sigarayı otların arasına attı. Köprünün korkuluklarından biriyle iki ağır yer tahtası sağnakta yerlerinden çıkıp suya kapılarak gitmişti. İlerideki görevliler hararetle çalışıyorlardı. Düz tahtaları o ara bulmalarına imkân olmadığı için iki yanını kestikleri bir telefon direğinden yararlanmışlardı. Direği suyun yatağına gömmüşler ve üstüne de bir kamyonun arka panelini çakmışlardı. Dermeçatma bir şeydi ama işe yarardı.

Abraham, «San Louis Ray Köprüsü,» diye mırıldandı. «Belki önden gidenler biraz zıplarlırsa yine çöker.»

Pearson söylendi. «Hiç sanmam.» Sonra bir küfür salladı.

Artık sadece üç, dört çocuktan oluşan öncüler köprüdeydiler. Ayakları tok sesler çıkarıyordu. Sonra diğer tarafa geçtiler ve arkalarına bakmadan yollarına devam ettiler. İki asker kamyonundan atlayıp onları izledi.

İki adam üstünde «Karayolları Onarımı» yazılı bir kamyonu dayanmış duruyordu. Kot pardesülü, lastik çizmeli adamlar yaklaşan yürüyüşçülere baktılar. Biri işaret etti. «İşte o. O Garraty.»

Diğeri de bağırdı. «Yürümeye devam et, evlat! Senin üst(ine on dolar oynadım. Kazanma şansının on ikide bir olduğunu söv. lediler!»

Garraty onlara el sallayıp köprüye girdi. Ayaklarının a]_ tındaki kamyon arka paneli gıcirtılı sesler çıkarıyordu. Sonra köprü de geride kaldı.

Harkness, «Şimdiye kadar hiç Uzun Yürüyüşe ara verilmiş mi?»

Garraty başını kaldırdı. «Sanmıyorum. Kitabın için bilgi mi topluyorsun?»

Harkness, «Hayır,» diye cevap verirken sesi yorgundu. «Özel bilgi istiyorum.»

Stebbins geriden konuştu. «Her yıl bir kez ara verilir.»

Bu sözlerle bir şey diyen olmadı.

Yarım saat kadar sonra McVries, Garraty'nin yanına geldi. Bir süre onunla sessiz sedasız yürüdü. Sonra hafif sesle, «Kazanacağını sanıyor musun, Ray?» diye sordu.

Garraty bunu uzun süre düşündü. «Hayır... Hayır... Ben Hayır.»

Bu açık itiraf onu korkuttu. Yine bilet almayı düşündü. Hayır, bilet almayacak, kurşun yiyecekti. O son donmuş an içinde tüfeklerin namlularının kendisine doğru çevrildiğini görecekti. Kuruyan boğazını rahatlatmaya çalışarak yutkundu. «Ya sen?»

McVries, «Sanmıyorum,» dedi. «Bu gece dokuzdan itibaren bu işde gerçek bir şansım olmadığını düşünmeye başladım. Anlayacağın...» Hafifçe öksürdü. «Bunu anlatmak güç... Yalnız ben bu işe her şeyi bilerek girdim.»

Eliyle çevresini işaret etti. «Ama çoğu gerçeği bilmiyordu. Ben kazanma şansımın ne kadar olduğunu biliyordum. Yalnız insanları hesaba katmamıştım. Asıl gerçeği anlamamışım meğır. Biri yorulduğunda silahı ona doğru çevirdiklerini ve tetik çekildiğinde de namludan üstünde BANG yazılı bir kâğıt çıktığını sanmıştım galiba. Sonra Binbaşı bunun 1 Nisan şakası olduğunu söyleyecek ve hepimiz evlerimize dönecektik. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Garraty de Curley kanlar içinde yere yığıldığında nasıl afalladığını ammsadı. O şoku düşündü. «Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.» •

«Bunu çözebilmek biraz zamanımı aldı. Bu hikâyeden alılacak bir tek ders var. Yürü ya da öl. Bu kadar basit işte. Bu en güçlü olanın yaşaması sorunu değil. İşte ben burada hata yaptım. Öyle olsaydı benim de kazanma şansım bulunurdu. Hem jaza anında kanlarını kurtarabilmek için onları ezen arabaları tutup kaldıran zayıf, sıksa adamlar var, Garraty. Beyin, Garraty. gu iş doğrudan doğruya beyindeki bir şeye bağlı.»

Karanlıklarda bir kuş öttü. Yerdeki sis hafiflemeye başlamıştı-

«O gençlerden bazıları hayati kimya kurallarını hiçe sayarak yürümeye devam etmişler. Bu kuralları çiğneyip geçmişler. Geçen yıl iki bacağına birden kramp giren biri vardı. Anımsadın mı? İşte o çocuk saatte dört mil hızla iki mil yolu sürünerek almış. Olson'a bak. Bitkin düştü ama hâlâ gidiyor. Tanrının belası Barkovitch yüksek oktanlı nefreti sayesinde yol alıyor. Hâlâ da yorulmadı ve dipdiri. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yorgun değilim. Y'ani gerçekten öyle yorgun değilim. Ama yorulacağım.» Bitkin yüzündeki yara izi daha belirgin bir hal almıştı. «Sanırım yeterince yorulduğumda da... sadece yere oturacağım.»

Garraty'nin sesi çıkmıyordu ama telaşlanmıştı. Hem de çok telaşlanmıştı.

McVries kendi kendine konuşur gibi devam etti. «Ama Bar-kovitch'den daha fazla dayanacağım. Bunu yapabileceğimden eminim.»

Garraty saatine bakınca on bir buçuk olduğunu gördü. Sonra karanlık bir ormanın yanından yürümeye başladılar.

Garraty düşünceli bir tavırla, «Ormana dalabiliriz,» dedi. "Bizi asla göremezler.»

Olson ona döndü. «Hele bir dene. Onların etrafı tarayan kızılötesi dürbünleri var. Ayrıca en az kırk türlü elektronik aygıt ve yüksek frekanslı mikrofonlar. Söylediğimiz her şeyi duyabilirler. Hatta kalp atışlarını bile dinleyebilirler. Seni sanki etraf güneşliymiş gibi rahatlıkla görebilirler, Ray.»
Baker hafif sesle konuştu. «Yaşamının bütün zevkini kaçınıyorsun doğrusu.»
McVries uzaklaşmış ve Garraty yine yalnız kalmıştı. Birden gözlerinin önünde Jan belirdi. Altı ay kadar önce, yani Noel'de

onu öptüğünü anımsadı. Annesinin mutfaktaki büyük bey^ globa taktığı plastik ökse otunun altında öpüşmüşlerdi. Çocukluğa bir şeydi bu. «Bak nerede duruyorsun,» demişti kıza. Jai şaşırmıştı. Dudakları yumuşaktı ve karşı koymamıştı. Bu güzel bir öpücüktü. Düşünülecek, üzerine hayaller kurulacak bir öpü. cük. İlk gerçek öpücük.

Jan'm kusursuz oval yüzünü, yürüyüşünü, sesinin yükselip alçalışını, yürürken kalçalarını hafifçe oynatmasını anımsıyordu. Birden kendine gelerek dehşete kapıldı. Burada ne işi vardı? Neden bu karanlık yolda yürüyordu? Sonra Binbaşının güneşten yanmış yüzü, kır bıyığı, camlan aynalı gözlüğünü anımsadı, o anda duyduğu inanılmaz korku yüzünden dizlerinin bağı kesildi. Neden ben...

Karanlıkta tüfekler patladı ve beton yola düşen bir cesedin çıkardığı sesi duydu. Yine korkuya kapıldı. Deli gibi koşmayı, ağaçların arasına dalıp Jan'ı bulana, güvende olana kadar koşmak istiyordu.

McVries, Barkovitch sayesinde azimliydı ve yola devam ediyordu. Kendisi de Jan'ı düşünecekti. Jan'a doğru yürünecekti. Ama bunu başarabilecek miydi? Ya kramp girerse? Ya ayaklan su toplarsa? Ya başa çıkamayacağı kadar yüksek bir tepeyle karşılaşsa? Başaracağından nasıl emin olabilirdi? İçinden bir ses, «Yapacağım, yapacağım! Başaracağım!» diyordu.

«Tebrikler.» Yanıbaşında beliren McVries'in sözü irkilip sıçramasına neden oldu.

«Ne dedin?»

«Gece yansı. Bir gün daha savaşmak için ayaktayız, Gar-raty.»

Olson da bezgin bezgin ekledi. «Oldtown'a varmamıza daha yüz beş mil var.»

McVries söylendi. «Oldtown kimin umrunda? Sen hiç oraya gittin mi, Garraty?»

«Hayır.»

«Ya Augusta'ya?»

«Evet, oraya gittim. Orası eyaletin başkentidir ve eyalet valisinin konağı oradadır. Ayrıca iki de sineması vardır ve...»

McVries, «Demek Maine'de bunlar var ha?» diye sordu.

«Orası küçük bir başkent. Oldu mu?» Garraty gülümsüyor-

«Hele Boston'a gelene kadar bir bekle.»

Bu sözleri inlemeler izledi.

İleriden neşeli bağışlar, ısıklar geliyordu. Garraty adının yinelenildiğini duyunca telaşlandı. Yanmı mil kadar ileride eski bir çiftlik evi vardı. Bir yere bir projektör takılmıştı. Evin önüne de kocaman bir döviz asılmıştı. Bunun üstünde, «KAHRAMANIMIZ GARRATY!!!» yazılıydı.

Maine'in kendi memleketi olduğunu biliyordu ama son on beş saat içinde dikkati çekmekten zevk almadığını anlamıştı. Eyaletteki bir milyon insanın kendisini desteklemesi, üstüne para koyması onu biraz korkutuyordu.

Yola devam ettiler ve kısa süre sonra bir köprüden daha geçtiler. Betondan yapılmış köprü büyük bir ırmağın üstündeydi. Aşağıda su siyah ipek gibi pınlıyordu.

İleride biri ağız armonikası çalmaya başladı. Ama uzun sürmedi. (İlke Altı: Gücü topla) Yine de çaldığı sürece güzeldi. Galiba «İhtiyar Kara Joe» adlı parçayı çalıyordu öndeki genç.

Sonra etrafa yine derin bir sessizlik çöktü. Garraty ne kadar gittiğini bilmiyordu. Ani bir çığlıkla kendine geldi ve kanı damarlarında dondu sanki. Bir silüet ana gruptan ayrılarak koşmaya başladı. Yolun kenanna erişip ormana daldı. Balkonlu kamyon da onu izledi. Sonra silahlar gürledi. Bunu ağaçların dallanna, çalılıklara çarparak yere düşen bir şeyin sesi izledi. Askerlerden biri kamyonun atlayarak hareketsiz yatan genci ellerinden tutup sürükledi. Garraty uyumuş gibi bakıyordu. Artık eskisi kadar korkmuyordu. İnsan zamanla ölüme büValı-şıyordu.

Ağız armonikası çalan genç cenaze marşına başlayınca biri öfkeyle sesini kesmesini söyledi. Stebbins güldü. Garraty birden ona çok kızdı. Dönüp, «Birinin senin ölümüne gülmesini ister misin?» diye sorma isteği duydu. Bu ancak Barkovitch'in yapabileceği bir şeydi. Barkovitch pek çok mezann üstünde dans edeceğini söylemişti. Şimdilik on altı kişinin mezannda bunu yapabiliirdi.

Garraty, ama onun da pek dans edecek halde olmadığına inanıyorum, diye düşündü. Birden sağ ayağının üstünde ina-

nılmaz bir acı duydu. Kaslar ani olarak katılaştılar. Sonra gev. şediler. Garraty yüreği ağzında, aynı şeyin olmasını bekledi. Bu kez daha sert bir sancı olacak ve ayağı bir odun parçası gibi işe yaramaz hale gelecekti. Ama olmadı.

Olson hırıldar gibi bir sesle, «Daha fazla yürüyemeyeceğim,, dedi. Karanlıklarda yüzü beyaz bir hayal gibiydi. Kimse ona cevap vermedi.

Karanlık. Karanlığın belasını versin. Garraty'e karanlığın içine canlı canlı gömülmüşler gibi geliyordu. Şafak bir asır ötedeydi. Pek çoğu o şafağı göremeyecekti zaten. O karanlıkta toprağm iki metre derinine gömüleceklerdi. O anda hepsi de bu karanlığın içine hapsolmuşlardı.

Garraty, bu gidişle çıldıracağım, diye düşündü. Aklımı kaçıracığım.

Çamların arasından hafif bir rüzgâr esiyordu. Garraty geriye dönerek su döktü. Stebbins biraz daha ilerideydi şimdi. Hark-ness öksürükle horultu arası sesler çıkarıyordu. Yarı uyur, yan uyanıktı herhalde.

Olson birden konuşmaya başlayarak Garraty'nin kısa bir süre önce düşündüklerini yineledi. «Neden bu işe girdim? Neden böyle bir şeye karıştım?»

Kimse cevap vermedi. Zaten uzun süreden beri ona yanıt veren yoktu. Sanki Olson çoktan ölmüş gitmişti.

Hafif bir yağmur başladı. Eski bir mezarlığın yanından geçtiler. Hemen, yanında bir kilise vardı. Sonra küçük New England evlerinden oluşmuş bir kasabaya girdiler. On iki kişi kadar bir grup dörtyol ağzında onları bekliyordu. Hepsi de tezahüratta bulundular ama kasabada uyuyanları rahatsız etmek istemez-miş gibi hafifti sesleri. Garraty onların hiçbirinin genç olmadığını fark etti. En genci otuz besindeki sabit bakışlı adamdı. Çerçevesiz gözlük takmış ve soğuktan korunmak için eski bir palto giymişti. Saçları tepede havaya kalkmıştı. Garraty onun pantolon fermuarının açık olduğunu fark ederek kendi kendine güldü.

Adam, «Dayanın!» diye bağırdı. «Haydi dayanın! Harika!» Durmadan tumbul elini sallıyor, geçen her çocuğa dikkatle bakıyordu.

Kısa süre sonra bu uykulu kasabayı da geride bıraktılar.

Garraty nedenini bilemiyordu. Ama o küçük kasaba kendisine cftjrley Jackson'un korku hikâyelerini anımsatmıştı.

McVries onu dürttü. «Şu serseriye bak.»

Serseri dediği parlak yeşil renkli bir yağmurluk giymiş, uzun boylu, sıkı biriydi. Trençkot durmadan dizlerine çarpıyordu. Nedense delikanlı kollarını sıkıca başına dolamıştı. Basını korumak ister gibiydi. Üstelik ileri geri sallanıyordu. Garraty ona dikkatle baktı. Bu yürüyüşçüyü daha önce gördüğünü anımsamıyordu.

Delikanlı kendi ayağına takılarak sendeledi. Az kalsın yere jiapaklanıyordu. Sonra yine yürümeye devam etti. Garraty ve McVries belki on dakika büyülenmiş gibi onu seyrettiler. Yağ-murluklu gencin çabalamasını izlerken kendi yorgunluklarını ve ağrılarını unutmuşlardı. Delikanlı hiç ses çıkarmıyordu. Ne inliyor, ne bağıırıyordu.

Olson, «Nen var senin?» diye fısıldadı. Ama çocuk onu duymuşa benzemiyordu. Garraty sonunda hep böyle olduklarının farkındaydı. Önce çevreleriyle, dünyayla ilişkilerini kesiyorlardı. Sadece yolu düşünüyorlar, korkuyla karışık bir ilgiyle yola bakıyorlardı. Bu yol onlar için karanlık, uçsuz bucaksız bir uçurumun üstündeki gergin bir ipti sanki. Hepsi de bu ipti yürüyerek karşıya geçmeye çalışmaktaydılar.

Garraty de sordu. «Adın ne?» Ama bir cevap alamadı. Sonra durmadan aynı soruyu yinelediğini fark etti. «Adın nedir? Adın nedir ha? Adın nedir. Adın...»

«Ray!» McVries kolundan çekiyordu.

«Bana söylemiyor, Pete. Bana adını söylemesini sağla. Adını söylemeli...»

McVries, «Onu rahatsız etme,» diye çıkıştı. «O ölüyor... onu rahatsız etmemelisin.»

Yağmurluğunun üstünde 45 rakamı bulunan genç yine düştü. Bu kez yüzüstü gitmişti. Ayağa kalktığı anda alını çizik içindeydi. Çiziklerden kanlar akmaya başladı. Garraty'nin grubunun gerisinde kalmıştı ama onun son İhtan aldığını yine de duydular.

Eskisinden daha da karanlık bir yerden geçtiler. Bir tüneldi. Buradan çıkınca Garraty önlerinde uzun düz yol olduğunu görerek büyük bir minnet duydu.

45 tekrar yere yuvarlandı. Gençler iki yana kaçışırken ayak sesleri sıklaştı. Kısa süre sonra da silahlar patladı. Garraty kendi kendine, adı aslında öyle önemli değildi, dedi.

?

Saat sabahın üç buçuğuydu.

Ray Garraty'e yaşamının en uzun gecesinin en uzun dakikası gibi geldi. Yağmurluktan çocukta beri yedi kişi daha bilet almıştı. Bir ara, gece iki dolaylarında üç kişi arka arkaya vurulmuştu. Sonbahar rüzgârına kapılmış kuru mısır koçanları gibi arka arkaya yere devrilmişlerdi.

Ama bütün bunların da önemi yoktu. Önemli olan kendini geçmeyen, sona ermeyen bir an içinde bulmasıydı. Bir ihtar daha verildi, kısa süre sonra yine silahlar patladı. Bu kez yere düşen gencin yüzü yabancı değildi. 8 numaralı Davidson'du.

Garraty bir an Davidson'un kan içinde kalmış beyaz yüzüne baktı, sonra gözlerini yola dikti. Artık gözlerini pek yoldan ayıramıyordu zaten. Bazen yoldaki beyaz çizgiyi bir bütün halinde, bazen de parça parça görüyordu. Kimi zaman da yolda, çift beyaz çizgi belirliyordu. İnsanlar yıl boyunca arabalarıyla bu yoldan geçiyorlardı ve ölümle kalımı belirten o beyaz çizgiyi nasıl görmüyorlardı? Yoksa görmekte miydiler?

Kaldırımlar onu büyülüyordu. Gidip o kaldırımlardan birine oturmak ne kadar kolay ve iyi olurdu. Önce çömelirdin ve tutulmuş dizlerin oyuncak tabancalar gibi sert sesler çıkarırdı. Sonra yere çökerdin. Ayaklarına acı veren yetmiş sekiz kilo ağırlık da böylece yok olurdu... Sonra uzanırdın. Sırtüstü yere yatar ve bacaklarını açardın. Yorgun belkemiğinin gerildiğini hissederdin... Oradaki ağaçlara ve gökyüzündeki yıldızlara bakardın... Uyarıları duymaz, gökyüzüne bakar ve beklerdin... beklerdin.

Evet.

O anda ayak seslerini duyardın. Kaldırımda yattığını gören yürüyüşçüler senden, ateş hattından kaçmak için telaşla uzaklaşırlardı. Onların fısıltılarını işitirdin. «Hey bu kez Garraty! Garraty'e bir bilet verecekler!» Belki o sırada Barkovitch'in mezarının üstünde dans edeceğini söyleyerek güldüğünü son kez

duyacak zamanın da olurdu. Sonra tüfekler doğrulur ve...

Garraty gözlerini güçlükle yoldan ayırarak etrafındaki kımıldayan gölgelere baktı. Sonra başını kaldırıp ufka bir göz attı Henüz hafif bir ışık bile yoktu. Olamazdı tabii. Geceler karanlıktı.

İki ya da üç küçük kasabadan daha geçtiler. Kasabalardaki evler de, dükkânlar da karanlıktı. Kendilerini görmek için bekleyen kimseye rastlamadılar. Zaten Garraty de son üç buçuk saatte neler olduğunu pek bilemiyordu. Bu, geceleri uyuyamazı birinin dalar gibi olarak gördüğü kâbustan farksızdı.

Garraty etrafındaki yüzlere daha dikkatle baktı. Ama hiçbirini tamdık değildi. Mantıksız bir korkuya kapıldı birden. Önündeki yürüyüşçünün omzuna dokundu. «Pete? Pete sen misin?»

Öndeki genç öfkeyle homurdanarak onun elinden kaçtı ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Daha önce Olson solunda, Baker de sağındaydı ama şimdi sol tarafta, kimsa yoktu ve sağdaki genç de Art Baker'den çok daha tumbul biriydi.

Galiba yoldan çıkıp bir yerde geç vakit çalışan izci çocuklarının arasına karışmıştı. Belki de şimdi onu arıyorlardı. Silahlar, köpekler, radarları ve ısı kaynaklarını bulan aygıtları olan askerler onu aramaktaydılar...

Birden içi rahat etti. Önde hızlı hızlı giden Abraham'dı ve saat de dört olmuştu. Abraham'm sıska vücudunu, uzun boyunu tanıdı.

«Abraham, sen misin?- diye fısıldadı. «Abraham, uyanık mısın?»

Abraham bir-şeyler mırıldandı.

«Sana uyanık olup olmadığını sordum.»

«Evet, uyanığım. Kahretsin Garraty, beni rahat bırak.-»

Hiç olmazsa- hâlâ grupta birlikte gittiğini anlamıştı. O anda nerede olduğunu bilememe duygusundan da sıyrılmıştı.

İleride birine üçüncü ihtar verildi ve Garraty kendi kendi-r ne, benimi hiç ihtarım yok, dedi. istersem bir dakika, hatta bir buçuk dakika oturup dinlenebilirim.

Ama oturacak olursa bir daha asla ayağa kalkamazdı.

Sadece öldü. Annesine verdiği sözü hatırladı. Onunla «an'ı Freeport'da göreceğine söz vermişti. Bunu âdeta hiç düşünmeden, öylece söyleyivermişti. Bir gün önce sabah dokuzda

Freeport'a erişeceğinden kesinlikle emindi. Ama artık bu bir oyun olmaktan çıkmıştı. Üç boyutlu bir gerçektir. Freeport'a ayaklan kopmuş olarak kanlar içinde sürüne sürüne girmesi de korkunç bir olasılıklı şimdi.

Birini daha vurdular. Bu kez vurulan daha gerideydi. As-İterler iyi nişan alamamışlardı. Bileti alan uzun süre acıyla haj. kırdı, sonra ikinci ateş bu sesi kesti. Garraty durup dururken birden domuz pastırmasını düşünmeye başladı. O anda ağzında pis., eksi bir tat duydu. Neredeyse kusacaktı.

Başı öne doğru düştü ve ayakları onu kendiliğinden götürdüler. Çocukken gitmiş olduğu bir cenaze töreni geldi aklına Şaşkaloz D'Allesio'nun cenazesiydi. Asıl adı George'du çocuğun ama mahallede herkes ona Şaşkaloz derdi. Çünkü gözleri biraz şehlaydı. Şaşkoloz'un beyzbol takımlarına seçilmek için sabır'a beklemesini anımsıyordu. Daha sonra da hep takım kaptanlarına bakar, nereye ne zaman gideceğini bilemezdi. Onu fazla top isabet etmeyen orta sahaya koyarlardı. Böylece takıma fazla zarar veremeyeceği düşünülürdü. Şaşkoloz'un o gözlerle top tuttuğu falan yoktu. Hatta bir seferinde karşıdan gelen lop alına çarpıp çürütmüş, bir hafta izi geçmemişti.

Şaşkaloz, Freeport dışında 1 numaralı karayolunda ölmüştü. Bisikletle giderken arkadan gelen bir araba ona hızla çarpmıştı. Olayı gören Eddie Kleipstein'in anlattığına göre, Şaşkaloz birden bisikletin üstünden havalanarak yandaki taş duvara çarpmıştı. Kafası yarılmış, kanları ıslak boya gibi yerlere akmıştı. - Şaşkaloz'un cenaze törenine katılmıştı. Oraya giderken onu kafası dağılmış olarak göreceğini düşlemiş ve bu yüzden kusacak gibi olmuştu. Ama cenazeci her şeyi ayarlamıştı. Şaşkaloz spor ceketini giymiş, en yeni kravatını takmış, tabutunda yatıyordu. Biri beyzbol diyecek olsa tabutundan çıkıp oynamaya başlayacak gibiydi. Garraty bu durumu görünce rahat bir soluk almıştı. Bu olaya kadar da başka bir ölü görmemişti. Üstelik Şaşkaloz' unki temizpak bir cenazeydi. Ewing'inki, yeşil trençkotlu gencinki ya da soluk yüzüne kanlar sıçrayan Davidson'unki gibi değildi.

ii koşup cesaretle havlayarak kafa tutmakla, topraklarını uzal^ tan savunmakla yetindi.

Garraty şafağa hayran kalmıştı. Gökyüzünün ve topraklar^ yavaş yavaş aydınlanmasını seyrediyordu. Gece geride kalırken silahlar bir kez daha patladı ama bunu pek duymadı. Kipkir-mızı güneş ufukta belirliyordu. Güzel bir gün olacaktı. Tannya şükürler olsun, diye düşündü. Gün ışığında ölebilirim.

McVries rüyasında bir kediye kovalayan bir köpek gibi kafasını oynattı. Sonra bulanık gözlerle etrafına bakındı.

«Tan-r:m, gün ışığı. Gün ışığı, Garraty. Saat kaç?»

Garraty saatine bakınca henüz beşe çeyrek olduğunu görerek şaşıtı. Kadranı arkadaşına gösterdi.

•Kaç mil dersin? Bir fikrin var mı?»

«Sanırını seksen. Yolun dörtte birini aştık, Pete. Kendini daha iyi hissediyor musun?»

«Yüzde bin daha iyiyim.» Ben de öyle. Sanırım nedeni gün ışığı.»

«Tanrım, bugün insanları göreceğimizden eminim. World Week'deki Uzun Yürüyüşle ilgili yazıyı okudun mu?»

Garraty, «Kendi adımı görebilmek için şöyle bir baktım... diye cevap verdi.

«Her yıl Uzun Yürüyüş üzerine girilen bahislerin toplamı iki milyar dolarmış. İki milyar!»

Baker de daldığı uykudan uyanmıştı. Onlara katıldı. «Okuldayken her çocuk bir yirmi beşlik verir ve şapkadan üç haneli bir rakam çekerdi. Yürüyüşün son miline en yakın sayıyı çekmiş olan çocuk bütün parayı kazanırdı.»

McVries neşeyle bağırdı. «Olson! Üstüne oynadıkları o büyük paraları bir düşün!»

Olson bitkin, kısık sesle üstüne oynayanların paralarını ne yapacaklarını bir küfürle açıkladı. McVries, Baker ve Garraty güldüler.

Baker anlamlı anlamlı Garraty'e baktı. «Bugün yolda pek çok güzel kız göreceğimizden eminim.»

Garraty, dudak büktü. «Bu işle ilgilenmiyorum artık. Beni ileride bekleyen bir kızım var. Bundan böyle iyi bir çocuk olacağım.»

McVries. «Onu tekrar görüp el sallama olasılığın yüzde bir »ence,» dedi.

«Şimdi yetmiş üçte bir.»

«Bu oran yine de çok yüksek.»

Ama Garraty'nin neşesini etkilemedi bu sözler. Sakin sakin konuştu. «Bana sonsuza dek yürüyebilirmişim gibi geliyor.» yakınlarındaki birkaç genç yüzlerini buruşturdular.

McVries hafif sesle, «Garraty,» dedi.

«Ne var?» Bilet alan çocukların hepsini bilemiyoruz. Ya sen?»

«Ben de öyle.»

«Barkovitch?»

«Hayır. O ileride. Scramm'm önünde. Gördün mü?»

McVries bakındı. «Ya, evet.»

«Stebbins de yine geride.»

«Buna şaşmadım. Tuhaf çocuk değil mi?»

«Öyle.»

Aralarında bir sessizlik oldu. McVries derin derin içini çekerek sırt çantasını indirdi ve içinden hindistancevizli kurabiyeler çıkardı. Garraty'e ikram etti. Delikanlı bir tane aldı. «Bu İşin bitmesini istiyorum. Şu veya bu şekilde bitmesini istiyorum.»

Kurabiyeleri sessiz sedasız yediler.

McVries, «Oldtown'a seksen mil kaldı herhalde,» dedi. «Kente giden yolun yansını aştık sanırım.»

«Öyle.»

«3u durumda Oldtown'a gecedenden önce varamayız ha?»

Garraty gece sözünü duyunca tüylerinin ürperdiğini hissetti. «Hayır.» Sonra birden konuyu değiştirdi. «Yüzün nasıl böyle yaralandı, Pete?»

Gencin eli farkına varmadan yanağına gitti. «Uzun hikâye.»

Garraty ona yalandan baktı. McVries'in saçları karışmış, ter ve tozdan yapış yapış olmuştu. Yüzü solgundu, gözleri de kaçanağına dönmüştü. «Berbat haldesin,» diyerek birden gülmeye başladı.

McVries de sintti. «Sen de bir deodorant reklamına benzetiyorsun doğrusu, Ray.»

Katıla katıla gülerken birbirlerine sanıldılar ve bu durum-

F : 18

da yürümeye çalıştılar. Gecenin böyle geride kalması ne kadar güzeldi. Garraty ve McVries ihtar alana kadar gülmeye devam ettiler. Sonra yine hızlı hızlı yürümeye başladılar.

Garraty kendi kendine, bugün yapılacak tek şey düşünmek, dedi. Yapayalnız düşüneceksin. Günü biriyle geçirmemenin önemi yok. Çünkü sonunda tek basmasın. Ona onca mili satiecs ayaklarıyla değil, kafasıyla da aşmış gibi geliyordu. Düşünceler kafasına doluyordu, onlara engel olmak olanaksızdı. Acaba Sok-rat baldıran otundan yapılmış kokteyli içtikten sonra ne düşünmüştü?

Beşi biraz geçte yol ikiye ayrıldı. Şimdi daha geniş, düzgün asfalt bir caddedeydiler. Bir kamyoncular kahvesinin önünden geçerlerken yürüyüşçülerin hepsi de basamaklarda oturan üç genç garson kıza ısıklık çalıp el salladı. Hâlâ güçlü olduklarını kanıtlamak istiyorlardı. Garraty'e çocukça davranıyorlarmış gibi geldi ama yine de nazik tavırla el salladı. Hem kızlar bundan rahatsız olmuşa bonze iniyorlardı. Delikanlılar geniş caddeye yayıldılar. İki mayıs sabahının güneşinde çoğu uyanmıştı. Garraty o sırada Barkovitch'i gördü. Aslında onun akıllı olduğunu düşündü. Arkadaşı olmayan biri üzülmezdi tabii.

Yine önden haberler gelmeye başladı. Öndeki çocuk, Garraty'e dönerek. «Tak, tak!» dedi. Kim o?»

•Binbaşı.» Binbaşı kim?»

!Sabah kahvaltısından önce fik fil; yapan Binbaşı.» diyen Bruce Pastor kahkahalarla gülmeye başladı. Garraty de güldü, sonra aynı şeyi McVries'e söyledi. O da bu sözleri Olson'a yineledi. Aynı şaka dönüp dolaşıp geri geldi. Bu kez Binbaşının kahvaltıda önce büyük annesiyle fik fik yaptığını söylüyorlardı. Üçüncü kez de Binbaşının, basına verilen pek çok fotoğrafta yanında bulunan Shelia adlı Bedlington teriyesiyle fik fik yaptığından söz ediliyordu. Garraty bu şakaya gülerken birden McVries'in sustuğunu gördü. Balkonlu kamyonadaki ifadesiz suratlı askerlere sabit gözlerle bakıyordu. Sonra bağırıldı. «Sizler de bunu komik buluyor musunuz?» Sesi hırıltılıydı. «Sizler herhalde birbirinizle fik fik yapıyorsunuz. Hepiniz de biçimsiniz!»

Diğer yürüyüşçüler rahatsız olarak McVries'e baktılar, son-•a onun yanından uzaklaştılar.

Delikanlı birden kamyonu doğru koştu. Askerlerden ikisi .iemen tüfeklerini kaldırdılar ama McVries birden yolda dur-jju. Yumruklarını havaya kaldırıp salladı. «Buraya gelin! O silahları bırakıp aşağıya gelin! Size komik olan şeyi göstereceğim!»

İçlerinden biri sakın bir sesle, «Uyarı,» dedi. «İhtar 61! İkinci ikaz!»

Garraty uyuşmuş gibiydi. Tanrım, onu vuracaklar. Hem askerlere çok da yakın. Şaşkaloz D'Allessio gibi havaya fırlayacak.

McVries koşmaya başladı, balkonlu kamyonu yetişip yanına tükürdü. Tükürüğü tozlu taşıtın yanında uzun bir iz bıraktı. Bir yandan da bağıırıyordu. «Gelin! Haydi aşağıya inin. Teker teker veya birarada gelin! Hiç umurumda değil!»

«Uyarı! Üçüncü İhtar 61! Son ikaz!»

«İhtarının belasını versin!»

Garraty birden geri dönmüş koşmakta olduğunu fark etti ve o arada bir ihtar aldı. Bunu da hayal meyal duydu. Askerler McVries'i yaklaşıyorlardı. Garraty onun kolunu yakaladı. •Haydi gel.»

«Git buradan, Garraty. Onlarla dövüşeceğim!»

Garraty olanca gücüyle onu ileri itti. «Seni vuracaklar, budala.»

Stebbins yanlarından geçti.

McVries, Garraty'e baktı ve durumu ancak o zaman anla-yabildi. O sırada Garraty'e de üçüncü ihtar verildi. McVries ölümden birkaç saniye uzaktaydı.

McVries bitkin bir sesle, «Canımız cehenneme,» diyerek yürümeye başladı.

Garraty de yanındaydı. «Bu kez bileti alacağınızı sandım.»

«Ama senin sayende bana bilet verilmedi.» McVries'in eli yüzündeki yaraya gitti. «Kahretsin. Hepimize bilet verecekler.»

«Biri kazanacak. Bu birimiz olabilir.»

McVries, «Her şey yalan,» derken sesi titriyordu. «Kazanan da, ödül de yok. Son kalanı da alıp bir ahırın arkasına götürüyorlar ve vuruyorlar.»

Garraty öfkeyle bağırıldı. «Bu kadar budala olma! Sen ne de diğinin farkında bile değilsin.»

«Herkes kaybedecek.» İki yan yana yürüyorlardı. Diğerle, ri. onlardan uzaklaşmıştı. McVries duygularına kapılmıştı. Gar-raty de kendi çıkarını unutup ona yardıma koşmakla aynı şeyi yapmıştı. Ama McVries'in 28'inci kurban olmasını önlemişti şimdilik.

McVries, «Herkes kaybediyor,» diye yineledi. «Buna inanmalısın.»

Bir demiryolundan geçtiler. O sırada Olson da bir ihtar aldı.

Garraty birinin omzuna vurduğunu hissederek döndü. Steb-bins'i gördü. Gecekinden ne daha iyi, ne de daha kötü görünüyordu. «Arkadaşın Binbaşıya bozuluyor.»

McVries onu duymamışa benziyordu.

Garraty, «Öyle sanırım,» diye cevap verdi. «Ben de ondan hoşlanmıyorum artık. Kendisini eve çaya çağırmaktan vazgeçtim.»

«Geriye bak.»

Garraty başını çevirince yaklaşan ikinci balkonlu kamyonu gördü. Bunu bir üçüncüsü izledi. Stebbins, «Binbaşı geliyor,» diye haber verdi. «Herkes onu alkışlayacaktır.» Sinsi sinsi güldü. --Şimdilik ondan gerçekten nefret etmiyorlar. Nefret ettiklerini sanıyorlar. Cehennem azabı çektiklerini sanıyorlar. Bu geceyi bekle. Yarını bekle.»

Garraty endişeyle ona baktı. «Ya bağırıp, ısıklıyıp kafasına matara filan atmaya kalkarlarsa?»

«Sen "bu söylediklerini yapacak mısın?»

«Hayır.»

«Diğerleri de yapmayacaktır. Göreceksin.»

«Stebbins?»

Genç kaşlarını kaldırdı.

«Sen kazanacağını sanıyorsun değil mi?»

Stebbins sakın sakın, «Evet,» diye karşılık verdi. «Bundan kesinlikle eminim.» Sonra yine gerideki yerine döndü.

Beş yirmi beşte Yannick'e biletini verdiler. Beş buçukta da Stebbins'in tahmin ettiği gibi Binbaşı geldi.

Binbaşının jipi homurtulu sesler çıkararak geride kalan te-

deri indi. Hızla gençlerin yanından geçti. Binbaşı ayakta selam duruyordu. Ona bakan Garraty beklenmedik bir gurur duydu.

Ama bütün Yürüyüşçüler onu sevinçle karşılamadı. Collie Parker yere tükürdü. Barkovitch nanik yaptı. McVries sadece hakti- Dudakları sessizce kımıldıyordu. Olson onun geçtiğini f3rk etmemiş gibiydi. Yine ayaklarına bakarak gidiyordu.

Garraty, Percy, Harkness, Wyman, Art Baker, Abraham ve O Sjrada ikinci ihtarını alan Sledge, neşeyle bağırıp alkışladılar. Sonra Binbaşı hızla uzaklaştı. Garraty de birden kendinden ,u-tandı. Hem alkışlarken boşuna enerji harcamıştı.

Kısa süre sonra kullanılmış araba satan bir yerden geçtiler. Bekleyenler onları korna çalarak karşıladılar. Garraty, McVri-es'e, «Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?» diye sordu.

«Tabii. Harikayım. Yürümeye devam edecek ve herkesin etrafımda yere yıkılmasını seyredeceğim. Ne kadar zevkli. Kafamda her şeyi hesapladım. Okulda matematikte çok başarılıyım ben. Bu hızla gidersek üç yüz yirmi mil yol yapabiliriz. Bu da rekor sayılmaz.»

Baker söylendi. «Böyle konuşacaksan başka bir yere git, Pete.» İlk kez sinirlenmişe benziyordu.

McVries somurtuyordu. «Özür dilerim, anneciğim.» Ama sesini kesti.

Güneş parlıyordu. Garraty ceketinin fernüanm açtı, çıkarıp omzuna attı. Yol düzdü, iki yanda evler, küçük dükkânlar vardı. Daha sonra birkaç küçük çiftlik gördüler. Az önce geçtikleri yoldaki çamların yerlerini küçük kahveler, benzin istasyonları ve lokantalar almıştı. Garraty dükkânlardan çoğunun satılık olduğunu fark etti.

İki vitrine ona tanıdık gelen yazılar konmuştu.

OĞLUM HAYATINI ASKERDE KAYBETTİ

Collie Parker yaklaştı. «Deniz nerede? Buraya baktıkça kendimi İllinois'de sanıyorum.»

Garraty, «Yürümeye devam et,» diye cevap verdi. Jan'ı ve Freeport'u düşünüyordu yine. Freeport Okyanusun kıyımday-dı. «Deniz orada. Yüz seksen mil kadar güneyde.»

Collie Parker söylendi. «Kahretsin. Ne berbat bir eyalet burası.»

Parker polo gömleği giymiş, kaslı vücutlu, sarışın bir genç-

ti. Gözlerindeki küstah ifadeyi yolda geçen gece bile yok edememişti. «Her yerde kahrolasica ağaçlar var! Bu Tanrının belası yerde bir kent yok mu?»

Garraty onu süzdü. «Bizler tuhaf insanlarız. Dumanlan içi. mize çekecek yerde temiz hava almanın daha zevkli olduğuna inanıyoruz.»

Collie Parker öfkeyle, «Joliet'de hava kirliliği yoktur, serseri,» diye homurdandı. «Bana numara yapmaya kalkma.»

Garraty de kızdı. «Belki hava kirliliği yok ama boşboğaz insanlar var.»

«Evde olsaydık bu sözlerin yüzünden kafanı kırardım.» McVries atıldı. «Haydi çocuklar. Sakin olun.» Kendini toplamış eskisi gibi alaylı alaylı konuşuyordu. «Bu işi neden centilmenler gibi halletmiyorsunuz? Kafası ilk uçurulan diğerine bir bira ısmarlar.»

Garraty düşünmeden konuştu. «Biradan nefret ederim.» Parker de güldü. «Tanrının belası balkabağı.» McVries, «Sinirleri üstünde,» diye mırıldandı. «Bu sabah herkes sinirli. Ben bile öyleyim. Oysa güzel bir gün. Sen de düşünmüyor musun, Olson?» Olson ses çıkarmadı.

McVries devam etti. «Olson'un sinirleri berbat halde. Olson! Hey Hank!»

Baker çıktı. «Neden onu rahat bırakmıyorsun?» Olson da, «Canın cehenneme!» diye söylendi. McVries neşeyle bağırıp elini kulağına götürdü. «Ne? Ne söyledin, şekerim?»

Olson avaz avaz bağırmaya başladı. «Cehenneme! Cehenneme! Cannı cohi'nnciv.c'

McVries anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Demek söylediğin buydu!»

Olson yine ayaklarına bakmaya başlamıştı. McVries de onu iğnelemekten vazgeçmişe benziyordu.

Garraty ise Parker'in sözlerini düşünüyordu. Parker namussuzun tekiydi. Tam bir şehir kabadayısı. Maine hakkında ne bilebilirdi ki? Oysa kendisi bütün ömrünü Freeport'un batısındaki Port.erville adlı küçük kasabada geçirmişti. Kasabanın nüfu-

u 970'di. Orada hızlı bir yaşam yoktu. Hem Illinois'deki Joliet ırı nesi önemliydi acaba?

Babası, «Porterville ülkede insanlardan çok mezarlık bulu-nan tek kasabadır.» derdi. Ama orası tertemiz bir yerdi. İşsizlik fazla, arabalar da eskiydi. Herkes birbiriyle türlü iş çeviriyordu ama yine de temiz yerdi. Kasabadaki tek eğlence çarşamba akşamları oynanan tombalaydı. Kazanana on kilo ağırlığında bir hindiyle yirmi dolar verirdi. Orası çok sakindi. Bunun nesi Kötüydü?

Örkeyle Collie Parker'in arkasından baktı. Aslında onun kalabalık yerlere alışık bir serseri olduğunu anlamıştı. Sonra yine Jan'ı düşünmeye başladı. Ona gereksinmesi vardı. Seni seviyorum Jan. Budala değildi ve kıza çok fazla önem vermeye başladığının farkındaydı. Jan onun için bir yaşam simgesi halini almıştı. Balkonlu kamyonun sağtığı ölüme karşı bir kalkandı Jan. Onu gitgide daha fazla istemekteydi. Çünkü sevişeceği bir kıza olacağı zamanı da simgeliyordu.

Sabah altıya çeyrek vardı. Adını bilmediği bir köyün anayoluna toplanmış kendilerini alkışlayan, bağırان ev kadınlarına baktı. İçlerinden biri dar bir kazak ve daracık bir pantolon giymişti. Yüzü güzel değildi. El sallarken bileğindeki üç altın bilezik birbirine vuruyordu. Kadına el sallayarak karşılık verdi. Ama o anda kadını değil yine Jan'ı düşünüyordu. Jan kalkıp Connecticut'dan gelmişti. Uzun sarı saçları ve topuksuz ayak-kabılarıyla kendinden ne kadar da emin görünüyordu. Çok uzun boylu olduğu için hep topuksuz ayakkabı giyerdi. Okulda tanışmışlardı. İlişkileri ağır ağır gelişmişti. Ama sonra çok iyi anlamışlardı.

«Garraty?»

«Ne var?»

Yaklaşan Harkness'di ve endişeli görünüyordu. «Ayağıma kramp girdi. Yürümem zorlaştı. Başarabilir miyim acaba?...» Gözleriyle bir şey yapması için yalvarır gibiydi.

Garraty ne diyeceğini bilemedi. Jan'ın sesi, kahkahası, karamela rengi kazağı ve kırmızımsı pantolonu... bütün bunlar yaşamdı. Harkness ise ölümdü. Garraty bunun kokusunu duyuyordu.

«Sana yardım edemem,» diye cevap verdi. «Bunu kendin ya pacaksm.»

Harkness ona endişeyle baktı, sonra yüz hatları sertleşti Başını salladı. Durup eğildi ve mokasenini çıkardı.

«Uyarı! İhtar 49!»

Harkness ayağına masaj yapıyordu şimdi. Garraty ona bakmak için geri dönerek arka arka yürümeye başladı.

«Uyarı! İkinci ihtar 49!»

Harkness doğrulup çoraplı ayağına basarak yürümeye başladı. Sağlam bacağı taşımakta olduğu fazla yük yüzünden ikide bir bükülüyordu. Ayakkabısı elinden düştü. Yakalamaya çalıştıysa da başaramadı. Bunun üzerine ayakkabıyı almak için durdu. O anda üçüncü ihtar verdiler.

Harkness'in pembe yüzü şimdi kıpkırmızıydı. Ağız açık, öylece bakıyordu. Garraty içinden, haydi Harkness, dedi. Kımıl!da! Yürü. Yürü. Bunu yapabilirsin!

Harkness daha hızlı yürümeye ve topallamaya başladı. Garraty de ona daha fazla bakmak istemediği için döndü. Gözlerini ileriye dikmiş, Jan'ı öpmenin nasıl olduğunu anımsamaya çalışıyordu.

Sağda bir Shell benzin istasyonu gördüler. Önüne çamurluğu ezilmiş bir kamyonet park etmişti. Kareli avcı gömlekleri giymiş iki adam arka tarafa oturmuş bira içiyorlardı. Toprak yolun gerisinde eski bir posta kutusu vardı. Ortalıkta görülmeyen bir köpek de kısık sesle havlayıp duruyordu.

Balkonlu kamyondaki tüfekler ağır ağır aşağıya indi.

Uzun korkunç bir sessizlik oldu. Sonra namlular yine havaya kalktı. Her şey kurallara, kitaba göre yapılıyordu.

Kısa süre sonra silahlar yine Harkness'e çevrildi. Garraty onun kesik kesik soluduğunu duyuyordu.

Yolun yanında basket forması giymiş, bisikletli iki küçük çocuk yürüyüşçülerle birlikte ilerliyorlardı. Merakla taşıta bakmaktaydılar. Eaker birden boğuk bir sesle onlara bağırdı. «Gidin buradan! Olacakları görmek istemeyeceksiniz. Haydi gidin!»

Ama çocuklar merakla Baker'e bakıp yine yürümeye devam ettiler. Saçları kısa kesilmiş, sivri kafalı, kocaman gözlü çocuk bisikletinin kornasına basarak alayla güldü. Dişlerine takılmış teller güneşte parladı.

Silahlar yine aşağıya doğru indi. Harkness yolun kenarına alındı. Garraty nedense, son günlerde iyi kitaplar okudun mu, jjeve düşündü. Bu kez seni vuracaklar. Bir adımını ağır atacak olursan...

Sonsuzluk.

Her şey donup kalmıştı sanki.

Sonra silahlar yine geri çekildi.

Garraty saatine baktı. Saniye ibresi üç daire çizdi. Harkness ona yetişti, sonra geçti. Yüz hatları gerilmiş, gözleri ileride bir noktaya dikilmişti. Gözbebekleri birer nokta gibiydi. Dudakları morumsu bir renk almıştı. Kırmızı yüzü de solmuştu. Sadece yanaklarının üstü allık sürülmüş gibi kıpkırmızıydı. Ama artık topallamıyordu. Kramp gevşemiş olacaktı. Çoraplı ayaklarını yere vurarak ilerliyordu. Garraty onun böyle ayakkabısız ne kadar yürüyebileceğini düşündü.

Baker'in derin bir soluk aldığını duydu. Böyle düşünmesi saçmaydı. Harkness yürüyemeyecek hale geldiğinde bir daha hiç yürüyemeyecekti. Her şey bu kadar basitti işte. Bu mantıktı. Ancak mantıktan çok daha derinlere giden, çok daha korkunç bir şey vardı. Harkness, Garraty'nin grubundandı. O sihirli halkaya dahildi. Bu sihirli halkanın bir yeri kırılacak olursa diğer parçaları da kırılabilirdi.

Beyzbol formalı küçük çocuklar iki mil kadar onlarla birlikte geldiler, sonra ilgileri söndüğü için uzaklaştılar. Garraty bunun daha iyi olduğunu düşündü. Ölümü görmemiş olmaları çok daha iyiydi.

Harkness ileride tek başınaydı. Öncülük görevini yüklenmiş gibi çok hızlı gidiyor, âdeta koşuyordu. Ne sağa, ne sola bakıyordu. Acaba neler düşünüyordu?

C=I

Scramm 85, Garraty'i parlak zekâsıyla etkilemedi. Çünkü Scramm aslında hiç de zeki değildi. Kısa kesilmiş saçları, ayde-de gibi yüzü ya da tıknaz vücudu da etkileyici olmadı. Garraty' nin âdeta büyülenmiş gibi olmasının nedeni başkaydı. Scramm evliydi.

Garraty üçüncü kez, «Sahi mi?» diye sordu. Hâlâ Scramm'

m onunla alay etmediğine inanamıyordu. «Gerçekten evli ,>.. sin?»

«Öyle.» Scramm sabah güneşine büyük bir keyifle baktı «Ben on dördüneyken okuldan ayrıldım. Okumak bana öyle go rekliymiş gibi gelmedi. Okulda sorun yaratan bir tip de değn. dim. Sadece sınıf geçmekte güçlük çekiyordum. Tarih öğretmenimiz okulların fazla kalabalık olduğunu belirten bir yazı okudu bize. Bunun üzerine benim yerimi dersleri öğrenebilecek birinin almasının daha uygun olacağını düşündüm. Ben de çalışacaktım tabii. Zaten Cathy'le evlenmeye kararlıyım.»

Garraty daha da ilgilenmişti. «Peki o zaman kaç yaşınday-dm?»

Scramm gülümsedi. «On beş.» Çıkan sakalları yüzünden mavimsi bir renk alan çenesini kaşıdı.

«Hiç kimse seni vazgeçirmeye çalışmadı mı?»

«Okulda bir psikolog vardı. Bana eğitime devam etmemi, hendek kazacak bir işçi olmamamı, işte bu tür saçma şeyler söyledi. Ama onun da fazla işi vardı. Yani benimle fazla ilgilenemedi. Hem hendek kazacak insanlara da gereksinmemiz var değil mi?»

Sonra dönerek yolun kenarında duran bir grup kıza el salladı. «Neyse ben hendek kazmadım. Phoenix'de bir çarşaf fabrikasında çalışmaya başladım. Saatte üç dolar alıyordum. Cathy' le çok mutluyduk. Bazen oturup televizyon seyrederken Cathy bana sarılır, Biz talihli insanlarız, şekerim,' derdi. O eşsiz bir kızdır.»

«Çocukların var mı?» Garraty anlatılanların hepsinin deli saçması olduğuna inanmaya başlamıştı.

«Şu anda Cathy hamile. Karım bankada paramız birikene kadar çocuk düşünmememizi istemişti. Yedi yüz dolarımız olunca, 'Tamam,' dedi. Hemen gebe kaldı.» Scramm, Garraty'e dik dik baktı. «Benim çocuğum üniversiteye gidecek. Benim gibi aptal erkeklerin zeki çocukları olamayacağını söylerler. Ama Cathy yeterince akıllı. Hem liseyi de bitirdi. Onun bitirmesi için ısrar ettim. Gece okuluna gitti. Sonra diplomasını aldı. Çocuğum da istediği kadar okuyacak. Üniversiteye gidecek.»

Garraty bir şey söylemedi. Zaten aklına söyleyebilecek bir şey de gelmiyordu. McVries öbür yanda Olson'la konuşmaya

yan insanlara ilgisizce baktı. «Formda olmayanlar şimdiye kadar öldüler zaten. Ya da ölmek üzereler. Geriye yetmiş iki kişi kaldık.»

«Evet ama...» Scramm düşünmeye çalışarak kaşlarını çattı Garraty onun beyninin ağır ağır işlediğini hissederek gibi oldu «Sizleri sinirlendirmek istemiyorum. Hepiniz iyi çocuklarsınız Bu işe ödülü düşünüp kazanmak için

girmediniz. Çoğunuz neden katıldığınızı hâlâ bilemiyorsunuz. Barkovitch'e bakın. O buraya ödül almaya gelmedi. Sadece başkalarının ölümünü seyretmek için yürüyor. Birine bilet verildiğinde onun dayanma gücü biraz daha artıyor. Ama bu yeterli değil. Bir ağaçtaki yaprak gibi kuruyup kalacaktır.»

Garraty, «Ya ben?- diye sordu.

Scramm rahatsız olmuşa benziyordu. «Kahretsin...»

«Hayır, hayır devam et.»

«Anladığım kadarıyla sen de neden yürüdüğünü bilmiyorsun. Bu da aynı şeydir. Şimdi korkuya kapıldığın için ilerliyorsun ...ama yeterli sayılmaz. Bitkin düşeceksin.» Scramm yola bakarak ellerini ovuşturdu. «Bitkin düştüğünde de diğerleri gibi bir bilet alacaksın, Ray.»

Garraty, McVries'in sözlerini anımsadı. «Yorulduğumda... gerçekten yorulduğumda... yere oturacağım sanırım.»

Garraty, «Beni yenebilmek için çok uzun süre yürümen gerekir,» dedi ama Scramm'ın durumu basit şekilde açıklaması yüzünden büyük bir korkuya kapılmıştı.

Scramm güldü. «Ben çok uzun süre yürümeye hazırım.»

Ayakları asfalt yolda havaya kalkıp kalkıp iniyordu. Yine bir tren yolundan geçtiler, sonra ağaçların arasına girdiler.

Pearson birden konuştu. «Ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum sanırım. Yani hiç olmazsa şimdi biliyorum. Ölümün kendisini anlayabilmiş değilim ama ölmek... Yürümekten vazgeçtiğim an işin sonuna gelmiş olacağım.» Yutkundu, sonra Scramm'a baktı. «Belki senin dediğin doğru. Belki bu kadar yeterli değil. Ama... ben ölmek istemiyorum.»

Scramm onu aşağı görür gibi baktı. «Ölümü bilmenin burada ölmene engel olacağını mı sanıyorsun?»

Pearson sallanan bir teknede midesi bulunan ve kusmama-

a çalışan biri gibi güçlkle gülümsedi. «Şu anda böyle gitmedi sağlayan tek şey bu.»

Garraty de büyük bir minnet duydu. Çünkü kendisi için uenüz başka nedenler de vardı. Şimdi bu duruma düşmemişti.

Sanki konuştukları konuya bir örnek veriliyormuş gibi ilerideki balıkçı yakalı kazak giymiş genç birden kriz geçirmeye başladı. Yola düşmüş zangır zangır sarsılıyor, kolları, bacakları kendiliklerinden hareket ediyordu. Ağzından anlamsız sesler vikseliyordu. Garraty yanından geçerken gencin bir eli ayakkabısına çarptı. O anda inanılmaz bir tiksinti duydu. Yürüyüşünün ağız, çenesi beyaz köpük içinde kalmıştı. Onu ikinci kez ^vardılar. Ama bir şeyi duyacak halde değildi. İki dakikası dolunca da onu kudurmuş bir köpek gibi vurdular.

Bir süre sonra alçak bir tepeye çıkarak aşağıda kalan yemyeşil topraklara baktılar.

Scramm, «Görünüm çok güzel doğrusu,» dedi.

Yolun ilerideki on. on iki millik bölümünü görebiliyorlardı. Uzun bayırdan aşağıya inerek ağaçların arasında zikzaklar çiziyordu. Daha sonra yine yükselmeye başlıyor ve sabahın pembemsi renkli sisleri arasında kayboluyordu.

Garraty pek emin olmamakla birlikte, «Orası Hainsville ormanı sanırım,» diye açıkladı. «Kamyon sürücülerinin mezarı. Kışları çok berbat bir yermiş.»

Scramm büyük bir saygıyla konuştu. «Ömrümde böyle bir yer görmedim. Arizona eyaletinde öyle yeşil bir yer pek bulamazsın.»

Baker de onlara katıldı. «Vaktiniz varken tadını çıkarmaya bakın. Bugün hava çok sıcak olacak. Daha şimdiden sıcak ve henüz sabahın altı buçuğu.»

Pearson sinirlenir gibi oldu. «Geldiğin yerde buna alıştığını sanıyordum.»

Baker ince ceketini koluna aldı. «Alışamazsın. Sadece sıcakla birlikte yaşamayı öğrenirsin.»

Scramm hâlâ manzaraya bakıyordu. «Burada bir ev yapmak isterdim.» İki kez üst üste şiddetle aksırdı. Bir boğa gibi hırıltılı sesler çıkardı. «O evi burada ellerimle yapardım. Her sabah bu görünümü seyrederdik. Ben ve Cathy. Belki de bu iş bittikten sonra bir gün buraya gelir, böyle yaparım.»

Kimse bir şey söylemedi.

Altı kırk beşte tepeden inip ormana girmişlerdi. Ağaçla esen rüzgâra engel oluyordu. Sıcak hepsini de rahatsız etmeliydi. Garraty ceketini çıkarıp dikkatle beline bağladı. Orman. dan geçen yol تنها değildi artık. Erken kalkan insanlar arabalarını ağaçların altına park etmiş onlara sesleniyor, el sallıyor bagınyorlardı. Yolun dönemecinde park etmiş eski bir MG'nin yanında iki kız duruyordu. Dar ve kısacık şortlar, ince bluzlar giymişlerdi. Heyecandan yüzleri kızarmıştı. Garraty onları görünce büyük bir ihtirasa kapıldı. O anda içinde hayvani arzuların şahlandığını hissetti. Vücudu nöbet geçirirmiş gibi sarsıldı.

Gribble birden koşarak onların üstüne gitti. Kızlardan biri arabanın burnuna oturup bacaklarını araladı ve vücudunu geriye verdi. Gribble onun göğüslerini tuttu. Kız ona engel olmadı, o anda bir ihtar alarak

durakladı Gribble. Ama yine de kızın üstüne gitti. Kız da bacaklarını Gribble'in kalçalarına doladı, kollarını da boynuna sardı. Öpüştüler.

Gribble ikinci ihtarı da aldı. Sonra üçüncüsünü. Ölümüne belki on beş saniye kala sendeleyerek kızıdan ayrıldı ve deli gibi koşmaya başladı. Yere düşüp kalktı. Elleriyle kasıklarını tuttu. Sonra yine yürümeye devam etti.

Bir yandan da hıçkırarak ağlıyordu. «Yapamadım! Kız beni istiyordu ama yeterli zaman yoktu. Yapamadım.» Ellerini kasıklarına bastırarak, sendeleyerek sendeleyerek gidiyordu.

Barkovitch, «Onların biraz heyecanlanmasını sağladın,» dedi. «Yarın Göster ve Söyle programına çıkıp bu olayı anlatacaklardır.»

Gribble haykırdı. «Kes sesini!» Elini kasıklarına bastırdı. «Canım yanıyor. Kramp girdi...»

Pearson mırıldandı. «Aşırı arzu yüzünden oldu. Ani kan hücumu neden oldu.»

Gribble yüzüne düşen siyah saçlarının arasından ona baktı. O anda sıska bir gelinciğe benziyordu. Yine bağırdı. «Canım yanıyor.» Ellerini karnının alt kısmına bastırarak birden dizüstü çöktü. Hem titriyor, hem burnunu çekiyordu. Garraty onun boynundaki ter taneciklerini görebiliyordu.

Bir an sonra Gribble öldü.

du. Yorgunluktan uyuşmuş vücudu tepeden hızla inmek yüzüj. den birden canlanmıştı. Şimdi ayaklarına, bacaklarına iğneler batıyordu. Bu durumda kaşları büzülüp krampa neden Olabilir, di. Birden, Tanrım neden olmasın, diye düşündü. Yirmi iki sa-atten beri yoldaydı. Yirmi iki saattir durmadan yürümüşü. Bu da inanılacak gibi değildi.

Scramm'a sanki son kez on iki saat önce konuşmuşlar gibj «Şimdi nasılsın?» diye sordu.

Scramm elinin tersiyle burnunu silip aksırdı ve yere tükür-dü. «Tam formundayım. Bundan daha iyi olamam.»

«Ama soğuk almışa benziyorsun.»

«Hayır, aksırmanın nedeni çiçek tozları. Saman nezlem var. Arizona'da bile tutuyor. Ben hiç soğuk almam.»

Garraty ağzını açıp cevap vereceği sırada çok ileriden bir patlama sesi yankılandı. Tüfekte ateş edilmişti. Daha sonra haber geldi. Harkness ölmüşü.

Garraty bu haberi geridekilere verirken içi çekiliyordu. O sihirli halka parçalanmıştı. Harkness Uzun Yürüyüşle ilgiü kitabını asla yazamayacaktı artık. Harkness'i ileride bir yerde bir çuval gibi sürükleyerek yoldan çıkarıyorlardı. Belki de onu bir kamyonu atacaktı. Harkness için Uzun Yürüyüş sona ermişti.

McVries, Garraty'nin yanına yaklaştı. «Harkness... İhtiyar Harkness çiftliğe girmek için bir bilet aldı.»

Barkovitch arkadan seslendi. «Neden onun için bir şiir yazmıyorsunuz?»

McVries dalgın dalgın söylendi. «Kes sesini katil.» Sonra başını salladı. «Bizim Harkness, vay namussuz...»

Barkovitch, «Ben katil değilim!» diye bağırdı. «Senin mezarının üstünde dans edeceğim, yaralı yüz. Senin...»

Birkaç delikanlı öfkeyle çıkışarak, onu susturdular. Barkovitch kendi kendine söylenerek McVries'e kötü kötü baktı. Sonra adımlarını hızlandırıp gitti.

Baker birden, «Amcam ne yapardı biliyor musunuz?» diye sordu. Üstleri birleşen ağaçların oluşturduğu gölgeli bir tünelden geçiyorlardı. Garraty, Harkness ve Gribble'i unutarak sadece bu serinliği düşünmek istiyordu.

Abraham sordu. «Ne?»

Baker, «Cenaze levazımatçısıydı.» dedi.

Abraham pek ilgilenmedi. «İyi iş.»

«Çocukken hep düşünürdüm.» Baker, Garraty'e bakarak gülümsedi. Garip bir gülüşü. «Yani amcamı kimin tahnit ettiğini düşünürdüm. Tıpkı berberin saçını kimin kestğini ya da doktorun safrakesesini kimin aldığını merak etmeye benziyor. Anlıyorsunuz değil mi?--

McVries oralı olmadı. «Doktor olabilmek için insanda yürek ister.»

«Ne demek istediğimi Lû'iyorsun »

Abraham. -Pekâlâ,» dedi. «Zamanı gelince onu kim gömdü?»

Scramm da, «Evet. Kim gömdü?» diye sordu.

Baker altından geçtikleri birbirine dolanmış dallara baktı. Garraty o anda Baker'in bitkin düşmüş olduğunu düşündü yine. Hoş hepimiz de onun gibiyiz ya...

McVries, «Haydi,» dedi. «Bizi bekletme. Amcamı kim gömdü?»

Abraham güldü. «Bu dünyanın en eski şakasıdır. Şimdi Ba-. ker onun öldüğünü nereden çıkardınız diyecek.»

«Yok, amcam altı yıl önce öldü. Akciğer kanserinden.»

«Sigara içer miydi?»

Baker, «Hayır,» dedi. «Pipo bile içmezdi. Kanser olmaktan korkardı.»

McVries, «Ah, Tanrı aşkına,» diye söylendi. «Onu kim gömdü? Bunu bize söyle de ondan sonra dünya sorunlarını, beyz-bolu, doğum kontrolünü ya da öyle bir şeyi tartışalım.»

Garraty ciddi ciddi, «Bence doğum kontrolü dünya çapında bir sorun,» dedi. «Sevgilim Katolik ve...»
McVries, «Haydi!» diye böğürdü. «Büyükbabanı kim gömdü, Baker?»
«Amcam. O benim amcamdı, büyükbabam Shreveport'lu bir avukattı...»
McVries, «Bu bana vız gelir,» dedi. «O ihtiyar beyin üç tane cinsel organı olsa bile. Ben sadece devam edebilmemiz için onu kimin gömdüğünü öğrenmek istiyorum.»
«Aslında onu kimse gömmedi. Ölününün yakılmasını istedi.»
«Şu işe bak!» Abraham hafifçe güldü.
«Halam onun küllerini seramik bir vazoya koydu. Baton
F : 19
Rouge'daki evinde duruyor. Halam işi sürdürmeyi denedi. Yan cenazeevini çalıştırmayı. Ama insanlar kadın bir cenaze leva. zımatçısından pek hoşlanmadılar.»
McVries, «Ben sorunun bu olduğunu sanmıyorum,» dedi.
«Öyle mi?»
«Öyle.»
«Bence amcan ona uğursuzluk getirdi.»
Baker meraklandı. «Uğursuzluk mu? Nasıl yani?»
«Bu olayın iş için iyi bir reklam olmadığını sen de itiraf etmelisin.»
«Neyin? Ölmenin mi?»
McVries, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ölünün yakılmasının.»
Scramm tıkalı burnundan güldü. «İşte seni mat etti, ahbap.,
Baker, «Galiba,» dedi. McVries'le birbirlerine gülümsediler.
Abraham ağır ağır, «Şu amcan...» dedi. «İçimi sıkıyor. Şu-nu da eklemeliyim...»
Aynı anda Olson askerlerden birine dinlenmesine izin vermesi için yalvarmaya başladı.
Durmamıştı. İhtar alacak kadar yavaşlamamıştı da. Ama ya-karırken sesi yükselip alçalıyor, yalvarıyor yalvanyordu. Bu korkak tekdüze ses Garraty'i onun adına utandırdı. Yürüyüşçüler dehşet ve ilgiyle Olson'a bakıyorlardı, Garraty, Olson hepimizi rezil etmeden sussa bari, diye düşündü. Ölmeyi ben de istemiyorum. Ama istediğim takdirde bu işi herkesin korkak olduğumu düşünmeyeceği bir biçimde başanm. Askerler Olson'a baktılar. Onun yanlarına. Sanki Olson saydammış gibi daha öteye. İfadesiz yüzleri tahtadan oyulmuş gibiydi. Sanki sağır ve dilsizdiler. Arada sırada uyanda bulunuyorlardı. Garraty, onun için dilsiz sayılmazlar, dedi kendi kendine.
Sekize çeyrek kala haber geldi. Yüz elli kilometreyi tamam-lamalanna dokuz kilometre kalmıştı. Garraty bir yerde, Uzun Yürüyüş sırasında ilk yüz elli kilometreyi tamamlayan en kalabalık grubun altmış üç kişiden oluştuğunu okumuştı. Bu rekoru kıracakları anlaşıyordu. Grupta hâlâ altmış dokuz kişi vardı. Tabii aslında bunun önemi yoktu ya.
Olson, Garraty'nin solunda bir yerde karmakansık sözlerini tekrarlayarak yalvanyordu. Nedense bu, günü olduğundan daha sıcak ve rahatsız bir hale sokuyordu. Çocuklardan bazıla-

la askerlere bir göz atıyor, sonra da sağa doğru bakıyordu, h-j metre kadar ilerideki sık ağaçlı koruya.
Garraty, «Kaçmaya çalışacak sanırım,» dedi.
«Onu vuracaklar.» Baker'in sesi fısıltı halini almıştı.
Pearson, «Kimsenin onu izlediği yok,» diye cevap verdi.
McVries öfkeyle, «O halde Tanrı aşkına onlara durumu belli etme,» dedi. «Hepiniz budalasınız! Tanrım!»
Ondan sonraki on dakika hiçbiri doğru dürüst bir şey söyleyemedi. Konuşuyormuş gibi yapıyor, askerleri gözetleyen Percy'i seyrediyorlardı. Percy askerlere bakıyor, bir yandan da koruyla arasındaki uzaklığı hesaplıyordu.
Sonunda Pearson, «Percy'de o cesaret nerede?» diye söylendi. Diğerleri cevap veremeden, Percy hiç telaş etmeden, ağır ağır koruya doğru yürümeye başladı. Güneşten renkleri açılmış sarı saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu.
Askerler ihtarda bulunmadılar. Percy yoldan uzaklaşır uzaklaşmaz bu hakkını kaybetmişti. Askerler tâ başından beri durumun farkındaydı. Percy Bilmemne kimseyi kandıramamıştı. Sert ve temiz bir silah sesi duyuldu. Garraty bakışlarını Percy'den balkonlu kamyonadaki ayakta duran askere kaydırды. Tüfeğini omzuna dayamış, başını yan eğmiş olan asker köşeli hatlı bir heykele benziyordu.
Garraty sonra tekrar Percy'e döndü. Asıl gösteri o sansın gençti. Öyle değil mi? Percy şimdi çam korusunun sınırındaki otlu yerde duruyordu. Onu vuran asker gibi Percy de bir heykele benziyordu. Garraty, Mikelanj onların heykellerini yapabiliirdi, diye düşündü. Percy bahara özgü masmavi gökyüzünün altında hiç kımıldamadan duruyordu. Bir elini konuşmaya hazırlanan bir şair gibi göğsüne dayamıştı. Gözleri irileşmişti. Sanki vecd içindeydi.

Sarışın gencin parmaklarının arasından sızan kanlar güneşte parlıyordu. Percy Bilmemne! Hey Percy, annen seni çağırıyor. Hey Percy, ne biçim ad bu? Tam bir mıymıntıya yakışacak bir şey. Percy, Percy, aman ne şirinsin! Percy şimdi boz renkli vahşi avcılarla taban tabana zıt olan güneşin aydınlattığı parlak bir Adonis'e dönüşmüştü. Madeni para biçimi birkaç damla kan toz içinde kalmış olan siyah ayakkabılarının üzerine düştü. Bütün bunlar sadece üç saniye içinde olup bitti. Garraty iki adırı

bjle atmamış ama ihtar da almamıştı. Ah, Percy, annen ne diyecek şimdi? Söyle, ölecek cesaretin var mı? Gerçekten var mı?

Percy'nin cesareti vardı. Öne doğru devrilirken küçük, çar-p!İc bir fidana çarptı. Yan döndü ve arkaüstü düştü. Suratı gökyüzüne doğruydu. O zarafet, o donmuş simetri kaybolmuştu. percy yalnızca bir ölüydü şimdi.

McVries birdenbire, çabuk çabuk, «Bu topraklara tuz serpilen,» dedi. «Bir tek mısır ya da buğday başağının bile yetişmemesi için. Bu topraklarda yaşayanların çocuklarına lanet olsun. Onların tohumlarına da. Popoları ve organlarına da. Bu lanet olasıca yerden gidelim.» Gülmeye başladı.

Abraham boğuk bir sesle, «Kes sesini,» dedi. «Öyle konuşma.»

McVries sinir krizi geçiriyormuş gibi kıkır kıkır gülüyordu. «Hayalarının ürünleri kuldansın, Percy. Amin! Yaşasın!»

Abraham onu uyardı. «Yumruğu yiyeceksin!» Rengi uçmuştu. «Seni pataklayacağım, Pete.»

McVries, «Dualara inanaaaaaan biri!» diye alay ederek yine kıkır kıkır güldü. «Ah, kutsanmış şapkam!»

Abraham böğürdü. «Susmazsan döverim.»

Garraty korkmuştu. «Yapmayın... Lütfen kavga etmeyin... Birbirimize iyi davranalım.»

Baker kederle, «O bu yürüyüşe katılamayacak kadar gençti,» dedi. «On dördünde bile yoktu.»

Abraham titrek bir sesle, «Annesi onu fazla şımartmış,» diye fikrini açıkladı. «Öyle olduğu hemen anlaşılıyordu.» Pearson' la Garraty'e yalvarırcasına baktı. «Belli oluyordu. Öyle değil mi?»

McVries, «Annesi artık onu şımartmayacak,» dedi.

Olson yine askerlere saçmasapan bir şeyler söylemeye başladı. Percy'i vurmuş olan, şimdi oturmuş sandviç yiyordu. Yağlı bir tulum giymiş bir tamircinin hortumla asfaltı yıkadığı bir benzin istasyonunun önünden geçtiler.

Scramm, «Keşke bizim üzerimize de biraz su sıkılsa,» dedi. "Ateşe sokulmuş bir şiş kadar kızgınım »

Garraty başını salladı. «Hepimiz öyle.»

Pearson mırıldandı. «Ben Maine'de havanın fazla sıcak olmadığını sanırdım.» Sesi her zamankinden daha da yorgundu.

!Maine'in serin bir yer olduğunu düşünürdüm.»

Garraty kısaca, «Eh, artık gerçeği öğrendim,» dedi.

Pearson, «Sen de çok neşeli bir çocuksun, Garraty,» (üy söylendi. «Bunu biliyor muydun? İnsanı pek eğlendiriyorsun Ah, seninle tanıştığım için çok seviniyorum.»

McVries bir kahkaha attı.

Garraty, «Senin derdin nedir biliyor musun?» diye karşıla verdi.

«Ne?»

«Çamaşırında kayma izlerinin olması.» Garraty o kadar İn. saçık zamanda bundan daha anlamsız söz bulamamıştı.

Bir kamyon durağının önünden geçtiler. İki, üç büyük TIR yana çekilmişti. Uzun Yürüyüşçülere yol açılması için herhalde. Şoförlerden biri endişeyle kamyonun yanında durmuş, aracın yanlarını yokluyordu. Dev bir frigorifik kamyondu. Sürücü sabah güneşinin etkisini göstermeye başladığının farkındaydı. Yürüyüşçüler geçerlerken birkaç kadın garson onları alkışladılar. Şoförse dönerek onlara müstehcen bir işaret yaptı. Kirli tişörtünden çıkan boynu kıpkırmızı, dev gibi bir adamdı.

Scramm, «A, adam neden böyle yaptı?» dedi. «Mızıkçı ne olacak!»

McVries güldü. «Yarış başladığından beri karşılaştığımız tek dürüst insan o, Seram. Doğrusu onu çok sevdim!»

Garraty de atıldı. «Herhalde Montreal'e çabuk bozulacak yiyecekler götürüyor. Tâ Boston'dan. İşini kaybetmekten korkuyor olmalı. Ya da kamyon kendisininse taşıtı kaybetmekten.»

Collie Parker anırır gibi bir ses çıkardı. «Ah, ne yazık! Pek pek pek yazık! İki aydan beri yürüyüşçülerin hangi yollardan geçeceklerini açıklıyorlar. Aşâğılık bir taşralı, n'olacak!»

Abraham, Garraty'e baktı. «Senin bu konuda bir hayli bilgin var.»

Delikanlı, «Biraz,» dedi. Parker'e bakıyordu. «Babam kamyon şoförüydü... Gitmeden önce. Zor para kazanılan bir iş. Herhalde deminki adam da sonraki çıkışa erişecek kadar zamanı olduğunu sanmıştı. Kestirme bir yol olsaydı bu taraftan gelmezdi-'

Scramm, «Ama bize o işareti yapması gerekmezdi,» diye ısrar etti. «Buna hiç gerek yoktu. Tanrım! Onun çürük domatesleri bu iş gibi ölüm kalım meselesi değil.»

McVries, Garraty'e, «Baban anneni bırakıp kaçtı mı?» diye sordu.

Delikanlı kısaca, «Babamı alıp götürdüler,» dedi. Sessizce parker'e ve diğerlerine bir şey söylemeleri için meydan okuyordu. Ama kimse ağzını açmadı.

Stebbins hâlâ en gerideydi. Kamyon durağını geçer geçmez jiriyarı sürücü de taşıtına tırmandı. İleride tüfekler çatırdayarak 0 tek kelimeyi söylediler. Biri döndü, takla attı ve hareketsiz kaldı. İki asker cesedi yolun kenarına çektiler. Bir üçüncüsü jSe balkonlu kamyonundan onlara bir torba attı.

Wyman çekine çekine. «Benim amcamı da götürdüler,» dedi. Garraty çocuğun sol ayakbabisinin dilinin bağlardan kurtulmuş olduğunu ve dalgalandığını farketti.

Collie Parker açık açık, «Budala birinden başka hiç kimse yakayı öyle ele vermez,» dedi.

Garraty ona baktı ve öfkelenmek istedi. Ama sonra başını eğerek gözlerini yola dikti. «Babam gerçekten lanet olasıca bir budalaydı, diye düşündü. N'e iş yaparsa yapsın iki senti bile bir-araya getiremeyen geri zekâlı bir ayyaş. Siyasi fikirlerini kendine saklayamayacak kadar akılsız biri.»

«Kapa şu pis ağzını.» McVries'in sesi buz gibiydi.

«Ağzımı kapatmayı denemek ister mi...»

«Hayır, istemiyorum. Sadece sesini kes, köpoğlu köpek.»

Collie Parker yavaşlayarak GarratyTe McVries'in arasına girdi. Abraham biraz uzaklaştı. Askerler doğruldular. Hazırdılar. Parker, Garraty'i uzun bir an inceledi. Enli yüzü ter içindeydi. Bakışları hâlâ küstahtı. Ama sonra Garraty'nin koluna hafifçe vurdu.

«Bazen çenemi tutamıyorum. Kötü bir niyetim yoktu. Tamam mı?» Garraty yorgun yorgun, «Evet,» der gibi başını salladı. Parker, McVries'e baktı. «Canın cehenneme.» Yine öne doğru gitti.

«Bu piç insana gerçek değilmiş gibi geliyor.» McVries'in sesi sıkıntılıydı.

Abraham, «Barkovitch'den daha kötü değil,» dedi. Hat-k belki de ondan biraz daha iyi.»

Pearson da ekledi. «Ayrıca askerler birini götürdükleri za-

man ne oluyor? Herhalde böylesi öldürülmekten daha iyi. öyl6 değil mi?»

Garraty, «Nereden biliyorsun?» diye sordu. «Bunu hangim^' bilebiliriz?»

Garraty'nin babası kumral saçlı, sesi gök gürültüsüne, kahkahası da kükremeye benzeyen bir adamdı. Kendi kamyonunu kaybettikten sonra Brunswick'ten hükümet adma yük taşıyarak geçimini sağlamaya çalışmıştı. Jim Garraty siyasi fikirlerini kendine saklasaydı böylece geçinip gideceklerdi. Ama hükümet emrinde çalışan biriyle daha fazla ilgilenir. Bir acayiplik oldu-ğunu sezerse hemen askerleri çağırır. Ve Jim Garraty. Uzun Yürüyüşü hiçbir zaman desteklememişti. İşte bu nedenle bir gün ona bir telgraf gelmiş, ertesi gün de kapıda iki asker belirmişti. Jim Garraty tehditler savurarak onlarla birlikte gitmişti. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan karısı kapıyı usulca arkasından kapatmıştı. Garraty, «Anne, babam asker adamlarla nereye gidiyor?» diye sorduğu zaman cnu şiddetle tokatlamıştı. Garraty'nin dudağı kanamıştı. Kadın, «Kes sesini! Kes sesini!» diye avaz avaz bağırmıştı. Garraty o olaydan sonra babasını hiç görmemişti, On bir yıl geçmişti aradan. Babasını ustalıkla ortadan kaldırı-vermişlerdi. Temizce, güzelce, deterjanla, dezenfektanla.

Baker, «Ağabeyimin başı kanunla dertteydi,» diye açıkladı. «Hükümetle değil. Sadece kanunla. Bir araba çalarak bizim kasabadan tâ Mississippi'deki Hattisburg kentine kadar gitti. İki yıl hapse mahkûm oldu ama cezasını tecil ettiler. Ağabeyim öldü!» «Öldü mü?» Bu ses ancak bir hayalete yakışırdı. Olson onlara katılmıştı. Yorgun yüzü vücudundan bir kilometre kadar uzanıyormuş gibiydi.

Baker, «Kalp krizi geçirdi,» dedi. «Benden sadece üç yaş büyüktü. Annem onun başının belası olduğunu söylerdi. Ama aslında ağabeyim sadece o sefer yasalara karşı geldi. Ben daha da kötüsünü yaptım. Üç yıl 'Gece Sürücüler'iyle dolaştım.* Garraty ona baktı. Baker'in yüzünde hem yorgunluk vardı, hem de gurur.

«Bu aslında büyük bir suç sayılıyor. Askerler insanı alıp götürüyorlar. Ama aldırdığım yoktu. Çeteye girdiğim zaman henüz on ikisindeydim. Zaten aslında Gece Sürücülerinin çoğu çocuk. Daha büyükler çok akıllılar. Bizim saçımızı okşar, 'Haydi.

gayret,' derlerdi. Ama bizimle gelmezlerdi. Cezalandırılacak' o-, nlar da onlar değillerdi. Sonunda bir zencinin bahçesinde bir j,açı yaktığımız zaman çeteden ayrıldım. Neden bir zencinin bah-ceSinde bir haç yakılıyor? Tanrım! Böyle şeyler artık tarihe ka-rışmadı mı? Tabii ya. Doğru bir şey değildi bu.»

Aynı anda yine silah sesleri etrafta yankılandı.

«Biri daha gitti.» Scramm tıkalı burnundan konuşuyordu. Sonra elinin tersiyle burnunu sildi.

Pearson, «Otuz dördüncü,» diye mırıldandı. Bir cebinden çıkardığı bir peniyi diğerine attı. «Doksan dokuz peni getirdim. Biri vurulduğu zaman bir peniyi öbür cebime geçiriyorum.»

«İğrenç bir şey bu!» Olson bulanık gözlerinde öfkeyle Pe-arson'a baktı. -Nerede ölüm saatin? Nerede büyülü bebeğin?»

Pearson sesini çıkarmadı. Endişeli bir utançla geçtikleri kırlara bakıyordu. Sonunda, «Bundan söz etmeyecektim,» dedi. «O paraları şans getirsinler diye topladım.»

Olson kısık bir sesle. -Pis bir şey bu,» dedi. «İğrenç. Bu...»

Abraham bağırdı. «Ah, kes sesini. Sinirlerimi bozuyorsun.»

Garraty saatine baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Kırk dakika sonra bir şeyler yiyeceklerdi. Yolun kenarındaki o küçük lokantalardan birine girmek ne hoş olurdu, diye düşündü. «Tezgâhın önündeki yumuşak taburelerden birine oturarak ayak-lannı barın aşağısındaki demir boruya dayamak. Ah, Tanrım! İnsan ne rahatları. Biftek, kızarmış soğan ve patates. Üzerine çilek sosu dökülmüş koskoca bir bardak vanilyan dondurma. İşte bu harika olurdu.

Biraz ileride anne, baba, erkek ve kız çocuklar ve ak saçlı bir büyükanneden oluşan bir aile bir karaağacın altına oturmuş piknik yemeği yiyorlardı. Elleri sandviç ve fincanlarda kakaoya benzeyen bir şey vardı. Hepsisi de yürüyüşçülere neşeyle el salladılar.

Garraty, «Sapıklar...» diye homurdandı.

McVries sordu. «Ne dedin?»

«Oturup bir şeyler yemek istediğimi söyledim. Şu insanlara bak! Bir grup domuz.»

«Onların yerinde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın.» McVries dönerek aileye el salladı ve gülümsedi. En neşeli gülümsemesini büyükanneye saklamıştı.

«Hiç de yapmazdım! Açlıktan ölmek üzere olan yürüyüp çöler yoldan geçerlerken oturmuş yemek yiyorlar...»

«Açlıktan ölmek üzere değiliz, Ray. Sadece sana öyle geü. yor,»

«O halde, 'Aç Yürüyüşçüler' diyelim...»

McVries şarki söyler gibi, «Kafan vücuduna hakim olmalı,» dedi. «Kafan vücuduna hakim olmalı, genç dostum.»

«Canın cehennemle! Sen sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun. Şu insanlar... birer hayvan onlar. Birilerinin beyinlerinin yola saçılmasını seyretmişler. Burada oturmalarının nedeni bu. Herhalde senin beyninin dağıldığını görmek hoşlarına giderdi.»

McVries sakın sakın, «Mesele bu değil ki,» diye cevap verdi. «Çocukken Uzun Yürüyüşü seyretmeye gittiğini söylemedin mi?»

«Ama o zaman neyin iyi, neyin de kötü olduğunu bilmiyordum!»

«Onun için de yaptığın kötü bir şey sayılmazdı. Öyle değil mi?» McVries pis pis güldü. «Tabii hayvan onlar. Yeni bir prensip keşfettiğini mi .sanıyorsun? Bazen gerçekten bu kadar saf olduğuna inanamıyorum. Fransız soyluları birilerinin kafaları giyotinle kesildikten sonra gidip sevişirlermiş. Eski Romalılar gladyatör oyunları sırasında tıkanıp dururlarmış. Buna eğlence denir, Garraty. Yeni bir şey değil bu.» Yine güldü. Garraty ona büyülenmiş gibi bakıyordu.

Biri, «Devam et, McVries,» diye seslendi. «Harikasın.»

Garraty dönmek zahmetine girmede. Konuşan Stebbins'ti tabii. O zayıf Buda.

McVries, «Ölüm insanın iştahını çok açar,» dedi. «O iki kızla Gribble'a ne edersin? Kızlar ölmek üzere olan biriyle yatmak istiyorlardı. Nasıl bir şey olduğunu anlamak için. 'Tümüyle Yeni ve Değişik Bir Şey!' Bilmiyorum, Gribble'a bir şey sağladı mı? Ama kızların kârlı çıktıkları kesin. İşte herkes de onlar gibi. Yiyorlarmış, içiyorlarmış ya da oturuyorlarmış, bu hiç ö-nemli değil. Ölmek üzere olan bir adamı seyrederken her şey onlara daha hoş geliyor. Ama bu küçük seferin asıl amacı bu da değil, Garraty. Önemli olan şu: Zeki olanlar onlar. Onları aslanlara attıkları yok. Yoldan sendeleyerek giden ve ihtar almayacaklarını umanlar da onlar değiller. Sen aptalsın, Garraty-

ceo, ben, Pearson, Barkovitch ve Stebbins... hepimiz aptalız. ezanını her şeyi anladığını sandığı için aptallık ediyor. Çünkü hiçbir şeyi anladığı yok. Olson da aptal. Çünkü pek çek şeyi geç anladı. O insanlar tabii birer hayvan. Ama bunun bizi birer insan haline soktuğundan neden bu kadar eminsin?» Soluk soluğa kaldığı için bir an sustu. -Gördün mü? Gevezeliğimin tutmasına neden oldun. İşte size küçük bir vaaz. Herhalde böyle konuşurken hayatım beş saat daha kısaldı.

Garraty, «O halde bunu neden yapıyorsun? > diye sordu. «Madem her şeyi biliyorsun ve çok eminsin, öyleyse neden buradasın?»

Stebbins, «Neden hepimizinkinin aynı.» Usulca, âdeta sevgiyle gülümsedi. Dudakları güneşten biraz çatlamıştı. Ama yüzü hâlâ kırışksızdı ve yine hiçbir zaman yenilemezmiş gibi bir ifadesi vardı. «Ölmek istiyoruz, işte o yüzden buradayız. Başka neden olabilir mi, Garraty? Başka bir neden olabilir mi?»

CD

Ray Garraty belindeki besin ezmelerinin takılı olduğu kemi i iyice sıktı. En aşağı dokuz bucuğa kadar hi b i r şey yemeyeceğim, dedi kendi kendine. Ama bu sözünde durmak için çok zorluk çekeceğinin farkındaydı. Midesi kazmıyor ve guruldu-yordu. Etrafında yürüyüşçüler yolda geçen ilk yirmi dört saatlik sürenin sona ermesini kutluyorlardı.

Scramm krem peynir yiyerek Garraty'e gülümsedi ve dolu ağzıyla anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Baker zeytin kavanozunu açmış, bir makineli tüfek hızıyla onları ağzına atıyordu. Gerçek zeyillerdi bunlar. Pearson üzerine ton balığı salatası yığdığı bir krakeri ağzına tıkıyordu. McVries ise ağır ağır tavuk ezmesi yiyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Ya büyük bir zevk duyuyordu ya da müthiş bir acı.

Sekiz buçukla dokuz arası içlerinden iki kişi daha öldürülmüştü. Onlardan biri daha gerilerde benzin istasyonundaki çocuğun alkışladığı Wayne'di. Ama otuz altı kayıpla iki yüz altmış kilometreyi aşmışlardı. Garraty, «Ne harika değil mi?» dedi. McVries tavuk ezmesinin son lokmasını da yiyerek tüpü atar-

5e yine de girmezdim. Bu hemen hemen intihar gibi bir şey. Ama jntihar çabuk olup biter.»

Oison, «Doğru,» dedi. «Çok doğru.» Toplama kampındakile-re yakışacak bir tavırla güldü. Garraty'nin-mide kasları büzülü-vfcrdi.

On dakika sonra kırmızı beyazlı dev bir dövizin altından .reçtiler. 150 KİLOMETRE! yazıyordu. JEFFERSON PLANTATION TİCARET ODASI SİZİ KUTLUYOR! YAŞASIN BU YILKI UZUN YÜRÜYÜşÇÜLERİ

Collie Parker, «Bu dövizi kaldu-abilecekleri yeri biliyorum,» cüye homurdandı.

Yolun iki tarafı iyice kalabalıktı. Yürüyüşçüler ilk kez böyle gerçek bir kalabalıkla kaşılaş^yordu. Seyirciler, «Yaşasın!» diye haykırıyorlardı. Çakan flaşların ışığı gözleri kamaştırıyordu. Eyalet polisi güruhun yola taşmaması için çabalıyordu. Bir polis avaz avaz bağıran bir çocukla boğuşuyordu. Kirli yüzlü küçüğü bir elinde oyuncak bir uçak, diğerinde de bir imza defteri vardı.

Baker, «Tanrım!» diye bağırdı. «şunlara bakın! şunlara bakın!»

Collie Parker elini sallayarak gülüyordu. Garraty ancak ona yaklaştığı zaman delikanlının ne dediğini duydu.

«Sizi gördüğüme çok sevindim, kahroâsıca ahmaklar!»

Garraty eliyle ağzını kapatarak deli gibi gülmeye başladı. Ön sıradaki bir adam üzerine bozuk bir yazıyla Scramm'ın adı yazılmış olan bir levhayı sallıyordu. Pantolonunun önü açılmıştı. Bir sıra geride gülünç, sarı bir elbise giymiş olan şişman bir kadın bira için üç kolejlinin arasında eziliyordu. Garraty gülmekten katlıyordu artık. Sinir krizi geçireceksin, oğlum... Tanrım... Kendini topla... Gribble'ı düşün... Sakın... Ama olan olmuştu. Gürültülü kahkahalar atıyordu artık. İ kibüklüm olmuş, öyle yürüyordu. Biri kalabalığın gürültüsü arasında bağırıp duruyordu.

«Ray! Ray! Ne oldu? İ yi misin?»

«Hepsi de çok gülünç.» Garraty gülmekten ağlıyordu artık. «Pete, Pete, öyle gülünçler ki!» Neredeyse yere yığılıyordu. Bu yüzden bir ihtar aldı. Bu gürültüye rağmen ihtarı yine de duya-bilmesi garipti. Ölebilirim, diye düşünüyordu. Gülerек ölebilirim. Ne komik olur, öyle değil mi?

Collie Parker hâlâ neşeyle gülerек seyircilerle gazetecilere küfrediyordu. En komiği de oydu. Garraty dizüstü düştü ve yi. ne ihtar aldı. şimdi yorgun ciğerlerinin izin verdiği kadar, kısa kısa, havlar gibi gülüyordu.

Biri müthiş bir sevinçle, «Kusacak!» diye bağırdı. «Alice, şu gence dikkat et. şimdi kusacak.»

McVries bağırıyordu. «Garraty! Garraty! Tanrı aşkına.» Kolunu onun beline dolayarak ayağa kaldırmayı başardı, Garraty sendeleyerek ilerledi.

«Ah, Tanrım...» diye inliyordu. «Ah, Tanrım, beni gülmekten öldürecekler...» Yine gülmeye başladı. Dizleri büküldü. McVries onu yine zorla ayağa kaldırdı. Garraty'nin yakası yırtıldı. İ kisi de ihtar aldılar. Garraty, bu son ihtar, diye düşündü. O ünlü çiftliği görmeye gidiyorum. Çok üzgünüm, Jan. Ben...

McVries, «Haydi, budalalık etme,» diye fısıldadı. «Seni taşıyamayacağım.»

Garraty inledi. «Başaramayacağım. Nefesim kesildi. Ben...»

McVries onu çabucak iki kez tokatladı. Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Garraty artık gülmüyordu ama barsakları sanki pelteye dönüşmüştü. Akciğerleri boşalmış ve bir türlü dolmuyordu. Sarhoş gibi sendeleyerek, yalpalayarak yürüyor, soluk almaya çalışıyordu. Gözlerinin önünde siyah benekcikler uçuşmaktaydı. Beyninin bir yanı bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Bir ayağı diğerine takıldı, sendeledi, az kalsın düşüyordu. Kendini zorlayarak dengesini buldu.

Düşersen ölürüm. Bir daha ayağa kalkamam.

Onu seyrediyorlardı. Kalabalık onu izliyordu. Alkışların ve «Yaş a»ların yerini âdeta seksi bir mırıltı almıştı. Hepsi de Garraty'nin düşmesini bekliyorlardı.

Ama o yürümesini sürdürdü. Dikkatini sadece bir ayağını diğerinin önüne • koymaya vermişti. Seyircilere sessizce, biraz daha yaşayacağım, dedi. Yaşayacağım. Biraz daha yaşayacağım.

Ayaklarını tempoyla kaldırıp indiriyordu. Her şey silinmişti. Jan bile. Sıcak da, Collie Parker'in de, hatta Şaşkaloz D'Ales-sio'nun bile farkında değildi. Ayaklarının zonkladığının ve dizlerinin arkasındaki kasların donmuş gibi olduklarının da. O düşünce kafasında davul sesi gibi yankılanıyordu. Biraz daha

yaşayacağım. Biraz daha yaşayacağım.

Silah sesleri onu kendine getirdi.

Kalabalık sessizleşti. Biri bir çığlık attı. Garraty, işte artık Ölümün nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, diye düşündü. İnsan silah sesini duyacak kadar yaşıyor. Çığlığını duyacak kadar da.

Ama sonra ayağı küçük bir taşla çarptı ve canı yandı. O za-pian ölmemiş olduğunu anladı. Vurulan Frank Morgan adlı gü-jeryüzlü, iyi bir çocuktu. 64 numara. Şimdi Frank Morgan'ın ölüsünü sürükleyerek yoldan çıkarıyorlardı. Saplarından biri kulağına takılıp kalmış olan gözlüğü yerde sürükleniyor, zıplıyordu. Sol cam kırılmıştı.

Garraty şaşkın şaşkın, «Ben ölmedim,» dedi. Şok, onu sıcak mavi bir dalga gibi sarstı. Neredeyse yine bacaklarının gücü ke-siliverecekti.

McVries, «Evet, ölmedin,» diye homurdandı. «Ama ölmen gerekirdi.»

Olson, «Onu kurtardın,» dedi. Sözleri bir lanetlemeden farksızdı. «Bunu neden yaptın? Bunu neden yaptın?» Boş boş bakan gözleri kapı tokmakları kadar parlaktı. «Mümkün olsaydı seni öldürürdüm. Sen öleceksin, McVries! Bak görürsün. Tanrı, bu yaptığın yüzünden seni cezalandıracak!» Sesi hafif ve ifadesizdi. Garraty'nin burnuna O'ison'un kefeninin kokusu gelir gibi-oldu. Elleriyle ağzını kapatarak inledi. Aslında hepsi de kefen kokuyorlardı.

McVries, Olson'a sakın sakın baktı. «Canın cehenneme. Ben borçlarımı öderim.» Garraty'e döndü. «Artık ödeştik, ahbab. Bu son. Tamam mı?» Acele etmeden uzaklaştı. Çok geçmeden yirmi metre ötedeki renkli gömlekli yürüyüşçülerden biri halini aldı.

Garraty ağır ağır soluk almaya başlamıştı. McVries'in hayatını kurtardığını düşünüyordu.

Hank Olson garip, âdeta doğaüstü bir güvenle, «Tanrı onu cezalandıracak,» diye açıkladı. «Tanrı onu çarpacak.»

Hava gitgide daha sıcaklaştı. Yürüyüşçülerin arasında basit tartışmalar çıkmaya başladı. Yolun iki yanı hâlâ kalabalıktı.

Garraty, McVries'e teşekkür etmek istiyordu ama onun bundan hoşlanacağından pek de emin değildi. McVries ilerideydi. Barkovitch'in arkasında yürüyordu. Ve gözlerini onun ensesine dikmişti.

Saat dokuz buçuk oldu. Sonra dakikalar ilerledi. Sanki ka. labalık sıcak da, Collie Parker'in de, hatta Şaşkaloz D'Ales-sio'nun bile farkında değildi. Ayaklarının zonkladığının ve dizlerinin arkasındaki kasların donmuş gibi olduklarının da. O düşünce kafasında davul sesi gibi yankılanıyordu. Biraz daha

Saat dokuz buçuk oldu. Sonra dakikalar ilerledi. Sanki ka. labalık sıcak da, Collie Parker'in de, hatta Şaşkaloz D'Ales-sio'nun bile farkında değildi. Ayaklarının zonkladığının ve dizlerinin arkasındaki kasların donmuş gibi olduklarının da. O düşünce kafasında davul sesi gibi yankılanıyordu. Biraz daha

Öfkeyle, «Üşümeye başladım,» diye açıkladı.

Pearson, «Bu rüzgâr seni bitkinleştirecek,» dedi.. «Berbat bir şey bu.»

Scramm, «O halde ben de daha fazla çabalarım,» diye cevap verdi.

Pearson, «Sen çelikten yaratılmışsın,» diyerek başını salladı. «Nezlem olsaydı yatıp öldürdüm. Anlayacağın enerjim tükendi.»

Barkovitch önden seslendi. «Şimdiden yatıp zıbarsana! Böylece enerjini saklamış olursun.»

McVries hemen, «Sesini kes ve yürü, katil,» dedi.

Barkovitch dönerek ona baktı. «Neden ensemden inmiyorsun, McVries. Git başka tarafta yürü.»

«Bu yol kimsenin malı değil. Ben de istediğim yerden yürürüm.»

Barkovitch öksürerek yere tükürdü. Ve McVries konusunu da kafasından attı.

Garraty yiyecek kutulardan birini açtı. Krakerin üzezine krem peynir koyarak yemeye başladı. İlk lokmayı çiğnerken karnı bir kurt gibi gurluyordu. Her şeyi çabucak yutuvermeinek için kendiyile savaşıyordu. Rozbif ezmesini ağzına sıkarak yuttu. Üzerine su içti. Ve kendini zorlayarak yemeği burada sona erdirdi.

Kalabalık kaybolmuştu artık. Garraty'e herkes onunla mahsus ilgilsnmiyormuş gibi geliyordu. O yüzden yavaş yavaş geride kaldı. O üç ihtarı unutmamıştı. Sonunda Stebbins'in hizasına geldi. Delikanlının mor pantolonu toz içinde kalmış, gömleğinin koltukaltları terden kara kara lekelenmişti. Stebbins ne olursa olsun, bir Supermen değildi. Bir an ince yüzünde soru sorarmış gibi bir ifadeyle Garraty'e baktı. Sonra da gözlerini tekrar yere dikti. Boynundaki omurlar çok çıkıktı.

Garry çekine çekine, «Neden başka kimse yok?» diye sor-du «Seyirci yani.» Bir an Stebbins'in cevap vermeyeceğini san-

Ama sonra başını kaldı-ararak alnına düşen saçları geriye itti «Etraf yine kaiabalıklaşacak. Biraz bekle. Sana bakmak için damlara doluşacaklar.»

«Aır.a biri bu yürüyüş yüzünden herkesin bahse girdiğini söyledi. Milyarlarca dolar dönüyomuş bu işte, O yüzden de bütün yol boyunca sürüyle insan olması gerekmez miydi? Sonra televizyonda gösterilmesi de...»

«Bu pek hoşlarına gitmiyor.»

«Neden?»

«Neden bana soruyorsun?»

Garraty öfkeleni. «Çünkü sen bunları biliyorsun.»

«Nereden biliyorsun?»

Garraty, «Bazen bana Aİis Harikalar Diyarı'ndaki tırtılı hatırlatıyorsun.» dedi. «Hiç doğru dürüst konuşmaz mısın?»

«Kalabalık sana yolun iki yanından durmadan bağırıyorsa ne kadar dayanabilirdin? Bir süre sonra onların vücut kolcuları seni çıldırtmaya yeterdi. Bu yılbaşı gecesi Times Alanından geçmeye benzerdi. Ama dört yüz elli kilometrelik bir alandan.»

«Ama onların yürüyüşü seyretmelerine izin veriliyor değil mi? Biri bana Oldtown'dan itibaren kalabalıkların birbirine karışarak tek bir gürüha dönüştüğünü söyledi.»

Stebbins sanki gizlediği bir şey varmış gibi hafifçe gülümsedi. «Zaten ben Alis Harikalar Diyarı'ndaki tırtıl değilim. Daha çok o romandaki beyaz tavşana benziyorum. Öyle değil mi? Ancak altın saatimi evde unuttum ve kimse beni çaya çağırmadı. Daha doğrusu ben öyle biliyorum. Yarışı kazandığım zaman belki ödül olarak bunu isterim. Bana ne istediğimi sorduklarında, 'Ah, derim.' Beni eve çaya çağırmalarım istiyorum.»

«Kahretsin!»

Stebbins'in gülümsemesi biraz yayıldı ama yüzünde yine de neşeli bir ifade yoktu. «Evet. Old town'dan itibaren yasak kalkıyor. O sırada artık kimse vücut kokusunu düşünecek halde olmuyor. Augusta televizyonu da yansı devamlı izliyor. Ne de olsa Uzun Yürüyüş milli bir eğlencemiz.» «O halde neden burada kimse yok?»

- Azrail Koşuyor

fjgüranlardılar. Ama çok beğenilen «Ray Garraty Hikâyesi» adlı uzun filmin yıldızı ölemezdi.

Garraty farkına varmadan hızlanarak yine gruba girdi. Sinidi McVries'in arkasındaydı. Esmer genç omzunun üzerinden Ona bir göz attı. Sonra da dönerek yine Barkovitch'e baktı. Siyah gözlerinde anlaşılmayan bir ifade vardı.

Güneşten kavrulan kısa ama çok dik bir yokuşu çıktılar. Sonra küçük bir köprüyü aştılar. On beş dakika geçti. Sonra da yirmi. McVries hiçbir şey söylemiyordu. Garraty iki defa öksür-cjü ama sonra konuşmadı. Herhalde McVries beni kurtarmak zorunda kaldığı için öfkeleni, diye düşündü. Hatta belki de pişman oldu. Her şey o kadar boş, yersiz ve budalaca ki. İçe dokunacak kadar... Tam bunu McVries'a söyleyeceği sırada o döndü.

«Her şey yolunda mı?» McVries'in sesini duyan Barkovitch irkildi. Esmer genç homurdandı. «Seninle konuşmuyorum, katil. Artık jsenin için hiçbir şey yolunda olamayacak.»

Barkovitch'in dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. «Canın cehenneme!»

Garraty, «Galiba senin basma dert açtım,» dedi.

«Sana ödeştüğimizi söyledim.» McVries kelimelere basa basa konuşmuştu. «Bir daha böyle bir şey yapacak değilim. Bunu bilmeni istiyorum!»

Biri. «Canımı yakmayın!» diye bir çığlık attı. «Lütfen canımı yakmayın!»

Kareli ceketini beline bağlamış olan kızıl saçlı bir gençti bu Yolun ortasında durmuş ağlıyordu. Bu yüzden ilk ihtarı aid*. Delikanlı kamyonu doğru koştu. Gözyaşları ter ve toza bulanmış yüzünde izler bırakıyordu. Kızıl saçları güneşte alev gibi ışıldıyordu. «Lütfen... Yapamayacağım... Annem... Yapamayacağım... Yapamam... İmkânsız... Ayaklarım...» Taştın yanma tırmanmaya çalışıyordu. Askerlerden biri tüfeğin dipçigiyle ellerine vurdu. Çocuk haykırarak yere yığıldı.

Yine bir çığlık attı. Camlan kıracak kadar tiz bir çığlıktı bu. Delikanlı, «Ayaklarınm!» diye haykınyordu.

Garraty, «Tannm...» diye homurdandı. «Neden susmuyor?» Çığlıklar birbirini izliyordu.

McVries ciddi ciddi. «Susabileceğim sanmıyorum,» dedi.

-Kamyonun arka tekerlekleri ayaklarının üzerinden geçti.»

Garraty baktı midesi ağzma geldi. Kızıl saçlı çocuk boşuna «Ayaklarım,» diye haykırmıyordu. Kopmuştu ayakları.

«Uyan! ihtar 38!»

Garraty'nin arkasından biri usulca, «Eve gitmek istiyorum,» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım, eve gitmeyi öyle istiyorum ki.»

Bir dakika sonra kızıl saçlı çocuğu vurdular.

Garraty hızlı hızlı konuşmaya başladı. «Freeport'taki sevgi, limi göreceğim,» dedi. «Artık ihtar almayacağım. Sevgilimi öpeceğim. Tanrım, onu özledim. Ah, sevgili Tanrım, çocuğun bacaklarını gördün mü? Ona hâlâ ihtar veriyorlardı, Pete. Sanki ç0. cuk kalkıp yürüyecekmiş gibi...»

Barkovitch zenci taklidi yaptı. «Biri daha Gümüş kente gitti. Ulu Tanrım! Ulu Tanrım!»

McVries dalgın dalgın, «Kes sesini katil,» diye mırıldandı. «O kız güzel mi, Ray? Sevgilin yani?»
«Çok güzel. Ona aşışım.»
McVries gülümsedi. «Onunla evlenecek misin?»
«Evet, onunla Bay ve Bayan Normal olacağız.» Garraty çabuk çabuk, anlamsız konuşuyordu. «Dört çocuk, bir iino. Bacakları... Bacakları yoktu... Onu çiğnediler. Bir insanı çiğneye-mezler. Kurallarda bu yok. Biri bunu haber vermeli. Biri...»
«iki kızınız, iki de oğlunuz mu olacak?»
«Evet, evet. Sevgilini çok güze!. Keşke ben...»
«İlk oğlunuzu 'Ray Junior 'diye çağıracaksınız tabii. Köpeğin de üzerinde adı yazılı bir kabı olacak. Öyle değil mi?»
Garraty yumruklardan sersemlemiş bir boksör gibi başını kaldırdı. «Benimle alay mı ediyorsun?»
Barkovitch bağırdı. «Hayır. Seni rezil ediyor, oğlum. Ve bunu sakın unutma. Ama merak etme, senin adına onun mezarının üzerinde dans edeceğim.» Gıdıklar gibi güldü.
McVries, «Kes sesini, katil,» dedi. «Seninle alay ettiğim yok, Rak. Haydi gel. Şu katilden uzaklaşalım.»
Barkovitch arkalarından, «Canınız cehenneme!» diye bağırdı.
«O kız da seni seviyor mu? Yani sevgilin Jan?»
Garraty, «Evet,» dedi. «Öyle sanıyorum.»
McVries başını ağır ağır salladı. «Bütün o romantik zırva-

jar... Biliyor musun, onlar doğru... Hiç olmazsa bazı kimseler için. Kısa sürelerle. Benim için de öyle oldu. Ben de senin gibi duygular hissettim.» Garraty'e baktı. «Hâlâ nasıl yaralandığımı öğrenmek istiyor musun?»
Garraty, «Evet,» dedi.
«Neden?» McVries, Garraty'e baktı ama sanki kendi kendini inceliyordu.
Garraty, «Sana yardım etmek istiyorum.» diye cevap verdi.
McVries başını eğerek sol ayağına baktı. «Acıyor. Artık başparmaklarımı fazla oynatamıyorum. Boynum kaskatı. Ve böbreklerim sancıyor. Sevgilim sonunda çok kötü çıktı. Eskiden insanlar Yabancılar Lejyonuna girerlermiş. Ben de bu Uzun yürüyüş pislğine o yüzden bulaştım. Ünlü rock and roll şarkıcısının dediği gibi, 'Ona kalbimi verdim. Kız da bu kalbi parça parça etti. Boşver, ahbap.'»
Garraty bir şey söylemedi. Saat on buçuktu. Ve Freeport hâlâ uzaktaydı.
McVries ekledi. «Adı Priscilla'ydı. Aşk yüzünden kıvrandığını mı sanıyorsun? Ben senden daha berbat haldeydim. Çok romantiktim. Priscilla'nın parmak uçlarını bile öperdim. Evin arka tarafında rüzgâr uygunken ona Keats'in şiirlerini okurdum. Babasının inekleri vardı. Ve gübre kokusu Keats'in şiirlerine pek uymazdı. Belki rüzgâr ters taraftan estiği zaman ona Swinbur-ne'ün şiirlerini okumam gerekirdi.» Bir kahkaha attı.
Garraty, «Duyguların konusunda yalan söylüyorsun,» dedi. «Hile yapıyorsun.»
«Asıl hile yapan sensin, Ray. Ama bu önemli değil. Sen sadece o 'Büyük Aşk'ı hatırlıyorsun. Tatsız anları değil.»
«Sen kendince hile yap, ben de kendimce» Garraty aşkından emindi. Bu bakımdan utanç da duymuyordu. Onu endişelendiren bu yürüyüşü. Aşkla ilgili bu acayip lafları değil.
McVries onun kafasından geçenleri anlamış gibi, «Ama bunun hikâyeye ilgisi yok,» dedi. «Şu yara... Geçen yaz oldu bu. Priscilla da, ben de evden ayrılmak, babalarımızla annelerimizden uzaklaşmak istiyorduk. Gübre kokusundan uzaklaşmak da. Böylece o Büyük Aşk iyice gelişecekti. Ailelerimiz biraz kızdılar ama Pris'le ayrı ayrı yerlerde oturacaktık. Yazın çalışmak için güzel işler de bulmuştuk. New Jersey "de bir pijama atölyesinde ça-

lışacaktık. Newark güzel bir kentti. Günün her saatinde burnu, na New Jersey'deki gübrenin kokusu gelirdi. Ben iki gençle bir-likte oturuyordum. Pris de üç kızla. Pijama fabrikası hiç de film. lerdekiler gibi değildi, Ray. İçerisi kumaş kokuyordu ve ustabaşı köpeğin tekiydi. Öğle tatillerinde, çengellerle kumaş çuvallarının altındaki fareleri yakalamaya çalışıyorduk. Ama ben bütün bunlara aldırımıyorum. Çünkü âşıktım. Aştı bu. Anlıyor musun? Aşk.» Tozlara tükürdü. «Pris birinci kattaydı. Pijama yapılan bir atölyeyi dolaşmaktan başka yapılacak işleri olmayan budala turistleri hayran etmek için hazırlanmış göstermelik bir kattı bu. Pris'in bulunduğu katta durum daha iyiydi. Pastel rengi duvarlar, güzel modern makineler, havalandırma sistemi vardı. Pris sabah yediden öğleden sonra üçe kadar düşme dikiyordu. Bir düşün! Ülkede bütün erkekler düşmelerini Pris'in diktiği pijamaları giyiyorlardı. Bu en soğuk kalbi bile ısıtacak bir düşünceydi... Ben beşinci kattaydım. İplikleri bodrumda bo-yuyor, sonra sıcak havalı borularla yukarıya yolluyorlardı. İplikler hazır olduğu zaman zil çalıyordu. Ben de kapağı açıp gökkuşağı rengindeki iplikleri yabayla büyük çuvallara dolduruyor, sonra onları ayırırcılara yolluyordum. Onlar iplikleri ayırıyorlardı. Sonra da kumaşlar dokunuyordu.»
Garraty hatırlattı. «O yara izi.»

«Konudan uzaklaşıyorum değil mi?» Tepeye tırmanırlarken McVries alnını silerek gömleğinin düğmelerini açtı. «Başlangıçta çok sevinçli ve mutluydum. Ama Priscilla gitgide benden uzaklaşıyordu. Bunu hissediyor ama ona olan sevgimi anlatamı-yordum. Burnuma her zaman o gübre kokusu geliyordu. Fabrikadakiler de benden memnun değillerdi. Çünkü parça basma ücret alıyorduk. Ve ben usta bir çuvalcı değildim. Bu yüzden herkesin işini ağırlaştırıyordum. Boya bölümündeki Harlan sıcak havalı boruyu tıkadığım için iş yapamıyordu. Ayırıcı Ralph ise ona yeteri kadar iplik göndermediğimden şikâyetçiydi. Durumum hiç hoş değildi. Çocuklar da hoş olmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Anlıyor musun?»

«Evet.» Garraty eliyle boynunu sildi. Sonra da avucunu pantolonuna kuruladı. Kara bir leke kaldı.

«O sırada Priscilla aşağıda, düğme bölümünde çalışıp duruyordu. Bazı geceler kız arkadaşlarından söz ediyordu. Konu hep

aynıydı. Onların kazandıkları paralar. Ve daha da önemlisi kendi kazancı. Pris gerçekten iyi para kazanıyordu. Ben de böylece evlenmek istediğin kızla rekabet etmenin ne hoş bir şey olduğunu öğrendim. Bir süre sonra Pris'le yatmaktan vazgeçtim. Motele verecek param yoktu. Bizim apartman her akşam bira içen çocuklarla doluyordu. Pris'in dairesinde de her zaman birileri oluyordu. Daha doğrusu o öyle söylüyordu. Bu yüzden arabanın arkasında sevişiyorduk. Pris'in buna giderek kızmaya başladığını anlıyordum. Bunu bildiğim için Pris'e evlenmemizi söyledim, pris kem küm etti. Kaçamağa sapmaya çalıştı. Ama ben onu zorla dim, 'Ya evet ya hayır.'»

«Ve, Hayır,' dedi öyle mi?»

«Tabii 'Hayır,' dedi. 'Pete evlenecek paramız yok. Annem ne der? Beklemek zorundayız. Pete.' Ama asıl neden paraydı. Onun düğme dikerek kazandığı para.»

<-O zaman evlenme teklif ederek ona haksızlık etmişsin.»

McVries öfkeyle, «Tabii haksızlık ettim!» dedi. «Bunu biliyordum. Ama Pris'in kendini açgözlü ve bencil bir dişi köpek gibi hissetmesini istiyordum. Çünkü o kendimi başarısız bir insan gibi hissetmeme neden oluyordu.' McVries elini usulca yarasına götürdü. «Ama bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Çünkü ben gerçekten başarısız bir gençtim.»

Geride tüfekler gümbürdedi.

McVries, «Olson mu?» diye sordu.

«Hayır. O hâlâ arkada.»

«Ya...»

Garraty yine hatırlattı. «Yara izi.»

«Neden bu konuyu kapatmıyorsun?»

«Çünkü hayatımı kurtardın.»

«Ahmak sen de!»

«Yara...»

McVries uzun bir sessizlikten sonra, «Bir gün kavga çıktı,» «Şu ayırıcı Ralph'la benim aramda. İki gözümü birden çürüttü. Ve, 'Defolup gitmezsen, kollarmı da kırarım,' dedi. O gece Pris'e işi bırakacağımı söyledim. Zaten ne halde olduğumu görüyordu. Ne demek istediğimi anladı. 'Herhalde en iyisi bu,' diye mırıldandı. Ona eve döneceğimi açıklayarak benimle birlikte gelmesini istedim. 'Gelemem,' dedi. 'Sen o lanet olasıca düğmelerin esiri-

sim gerçek boyutunu alır, derler. Dün sabah Pris benim için hâlâ önemliydi. Ama şimdiyse bir hiç. Sana anlattığım bu hikâye... bunun bana acı vereceğini sanıyordum. Ama hiç de öyle Oltnadı. Ayrıca o pis olayın şimdi burada bulunmamla bir ilgisi olduğunu da sanmıyorum. O sırada bu uygun bir mazeretti.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sen neden buradasın, Garraty?»

«Bilmiyorum.» Delikanlı kurgulu bir bebek gibi konuşmuştu.

McVries, «Bilmiyor musun?» dedi. «Ölüyorsun ama bunun nedenini bilmiyorsun, öyle mi?»

«Öldükten sonra bunun önemi kalmaz ki.»

McVries, «Evet, belki,» diye mırıldandı. «Ama bilmen gereken bir tek şey var, Ray. Böylece olay tümüyle anlamsız olmaktan çıkar.»

«Neymiş o?»

«Sana kazık attılar. Bunu gerçekten bilmiyor muydun, Ray? Gerçekten bilmiyor muydun?»

LZ3

Garraty saat birde yine durumu gözden geçirdi. Yüz yetmiş kilometre yürümüşlerdi. Yaklaşık doksan dakikadan beri kimse ihtar almamıştı. Yürüyor, kalabalığın alkışlarını dalgınlıkla dinliyor ve kilometrelerce uzanan çam korularına bakıyorlardı. Garraty'nin iki bacağı da zonkluyor, ayakları sızlıyordu. Şimdi buna sol baldırındaki sancı da katılmıştı.

Sonra öğleye doğru, sıcaklık en yüksek noktasına erişirken, silah sesleri yine etrafta yankılanmaya başladı, 92 numaralı Tressler adlı bir genç başına güneş geçtiği için yerde baygın yatarken vuruldu. Başka biri de kriz geçirdi. Dilini yutarak yolda sürünürken öldürüldü. 1 numaralı Aaronson'un iki ayağına kramp girdi ve beyaz çizginin üzerinde bir heykel gibi dururken kurşunu yedi. Bire beş kala Garraty'nin tanımadığı bir genç güneş çarpması yüzünden saçmalamaya başladı.

Garraty tüfeklerin çevrildiği titreyen, mırıldanan çocuğun yanından geçti. Biraz sonra ölecek olan bitkin delikanlının saçlarında ter damlalarının ışıldadığını gördü. Acaba artık çıkıp gidemez miyim? diye düşündü.

Tüfekler gümbürdedi. Bir çadırın yetersiz gölgesinde oturan liseli çocuklar kısaca alkışladılar.

Baker aksi aksi, «Şu Binbaşı da artık gelse,» diye söylendi «Binbaşığı görmek istiyorum.»

Abraham dalgın dalgın, «Ne?» dedi. Son birkaç saat içinde iyice zayıflamış, gözleri çukura bakmıştı. Uzayan sakallan yüzünden suratında mavimsi gölgeler varmış gibi duruyordu.

Baker, «Onun üzerine işeyeceğim,» diye açıkladı.

Garraty söze karıştı. «Gevşe biraz. Sadece gevşe.» Aldığı üç ihtar da silinmişti artık.

Baker homurdandı. «Sen gevşe. Bak bakalım eline bir şey geçecek mi?»

«Binbaşidan nefret etmeye hiç hakkın yok. O seni zorlamadı ki.»

«Zorlamak mı? ZORLAMAK MI? Herif beni ÖLDÜRÜYOR! Hepsi bu!»

«Yine de...»

Baker sert sert, «Kes sesini,» dedi. Garraty de sustu. Ensesini ovuşturarak beyazımsı mavi gökyüzüne baktı. Sonra o gün aldığı üçüncü matarayı başına dikti.

«Affedersin. Bağırarak istemedim. Ayaklarım...»

Garraty, «Biliyorum,» dedi.

Baker ekledi. «Hepimiz bu hale girmeye başlıyoruz. Bazen en kötüsünün bu olduğunu düşünüyorum.»

Garraty gözlerini yumdu. Çok uykusu vardı.

Onunla Baker'in arasında yürüyen Pearson, «Ne yapmak istiyorum, biliyor musunuz?» diye sordu.

Garraty, «Binbaşının üzerine işemeyi,» dedi. «Herkes bunu istiyor. Adam tekrar geldiği zaman üzerine saldırıp onu yere deviririz. Sonra da fermuarları açarız...»

«Benim yapmak istediğim bu değil.» Pearson sızmak üzere olan bir sarhoş gibi yürüyordu. «Bunun Binbaşıyla bir ilgisi yok. Erişeceğimiz ilk tarlada yatıp gözlerimi yummak istiyorum. Buğdayların arasında...»

Garraty, «Maine'de buğday üretilmez,» diye açıkladı. «Hayvanlar için ot yetiştirirler.»

«Ben de otların arasında yatarım, o halde. Bir şiir yazarım. Uyurken.»

Garraty yeni yiyecek kemerinde bir şeyler aradı. Ama geride sadece tuzlu bisküviler kalmıştı. Onları yiyerek, üzerine su jçti. «Kendimi kevgire benzetiyorum. Su içiyorum, bu iki dakika sonra gözeneklerimden fışkırıyor.» Bir delikanh biçimsizce yere yığılırken yine tüfekler patladı.

Scramm onlara katıldı. «Kırk beş. Bu gidişle Portland'a varamayacağız sanırım.»

«Sesin pek iyi çıkmıyor.» Pearson'un sesinde dikkatli bir iyimserlik olduğu söylenebilirdi.

Scramm neşeyle, «Neyseki bünyem sağlamdır,» dedi. «Şu ara ateşim var sanırım.»

Abraham, «Tanrım!» diye bağırdı. «Yürüyüşe nasıl devam edebiliyorsun?» Sesinde âdeta dinsel bir korku vardı.

Scramra, «Ben mi?» dedi. «Neden benden söz ediyorsun? Ona bak! Asıl o yürümeyi nasıl başarıyor? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum.» Başparmağıyla Olson'u işaret ediyordu.

Olson iki saatten beri konuşmuyordu. Yeni matarasına da dokunmamıştı. Diğerleri hemen hemen hiç boşalmamış olan yiyecek kemerine aç aç bakıyorlardı zaman zaman. Cama benzeyen koyu renk gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Sakalı çıkmıştı, suratı şimdi hasta bir akbabanmkinе benziyordu. Arkası kıvr kıvr olan, alnına da düşen saçları nedense ona bir hortlak havası veriyordu. Dudakları su toplamış ve kurumuştu. Dışarı sarkmış dili artık sağlıklı pembe değildi. Yolun tozlan yapışmış, kirli gri renge dönüşmüştü.

Garraty, o noktaya vardı, diye düşündü. Bu kesin. Stebbins' in dayandığımız takdirde hepimizin ulaşacağını söylediği o derindeki yere. Olson şimdi, ruhunun derinliklerinde o karanlık yerde saklanıyor... Sonra yumuşak bir sesle, «Olson,» dedi.

Delikanlı cevap vermedi. Ayaklarından başka hiçbir yeri kımıldamıyordu.

Pearson sinirli sinirli, «Hiç olmazsa dilini içeri çekse,» diye fısıldadı.

Yürüyüş devam etti.

Korular sona erdi. Şimdi açıklık bir yerden geçiyorlardı. Yolun iki yanındaki halk onları alkışlıyordu. Üzerinde «Garraty» yazılı levha sayısı yine artmıştı.

Garraty artık, «Keşke burada olsaydım,» diyecek halde bile

değildi. Geriye bakıp düşünemeyecek kadar yorgun ve uyuşmuş, tu. Olan olmuştu artık. Ve yeryüzünde hiçbir şey bunu değişy. remezdi. Sadece zaman zaman McVries'in sözlerini düşünüyor. du. Hepsine de kazık atıldığını. Kandırıldıklarını. Sonra inatla, kendi kendine, bu doğru olamaz, diyordu. İçimizden biri dolan, dınlmadı. İçimizden biri diğerlerine kazık atacak... Öyle değil mi?

Garraty dudaklarını yalayarak biraz su içti.

Küçük yeşil bir levhanın önünden geçtiler. Maine kavşağına altmış altı kilometre kaldığı açıklanıyordu.

Garraty kendi kendine konuşur gibi, «Tanrım,» dedi. «Old-tovvna altmış altı kilometre ötede.»

Kimse cevap vermedi.

Birdenbire seyircilerin arasından bir kadın çğlıklar atmaya başladı. İri yarı, kırmızı yüzlü bir kadındı. Onu tutmaya çalışan polislerle boğuşuyordu.

Garraty, onu tanıyorum, diye düşündü. Tanımıyor muyum?

Mavi eşarp. O zorbaca bakışlar... Hatta eteği sarkmış lacivert elbise. Hepsi tanıdıktı bunların. Kadın onu tutmaya çalışan polislerden birinin yüzünde kanlı tırnak izleri bırakmıştı.

Garraty onun üç metre kadar yakınından geçti. O zaman onu nerede gördüğünü de hatırladı, tabii ya! Percy'nin annesi. Koruya kaçmaya çalışan ve onun yerine kendini öbür dünyada bulan Percy'nin.

Kadın, «Oğlumu isterim!» diye bağıırıyordu. «Oğlumu isterim!»

Kalabalık tarafsızca onu alkışlıyordu. Gerideki küçük bir çocuk kadının bacağına tükürerek kaçtı.

Garraty kendi kendine, Jan, dedi. Sana geliyorum. Diğer şeyi boşver. Sana doğru yürüyorum ben. Yemin ederim. Ama McVries haklıydı. Jan onun yürüyüşe katılmasını istememiş, ağlamıştı. Fikrini değiştirmesi için yalvarmıştı ona, «Bekleyebiliriz,» demişti. «Ray, lütfen. Seni kaybetmek istemiyorum. Lütfen aptallık etme. Uzun Yürüyüş bir katliamdan başka bir şey değil. Sen ne yaptığının farkında değilsin. Lütfen yapma, Ray. Seni seviyorum.»

Garraty şimdi yoldan inerken, eh, diye düşünüyordu. Jan haklıydı. Ben gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum. Ama bunu

cimdi de anlamış değilim. İşin en kötü yanı da bu...

«Garraty?»

Delikanlı irkilerek başını kaldırdı. Yine yarı uykuya dalmıştı. McVries şimdi yanında yürüyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

Garraty ihtiyatla, «Nasıl mı hissediyorum?» diye tekrarladı. «İyi sanırım.»

«Barkovitch sarsılmaya başladı.» McVries'in sesinde sakın bir sevinç' vardı. «Bundan eminim. Kendi kendine konuşuyor. Ve topallıyor.»

Garraty, «Sen de öyle.» diye hatırlattı. «Pearson da. Ben de.»

«Benim sadece ayaklarım sızlıyor. Ama Barkovitch ayağını ovuşturup duruyor. Galiba bir lifi gerildi.»

«Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Niçin Coüie Par-ker'e veya Olson'a böylesine kızmıyorsun? Ya da hepimize?»

«Çünkü Barkovitch ne yaptığını biliyor.»

«Yani kazanmak için oynuyor, öyle mi?»

«Sen benim ne demek istediğimi bilmiyorsun, Ray.»

Garraty, «Acaba sen biliyor musun?» dedi. «Evet, Barkovitch aşağılık köpeğin biri. Belki bu yarışı ancak öyle biri kazanabilir.»

«Yani iyi insanlar sonuncu mu gelirler?»

«Kahretsin! Ne bileyim ben?»

Tek sınıflı bir okulun önünden geçerlerken, bajıçeye toplanmış olan çocuklardan biri, «Garraty!» diye bağırdı. Karışık saçlı küçük bir erkek çocuğuydu, zıp zıp zıplıyordu. Garraty ona isteksizce el salladı.

Pearson onların yanma geldi. «Düşündüm de...»

McVries, «Gücünü harcama,» dedi.

«Tatsız, oğlum. Tatsız bir espri bu.»

Garraty, «Ne düşündün?» diye sordu.

«Yarıştı ikinci gelecek gencin durumunun ne kadar kötü olacağım.»

McVries meraklandı. «Neden kötü olsun?»

«Ah...» Pearson gözlerini ovuşturdu. «Herkesi geçecek, herkesi! Bir tek kişi dışında yani. Bence ikinciye de bir ödül verilmesi gerekir.»

McVries, «Nasıl bir ödül?» dedi.

317

m Scramm inledi. «Bu kahrolasica nezle. Yanıyorum...»

«Yağmur yağacak.» Baker bakışlarıyla gökyüzünü araştırıyordu. «Yağması gerekir.»

Collie Parker, «Kahretsin,» dedi. «Yağması şart değil ki. jjiç bu kadar berbat bir eyalet görmedim.»

Garraty, «Madem beğenmiyorsun, o halde neden çıkıp gitmiyorsun,» dedi. Sonra da aptal aptal, kıkır kıkır gülmeye başladı.

«Kes sesini!»

Garraty kendini zorlayarak azıcık su içti. Fazlasının kramp yapacağını biliyordu. Kıvrılırken onu vururlardı. Kötü bir ölüm olurdu bu. Bir keresinde midesine böyle sancı girmişti. Ve bir tek deneme de yeterliydi. Baş zonkluyordu. Olson'a baktı. Zavallının dili kararmaya başlıyordu. Yüzü kirliydi. Köre benziyordu. Garraty, ben onun gibi değilim, diye düşündü. Sevgili Tanrım, Olson gibi olmak istemiyorum...

Baker sıkıntılı sıkıntılı fikrini açıkladı. «Bu sıcak bizi mahvedecek. New Hampshire'a erişemeyeceğiz bile. Bahse girerim.»

Abraham, «İki yıl önce yarış sırasında dolu yağdı,» dedi. «Yürüyüşçüler eyalet sınırını aşmayı başardılar. Hiç olmazsa dördü.»

Jensen söze karıştı. «Öyle ama sıcak farklı. Hava soğukken hızlı yürür ve ısınırsın. Hava boğucuyken yavaş yürür ve öldürülürsün. Bu durumda ne yapabilirsin ki?»

Collie Parker öfkelenildi. «Adaletsizlik bu. Neden lanet olasıca yarış İllinois'de yapmadılar? Orada topraklar dümdüzdür.»

Scramm, «Ben Maine'den hoşlanıyorum,» dedi. «Neden bu kadar küfrediyorsun, Parker?»

Parker de, «Sen burnunu neden o kadar çok siliyorsun?» diye karşılık verdi. «Çünkü ben böyle bir insanım. Bir itirazın var mı?»

Garraty saatine baktı ama onu on altı geçe durmuştu. Saati kurmayı unutmuştu. «Saati bilenin var mı?»

«Dur bakayım.» Pearson gözlerini kısarak saatine baktı. «Popoyu altı geçiyor, Garraty.»

Herkes güldü. Garraty, «Haydi, haydi,» dedi. «Saatim durmuş.»

Pearson tekrar saatine bir göz attı. «İkiyi iki geçiyor.» Gökyüzüne baktı. «Güneşin batmasına daha çok var.»

Güneş korunun yukarısında âdeta melunca ısıldıyor<ju Ağaçların gölgelerinin yola düşmesi için daha birkaç saat gec, mesi gerekiyordu.

Abraham'la Collie Pearson dört namlulu tüfeklerden sş ediyorlardı. Başka kimsenin canı konuşmak istemiyordu. Gar-raty yolun bir kenarına doğru gitmişti. Grup eskisi kadar dağı. nık değildi. Önde siyah deri ceketlerini bellerine bağlamış olan uzun boylu iki genç gidiyordu. Barkovitch onların gerisindeydi McVries de onun arkasında. Gözlerini dikkatle Barkovitch'm sırtına dikmişti. Garraty, Barkovitch hiç de kötü durumda gibi gözüküyor, diye düşündü. Sonra da ani bir acıyla ekledi. Asıl McVries bitkin halde.

Tüfekler patladı. Garraty irkilmedi bile. Yeşil ipek yelekli bir çocuk yere devrilerek gözlerini güneşe dikti.

Birdenbire ileride, yolun kenarında bir kamyonetin durduğunu farkettiler. Yanında ufak tefek bir italyan duruyor, gülerek el sallıyordu. Kamyonetin arka kapısı açıktı. Buradaki buz yığınının arasından pembe karpuz dilimleri gözüküyordu. Aracın tepesine takılmış olan levhada «DOM L'ANTIO BÜTÜN UZUN YÜRÜYÜŞLERİ SEVİYOR» yazılıydı. «BEDAVA KARPUZ!!!.»

Garraty midesinin oltaya gelmiş balık gibi iki defa çırpındığını hissetti.

Aralarında Abraham'la Collie Parker'in de bulunduğu küçük bir grup kan^onete doğru koşmaya başladılar. Hepsine ihtar verildi. Dom L'Antio onların geldiğini gördü ve neşeyle güldü. Ellerini çırparak döndü. Kamyonetten birkaç dilim karpuz aldı. Garraty ağzının istekle büzüldüğünü hissetti. Ama onun bize karpuz vermesine razı olmayacaklar, diye düşündü. Soda vermek isteyen dükkâncıya engel olmadılar mı?.. Ah, ama Tanrım, karpuzlar ne nefis kimbilir? Bu kez engel olmasınlar ne olur? Bu mevsimde o karpuzları nereden bulmuş?

Yürüyüşçüler çıldırmış gibiydiler. İkinci defa uyarıldılar. Sonra üç eyalet polisi Dom'a engel olmak için yaklaştılar.

«Ne demek istiyorsunuz? Ne demek, 'Karpuz veremezsin.'? Bunlar benim karpuzlarım, ahmak! Vermek istersem veririm. Buna kim karışır? Bırak beni, sersem!»

Polislerden biri Dom'un elindeki dilimleri kapmaya çalıştı-Bir diğeri çengeli uzatarak kamyonetin kapısını kapattı.

Garraty olanca sesiyle, «Aşağılık köpekler!» diye haykırdı, polislerden biri şaşırarak döndü. Ve belki biraz da utandı. De-likaok hâlâ haykırıyordu. «Aşağılık- herifler! Analarınız sizi doğuracaklarına düşürselerdi keşke!»

«Yaşsa, Garraty! Onlara hadlerini bildir.» Seslenen Barko-vitch'di. Gülerken çiviye benzeyen dizleri ortaya çıkmıştı. Eyalet polislerine doğru yumruklarını sallıyordu. «Onlara...»

Ama şimdi bütün yürüyüşçüler bağırıyorlardı. Polisler Milli jycipten yeni seçilmiş askerler değillerdi. Hepsinin de yüzü utançtan kızarmıştı. Ama buna rağmen yine de Dom'u elinde o buz gibi karpuz dilimleriyle sürükleyerek götürüyorlardı. Adam da İtalyanca küfredip duruyor, kalabalık eyalet polislerini yuhalıyordu. Geniş kenarlı şapka giymiş olan bir kadın elindeki transistorlu radyoyu memurlardan birinin kafasına attı. Adamın şapkası düştü. Garraty ona acıdı ama hâlâ avaz avaz bağırarak küfrediyordu.

Dom L'Antio birdenbire polislerin elinden kurtuldu. Koşarak geri döndü. Ama polislerden biri atıldı ve ufak tefek İtal-yanı bacaklarından yakalayarak yere devirdi. Dom'un elindeki karpuzlar fırladı.

İtalyan, «DOM L'ANIO HEPİNİZİ DE SEVİYOR!» diye bağırdı.

Kalabalık onu deli gibi alkışladı. Polis Dom'un ellerini çabucak kelepçeledi.

Garraty, Abraham'ın dilimlerden birini ustalıkla yakaladığını görerek güldü.

Diğerleri üçüncü kez ihtar aldılar ve karpuz dilimlerini toplamamaları için de uyarıldılar. Ama yine de beş... hayır altı çocuk karpuz kapmayı başardı. Ve işin şaşılacak yam onları vuran olmadı. Geri kalanlar kâh karpuz kapmayı başarabilenleri alkışlıyor, kâh ifadesiz suratlı askerlere küfrediyorlardı.

Abraham, «Ben herkesi seviyorum!» diye böğürdü. Gülüyordu, yüzüne pembe karpuz suları bulaşmıştı. Kahverengi üç çekirdeği havaya doğru tükürdü.

Collie Parker mutlu mutlu,; «Kahretsin!» dedi. «Kahretsin!» Başını dilime gömerek iştahla ısırırdı. Sonra dilimi kırarak ikiye »Tirdi. Yarım dilimlerden birini Garraty'e attı. Delikanlı hayatinden az kalsın karpuzu kapmayı başaramayacaktı. Parker

F : 21

bağırdı. «Al bakalım, taşralı! Sana hiçbir şey vermediğimi soy, leme, lanet olasıca kıro!»

Garraty homurdandı. «Canın cehenneme.» Karpuz buz gj, biydi. Buz gibi. Karpuzun sularının bir kısmı genzine kaçtı, bir kısmı çenesinden aktı. Ah, Tanrım, bir kısmı da boğazından mi. desine kaydı. Ama ancak yarısını yedi. Sonra da geri kalanım, «Pete!» diye bağırarak McVries'e attı.

McVries üniversite takımlarında, hatta büyük liglerde oynayan futbolculara yakışacak bir ustalıkla karpuzu kaptı. Gar-raty'e gülümseyerek yedi.

Garraty etrafına bakındı ve kalbi delice bir sevinçle çarpmaya başladı. Hemen herkese biraz karpuz düşmüştü. Bir lokma olsa bile.

Tabii her zamanki gibi Stebbins dışında. O yola bakıyordu. Yüzü ifadesizdi, elleri de boş.

Garraty, canı cehenneme, diye düşünürken biraz keyfi kaçtı. Ayakları yine kurşun gibi ağırlaştı. Sorun Stebbins'e karpuz düşmemiş olması değil. Ya da karpuz istememesi. Önemli olan, Stebbins'in böyle şeylere ihtiyaç duymaması!

Saat iki buçuk olmuş ve yürüyüşçüler yüz seksen bir kilometreyi aşmışlardı. Yukarıda yağmur bulutları toplanıyordu. Garraty'nin sıcak cildine serin bir rüzgâr çarpyordu şimdi. Yine yağmur yağacak. Çok iyi, diye geçirdi aklından.

Yolların kenarındaki insanlar yere serdikleri örtüleri topluyor, eşyalarını piknik sepetlerine yerleştiriyorlardı. Fırtına tembel tembel yaklaştı. Isı birdenbire düştü. Garraty çabucak gömleğini düğmeledi.

Scramm'a, «Yine başlıyor.» dedi. «Gömleğini giy.»

Scramm, «Alay mı ediyorsun?» dedi gülererek. «Bütün gün kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim.»

Parker neşeyle bağırdı. «Müthiş bir şey olacak bu!»

Hafif meyilli, yaylamsı bir düzlüğe çıkmışlardı. Gökyüzü sarıya dönüşmüştü. Garraty, bu kasırganın habercisi, diye düşünerek güldü. «McVries!»

Arkadaşı eğrilemesine yürüyerek ona yaklaştı. Rüzgâra doğru eğilmiş, giysileri vücuduna yapışmıştı. Siyah saçları, güneşten yanmış yüzündeki beyaz yara iziyle gemisinin köprüsünde duran biraz da deli bir kaptana benziyordu. «Ne dedin?»

*" «Kuralların arasında doğa aletleriyle ilgili olanı var mı?»

McVries düşündü. «Hayır, sanmıyorum.» Ceketinin düğmelerini iliklemeğe başladı.

«Bize yıldırım çarparsa ne olur?»

McVries başını arkaya atarak gıdıklar gibi güldü. «Ölürüz.»

Garraty burnundan soluyarak uzaklaştı. Bazı yürüyüşçüler endişeyle gökyüzüne bakıyorlardı. Bu bir gün önceki boğucu sıcaktan sonra onları serinleten sağnağa benzemeyecekti.

Şimşek çaktı, ufukta beyazımsı mor bir çizgi ışıldadı. Tüfekler patladı. Garraty telaşla başını çevirdi. Olson'un sonunda öldüğünü sanmıştı. Ama hâlâ ayaktaıydı. Uçuşan giysileri fazla kilolarının nasıl şaşılacak bir hızla eridiğini belli ediyordu. Ceketini bir yerde düşürmüştü. Gömleği kısa kolluydu. Kollan kemikli ve kurşun kalemler kadar da inceydi.

Askerler başka bir yürüyüşçünün cesedini sürükleyerek götürüyorlardı. Delikanlının saçları uçuşuyordu. Ufak yüzünde müthiş bir bitkinlik vardı. Ve tabii ölmüştü.

Barkovitch neşeyle, «Rüzgâr arkadan esseydi dört buçukta Oldtown'da olurduk,» diye açıkladı. Yağmur şapkasını kulaklarına kadar geçirmişti; ince suratında hem mutlu, hem de delice bir ifade vardı. Garraty birdenbire gerçeği anladı. Kendi kendine, bunu McVries'e açıklamalıyım,» dedi. Barkovitch deliydi.

Birkaç dakika sonra rüzgâr birdenbire kesildi. Gök gürültüsü boğuklaşarak hafifledi. Sıcak yürüyüşçüleri sinsice yeniden sardı. Hızlı rüzgârın o tatlı serinliğinden sonra dayanılacak gibi değildi.

Collie Parker, «Ne oldu rüzgâra?» diye sordu. «Garraty, bu lanet olasıca eyalette yağmurlar da doğru dürüst yağmaz mı?»

Garraty, «İstedliğini elde edeceğini sanıyorum,» dedi. «Ama o zaman pişman olup olmayacağını da bilmiyorum.»

«Hey! Raymond! Raymond Garraty!»

Delikanlı çabucak başını kaldırdı. Korkunç bir an seslenenin annesi olduğunu sandı. Ama bağırان tatlı yüzlü, yaşlıca bir kadındı. Yağmurdan korunmak için başına tuttuğu derginin altından Garraty'e bakıyordu.

Art Baker homurdandı. «Kart karı.»

«Bana pek tatlı bir insanmış gibi gözüktü. Onu tanıyor musun?»

Baker öfkeyle, «Öylelerini bilirim.» dedi. «Tıpkı Hattie Teyzeme benziyor. Cenaze törenlerine gitmekten, ağlayıp inleyen, leri dinlemekten hoşlanırdı. Öyle zamanlarda bu kadın gibi gülerdi. Ciğeri kapmış bir kedi gibi.»

«Belki de Binbaşının annesidir.» Garraiş şaka yapmaya çalışmıştı ama Baker bu sözlerine gülmedi. Yüz hatları gerilmişti, rengi uçtu.

«Hattie Teyzemin dokuz çocuğu vardı. Dokuz, Garraty. Dör-dü gömülürken yüzünde yine aynı ifade vardı. Kendi çocuklarını gömerken. Bazı insanlar başkalanmn ölümünü seyretmekten hoşlanırlar. İşte ben bunu anlayamıyorum. Ya sen?»

«Hayır.» Baker, Garraty'i endişelendirmeye başlıyordu. Gök yine güremeye başlamıştı. «Hattie Teyzen... öldü mü?»

«Hayır.» Baker gökyüzüne baktı. «Evde... herhalde şimdi verandada, salıncaklı sandalyesinde oturuyor. Artık fazla yürüyemiyor. İskelede sallanıyor ve radyoda verilen haberleri dinliyor. Ölen yürüyüşçülerin sayılannın her açıklanışında gülüyor.» Baker, avuçlarıyla dirseklerini sildi. «Sen hiç yavrusunu yiyen bir kedi gördün mü?»

Garraty cevap vermedi. Havada şimdi elektrikli bir gerilim hissediliyordu. Bunun bir nedeni pusuda bekleyen fırtınaydı. Ama Garraty'nin anlayamadığı bir neden daha vardı.

Sonunda Baker'e, «Sizin ailede herkes ölümle mi ilgileniyor?» diye sordu.

Baker cansızca gülümsedi. «Şey... Ben de bir kaç yıl sonra cenaze uzmanları okuluna gitmeyi düşünüyordum. İyi bir iştir. Cenazeevi sahipleri mali kriz sırasında bile karınlarını doyururlar.»

Garraty, «Ben de her zaman pisuvar üretimi işine girmeyi düşündüm,» dedi. «Sinemalar, bowling salonları gibi yerlerle anlaşmalar yapacaktım. Bu işde zarar yok. Ülkede kaç pisuvar fabrikası var?»

Baker ekledi. «Hâlâ cenaze işinde çalışmak istediğimden e-min değilim. Tabii artık bunun da önemi yok.»

Korkunç bir şimşek gökyüzünü yırttı. Bunu dev bir gök gürültüsü izledi. Rüzgâr şiddetlenmeye başladı.

Garraty, «Geliyor,» dedi. «Geliyor, Art.»

Baker birdenbire, «Bazılan bu konunun önemli olmadığını

söylüyorlar,» diye açıkladı. «'Sade bir tabut, Dan. Öldüğüm zaman bütün istediğim bu.' Ona böyle söylerlerdi. Amcama yani. Ama aslında çoğu bu konuya önem verirdi. Amcam her zaman bundan söz ederdi bana. 'Çam tahtasından bir tabut bana yeter,' derler sonra da koskocaman bir şey seçerler. Kurşun astarlı olanlardan. Hatta çoğu vasiyatnamelerine ne model tabut istediklerini de yazarlar.»

Garraty, «Neden?» diye sordu.

«Bizim kentte çoğu mozoleda yatmak ister. Toprağın üstünde yani. Yere gömülmek istemezler. Çünkü bizim oralarda su düzeyi çok yüksektir. Tabii ıslak toprakta her şey çok çabuk çü-rür. Ama toprağın üzerine gömüldüğün zaman da ortaya fare sorunu çıkıyor. İri Louisiana bataklık fareleri, mezarlık fareleri. Çam tahtasından yapılmış bir tabutu pek çabuk kemirirler.» Rüzgâr görünmeyen elleriyle onları çekiyordu. Garraty, «Ben kesinlikle öyle bir şey yapmazdım,» dedi. «Öldükten sonra farelerden korunmak için bin beş yüz dolar vermezdim.»

«Bilmem ki...» Baker'in uykulu gözleri yan kapalıydı. «Fareler ölünün yumuşak yerlerini yiyorlar. Beni endişelendiren de bu işte. Onların tabutumda bir delik açtıklarını görür gibi oluyorum. Deliği büyültüyor, sonra da kıvnla büküle içeri giriyorlar. Ve hemen gözlerime saldırıyorlar. Gözlerimi yiyorlar ve ben de artık sıçanların bir parçası halini alıyorum. Öyle olmayacak mı?»

Garraty'nin midesi bulanıyordu. «Bilmem...»

«Hayır, teşekkür ederim! Ben kurşun kaplı bir tabut seçeceğim. Her seferinde de.»

Garraty dehşetle hafifçe güldü, «Ama tabuta bir defa ihtiyacın olacak.»

Baker ciddi ciddi başını salladı. «Doğru.»

Yine şimşek çaktı, pembemsi ışık geride ozon kokusu bıraktı. Sonra dolu başladı. Beş saniye sonra hepsi de küçük çakıl taşları büyüklüğündeki dolulardan korunmaya çalışıyorlardı. Birkaç çocuk bağırdı. Garraty eliyle

gözlerini korumaya çabalıyordu. Şiddetli rüzgâr çılgına benzer seslerle esiyor, dolular yola, suratlarına ve vücutlarına çarparak sekiyordu.

Jensen adlı genç paniğe kapılmış, koşarak daireler çiziyor-

du. Elleriyle gözlerini kapatmıştı. Sonunda yoldan çıktı. Asker. ler doluların oluşturduğu perdenin arkasından onu vurdukları, rmdan emin olabilmek için alta el ateş ettiler. Garraty içinden güle güle, Jensen, dedi. Çok üzgünüm.

Sonra dolu arasında yağmur yağmaya, ayaklarının altındaki buz parçacıklarını eritmeye başladı. Zaman zaman gök gürülü-yordu.

«Kahretsin!» Parker, Garraty'e yaklaştı. Yüzü kırmızı lekeler içindeydi. Boğulmuş bir su faresine benziyordu.

«Garraty, hiç kuşum yok. Bu...»

Garraty onun sözlerini tamamladı. «Elli bir eyaletten en berbatı. Boşversene.»

Parker başını kaldırarak ağzını açtı. Şimdi yağmur damlaları ağzına düşüyordu. «Ben de öyle yapıyorum. Lanet olsun!»

Garraty rüzgâra karşı eğilerek McVries'e yetiştı. «E, ne diyorsun?»

McVries kollarını kavuşturarak titredi. «Ne yaparsan yap, kazanamazsın. Şimdi de, artık güneş çıksa, diyorum.»

Garraty, «Fazla sürmez,» dedi. Ama yanılıyordu. Saat dörtte hâlâ yağmur yağıyordu.

C3

Yolda geçirecekleri ikinci gece başlarken güneşin battığını göremediler. Fırtınayla yağın yağmur buz gibi çiselemeye dönüştü. Dört buçuktan hemen hemen sekize kadar sürdü. Sonra bulutlar dağılmaya ve soğuk soğuk parlayan yıldızlar gözükmeye başladı.

Garraty ıslak elbisesinin içinde büzüldü. Rüzgârın ne yandan estiğini öğrenmek için bir meteoroloji uzmanına ihtiyacı yoktu.

Yolun iki yanında yine insanlar bekliyorlardı. Isınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Ama, «Yaşa,» diye bağırarak alkışladıkları yoktu. Aradıkları kandi onların. Ve o ana kadar fazla kan dökülmüş sayılmazdı.

Garraty yalnız başına yürüyordu. Üşüdüğü için uykusu açılmıştı. Dudaklarının titremelerine engel olmak için birbirine bastırılmıştı. Olson hâlâ gruptaydı. Onun ellinci kurban olacağına is-

Stebbins, «Tenis ayakkabılarını saklıyorum,» diye açıkladı «Ne olur ne olmaz diye. Ama yarışı bu mokosenlerle bitireceği! mi sanıyorum.»

«Sevdiklerine kavuşmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?..

Garraty, «Evet, öyle,» dedi.

«Ondan sonra ne olacak?»

«Ne mi olacak?» Garraty omzunu silkti. «Yürümeyi sürdü. receğim sanırım. Tabii o zamana kadar hepiniz incelik gösterin ölmezseniz.»

Stebbins soğuk bir tavırla gülümsedi. «Ah, böyle yapacağımı sanmıyorum. Seni geride bırakmayacağımızdan emin misin? Sevdiklerini gördükten sonra yani?»

Garraty, «Ben hiçbir şeyden emin değilim, ahbap,» dedi. «Yürüyüşe başladığım şurada fazla bir bilgim yoktu. Şimdiyse hiçbir şey bilmiyorum.»

«Kazanma şansın olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Onu da bilmiyorum. Hatta seninle konuşmak zahmetine neden katlandığımı bile bilmiyorum. Dumanla konuşmaya benziyor.»

ilerilerde polis sirenleri uluyarak geceyi yutuyordu.

Stebbins, «Biri ileride polis kordonunu yardı,» diye açıkladı. «Orada daha az memur var. Yerliler huzursuzlaşmaya başlıyorlar, Garraty. İleride çalışıp çabalayarak sana yol açan o insanları düşün.»

«Onlar yolu senin için de açıyorlar.»

Stebbins başını salladı. «Evet, benim için de.» Uzun süre konuşmadılar. Sonra Stebbins, «Kafanın, vücudu çalıştırması şaşılacak bir şey,» diye mırıldandı. «Yönetimi ele alarak vücuda emretmesi... Yorgun musun, Garraty?»

Delikanlı kısaca, «Evet,» dedi. «Yorgunum.» «Ya bitkinlik?»

«Eh, o noktaya da yaklaşıyorum.»

«Hayır, henüz öyle bir şey yok, Garraty.» Stebbins başpar-mağıyla Olson'u işaret etti. «İşte o bitkin. Sonu geldi.»

Garraty büyülenmiş gibi Olson'a baktı. Onun hemen yere yığılmasını bekliyordu. «Ne demek istiyorsun?»

«Bunu o kaçık arkadaşın Art Baker'e sor. Bir katır saban sürmeyi hiç sevmez. Ama havuca bayılır. O yüzden hayvanın

İleride Oldtown'un ışıkları belirmişti. Garraty, «Olson,» de,, di. «Şurası Oldtown. Şu ışıklar. Oraya erişmek üzereyiz.»

Olson cevap vermedi. Garraty birdenbire daha önce bulamadığı şeyin ne olduğunu anladı. Öyle önemli değildi. Sadece Olson'u Uçan Hollandalı'ya benzetmişti.

Dik bir yokuştan indiler. Sonra bir yamaca tırmanmaya başladılar. Garraty, tepeye vardığımda bir köpek gibi kesik kesik soluyacağım, diye geçirdi aklından. Tabii oraya varabilirsem... Bacakları sancıyordu, bu işi başaramayacaklarını haykınıyorlar-dı. Başaracaksınız. Başaracaksınız. Yoksa ölürsünüz.»

Bacakları, bize vız gelir, diye sızlandılar. Ölürssek ölüyoruz, ölürssek ölüyoruz. Sanki kasları eriyor, pelteye dönüşüyordu. Sağa sola ihtarlar yağıyordu şimdi. Garraty kısa bir süre sonra aynı şeyin kendi başına da geleceğini düşündü. Gözlerini Olson'a dikmiş, adımlarını ona uydurmuştu. Birlikte bu katil tepenin doruğuna ulaşacaklardı. Sonra Garraty, Olson'a sırrını söyleyecekti. O zaman her şey yoluna girecek, Stebbins, McVries, Jan ya da babası için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Hatta Şaşkaloz d'Allesio için bile.

Garraty kesik kesik soluyordu artık.

Silah sesleri yankılandı. Tiz bir çığlık duyuldu, sonra bunu yine patlamalar boğdu. Tepeye yaklaşırlarken yine ateş edildi. Garraty karanlıkta hiçbir şey göremiyor, ama artık kurşunu kimin yediğine de aldırıyordu. Önemli değildi bu. Önemli olan bacakları ve ciğerlerindeki korkunç sancıydı.

Doruğa ulaştılar. Tepenin diğer yamacı hafifçe meyilliydi. Oradan inerlerken solukları düzelirdi. Ama Garraty'nin pelteye dönen kasları oradan ayrılmak istemiyordu. Sakin sakin, dizlerim bükülünecek, dedi kendi kendine. Bu bacaklar beni Fre-eport'a kadar götüremeyecek. Oldtown'a bile erişebileceğimi sanmıyorum. Galiba ölüyorum.

Sonra karanlıkta vahşi bir ses yankılanmaya başladı. «Garraty! Garraty! GARRATY! GARRATY!»

Babasının sesi değildi. Tanrının sesi de! Oldtown Lisesinin bütün öğrencileri toplanmışlar, adını şarkı söyler gibi tekrarlıyorlardı. Garraty'nin hatları gerilmiş, yorgun ve soluk yüzünü gördükleri zaman çılgınca alkışlamaya başladılar. Garraty el sallayarak gülümsedi. Başıyla selam verdi. Sonra da kurnazca. Olson'a sokuldu.

«Olson,» diye fısıldadı. «Olson...»

Belki Olson gözlerini hafifçe kırptı. Belki bir hayat kralcıydı bu.

Garraty yine fısıltıyla, «Bana nasıl olduğunu açıkla, Olson,» dedi- «Ne yapmam gerektiğini söyle bana,»

Olson gözlerini zorlukla oynattı. Ağzı açıldı.

Garraty heyecanla, «Tamam,» diye ısrar etti. «Konuş. Benimle konuş, Olson. Söyle, söyle.»

Olson, «Ah,» dedi. «Ah. Ah.»

Garraty ona daha da sokuldu. Olson'un omzunu tutarak eğilirken burnuna ter ve idrar kokusu geldi. «Lütfen. Biraz gayret et.»

«Ta-Ta-Tanrının bahçesi...»

Garraty kararsızca, «Tanrının bahçesi,» diye tekrarladı, «Ne olmuş Tanrının bahçesine, Olson?»

Olson kederli bir tavırla mırıldandı. «Orayı... yaban otları... bürümüş.» Başı önüne düşerek zıpladı. «Ben...»

Garraty bir şey söylemedi. Söyleyecek halde değildi. Yine bir yokuşa tırmanmaya başlamışlardı.

Olson sözlerini tamamladı. «Ben... ölmek... istemiyorum...»

Garraty'nin gözleri Olson'un gölgeli, hortlak gibi yüzüne perçinlenmiş gibiydi.

Olson başını gıcırdaya gıcırdaya ona çevirdi. «Ga-Ga-Gar-raty?»

«Evet, benim.»

«Saat kaç?»

Garraty saatini daha önce ayar ederek kurmuştu. Neden böyle yaptığımı da Tanrı bilirdi. «Dokuza çeyrek var.»

Olson'un yaşlı, mahvolmuş bir adaminkine benzeyen suratında şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi. «Daha... daha... geç değil mi?»

«Olson.» Garraty onu omuzlarından yakalayarak hafifçe silkti. «Bütün bunların içyüzü nedir?» Birdenbire gıdırmış gibi güldü. «İşin içyüzü nedir, Olson?»

Olson ona kurnazca baktı. «Garraty?» Soluğu kanalizasyondan esen rüzgâra benziyordu.

«Ne var?»

«Saat kaç?»

Garraty bağırdı. «Kahretsin!» Çabucak dönüp baktı aoria Stebbins gözlerini yolun aşağısına dikmişti. Belki Garraty'ny, haline gülüyordu ama karanlıkta suratını görmek imkânsızdı.

«Garraty?»

Delikanlı daha sakın bir tavırla, «Ne var?» dedi.

«Ta-Tanrı seni koruyacak.» Olson başını kaldırmıştı. Yoldan çıkarak kamyonu doğru gitmeye başladı.

«Uyan! İhtar 70 numara.»

Olson yavaşlamadı. Tükenmişti ama yine de vakarlıydı. Seyirciler sessizleştiler. İrileşmiş gözlerle ona bakıyorlardı. Olson elini kamyonun yanına dayayarak zorlukla yukarı tırmanmaya başladı.

Abraham hayretle, «Olson!» diye bağırdı. «Hey, bu Hank Olson!»

Dört asker tüfeklerini aynı anda çevirdiler. Olson en yakın-dakini namlusundan yakalayarak çekti. Tüfek takırdayarak kalabalığın araşma düştü. Seyirciler silah zehirli bir yılanmış gibi bağırarak gerilediler. Sonra diğer üç tüfekten biri patladı. Garraty namlusundan fıskıran alevi rahatlıkla gördü. Kurşunun Olson'un karnından girerek sırtından çıktığını da. Olson duraklamadı. Kamyona tırmanarak onu vuran tüfeğin namlusunu yakaladı. Gökyüzüne doğru çevirirken silah tekrar patladı.

McVries önden vahşice, «Onları gebert!» diye haykırıyordu. «Onları öldür, Olson! Temizle! Temizle!»

Diğer iki tüfek aynı anda patladı ve Olson kurşunların etkisiyle kamyondan uçtu. Yere arkaüstü düştü. Çarmıha gerilmiş gibi kol ve bacakları açılmıştı. Karnının bir yanı paramparça ve kapkaraydı. Olson'un silahını elinden kaptığı asker hemen kamyonun içinden bir tüfek daha almıştı.

Olson doğrulup oturdu. Ellerini karnına dayayarak sakın sakın kamyondaki askerlere baktı. Askerler de ona.

McVries hiçkınıyordu. «Alçaklar. Aşağılık köpekler.»

Olson kalkmaya davrandı ama askerler onu yine taradılar. Bu kez de arkaüstü devrildi. Garraty arkadan gelen sesi duydu. Ne olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu. Stebbins usulca gülüyordu.

Olson tekrar doğrulup oturdu. Tüfekler yine ona doğru döndürülmüştü ama askerler bu sefer ateş etmediler. Olson elleri

kanı elmacık kemiğine bulaşmıştı. «Büyük bir naksızlık!»

«Biliyorum. Haydi haydi!»

Garraty ayağa kalktı. McVries'le hızla geri geri yürümeye başladılar. Hâlâ dizüstü duran Olson'a bakıyorlardı. Yaralı delikanlı ayağa kalktı. Ellerini göğse doğru kaldırdı. Seyirciler usulca içlerini çektiler.

Olson titreyerek, «BU İŞİ YANLIŞ YAPTIM!» diye bağırdı ve sonra yüzüstü düştü. Ölmüştü.

Kamyondaki askerler ona iki kurşun daha sıktılar. Sonra cesedi çabucak yolun kenarına sürüklediler.

«Evet. İşte bu kadar.»

İki arkadaş on dakika kadar hiç konuşmadan yürüdüler. McVries'in yanında olması Garraty'i biraz rahatlatıyordu. Sonra, «Bir şeyleri görmeye başlıyorum, Pete,» dedi. «Tümüyle anlamsızca bir şey değil. Kendince bir anlamı var.»

«Öyle mi? Buna pek inanma.»

«O benimle konuştu, Pete. Askerler onu vuruncaya kadar yaşadı. Henüz tanı anlamıyla ölmemişti. Canlıydı.»

McVries yorgun yorgun içini çekti. «Bence bunun hiç önemi yok. O sadece bir numara. Grubun bir parçası. Elli üç numara. Bu olay sadece ölüme daha yaklaştığımızı gösteriyor.»

«Gerçekten böyle düşündüğünü sanmıyorum.»

McVries öfkeleni. «Bana ne düşündüğümü, ne düşünmediğimi söylemeye kalkma! Bu konuyu kapat artık.»

Garraty, «Ama o sayede Oldtown'm yirmi kilometre yakınına kadar geldik,» dedi.

«Saçmalama!»

«Scramm nasıl? Biliyor musun?»

«Ben onun doktoru' değilim. Neden basıp gitmiyorsun?»

«Ne derdin var senin?»

McVries gılgınca güldü. «Buradayız! Buradayız ve sen bana ne derdim olduğunu soruyorsun! Gelecek yüki gelir vergisini düşünüyorum. İşte derdim bu! Güney Dakota'daki buğday fiyatları beni endişelendiriyor. İşte derdim bu! Olson sonunda bar-sakları yerlerde sürünerek yürüyordu. Barsakları yerlere sürünüyordu. İşte derdim bu. Derdim bu.» Duraklayarak kusmamak için çabaladı. Sonra birdenbire, «Scramm'ın durumu kötü,» dedi.

«Sahi mi?»

!Collie Parker elini alnına koydu ve onun alev alev yandığını söyledi. Garip garip konuşuyor. Karısından, Phoenix'ten, flagstaff'ten söz ediyor. Hopi ve Navajo kızılderilileri ve bebekler hakkında tuhaf şeyler söylüyor. Ne dediği anlaşılmıyor...»

«Daha ne kadar dayanabilir?»

«Kimbilir? Belki de en sona o kalır. Bir öküz kadar sağlam vapih ve çok da çabalıyor. Tanrım, çok yorgunum.»

«Ya Barkovitch?»

«Durumu yavaş yavaş kavramaya başlıyor. Çoğumuzun onun çiftliğe gitmek için bilet almasına sevineceğimizi anlıyor. Benden önce ölmemeye kararlı, pis köpek. Peşinden gitmem hiç hoşuna gitmiyor. Evet, doğru bir şey değil. Bunu biliyorum.» McVries yine gılgınca güldü. Bu ses Garraty'nin hiç hoşuna

gitmedi. Arkadaşı ekledi. «Ama Barkovitch korkuyor. Ciğerlerini yormamaya, gücünü bacaklarına vermeye çalışıyor.»

«Hepimiz de öyle.»

-Evet. Oldtown'a yaklaşıyoruz. Yirmi kilometre kaldı.»

«Evet, öyle.»

«Sana bir şey söyleyebilir miyim, Garraty?»

«Tabii. O sözleri mezarıma kadar götürürüm.»

«Herhalde doğruyu söylüyorsun.»

Önlerdeki bir seyirci bir kâğıt fişek patlattı. İki genç irkil-diler. Yine ön sıradan iriyan bir adam ağzına attığı patlamış mısırların arasından, «Kahretsin,» diye homurdandı.

McVries, «Bütün bunların çok korkunç olmasının nedenini biliyor musun?» dedi. «Nedeni aslında her şeyin çok önemsiz olması! Biz kendimizi sattık. Önemsiz şeyler için ruhlarımızı veri-verdik. Olson... o da önemsizdi. Harikaydı aynı zamanda. Ama bu iki şey birbirini götürür. Olson hem harikaydı, hem de önemsiz. Ve mikroskopun altındaki bir böcek gibi öldü.»

Garraty kızdı. «Sen de Stebbins kadar kötüsün.»

McVries, «Keşke Priscilla beni öldürseydi,» dedi. «Hiç olmazsa...»

Garraty cümleyi tamamladı. «Önemsiz bir olay sayılmazdı.» «Evet, bence...»

«Dinle. Ben biraz kestirmek istiyorum. Sence bir sakıncası vâ r mı?»

«Hayır. Özür dilerim.» McVries'in sesinden alınmış olduğa, anlaşılıyordu.

Garraty, «Affedersin,» dedi. «Hemen kırılma. Aslında bu.. »

«Önemli değil.» McVries üçüncü kez gılgınca gülererek uzaklaştı. Garraty bilmem kaçınıcı defa, keşke yürüyüş sırasında ar-kadaş edinmeseydim, diye düşündü. İşleri zorlaştıracak. Zorlaştırmaya başladı bile.

Gilson'un karnından fırlayan barsakları... McVries'le Pris-cilla pijama fabrikasında. Ateşi çıkan Seramin... Abraham... Garraty'nin başı göğsüne düştü. Uyumlamaya başladı.

Bir hava fişegi atıldı. Bunu, «Yaşa,» sesleri ve bağışmalar izledi. Kamyon homurdanarak zangırdıyordu. Garraty kendisine bir ihtar verilip verilmeyiğini anlamaya çalışırken uykusu daha derinleşti. Gittiğin için hiç sevinmedim, baba! Ama seni özledim de. Çok üzgünüm. Ama burada oluşumun nedeni bu de-ğil. Bilinçaltını beni kendimi öldürmeye zorlamıyor. Üzgünüm, Stebbins. Çok üzgünüm ama...

Garraty tüfek sesleriyle irkilerek uyandı. Yere düşen çuvalın çıkardığına benzeyen o tanıdık ses duyuldu. Yine bir genç ölmüştü.

Bir kadın cırlak bir sesle, «Garraty!» diye bağırdı. «Ray Garraty!» Sesi kısık ve sertti. «Seni destekliyoruz, oğlum. Senden yanayız Ray!» Sesi kalabalığın gürültüsü arasında bile duyuluyordu. Herkes dönerek «Maine'li Genci» görmeye çalıştı. Bir iki «yuu» sesi alkışlar arasında kayboldu.

Garraty söyie bir elini salladı. Sonra da yeniden kestirmeye başladı.

Gece yansına doğru Oldtown'a girdiler. Kentten geçiş Garraty için uykunun bulanıklaştırdığı bir kâbustan farksız oldu. Alkışlar, haykırışlar etrafta yankılanıyordu. Turuncu, acayip bir ışık çıkararak yanan ark lambaları geceyi gündüze çevirmişti. Bu ışıktaki en dost ifadeli bir yüz bile mezardan kaçmışa benziyordu. Konfeti, gazete, telefon rehberinden koparılmış parçalar ve tuvalet kâğıtları atılıyordu.

Oldtown'da kimse ölmedi. Sabah ayazında Stillwater nehrinin kıyısından ilerlerken turuncu ark lambaları gözden kayboldu ve kalabalık da biraz azaldı. Garraty uyukluyor, rahatlamak ve kurtuluşla ilgili rüyalar görüyordu. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra biri onu dürttü. McVries'di.

«Ne var?»

«Kavşağa yaklaşıyoruz.» McVries heyecanlanmıştı. «Giriş rampasında birlikler bekliyor. Bizi dört yüz el ateş ederek selamlayacaklar.»

Garraty gözlerini ovuşturarak, «Dört yüz atlı ölüm vadisine girdi,» diye mırıldandı. «Bu gece böyle atışları çok duydum. Artık beni ilgilendirmiyor. Bırak da uyuyayım.»

«Mesele bu değil. Onlardan sonra biz de hepsini selamlayacağız.»

«Öyle mi?»

«Evet. Kırk altı kişi bir ağızdan onları yuhalayacağız.»

Garraty hafifçe güldü. Katılmış dudakları gülmeyi unutmış gibiydi. «Sahi mi?»

«Sahi ya. Yani kırk kişi yuha çekecek. Çünkü çocuklardan da bazıları artık çok kötü durumdadır.»

Garraty'nin gözlerinin önünde Uçan Hollandalı Olson'un hayali belirdi. «Ben bu işde vanm.»

«O halde bize yaklaş.»

Garraty adımlarını sıklaştırdı. O ve McVries, Pearson, Abraham, Baker ve Scramm'den oluşan gruba katıldılar. Deri ceketli çocuklar biraz öndelerdi.

Garraty, «Barkovitch de bu selama katılacak mı?- diye sordu.

McVries burun kıvırdı. «Bunun paralı tuvaletlerden beri en harika fikir olduğuna inanıyor.»
Garraty soğuk vücuduna kollarını dolayarak neşesizce güldü. «Onun çok güzel uyku çektiğinden eminim.»
McVries, «Yaklaşıyoruz,» diye haber verdi.
Scramm birdenbire, «Cathy!» diye bağırınca Garraty sıçradı. «Daha vazgeçmiş değilim, Cathy!» Çakmak çakmak olmuş gözleriyle Garraty'e boş boş baktı. Onu tanımadığı belliydi. Yanakları kızarmış, dudakları ateş yüzünden su toplamıştı.
Baker bu duruma kendisi neden olmuş gibi özür dilerce-
Azrail Koşuyor
oluşuyordu. Ortada çimenli bir refüj vardı. Garraty çabucak o tarafa giderek otların arasından yürümeye başladı. Çiy damlala-jmın çatlamış ayakkabılarından içeri sızarak bileklerini sızlattığını hissediyordu. Biri ihtar aldı. Garraty matarasından su içti. sonra yine kestirmeye başladı. Augusta'ya yüz yirmi kilometre kadar vardı. Islak çimler insanı rahatlatıyordu... Bir ara ayağı takıldı, az kalsın düşüyordu. Birden uyandı. Budalanın biri re-fûje çam ağacı dikmişti. Bunun eyaletin simgesi olduğunu biliyorum ama bu kadarı da fazla değil mi? İnsan çimlerin üzerinden nasıl yürüyecek... Tabii kimse birilerinin refüjde yürümeye kalkışacağını düşünmemiştir.
Garraty soldaki şeride doğru gitti. Yürüyüşçülerin çoğu o-radaydı. Artık kırk altı kişi kalmışlardı.
Garraty, «Bu gece dökülecekler,» diye mırıldandı. «Duvara yapışmış böcekler gibi ölecekler.»
Collie Parker, «O kadar umutlanma,» dedi. Sesi yorgundu.
«Neden?»
«Bu bisküvileri eleğe atarak elemeye benziyor, Garraty. Toz gibi olanlar çabucak deliklerden geçiyor. Sonra küçük parçalar kırılıp gidiyor. Ama büyük bisküviler...» Parker karanlıkta güldü. «Onlardan sadece küçük küçük parçalar kopuyor.»
«Ama yol çok uzun...»
Parker sert bir sesle, «Ben yine de yaşamak istiyorum.» diye cevap verdi. «Sen de öyle, Garraty. Bana palavra atma. McVries' le sen birbirinizi evren konusunda traşa tutup duruyorsunuz. Palavra bunlar. Yine de zamanın geçmesine yardım ediyor. Ama bana yutturmaya kalkma. Sen hâlâ yaşamayı istiyorsun. Diğerlerinin çoğu da öyle. Onlar ağır ağır ölecekler. Her seferinde küçük bir parçaları ölüp gidecek. Ben ölebilirim. Ama şu anda dizlerimin üzerine düşünceye dek tâ New Orleans'a kadar yürüyebilirmişim gibi geliyor bana.»
-Sahi mi?» Garraty müthiş bir çaresizlik duydu. «Sahi mi?»
«Sahi ya! Onun için hiç heyecanlanma, Garraty. Daha yolumuz uzun.» Parker hızla uzaklaşarak en öndeki deri ceketli Mike'la Joe'nun yanına gitti. Garraty'nin başı önüne düştü. Ve yine daldı.
Etrafta bir ses yankılandı. Garraty sersem sersem başını kaldırdı. Gecenin soğuşuna rağmen biraz terlemişti. Biri bağırıyor-
du. Tüfekler ufak tefek, tombulca bir gence çevrilmişti. Bar]0. vitch'e benziyordu. Askerler aynı anda ateş ettiler. Yürüyüşçü çamaşır dolu bir çuval gibi gerileyerek yola yığıldı. Bu sivilCe, li, aydede suratlı çocuk Barkovitch değildi. Garraty çocuğun yy, zünde huzur dolu bir ifade olduğunu düşündü. Sonra kendi kendine, hepimiz ölseydik daha iyi olmaz mıydı, diye sordu. Ve bu düşünceyi kafasından kovarak yeniden uyuklamaya başladı. Bu sefer karşısında Jan'm hayali belirdi...
«Uyarı! İhtar 47 numara!"
Garraty irkilerek uyandı ve McVries'in yanına gitti. Baker de bir süre sonra yaklaşarak onlara ayak uydurdu.
«Dinleyin, çocuklar. Biraz önce bir şey öğrendim. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Hatta inanmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.»
Garraty, «Ne oldu?» diye sordu.
«Joe'yla Mike var ya... Hani onların sapık olduklarını söylüyorlardı. Aslında Hopi kızilderililerindenmişler. Galiba daha önce Scramm bunu söylemeye çalışıyordu. Ama anlayacağınız, onların kardeş olduklarını duydum.»
Garraty'nin ağız bir karışık kaldı.
Baker konuşmasını sürdürüyordu. «Yanlarına giderek onlara dikkatle baktım. Kahretsin! Gerçekten birbirlerine benziyorlar.»
McVries öfkelenildi. «İşte hu çirkin. Çok çirkin. Anne ve babalarını böyle bir şeye izin verdikleri için ortadan kaldırmalılar.»
Baker usulca, «Sen kızilderilileri tanıyor musun?» dedi.
«Sadece Passaic'tekileri.» McVries'in sesi hâlâ hiddetliydi.
Baker, «Bizim orada, tam eyalet sınırında Saminola kızilderilileri için ayrılmış bir bölge var,» diye açıkladı.
«Garip insanlar onlar. 'Sorumluluk' gibi şeylere bizim açımızdan bakmıyorlar. Gururlular. Ve fakirler. Herhalde Hopilerin durumu da Sa-minolalarinkinden farklı değil. Ve onlar vakarla ölmesini de biliyorlar.»
McVries, «Ama bu durumu düzeltmez ki,» dedi.

Baker ekledi. «Onlar New Mexico'dan.»

McVries kesin bir tavırla, «Ama bu çirkin,» dedi. Garraty de ona hak verdi.

Artık Yürüyüşçüler fazla konuşmuyorlardı. Bunun bir nedeni kalabalığın gürültüsü, diğer bir nedeni de şosenin tekdüzeliği- Garraty yine kesik kesik uyuklamaya başladı. Kalasında dönüşümlü olan sevgi ve dehşetle ilgili hayaller belirliyor-

du.

?

Nasıl olduysa sabahın dokuzuna erişebildiler.

Ray Garraty matarasındaki suyu başından döktü. Hava biraz ısınmıştı. Buz gibi su insanın uykusunu açıyordu. Garraty yol arkadaşlarına baktı. McVries'in saçları kadar siyah olan sakalları iyice uzamıştı. Collie Parker'in yorgun gibi bir hali vardı ama yine de dayanıklıydı. Baker âdeta bir hayaletle dönmüştü. Scramm'm yüzü eskisi kadar kırmızı değildi ama sık sık öksürüyordu. Garraty'nin beş yaşındayken zatürreeye tutulduğu zaman yaptığı gibi.

Gece üzerlerinde acayip adlar yazılı levhalardan oluşan bir karabasan gibi geçmişti. Askerler iki yürüyüşçüyü öldürmüşlerdi. Garraty, Parker'in bisküvi benzetmesini kabul etmeye başlıyordu.

Ve şimdi parlak güneş yine doğmuştu. Küçük koruyucu gruplar oluşmuştu. Delikanlılar sakallarından söz ederek gülüyorlardı... Ama ayaklarına hiç değinmiyorlardı. Hiçbir zaman. Garraty'nin sağ topuğu gece birkaç yerinden su toplamıştı. Ama neyseki yumuşak çorap ortaya çıkan cılk etin üzerinde bir tampon görevi yapıyordu. Şimdi üzerinde «AUGUSTA 72, PORTLAND 175 km» yazılı bir levhanın önünden geçiyorlardı.

Pearson, Garraty'e sitemle, «Orası söylediğinden daha uzak,» dedi. Çok bitkindi. Saçları cansızca yanaklarına düşmüştü.

Garraty, «Ben ayaklı bir yol haritası değiiim,» diye cevap verdi.

«Ama burası yine de senin eyaletin...» Pearson'un yorgun sesinde öfke yoktu. «Tanrım... Bin yıl da yaşasam bir daha böyle bir şeye kalkışmam.»

«O kadar yaşayacağını umarım.»

«Evet.» Pearson sesini alçalttı. «Ama kararımı verdim. Yü-rüyemeyecek kadar bitkin düştüğüm zaman kalabalığın arası-

na dalacağım. O zaman askerler ateş etmekten kaçınacaklar. Belki böylece yakayı kurtarırım..»

Garraty, «Bu tramlende sıçramaya benzer,» dedi. «Kalaba-lık seni tekrar yola atar. Kanlarının akışını seyretmek için. Percy'i unuttun mu?»

«Percy'nin kafası çalışmıyordu. O sadece koruya gitmek niyetindeydi. Percy'nin canına okudular.» Parker merakla Gar-raty'e baktı. «Sen yorulmadın mı, Ray?»

«Ne münasebet!» Garraty yapmacık bir azametle sıska kollarını salladı. «Kayarcasına ilerlediğimin farkında değil misin?»

«Ben kötü durumdayım.» Pearson dudaklarını yaladı. «Doğru dürüst düşünmekte bile zorluk çekiyorum. Bacaklarıma tâ kasıklarına kadar zıpkınlar saplanmış gibi geliyor...»

McVries arkadan onlara yaklaştı. «Scramm ölüyor.»

Garraty'le Pearson aynı anda, «Ha?» dediler.

McVries, «Zatürreeye yakalanmış,» diye açıkladı.

Garraty başını salladı. «Ben de bundan korkuyordum.»

«Akciğerlerinin hırıltısı beş adım öteden duyuluyor. Bugün hava yine fazla ısınır o da kavrulur.»

«Zavallı...» Pearson'un sesinde belirgin bir rahatlama vardı ama o bunun farkında değildi. «Aslında hepimizi yenebilirdi. Ve evli de. Şimdi karısı ne yapacak?»

Garraty, «Ne yapabilir ki?» diye sordu.

Kalabalığın yakınından geçiyorlardı ama artık onlara dokunmaya çalışanların ellerini bile farketmiyorlardı.

McVries, «Herkesle konuştum,» dedi. «Yani hemen hemen herkesle. Bence yarışı kazanan, kadın için bir şeyler yapmalı.»

Garraty öğrenmek istedi. «Ne gibi?»

«Artık buna kazananla Scramm'ın karısı karar verirler. O .köpek caydığı takdirde hayaletlerimiz ona musallat olur.»

Pearson, «Pekâlâ,» dedi. «Kaybedecek nemiz var ki?»

«Ray?»

«Tamam. Tabii. Barkovitch'le de konuştun mu?»

«O mu? O hayvan boğulmak üzere olan annesine suni solunum bile yaptırmaz.»

Garraty, «Ben onunla konuşurum,» dedi.

«Bir işe yaramaz.»

«Olsun. Bu işi şimdi hallederim.»

«Ray, neden Stebbins'e de konuyu açmıyorsun. O yalnızca, seninle konuşuyor.»

Garraty burun kıvrıdı. «Onun cevabını şimdiden söyleyebilirim.»

«Hayır mı diyecek?»

«'Neden?' diye soracak. Ve sözü sona erdiği zaman da kafam durmuş olacak.»

«Öyleyse onu atla.»

«Atlayamam.» Garraty yanlamasına, omuzları düşmüş olan ufak tefek Barkovitch'e doğru gitti. «İçimizde sadece o hâlâ kazanacağına inanıyor.»

Barkovitch kestiriyordu. Esmer yanaklarını kaplayan tüyler yüzünden fazla hırpalanmış bir oyuncak ayıya benziyordu.

«Barkovitch?»

Delikanlı hemen uyandı. «Ne var? Kim o? Garraty?»

«Evet, Dinle, Scramm ölüyor.»

«Kim? Ah, tamam. Şuradaki geri zekâlı. Aferin ona.»

«Zatürree olmuş. Öğleye çıkacağını sanmıyoruz.»

Barkovitch düğmeye benzeyen siyah küçük gözleriyle Gar-raty'e baktı. «O kocaman yüzünde pek içten bir ifade var, Garraty. Neyin peşindesin?»

«Şey... Belki bilmiyorsun ama Scramm evli...»

Barkovitch'in gözleri neredeyse yuvalarından uğruyordu «Evli mi? EVLİ Mİ? YANİ SEN BANA O ET KAFALININ...»

«Duyarsa duysun, vız gelir! Deli o!» Barkovitch öfkeyle Sc-ramm'a doğru baktı. Sonra da olanca sesiyle bağırdı. «SEN NE YAPTIĞINI SANIYORDUN, APTAL? İSKAMBİL OYNADIĞINI MI?» Scramm ona bulanık gözlerle baktı, sonra da elini sallamaya çalıştı. Onu seyirci sandığı anlaşıyordu. Scramm'ın yakından yürüyen Abraham, Barkovitch'e ayıp bir işaret yaptı. O da Abraham'a karşılık verdi. Sonra Garraty'e dönerek güldü. «Tanrım... Sersem taşralı suratından durum anlaşıyor. Ölecek gencin karısı için iane topluyorsun değil mi? Ah, ne şirin.»

Garraty soğuk bir tavırla, «Yani sen bu işde yoksun,» dedi. «Öyle mi? Pekâlâ.» Döndü.

Barkovitch'in gülümseyişi titreşti. Garraty'i kolundan yakaladı. «Bir dakika, bir dakika. Ben 'Hayır,' dedim mi? 'Hayır,' dediğimi duydun mu?»

«Hayır.»

«Tabii duymadın.» Barkovitch yine gülümsedi ama bu kez çaresizce. O küstah tavırları kaybolmuştu. «Dinle. Başlangıçta sizlerle anlaşamadım. Terslik oldu. Ama aslında öyle bir şey olmasını istemiyordum. Kahretsin! Aslında beni yakından tanırsanız, ne iyi bir insan olduğumu anlarsınız. Ama nedense her zaman bir terslik olur. Okulda da fazla arkadaşım yoktu. Tanrım, bunun nedenini bilmiyoruz. Herkes kadar iyiyim ben de. Ama nedense işe hep ters başlıyorum. İnsanın böyle bir yarışta bir, iki dostu olmalı. Öyle değil mi? Yalnız olmak hiç de iyi değil. Sen de öyle düşünmüyor musun? Tanrım, bunu sen de biliyorsun, Garraty. O Renk... Her şeyi o başlattı. Beni mahvetmek istedi. Herkes bana saldırmaya kalkışır zaten. Okuldayken öyleleri yüzünden yanımda sustalı taşırdım. Rank'm ölmesini istemedim. Aklımdan öyle bir şey geçmiyordu bile. Yani... suç bende değildi. Siz, hepiniz de, sadece olayın sonunu gördünüz. Rank' in yaptıklarını farketmediniz...» Barkovitch sustu.

«Evet, herhalde öyledir.» Garraty kendini iki yüzlü gibi hissediyordu. Belki Barkovitch tarihi kendince yazabilirdi ama o Rank olayını çok iyi hatırlıyordu. «E, kararın nedir? Bu işde var mısın?»

«Tabii, tabii.» Barkovitch, Garraty'nin kolunu daha da sıkıca kavradı. «Kadına ömrünün sonuna dek rahat etmesini sağlayacak kadar para göndereceğim. Ben sadece sana bir gencin dostları olması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. İnsan kendinden nefret ettiklerini bilerek ölmek istemez. Yani ölecekse. Ben... Ben...»

«Tabii, tabii...» Garraty yavaşlayarak geri kaldı. Kendini korkak gibi hissediyor ve Barkovitch'den hâlâ nefret ediyordu. Öte yandan ona acıyordu da. < Sağol.» Barkovitch'in insanca yanı onu korkutmuştu. Ama bunun nedenini de bilmiyordu.

Garraty fazla hızla gerilediği için ihtar aldı. Ondaki sonraki on dakikayı ağır ağır Stebbins'in hizasına gelmeye çalışarak geçirdi.

Stebbins, «Ray Garraty,» dedi. «Üç mayısın kutlu olsun.»

Delikanlı ihtiyatla başını salladı. «Senin de.»

Stebbins dostça bir tavırla, «Ayak parmaklarımı sayıyor-

dum.» diye açıkladı. «Harika dostlar onlar. Çünkü sayıları her zaman aynı. E, ne var?»

Garraty ona da Scramm ve karısından söz ederken, bir genç daha öldürüldü.

Konuşması sona erdiği zaman, Stebbins nazik nazik, «Neden olmasın?» diyerek gülümsedi. Garraty onun bile yorulmaya başlamış olduğunu farketti.

«Kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi konuştun.»

Stebbins neşeyle, «Öyle ya,» dedi. «Aslında hiçbirimizin kaybedecek bir şeyi yok. O yüzden de cömert davranmak kolay oluyor.»

Garraty sıkıntıyla Stebbins'e baktı. Sözlerinde gerçek payı büyüktü. Ve bu, Scramm için yaptıkları jesti de küçültüyordu.

«Beni yanlış anlama, Garraty, eski dost. Ben biraz garibim-dir ama zalim değilim. Söz veririm bunu da yaparım. Emin değilim ama gaüba her Uzun Yürüyüşte yarışmacılar Scramm gibi zavallı bir köpek bulup böyle bir jest yapıyorlar. Eski günlerde, Değişme ve. Birliklerden önce milyonerler vardı. Onlar fonlar kurar, kütüphaneler açarlardı. İyilik ederlerdi. Herkes ölümlülüğe karşı bir siperi olmasını ister, Garraty. Bazıları kendilerini kandırarak, bütün bunları çocukları için istediklerini söylerler. Ama bu zavallı çocukların hiçbiri de...» Stebbins zayıf koluyla diğer yürüyüşçüleri işaret ederek güldü. Ama Garraty'e sesi ke-derliymiş gibi geldi. «...Biraz piç bile bırakamayacaklar.» Garraty'e göz kırptı. «Seni şaşırttım mı?»

«Şey... Sanmıyorum...»

«Sen ve arkadaşın McVries bu karışık gruptakilerden çok farklısınız, Garraty. İkinizin de bu yaşta nasıl girdiğinizi anlayamıyorum. Ama nedenin sandığından çok daha derinlerde olduğundan eminim. Dün gece beni ciddiye aldın değil mi? Yani Olson konusunda.»

Garraty usulca, «Gaüba...» dedi.

Stebbins keyifle güldü. «Harikası, Ray! Olson'un hiçbir sırrı yoktu.»

«Dün geceki sözlerinin alay olduğunu sanmıyorum.»

«Ama öyleydi. Sana takılıyordum.»

Garraty sinirli sinirli gülümsedi. «Bence sezgilerin sana bazı şeyleri açıkladı. Ama şimdi bunu inkâr ediyorsun.»

Stebbins'in gözleri griye dönüştü. «Nasıl istersen öyle düşün, Garraty. Ölecek sensin. E, neden artık gitmiyorsun? Sana istediğin sözü verdim ya.»

«Hile yapmak istiyorsun. Belki senin derdin de bu. Yarışm .hileli olduğunu düşünüyorsun. Ama belki de öyle değil. Bu seni korkutuyor mu, Stebbins?»

«Defol...»

«Haydi, itiraf et.»

«Ben, senin temelde budala olduğundan başka hiçbir şeyi itiraf edecek değilim. Sen yine kendi kendine yarışın hileli olmadığını tekrarlayıp dur.» Stebbins'in yanakları hafifçe kızarmıştı. «Yarışmacıların hepsi birden aldatıldığı zaman oyun dürüst oynanıyormuş gibi gelir.»

«Haydi oradan.» Ama şimdi Garraty'nin sesi eskisi kadar kesin değildi. Stebbins bir an güldü, sonra da başını eğerek ayaklarına baktı.

Uzun bir yokuşu çıkıyorlardı. Alnında ter tanelerinin belirmediğini farkedenden Garraty hızla öne, McVries, Pearson, Abraham, Baker ve Scramm'ın yanına gitti. Daha doğrusu diğerleri Sc-ramm'ın etrafını sarmışlardı.

Garraty, «Durumu nasıl?» diye sordu.

Scramm, «Neden onlara soruyorsun?» dedi. Boğuk sesi bir fısıltı halini almıştı artık. Ateşi düşmüştü. Yüzü balmumu gibiydi.

«Pekâlâ. Sana soracağım.»

«Ah, kötü sayılmam.» Scramm derinden öksürdü. «O kadar kötü sayılmam. Cathy için yapmayı düşündüğünüz güzel bir şey. İnsan yakınlarının geleceğini düşünmek ister. Ama galiba gururun yeri değil artık. Yani bu durumda...»

Pearson, «O kadar, çok konuşma,» dedi. «Kendini yoracaksın.»

«Ne fark eder? Ha şimdi, ha sonra.» Scramm diğerlerine bakarak ağır ağır başını salladı. «Neden hastalandım bilmem ki? İyi durumdaydım. Gerçekten. Yansın favorisi sayılıyordum. Ben yorgunken bile yürümekten hoşlanırım. İnsanlara bakar, havayı koklarım... Neden? Bunu Tanrı mı istedi? Bu hastalığı İbana Tann mı verdi?»

Abraham, «Bilmiyorum...» diye mırıldandı.

Garraty yine ölümün onda uyandırdığı ilgiyi duydu ve tiksintiyle sarsıldı. Bu duyguyu baskı altında tutmaya çalıştı. Haksızlıktı bu. Ölecek olan arkadaşydı.

Scramm birdenbire, «Saat kaç?» diye sordu. Garraty korkunç bir biçimde Olson'u hatırladı.

Baker, «Onu on geçiriyor,» dedi.

McVries de ekledi. «Üç yüz kilometredeyiz...»

Scramm, «Ayaklarım yorulmadı. Bu da bir şeydir,» dedi.

Ön sırada bir genç avaz avaz bağırmaya başladı. «Anne, şu iriyarı adama bak! Şu deveye bak, anne! Anne, baksana!»

Scramm ona el salladı. «Çocukları severim. Cathy'nin oğlu olacağını umarım. İkimiz de oğlumuz olmasını istiyorduk... Erkek çocuk insanın adını devam ettirir. Tabii Scramm öyle ahım. şahım bir ad değil.» Güldü.

Bol mavi kazak giymiş, elma yanaklı bir yürüyüşçü yavaşlayarak onlara yaklaştı. Deri ceketli Mike ve Joe'nun karınlarına kramp girdiğini haber verdi.

Scramm elini alnına sürdü. «O çocuklar bizim bölgeden. Bilseydim buraya onlarla birlikte gelirdim... Neyse... Artık bu yolculuğu yalnız başıma yapmayacağım. Acaba...» Yüzünde kararlı bir ifade belirerek adımlarını sıklaştırdı. Sonra bir an yeniden yavaşladı, diğerlerine doğru döndü. Sakinleşmişti. «Sizi bir daha göreceğimi sanmıyorum, çocuklar.» Sesi gururluydu. «Hoş-çakalın.»

Ona ilk cevap veren McVries oldu. «Güle güle. İyi yolculuklar.»

Pearson, «Evet, şansın açık olsun,» dedi, sonra da bakışlarını Scramm'dan kaçırdı.

Abraham konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Garraty donmuş dudaklarının arasından, «Güle güle...» diye fısıldadı. «İyi yolculuklar. Güzelce dinlen.»

«Dinlenmek mi?» Scramm hafifçe güldü. «Belki de bu andan sonra asıl yürüyüş başlayacak.» Hızlanarak Mike'la Joe'ya yetişti. Mike krampın onu yenmesine izin vermemiştir. Ellerini karnına bastırarak ikibüklüm olmuş, aynı tempoyla yürüyordu.

Scramm onlarla konuştu.

Diğerleri bu sahneyi seyrediyorlardı. Üçünün konuşmaları pek uzamış gibi geliyordu onlara.

Pearson korkuyla kendi kendine Konuşuyormuş gibi fısıldadı. «Ne planlıyorlar bunlar?»

Konuşma sona erdi. Scramm, Mike'la Joe'dan biraz uzaklaştı. Yine öksürüyordu. Askerler üçünü de dikkatle izliyorlardı. Joe elini kardeşinin omzuna koyarak sıktı. İki kızılderili birbirlerine baktılar. Bronz suratları ifadesizdi. Sonra Mike biraz hızlanarak Scramm'a yetişti.

Bir dakika sonra ikisi birden döndüler ve kalabalığa doğru yürümeye başladılar. Güruh onların ölüme yakın olduklarını sezerek haykırdı. Sanki iki genç veba mikrobunu taşıyormuş gibi gerilemeye çalıştılar. Scramm'la Mike yolun yanındaki parmaklığa eriştikleri sırada ihtar aldılar. Yaklaşan kamyonu dönerek müstehcen bir işaret yaptılar. Sonra da bağırarak küftüler. Scramm İngilizce. Mike da kendi dilinde.

Yürüyüşçüler onları alkışlarken Garraty'nin gözleri dolar gibi oldu. Seyirciler sessizleşmişlerdi. Scramm'la Mike yere bağdaş kurdular ve sakın sakın birbirleriyle konuşmaya başladılar. Garraty onların önünden geçerken, çok garip, diye düşündü. Aynı dilden konuşmuyorlar.

Dönüp arkasına bakmadı. Hiçbiri de bakmadı. Her şey olup bittikten sonra bile.

McVries birdenbire, «Yarışı kazanan sözünü tutmalı,» dedi.

Kimse sesini çıkarmadı.

CD

Öğle geçmiş, saat iki olmuştu.

Abraham'la Baker yazı tura oynuyor ve tartışıp duruyorlardı. «Bana bir buçuk dolar borcun var!»

«Tanrım, sen benim aptal olduğumu sanıyorsun galiba, Baker!»

Garraty onları dinlerken sol bacağına müthiş bir sancı girdi. Dayanamayarak bir çığlık attı. «Bacağım, bacağım!»

Baker şaşkınlıkla, «Tanrım Garraty...» dedi. Sonra ondan uzaklaştı.

Diğerleri de Garraty'nin yanından geçtiler. Delikanlı orada duruyordu.

«Uyan! İhtar 47 numara.»

Garraty kendi kendine, paniğe kapılma, dedi. Paniğe kaplarsan sonun gelir. Yere oturarak kaskatı kesilmiş olan sol bacağını öne doğru uzattı. İri kasları ovmaya başladı.

«Garraty?» McVries'di bu. Yüzünde korku vardı. «Lif mi koptu?»

«Öyle olmalı. Haydi sen yürümeye devam et. Ben kendimi toparlarım.» McVries uzaklaştı.

«Uyarı! İkinci ihtar 47 numara.»

Öleceği düşüncesi Garraty'i neredeyse felce uğratacak. Donmuş kaslarını çekiştirmeye başladı. Artık iyice geride kalmıştı. Etrafında kimse yoktu. Sadece ileride genç ve yakışıldı bir asker bekliyordu. Bir elinde gümüş kronometresi, diğerinde de tüfeği vardı.

«Uyarı! İhtar 47 numara. Üçüncü ihtar 47 numara.»

Kasları yumuşamıyordu. Orada ölecekti. Oraya kadar canı çıkarcasına yürüyerek gelmişti. Ve şimdi ölüp gidecekti. Garraty bacağını bırakarak sakın sakın askere baktı. Acaba yürüyüşü kim kazanacak, diye

düşündü. McVries. Barkovitch'den daha fazla yaşayabilecek mi? İnsan beynine kurşun girdiği zaman neler hissediyor?

Son saniyeler geçiyordu.

Kramp birdenbire geçti. Bacağa yayılan kan cildini ısıttı. Bacağı karıncalanıyordu. Ama yerimden kalkmam imkânsız, dedi kendi kendine. Sonum geldi. Ölüm bu işte... Askerin tetikteki parmağı gerilmeye başlarken o da ansızın ayağa fırladı. Asker parmağını gevşetti.

Ağzı kurumuş olan Garraty yürümeye başladı. Gözlerinin önünde beyaz şimşekler çakıyor, bayılıuAktan korkuyordu. Neyse az sonra geçti. Saatine baktı. 2.17. Bundan sonra saat boyunca ölümle aramda iki saniyelik bir süre bile olmayacak.

Stebbins'in yanından geçerken, «Demek yaşayanların dünyasına döndün,» dediğini duydu.

«Evet...» Garraty birden öfkelenildi. «Ve kazanacağımı da umuyorum.»

«Bundan emin misin?»

Garraty sarışın askerin suratını düşündü. «Hayır. Üç ihtar aldım zaten. Bu ölümün yaklaştı demek değil mi?»

«Bu bir faul sayılabilir.» Stebbins yine ayaklarına bakıyor du.

Garraty hızlanarak McVries'e yetişti. Arkadaşı, «Öleceğini sandım, oğlum,» dedi.

«Ben de öyle.»

«O kadar yaklaşmış mıydı?»

«İki saniye kalmıştı sanırım.»

McVries sessiz bir ısıklık çaldı. «Şu anda senin yerinde olmak istemem. Bacağın nasıl?»

«Daha iyi. Dinle, konuşamayacağım. Biraz önde yürümek istiyorum.»

«Bunun Harkness'e hiçbir yaran olmadı.»

Garraty başını salladı. «Eski hızımı kazandığımdan emin olmalıyım.»

«Arkadaş ister misin?»

«Eğer gücün varsa.»

McVries güldü. «'Eğer paran varsa, benim de zamanım var, tatlım.'»

«Haydi öyleyse.»

İki arkadaş hızlanarak Joe'nun da önüne geçtiler. Garraty bir süre sonra, «Saat kaç?» diye sordu.

McVries saatine bir göz attı. «İkiyi yirmi geçiyor. Dinle Ray, eğer...»

«Ah, Tanrım, o kadar mı? Ben de...»

«Buraya bak! Durmadan zamanı düşünürsen, sonunda çıldırırsın. Kalabalığa karışmaya kalkarsan, seni kafandan vururlar. Dilin sarkar, salyaların çenenden akarken bir köpek gibi öldürürler. Zamanı unutmaya çalış.»

•«Unutamıyorum.» Garraty'nin içinde her şey birbirine karışıyor ve midesi bulanıyordu. Olson... Scramm... Onlar öldüler... Davidson da. Ben de ölebilirim, Pete. Artık buna inanıyorum. Ölümün soluklarını ensemde hissediyorum.»

«Sevgilini düşünmeye çalış. Jan'ı.»

Ön sıradan bir kadın, .«Bu Garraty fazla dayanamayacak,» diye fikrini açıkladı.

Garraty homurdandı. «Senin göğüsler de fazla dayanamayacak.» Kalabalık onu alkışladı.

McVries usulca, «Kuraya girebileceğini bildiren mektubu al-

diğm zaman ne yaptın?» diye sordu.

«Evde yalnızdım. Annem çalışıyordu. Gözlerime inanamadım ve mektubu iki defa okudum. Sevinçten çılgına dönmedim ama memnun oldum. Kendime güveniyordum. O sırada sırtım böyle ağrıyordu. Kendimi eşsiz biri sanıyordum. Sirkteki Sakallı Kadının da eşsiz olduğunu düşünecek kadar zeki değiidim. Sonra Belediye Sarayında benim onuruma bir ziyafet verdiler. Bir konuşma yapmamı istediler. Ben de ayağa kalkarak zor duyulacak bir sesle Uzun Yürüyüşe alınırsam elimden geleni yapacağıma dair bir şeyler mırıldandım. Beni çılgınca alkışladılar. Böyle şeyleri bilirsin...»

McVries, «Evet, bilirim,» dedi gülerek. Ama gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

Birdenbire tüfekler gürüldedi. Garraty irkildi, sonra donmuş gibi kaldı. Ama kendini zorlayarak yürümeyi başardı.

McVries usulca küfretti. «Köpekler. Joe'yu da öldürdüler.»

Garraty parmaklarını saman rengi saçlarının arasına soktu. «Saat kaç?» Sonra kendi saati olduğunu hatırladı.

İkiyi otuz sekiz geçiyordu. O iki saniyelik süre aklından çıkmıyordu.

McVries onu oyalamaya çalıştı yine. «Tabii Binbaşı kuraları çekerken televizyonda seyrettin.»

«Tabii seyrettim. Çekilen yetmiş üçüncü ad benimkiydi. İsmimi duyar duymaz iskemleden yuvarlandım. Kulaklarıma inanamadım. Ondan sonra herkes bana baskı yapmaya başladı. Jan. Annem. Dr. Patterson.»

«Biliyor musun, ben aslında yedeklerdendim. Yürüyüşçülerden on ikisi o tek haklarını kullanmış ve otuz nisana kadar yarışa katılmayacaklarını bildirmişlerdi. Beni dört gün önce gece on birde çağırdılar.»

«Tanrım! Sahi mi?»

«Evet. Yarışa son anda alındım.»

«Bu... seni kızdırmadı mı?»

McVries sadece omzunu silkeli.

Garraty yine saatine baktı. Üçü iki geçiyordu. İşler yolunda, diye düşündü. Gölgesi sanki daha hızlı ilerliyordu. Serin, güzel bir bahar günüydü. Bacağı da sancımıyordu artık.

McVries, «Babam bir sinemaya ortaktı,» diye açıkladı. «Yürüyüşe katılacağımı duyduğuş zaman çok öfkelenli. Bağınp ça-

I

ğırdı. Ellerimi ağzımı bağlayıp beni bodruma hapsedeceğini söyledi.»

«Sen ne yaptın? Israr ede ede onu razı ettin mi?»

«Buna zaman kalmadı. Kapaşı çok sert tavırlı, dev gibi im asker geldi. Babamda itiraz edemedi o zaman. Ve daha ne olduğumuzu anlayamadan kendimizi bir uçakta bulduk. Kız kardeşim Katrina bile. O henüz dört yaşında.» McVries konuşmasını sürdürdü.

Garraty daha sonra tekrar saatine baktı. Üçü tam yirmi geçiyordu. «Teşekkür ederim.»

«Yine hayatını kurtardığım için mi?» McVries neşeli bir kahkaha attı.

«Evet, öyle.»

«Bunun iyilik olduğundan emin misin?»

«Bilmiyorum.» Garraty bir an durakladı. «Ama sana bir şey söyleyeceğim. Bundan sonra hiçbir şey benim için eskisi gibi olmayacak. Şu zaman süresi. Hiç ihtar almamış da olsan mezarla aranda sadece iki dakika var. Bu da uzun bir süre sayılmaz.»

«Doğru. Sayılmaz.»

Tüfekler sanki bu sözleri bekliyorlarmış gibi gürlediler. Vücudunda bir delik açılan yürüyüşçü hindininkini andıran buses çıkardı. Kalabalıktan hafif bir ses yükseldi. Bu bir iç çekiş, bir inilti ya da âdeta cinsel bir zevk mırıltısı olabilirdi.

Yürüyüş devam etti. Gölgeler uzadı, uzadı. Birinin köpeğı kayışından kurtularak neşeyle yolun ortasına fırladı. Hayvan Pearson'a doğru sıçrarken askerler köpeğı vurdular. Pearson acı acı küfretti.

Saat altı oldu. Garraty, dokuzda Augusta'ya erişeceğız, diye düşündü. Jan'ı ancak bir iki dakika görebileceğim. Tabii kalabalığın arasmda kaybolmazsa. Birden ani bir korkuyla sarsıldı. Jan beni görmeye gelmeyecek! Annem de.

McVries, «Yavaş yavaş geride kalalım,» dedi. «Ağır ağır yürüyelim artık. Baker'in yanına gidelim. Augusto'ya üçümüz bir-arada gireriz. Üç silahşörler. Ne dersin, Garraty?»

Delikanlı bu fikri beğendi. «Tamam.»

Çok ağır ağır geride kaldılar. Sonunda ön sırayı tehlikeli suratlı Harold Quince'e bıraktılar. Abraham karanlıkların arasından, «Sonunda biz fakirleri ziyarete mi geldiniz?» diye ses-

jendiğı zaman arkadaşlarına yaklaşmış olduklarını anladılar.

McVries, Abraham'ın sakalları uzamış, yorgun suratına baktı. «Tanrım, Gerçekten ona benziyor! Özellikle bu ışıktı.»

Abraham yaşlı bir adam gibi, «Seksen yedi yıl önce,» diye başladı. «Atalarımız bu ülkede ilerlediler... Ah, kahretsin. Gerisini unuttum. Sekizinci sınıfta birinci olmak isteyen tarih konusunu seçmek zorundaydı.»

McVries kederle, «Suratı atalarımıza benziyor,» dedi. «Ama akıllı frengili bir eşeğinki kadar... Abraham, bu yarışmaya nasıl İcatılabildin?»

Delikanlı hemen, «Kendimi överek,» diye cevap verdi. Sonra tüfek sesleri yüzünden sustu. Düşen bir çuvalmkinini andıran o ses duyuldu.

Baker geriye baktı. Gallant'tı bu. Zaten bütün gün yürüyen bir ölüden farksızdı.

Ödekiler neşeyle hafifçe bağıldılar. Garraty başını kaldırdı. Yukarıdaki dev bir levhada «AUGUSTA 15 km.» yazılıydı.

CD

Yürüyüşçüler Augusto'ya girerek ayak bileklerine kadar gelen konfeti yığınlarının arasından ilerlediler. Dergilerden kesilmiş uçuşan şeritlerin arasında birbirlerini kaybettiler, sonra tekrar buldular. Tam bir tepenin doruğuna vardıkları sırada morumsu beyaz iki dev projektör geceyi yarararak aşağıdaki kavşağı aydınlattı. Binbaşı jipiyle uzaklaşıyordu. Yine dimdik duruyor ve selam veriyordu. Otuz yedi kişi kalmış olan yürüyüşçüler birdenbire, «Yaşa!» diye bağırmaşı başladılar. Tabii kalabalığın gürültüsü arasmda seslerini duyurmaları imkânsızdı. Garraty göğsünün sol yanma bir sancı girmesine rağmen yine de susamadı. Hem de

felakete yaklaştığını bildiği halde. Milli-gan adındaki sinsi bakışlı yürüyüşçü hepsini kurtardı. Yere diz üstü çöktü. Gözlerini yummuş, sanki beyninin dışarı fırlamasını engellemek istiyormuş gibi ellerini şakaklarına bastırmıştı. Sonra öne doğru yığıldı ve burnu yere dayandı. Askerler onu taradılar. Yürüyüşçüler de sustular o zaman. Garraty'nin göğsündeki sana biraz hafiflemişti.

Parker, «Sevgiline yaklaşıyor muyuz?» diye sordu.

353

Azrail Koşuyor

«Acı çekmek mi istiyor dersin?»

«Tanrım! Ne sanıyorsun. McVries boynunda, üzerinde, 'BENİ İYİCE DÖVÜN!' yazılı bir levha taşımali. Acaba neyin kefareti ödemeye çalışıyor?»

Garraty, «Bilmiyorum,» dedi. Bir şey daha söyleyecekti ama Pearson'un artık onu dinlemediğini farkettil. Delikanlının yorgun yüz hatları dehşetle gerilmişti, ayaklarına bakıyordu. Ayakkabıları yoktu. Kirli beyaz atlet çoraplarıyla yürüyordu.

Üzerinde «LEWISTON 48 km.» yazılı bir levhanın önünden geçtiler. Bin beş yüz metre kadar sonra da, «GARRATY 70 km.» yazılı olanının.

Garraty kestirmek istiyor ama başaramıyordu. Pearson'un sırtından söz ederken ne demek istediğini biliyordu. Ona belkemiği alev almış gibi geliyordu. Bacaklarının arasındaki kaslar sanki açık birer yara halini almıştı. Ayaklarının uyuşukluğu yerini her zamankinden çok daha şiddetli bir acıya bırakıyordu. Hiç açlık duymuyordu ama yine de biraz ezme yedi. Birkaç yürüyüşçü deri kaplı birer iskelete dönüşmüşlerdi. Toplama kampından çıkmışa benziyorlardı. Garraty onlara benzemek istemiyordu... Ama tabii aslında onlardan farkı yoktu. Elini kaburgalarına sürerek sanki silofon çaldı.

Pearson'u ayaklarıyla ilgilenmekten vazgeçirmek istiyordu. Korkunç bir biçimde. Olson'a benzemeye başlamıştı. Garraty, «Son zamanlarda Barkovitch'in sesi hiç çıkmıyor,» dedi.

«Öyle. Biri Augusta'dan geçerken bacaklarının kaskatı kesildiğini söyledi.»

«Sahi mi?»

«Öyle dediler.»

Garraty geride kalarak Barkovitch'i görmek istedi. Karanlıkta yürüyüşçülerin yüzlerini görmek zordu. Bir ihtar da aldı ama sonunda Barkovitch'i buldu. Yüz hatları gerilmiş olan delikanlı topallayarak yürüyordu. Gözleri iyice kısılmıştı. Ceketini atmıştı. Alçak ve gergin bir sesle kendi kendine konuşuyordu.

Garraty, «Merhaba, Barkovitch,» dedi.

Barkovitch irkildi, sendeledi ve bir ihtar aldı... Üçüncü ihtar bu. Delikanlı şirretçe bağırdı. «İşte! İşte! Yaptığım gördün mü? Memnun oldun mu şimdi? Ya o iğrenç arkadaşın?»

Garraty, «İyi gözüküyorsun.» dedi.

Barkovitch kurnazca gülümsedi. «Bu da planımın bir bölümü. Sana plandan söz ettim. Hatırlıyorsun değil mi? Ama o zaman bana inanmadın. Olson da öyle. Davidson da, Gribble da.. Barkovitch'in sesi alçalarak fısıltı halini aldı. Sanki ağzına fazla tükürük dolmuştu. «Garraty, ben onların mezarlarının üzerinde daaans ettim!»

Garraty usulca, «Bacığın sancıyor mu?» diye - sordu. «İşte bu çok kötü.»

«Az kaldı. Bu gece hepsi de dökülecek. Bak göreceksin. Güneş doğduğu zaman geride on iki kişi bile kalmayacak. Göreceksin. Sen ve o ukala arkadaşların, Garraty. Sabaha çıkmayacaksınız. Gece yarısı zıbaracaksınız.»

Garraty birdenbire kendini çok güçlü hissetti. Barkovitch' in yakında bileti alacağını biliyordu. Böbreklerinin sızlamasına, belkemiğinin ağrımasına, ayaklarının sancımasına rağmen oradan koşarak uzaklaşmak istedi. Koşacak ve McVries'e verdiği sözü tutacağını söyleyecekti. Sonra Barkovitch'e, «Onlardan ne isteyeceksin?» diye sordu. «Yani yarışı kazandığın zaman.»

Barkovitch neşeyle güldü. Sanki bu soruyu bekliyordu. Sönük ışıktaki yüzü dev eller tarafından yoğuruluyormuş gibi büzüldü. «Plastik ayak,» diye fısıldadı. «Plastik ayaklar, Garraty. Şu ayaklarımı kestireceğim. Madem şakadan anlamıyorlar o halde canları cehenneme. Yeni plastik ayaklar taktıracağım. Bunları otomatik çamaşır makinesine atarak durmadan dönmelerini seyredeceğim...»

Garraty kederle, «Ben de ödül olarak arkadaş isteyeceğini sanıyordum,» dedi. Boğucu, büyüleyici bir zafer duygusuyla sarsılıyordu.

«Arkadaş mı?»

Garraty ona acırcasına, «Çünkü hiç arkadaşın yok.- diye hatırlattı. «Sen öldüğün zaman hepimiz sevineceğiz. Kimse seni özlemeyecek. Belki de arkandan yürüyecek ve beynini yola saçtıkları zaman parçaların üzerine tükürecek. Belki yapacağım bunu. Belki hepimiz yapacağız.» Çıldırmış gibiydi.

Barkovitch, «Benden nefret etme,» diye sızlandı. «Neden benden nefret etmek istiyorsun? Ben de senin gibi ölmek istemi-

yorum. Ne istiyorsun? Pişman olmamı mı, üzülmemi mi? Pekâlâ, üzülürüm. Ben... Ben...»

Garraty deli gibi, «Parçalanmış beynine tüküreceğiz!» diye bağırdı.

Rengi uçmuş olan Barkovitch ona boş gözlerle baktı.

Garraty birden fısıldadı. «Affedersin...» Kendini aşağılanmış gibi hissediyordu. Hemen Barkovitch'den uzaklaştı.

Aynı anda ateş edildi. İki kişi birden yere devrildi. Onlardan biri Barkovitch olmalıydı. Garraty, bu kez suç bende, diye düşündü. Katil benim.

Sonra Barkovitch gülmeye başladı. Sesi' cılgın kalabalığın-kindenden daha yüksek ve deliceydi. «Garraty! Gaaarraty! Mezarının üzerinde dans edeceğim. Daaans edeceğim...»

Abraham, «Kes sesini, küçük solucan!» diye haykırdı.

Barkovitch sustu, sonra da hıçkırmaya başladı.

Abraham homurdandı. «Canın cehenneme...»

Collie Parker ona sitem etti. «İşte yapacağımı yaptın. Onu ağlattın, Abe. Seni yaramaz çocuk. Şimdi eve gidip seni annesine şikâyet edecek.»

Barkovitch hâlâ hıçkırıyordu. Bu anlamsız ses Garraty'nin tüylerini diken diken etti. Öyle umutsuzdu ki bu hıçkırıklar.

Quince geriye doğru seslendi. «Ah, küçücük bebekik annesine şikâyet mi edecek? Aaah, Barkovitch, çok üzüldüm.»

Garraty sessiz bir çılgılık attı. Bırakın onun yakasını! Onun ne kadar acı çektiğini bilmiyorsunuz!.. Ama ne kadar da ikiyüzlü bir davranış bu. Ben Barkovitch'in ölmesini istiyorum. Artık bunu itiraf etmeliyim. Barkovitch'in çıldırıp zıbarmasını istiyorum!

Ve herhalde Stebbins geride, karanlıkların arasında onlarla alay ediyordu.

Garraty hızlanarak McVries'e yaklaştı. Delikanlı dalgın dalgın kalabalığa bakıyordu. Seyirciler de onu merakla inceliyorlardı. McVries, «Neden karar vermeme yardım etmiyorsun?» dedi.

«Yardım ederim. Konu nedir?»

«Hangimiz kafesteyiz? Onlar mı, biz mi?»

Garraty neşeyle güldü. «Hepimiz de. Ve kafes de Binbaşının hayvanat bahçesindeki maymunlar bölümünde.»

McVries arkadaşının gülüşüne katılmadı. «Barkovitch kaçırmak üzere değil mi?»

«Evet. Öyle sanırım.»

«Artık o sahneleri görmek istemiyorum. İğrenç bir şey bu. Bu oyun hileli. Yarışa bir amaçla giriyorsun... İstedığın bir şey var. Ama sonra onu istemekten vazgeçiyorsun. Büyük gerçeklerin birer yalan olması ne kötü değil mi?»

«Bunu pek düşünmedim. Saat neredeyse on olacak. Farkında mısın?»

«Bu bütün hayatın boyunca sırkla atlamana benziyor. Sonra Olimpiyatlara katılıyor ve kendi kendine, bu ne budalaca iş, diyorsun. Neden o çıtanın üzerinden aşayım?»

«Evet.»

McVries sinirlendi. «Bu konuyla ilgilenebilirsin, değil mi?»

Garraty, «Artık kolay kolay heyecanlanamıyorum,» diye itiraf etti. Sonrada durakladı. Bir şey uzun bir süreden beri onu rahatsız ediyordu. Şimdi Baker de onlara katılmıştı. Garraty bir ona, bir McVries'e baktı.

«Olson'un... onun saçını gördünüz mü? Yani hemen ölmeden önce?»

Baker, «Ne olmuş saçma?» diye sordu.

«Kırlaşıyordu.»

«Deli olma.» McVries'in sesinde korku vardı. «Herhalde saçlarına toz bulaşmıştı.»

Garraty, «Saçları kırışmıştı,» dedi.. «Bana yüz yıllardan beri bu yolda yürüyormuşuz gibi geliyor. Olson'un saçının... saçının ağarması bunu ilk kez düşünmeme neden oldu. Ama belki de bu cılgınca bir ölümsüzlük.» Bu korkunç, sıkıcı bir düşünceydi. Gözlerini karanlıklara dikti. Rüzgârın hafifçe yüzüne vurduğunu hissediyordu.

McVries şarkı söyler gibi, «Yürüyorum, yürüyorum, yürüyeceğim,» diye mırıldandı. «Bunu Latinceye çevireyim mi?»

Garraty, zamanda asılı kalmışız, diye düşündü.

Ayakları hareket ediyordu, onlar değil. Kalabalığın sigaralarının ateşi varlıklarını kanıtlayan takım yıldızlar gibiydiler.

Garraty ürperdi. «Ah... İnsan çıldırabilir.»

«Doğru.» Pearson endişeyle güldü.

Kıvrıla büküle bir tepeye tırmanan yoldan çıkıyorlardı. Beton döşeliydi yol, ayaklarını sızlatıyordu.

Garraty dönerek tekrar öne doğru gitti. Onu uyarmamış oldukları için belli belirsiz minnet duyuyordu. Yürüyüşçülerin yüzlerinde aynı dehşet ifadesi vardı. Barkovitch olayı sona ermişti. Garraty bunun yürüyüşçüler için hiç de iyiye işaret olmadığı düşünüyordu. Gelecekleri için. Bu karanlık ve kanlı yolda böyle düşünmekteydi.

Pearson, «Kendimi iyi hissetmiyorum,» diye mırıldandı. Sesi ifadesizdi. Kuru kuru öğürdü ve bir an ikibüklüm halde yürüdü. «Ah. Hiç de iyi değilim. Ah, Tanrım. Kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Ah...»

McVries gözlerini ilerideki bir noktaya dikti. «Keşke deli olsaydım...»

Sadece Baker bir şey söylemedi. Bu da garipti. Çünkü Gar-raty'nin burnuna birdenbire Louisina hanımellerinin kokusu geldi. Bataklıklarda kurbağalar ötüyordu. Baker'in teyzesi verandadaki salıncaklı sandalyesinde sallanıyordu. Boş boş bakıyor ve gülümsüyordu. Eski bir radyodan parazitler ve uğultular arasında yükselen sesleri dinliyordu. Sallanıyor, sallanıyordu. Uykulu uykulu gülümsüyordu. Kuşu yiyen ve hayalından memnun olan bir kedi gibi.

EH

Gündüz ışığı sesleri boğan bembeyaz sislerin arasından süzülüyordu. Garraty yine yalnız başına yürüyordu. Artık gece kaç kişinin öldüğünü bile bilmiyordu. Beş kişi vurulmuştu belki de. Ayaklarının parmak uçları ağrıyordu. Migrenleri tutmuştu. A-yaklarını yere her basışında şiştiklerini hissediyordu.

Ama yine de içinde pek hafif bir heyecan kıpırdanmaya başlamıştı. Artık Freeport'a yirmi kilometre kalmıştı. Şimdi Por-terville'delerdi ve kalabalık yoğun sis yüzünden onları doğru dürüst göremiyordu. Ama seyirciler Lewiston'dan beri şarkı söyler gibi onun adını tekrarlıyorlardı. Garraty, Freeport ve Jan, diye düşünüyordu.

«Garraty?» Bu ses tamdik ama bitkinceydi. McVries yanına gelmişti. Suratı kıllı bir kurukafaya benziyor, gözleri ateşi varmış gibi parlıyordu. «Günaydın. Başka bir günle savaşmak için yaşıyoruz.»

«Evet. Dün gece kaç kişi bilet aldı, McVries?»

«Altı.» McVries kemerinden bir kavanoz jambon ezmesi çıkardı, parmak parmak yemeye başladı. Elleri fena halde titriyordu. «Barkovitch'den beri altı kişi.» Kavanozu felçli bir ihtiyarın dikkatiyle kemere yerleştirdi.

«Pearson da gitti.»

«Sahi mi?»

••Sayımız çok azaldı, Garraty. Sadece yirmi altı kişi kaldık.»

«Doğru. Fazla değil bu.»

«Biz de azaldık, ünlü Silahşörler. Sen, ben, Baker ve Abraham. Collie Parker. Ve Stebbins. Tabii onu' da bizim gruba ka-, tarsan. Ama neden katmayalım? Niçin olmasın. Stebbins'i de katalım, Garraty. Altı Silahşör ve yirmi mızraklı.»

«Hâlâ yarışı kazanacağıma inanıyor musun?»

-«Baharda burası hep böyle sisli mi olur?»

«Ne demek bu?»

«Hayır, yarışı kazanacağım sanmıyorum. Bunun nedeni Stebbins, Ray. Onu hiçbir şey yıprandırmıyor. Pırlantalar gibi. Tanrım! Yürüyüş başlayalı beri hemen hiç değişmedi.»

Garraty bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Sığır ezmesi tüpünü bularak yemeye başladı.

McVries burnunu çekti. «Bu kadar dolaştıktan sonra tekrar bölgeye gelmek tuhaf değil mi? Bu sana garip gelmiyor mu?»

Garraty yine o hafif heyecanı hissetti. «Hayır. Bana dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor.»

Uzun bir yokuştan indiler. McVries başını kaldırarak baktı. «Sis daha da yoğunlaşıyor.»

Garraty, «Bu sis değil,» dedi. «Şimdi yağmur yağıyor.»

Yağmur sanki uzun süre durmak niyetinde değilmiş gibi, usul usul yağıyordu.

«Baker nerede?»

McVries, «Gerilerde bir yerde...» diye cevap verdi.

Garraty arkadaşına bir şey söylemeden yavaşlamaya başladı. Artık sözlere pek gerek yokmuş gibiydi. Sis yüzünden Baker'i farkedemedi ve kendini Stebbins'in yanında buldu. McVries o-nun pırlanta kadar sert olduğunu söyledi, diye düşündü. Ama bu pırlantanın bazı kusurları ortaya çıkmaya başladı... Stebbins başını kaldırıp ona bakmadı. Ama Garraty onun yanına geldiğini farkettiğini biliyordu.

Birdenbire seyirciler ortadan kayboldu. Çünkü bir köprüden geçiyorlardı.

Stebbins, «Evet?» dedi.

Garraty, «Bir dakika sabret,» diye cevap verdi. «Nefesini tüketme.»

Köprünün diğer tarafında seyirciler yine onları bekliyorlardı. Yürüyüşçüler bir yokuşu tırmanmaya başladılar. Parker ileriden soluk soluğa, «Kahretsin...» diye fısıldadı. Garraty'nin bacakları titriyordu. Ama bu Freeport'ta önceki son yüksek tepeydi. Doruğa erişti.

Tüfekler patladı. Bu kez Charlie Fields adlı bir genç yarıştan çekilmek zorunda kaldı.

Garraty, «Aslında Baker'i arıyordum,» diye açıkladı. < Onun yerine seni buldum. McVries yansı senin kazanacağını söylüyor.»

Stebbins kayıtsızca, «McVries ahmağın teki,» dedi. «Sevgilini gerçekten görebileceğini sanıyor musun, Garraty? Bu kadar kişinin arasında?»

Garraty, «O ön sırada olacak,» dedi. «Elinde geçiş izni var.»

«Polisler kalabalığın yola taşmaması için çabalarken böyle şeylerle pek ilgilenemeyecekler.»

«Bu doğru değil.» Garraty'nin sesi sertti. Çünkü Stebbins onun gizli korkusunu dile getirmişti.

«Aslında görmek istediğin annen zaten.»

Garraty fena halde irkildi. «Ne?»

«Boşver... Kazanmayı hak ettiğini nereden çıkardın, Garraty? İkinci sınıf bir zekâ, ikinci sınıf bir beden ve herhalde ikinci sınıf bir libidosun sen. Ve o kızla bir defa olsun yatmadığına da iddiaya girerim.»

«Kes şu lanet olasıca sesini.»

«Şimdiye kadar hiçbir kadınla ilişkin olmadı, öyle değil mi? Belki biraz eşcinsellik de var sende. Korkma! Baba Stebbins'e her şeyi açıklayabilirsin.»

«Seni aşağılık sümüklüböcek! Virginia'ya kadar yürümem de gerekse seni yine de yeneceğim.» Garraty öfkeyle titriyordu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar kızmamıştı.

Stebbins onu yatıştırmak ister gibi, «Tamam, tamam,» dedi. «Anlıyorum.»

«Seni hayvan!» Garraty bir an durdu, sonra da tekrarladı. «Virginia'ya kadar yürümem de gerekse yansı yine de ben kazanacağım.»

Stebbins ayaklarının ucunda yükselerek uykulu uykulu gülümsedi. «Bana tâ Florida'ya kadar yürüyebilmişim gibi geliyor, Garraty.»

Delikanlı öfkeyle ondan uzaklaşarak Baker'i aradı. Arkadaşı tanımadığı bir çocuğun yanında yürüyordu. Başını eğmiş, dudakları hafifçe kıpırdıyordu.

Garraty, «Hey, Baker,» dedi.

Genç irkilerek köpek gibi silkindi. «Garraty. Sen.»

«Evet. Ben.»

«Bir rüya görüyordum. Çok gerçek gibiydi. Saat kaç?»

Garraty saatine bir göz attı. «Yediye yirmi var hemen hemen.»

«Sence bütün gün yağacak mı bu yağmur?»

«Ben... ah!» Dengesini kaybeden Garraty ileriye doğru sendeledi. «Kahretsin! Ayakkabımın topuğu çıktı.»

Baker, «Ayakkabılarını çıkar,» diye önerdi. «Yoksa o çiviler ayağına batar. Tek topuk yüzünden dengeni de kaybedeceğin için daha fazla çaba harcamak zorunda kalırsın.»

Garraty ayağını sallayarak ayakkabıyı fırlattı. Seyircilerin yakınma düştü. Hevesli eller ayakkabıya doğru uzandılar. Biri kaptı. Diğerleri bu yüzden itişip kakışmaya başladılar. Garraty diğer teki çıkaramadı. Ayağı içinde şişmişti. Eğildi. İhtara aldırmayarak ayakkabının bağlarını çözüp çıkardı. Bir an bu teki de kalabalığa atmayı düşündü. Ama sonra yolun ortasında bıraktı. Taşlar buz gibiydi. Çok geçmeden çorapları ıslandı. Ayakları acayıp, yumru yumru duruyordu. Çabucak Baker'e yetişti. O da ayakkabısızdı.

Baker kısaca, «Tükendim...» dedi.

«Hepimiz de öyle.»

«Yaşamım boyunca karşılaştığım güzel olayları hatırlıyorum. Dansa götürdüğüm ilk kız. İlk bisikletim. Wilkie Collins'in 'Beyazlı Kadın' romanını ilk kez okuyuşum... En sevdiğim kitap odur, Garraty... Kıyıda bir çukurda uykulu uykulu oturarak balık tutmak. Arka avluda uyumak... Bütün bunları düşünüyö-

rum, Garraty. Şu son saatlerde. Sanki yaşlanmış ve bunamaya başlamışım gibi.»

Sabah yağmuru gümüş gibi ışıldıyordu. Kalabalık bile daha sessizleşmiş gibiydi. Garraty'nin kalbi sızlıyordu. Bağırabilseydi rahatlayacaktı sanki. Ama bunu yapması imkânsızdı. Baker'i teselli etmesi,, ona ölümün kötü bir şey olmadığını söyleyebilmesi de.

Baker ekledi. «Orasının karanlık olmadığını umarım. Tek umudum bu. Ölümünden sonra gidilen bir yer varsa, orasının karanlık olmamasını dilerim. İnsanın her şeyi hatırlayacağını da. Kim olduğumu, orada ne yaptığımı bilmeden karanlıkların arasında sonsuza dek dolaşmayı istemem. Hatta daha önce başka şeylerim de olduğunu bilmeden.»

Garraty bir şey söyleyecekti ama tüfeklerin gürültüsü onu susturdu. İşler kızılmaya başlıyordu. Baker yüzünü buruştururken dudakları gerildi.

«En korktuğum da bu. Bu ses, Garraty. Bu işe neden razı olduk? Herhalde gıldırmıştık.»

«Önemli bir neden olduğunu sanmıyorum.»

«Kapana kısılmış farelerden farkımız yok.»

Yürüyüş devam etti. Yağmur hâlâ yağıyordu.

Bir süre sonra kulaktan kulağa bir haber dolaştı. En öndeki çocuklardan biri apandisit krizinin tuttuğunu sanıyordu. Daha önce olsaydı, bu durum Garraty'i çok sarsacaktı. Ama o şimdi Jan ve Freeport'tan başka bir şey düşünemiyordu. Artık kente yedi buçuk kilometre kalmıştı. Freeport sınırını aştılar.

Hava biraz aydınlanır gibi oldu ama hâlâ kapalıydı. Yağmur inatçı bir çiselemeye dönüştü. Yol şimdi kara bir aynaya benziyordu. Garraty'nin neredeyse çarpılmış aksini göreceği kara bir buza. Elini alnına götürdü. Ateşi varmış gibiydi. «Jan... Ah, Jan. Ben...»

Apandisit krizi tutan 59 numaralı Klingerman'dı. Delikanlı haykırmaya başladı. Çok geçmeden sesi tekdüze bir hal aldı. Elini karnına bastırmış yürüyor ve çığlıklar atıyordu.

Saat sekiz buçuk oldu.

Parker, «O lanet olasıca kente yaklaştık mı, Garraty?» diye seslendi.

McVries alay etti, «Bundan sana ne? Orada seni bekleyen bir kız yok ki.»

Parker, «Benim her yerde sevgilim var, ahmak,» dedi. «Beni görür görmez bayılıyorlar.» Yüzü artık yorgun ve siskaydı.

Sekiz kırk beş.

Garraty ona yetişerek yanından geçerken McVries, «Biraz yavaşla, oğlum,» dedi elini uzatarak. «Gücünün birazını da bu gece için sakla.»

«Bu imkânsız. Stebbins, Jan'm orada olmayacağını söyledi. Polislerin onunla ilgilenmeyeceklerini. Bunu öğrenmeliyim.»

«Ben sana sadece biraz gevşemeni söylüyorum. Stebbins işine yarayacağını bilseydi annesine arsenik kokteyli bile içirirdi. Onu dinleme, Ray. Jan orada olacak. Bir kere reklam bakımından önemli bu.»

«Ama...»

«Aması maması yok, Ray. Yavaşla ve yaşa.»

Garraty bağırdı. «Boşver bu lanet olasıca klişeleri!» Sonra dudaklarını yalayarak titreyen elini yüzüne götürdü. «Ben... Affedersin. Gereksiz bir sözdü. Stebbins ayrıca aslında sadece annemi görmek istediğimi söyledi.»

!«Annemi görmek istemiyor musun?»

«Tabii istiyorum! Sen ne sanıyorsun? Ben... evet... hayır... bilmiyorum...»

«Garraty!» McVries delikanlının omzuna dokundu. Klinger-man'ın feryatları iyice tizleşmişti. .Devrilmek üzeresin, Garraty. Gevşe biraz. O kadar heyecanlanma.»

Garraty, «Beni zorlayıp durma! diye bağırdı. Sonra yumruğunu ağzına götürerek parmağını ısırıldı. «Yakamı bırak...»

«Peki. Tamam.» McVries uzaklaştı. Garraty onun arkasından seslenmek istedi ama başaramadı.

Ve sonra dördüncü kez sabahın dokuzu oldu. Yirmi dört yürüyüşçü sola saparak Freeport kentine girdiler. Etraf çok kalabalıktı. Konfetiler, kâğıt şeritler atılıyor, herkes, «Yaşayın Ray!» diye haykırıyordu. Ama delikanlı seyircilerin arasında henüz tamdık bir yüz görmemişti. Yolun sonuna yüz metre vardı artık. Devam edemeyeceğim. Edemeyeceğim. Edemeyeceğim. Ama a-yaklan sendeleyerek ilerliyorlardı. Neredeyim ben? Jan?... JAN?

Sonra kızı gördü. Jan doğum gününde Garraty'nin hediye et-

tiği mavi ipek eşarabı sallıyordu. Yağmur damlaları saçlarının arasında mücevherler gibi ışıltıyordu. Garraty'nin. annesi de yanındaydı. Arkasına o sade siyah mantosunu giymişti. Jan' in omzunun üzerinden bir TV kamerasının burnu uzanmıştı. Garraty'nin içinde bir şey patladı sanki. Yalpalayarak koşmaya başladı. Yırtılmış çoraplarının parçaları şiş ayaklarına çarpıyordu.

«Jan! Jan!» Televizyon kamerası Garraty'i heyecanla izliyordu. Gürültü korkunçtu. Jan'a ulaşmalıyım, diye düşündü. Ona ulaşmalıyım!»

Biri onu yakalayıp durdurdu. McVries'ti bu. Bir asker megafonla ikisine de ihtar verdi. McVries dudaklarını Garraty'nin kulağına yaklaştırarak bağırdı. «Kalabalığın arasına girme!» Garraty'nin beynine bir sancı saplandı.

«Bırak beni!»

«Kendini öldürmene izin veremem!»

«Kahretsin! Bırak diyorum!»

«Kızın kollarında mı ölmek istiyorsun? Amacın bu mu?»

Zaman geçiyor, Jan ağlıyordu. Garraty kızın yanaklarında-ki yaşları görebiliyordu. Silkinerek arkadaşının elinden kurtuldu. Yeniden Jan'a doğru yürüdü. Öfkeli hıçkırımlarla sarsılıyordu. Uyumak istiyorum. Aradığımı Jan'm kollarında bulacağım. Onu seviyorum.

«Ray, seni seviyorum.» Garraty kızın dudaklarını oynatışından böyle söylediğini anladı.

McVries hâlâ yanındaydı. Kamera Garraty'e dikilmişti. Megafondan ikinci ihtar yükseldi. Jan ellerini uzattı. Parmakları birbirine dokundu. Annesi de' uzandı. Garraty ikisinin birden ellerini yakaladı. İsteddiği olmuştu. Ama sonra zalim McVries kolunu onun omzuna doladı.

«Bırak beni! bırak beni!»

McVries, Garraty'nin kulağına avaz avaz bağırdı. «Ondan çok nefret ettiğin belli. Ne istiyorsun? Burunlarına kanlarının kokusunun geldiğini bilerek ölmek mi? İstedğin bu mu? Tann aşkına, yürü.»

Garraty çırpındı ama McVries ondan güçlüydü. Hatta belki haklıydı da. Garraty, Jan'a baktı. Şimdi kızın gözleri endişeyle irileşmişti. Annesi de ona gitmesini işaret ediyordu. Jan da

dudaklarını, «Devam et, devam et,» der gibi oynatıyordu.

Garraty sersem sersem, tabii devam etmem gerekiyor, diye düşündü. Ben, Maine'in yıldızıyım. Bir an Jan'dan nefret etti.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Onu ve McVries'i u yarıyorlardı yine. Kalabalık susarak heves ve heyecanla bekledi. Jan'm ve annesinin yüzlerinde dehşet vardı şimdi. Annesi elleriyle suratını örttü.

McVries, «Ölmek istiyorsan bunu şu köşeyi dönünce yap, aşağılık herif!» diye bağııyordu.

Garraty inlemeye başladı, McVries onu yine yenmişti. Çok güçlüydü. «Pekâlâ,» diyerek yürümeye başladı.

«Köprücük kemiğimi kırmadan yakamı bırak.» Hıçkırdı, burnunu sildi.

McVries ihtiyatla ellerini çekti. Ama yeniden tutmaya hazırıldı.

Garraty aklına yeni gelmiş gibi dönüp baktı ama artık Jan' la annesi kalabalığın arasında kaybolmuşlardı. Hain ve sarsak ayaklan onu kentten çıkardılar.

?

Tubbins gıldırmıştı.

Tubbins gözlüklü, çilli, kısa boylu bir çocuktı. Yol boyunca pek konuşmamıştı ama iyi bir gençti. Şimdi yağmura, «Kahpe,» diye bağııyordu. «BABİL FAHİŞESİ ARAMIZA KARIŞTI! SOKAKLARDA YATIYOR! PİS! PİS! BABİL FAHİŞESİNDEN SAKININ! DUDAKLARINDAN BAL AKIYOR AMA KALBİ ZEHİR DOLU!»

Collie Parker yorgun yorgun ekledi. «Onda belsoğukluğu da var. Tanrım! Durumu Klingerman'dan da kötü.» Sesini yükseltti. «Geber e mi, Tubby!»

Tubbins çığlık çığığa, «MUHABBET TELLALI,» diye bağırdı. «KADIN SATICISI! PİSSİN SEN! KİRLİSİN!»

Parker söylendi, «Kahretsin! Susmazsa kendimi öldüreceğim!» Bir deri bir kemik kalmış eliyle belindeki matarayı zorlukla aldı. Elleri titriyordu.

Öğleden sonra saat üçtü. New Hampshire sınırına 66 kilometre kalmıştı.

Garraty, McVries'in yanından yürüyordu. Arkadaşı Freeport'

tan beri onunla pek konuşmuyordu. Garraty de zaten McVries'e bir şey söylemekten korkuyordu.

Tüfekler kükredi. Kalabalık alkışladı. «Sevgilin sana güzel gözüktü mü?» Bu soruyu soran Abraham'dı.

Garraty, «Evet,» dedi. «Ona döneceğimi umarım.»

Abraham gülümsedi. «Ummak mı? Ben de o sözcüğün nasıl yazıldığını hatırlamaya başlıyorum.» Bu sözleri tehdide benziyordu biraz. «Demin vurdukları Tubbins miydi?»

Garraty etrafı dinledi. «Evet! Tanrım, onu öldürdüler. Parker ona büyü yaptı sanırım.»

Abraham, «Kendi kendime bütün gerekenin bir ayağımı diğerinin önüne getirmek olduğunu söylüyorum,» dedi.

«Evet.»

Abraham'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. «Garraty. bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum...»

«Neyi?»

Abraham daha da sıkıldı. «Şey... Biz geri kalanlar biraraya geldik ve birbirimize söz verdik.»

«Öyle mi?»

Kimse kimseye yardım etmeyecek. İsteyen ölecek ya da yaşayacak.»

Garraty ayaklarına baktı. «Ama bu acımasız bir şey.»

«Durum da öyle.» Abraham ona bakamıyordu.

«Yürüyüşçülerin hepsiyle de konuştun mu?»

!Hayır. Sadece on iki kadar kişiyle.»

•Onlar ne dediler?» Garraty cevabı biliyordu.

«Kabul ettiler.»

Garraty ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. İleride yürüyen Ba-ker'e baktı. Delikanlının ceketi sırsıklam olmuştu. Bir kalçası acayip bir biçimde çıkmış, sol bacağı iyice sertleşmişti. Garraty birdenbire Abraham'a, «Gömleğini neden çıkardın?» diye sordu. Kaşındırıyordu... Evet, ne diyorsun.?»

«Belki McVries'e borcum var.» O hâlâ yakındaydı ama kalabalığın gürültüsü arasında bu konuşmayı duyup duymadığı belli değildi. «Pekâlâ. Ben de varım.»

«Yaşa... Şimdi... birine yardım etmeye kalkışırsan seni engelleyemeyiz. Bu kurallara aykırı. Ama yine de seni yanımızdan uzaklaştırırız. Sen de sözünde durmamış olursun.»

«Böyle bir şeye kalkışmayacağım.»

«Aynı şey sana yardım edecekler için de geçerli.»

«Tamam.»

«Bunun kişisel bir yanı yok, Ray. Bunu biliyorsun değil mi?»

«Evet. Kişisel bir yanı yok. Hepimiz de vahşi orman hayvanlarına döndük.»

Garraty bir an Abraham'ın kızacağını sandı. Ama artık kızacak gücü kalmamıştı. «Kabul ettin, Ray. Sözünde duracaksın.»

Garraty, «Belki ukalaca tavırlar takınarak, 'Erkek sözü,' demem gerekiyor,» diye homurdandı. «Ama ben dürüst davranacağım. Senin o bileti alışı görmek istiyorum, Abraham. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.»

Abraham dudaklarını yaladı. «Ya...»

«Ayakkabıların pek güzel. Abe.»

«Evet. Ama lanet olasılar çok ağırlar. Ayakkabıların yola dayanmasını istiyorsun, o zaman da külçe gibi oluyorlar.» Abraham birdenbire ağlamaya başladı. «Böyle ölmek istemiyorum.» Herkesin içinde, ahali kalkıp yürümeni haykırırken. Çok aptalca bir şey bu. Aptalca. Bu, geri zekalı bir mongolizm kurbanının dilini yutarak boğulmasına benziyor...»

Saatler geçti. Akşam saat altıda sadece bir yürüyüşçüyü kaybettiler. Kimse konuşmuyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Garraty, acaba gerçekten güneş diye bir şey var mı, dedi kendi kendine. Yoksa benim hayalim mi?..

Yürüyüş devam etti. Sıra sıra kentlerden geçtiler.

Garraty acı düşüncelere dalmıştı ama bu halinden de memnundu. Düzensiz silah sesleri ve kalabalığın boğuk haykırıları yüzünden birdenbire daldığı düşüncelerden uyandı. Dönüp baktığı zaman Collie Parker'in elinde tüfekte kamyonun üzerinde durduğunu görünce çok şaşırdı.

Askerlerden biri yolda yatıyor, camlaşmış gözlerle gökyüzüne boş boş bakıyordu. Alnının tam ortasında düzgün bir delik vardı.

Parker, «Lanet olasıca hayvanlar!» diye haykırıyordu. Diğer askerler kamyonun atlamışlardı. Parker sersemlemiş olan Yürüyüşçülere baktı. «Haydi, gelin çocuklar! Gelin! Biz...»

Garraty de dahil bütün yürüyüşçüler Parker'e sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi baktılar. Sonra yere atlamış olan

Azrail Koşuyor

«Bundan emin olabilirsin. Deli olmasaydık bu yanşa girer miydik?»

«Baker, kendini toparlamazsan sabaha kadar ölürsün...»

Delikanlı başını salladı. Yüzünün derisi kemiklerine yapışmıştı. «Önemli olan da bu. Ben ölmek istedim. Sen de öyle değil mi?»

Garraty haykırdı. «Kes sesini!» Yine titremeye başlamıştı. Tekrar bir yokuşa tırmanmaya başladıkları için konuşmaları burada kesildi.

Zaman zaman ihtarlar veriliyordu. Askerler yine kamyon-dalardı. Parker'in öldürdüğü adamın yerini bir başkası almıştı.

Marty Wyman'i on biri kırk gece öldürdüler.

Gece yarısı artık New Hampshire sınırına sadece on kilometre kalmıştı. Saat birde yağmur tekrar başladı. Şiddetle yağıyor, rüzgâr sırtlarını kamçılıyordu.

On ikiyi çeyrek gece Bobby Sledge usulca halkın arasına kanşmaya çalıştı. Yağmur ve karanlıkta bunu başarabileceğini sanıyordu. Onu çabucak, ustalıklı delik deşik ettiler.

Baker ikiye yirmi kala yere yuvarlanarak kafasını çarptı. Garraty hiç düşünmeden ona doğru gitti. Ama sonra hâlâ güçlü olan bir el onu durdurdu. McVries'in eli.

Delikanlı, «Hayır,» dedi. «Silahşörler yok artık. Şimdi her şey gerçek.»

Arkalarına bakmadan yürümelerini sürdürdüler.

Baker'e üç ihtarla bulunuldu. Sonra sessizlik uzadıkça uzadı. Garraty silah seslerini bekliyordu. Sonunda saatine baktı. Aradan dört dakikadan daha uzun bir süre geçmişti. Sonra Baker onunla McVries'in yanından geçti. Etrafına bakmıyordu hiç. Alnındaki yara kanıyordu ama gözlerindeki o çılgınca ifade kaybolmuş gibiydi.

İkiye birkaç dakika kala, gürültü kıyamet arasında New Hampshire'a girdiler. Toplar atıldı. Yağmurlu gökyüzünde fişekler ışıldadı. Rakip birkaç bando marşlar çaldı. Alkış ve «Yaşa» sesleri kulakları sağır edecek gibiydi. Yine fişekler havada Binbaşının alevden bir portresini çizdiler.

Garraty yeniden kestirmeye başladı. Kafası karmakarışık. Birden tüfek sesleriyle uyanarak koştu. Sonra askerlerin ona

değil, başka birine ateş ettiklerini anladı. Delikanlı yağmurda yolda yüzükoyun yatıyordu.

McVries, «Selam Meryem,» diye mırıldandı.

Stebbins arkadan ekledi. «Kalbi merhamet dolu, Meryem.»

«Amin...» McVries titreyen eliyle yüzünü sildi ve gözlerini karanlıklara dikerek yürümesini sürdürdü. Omuzlan çökmüştü.

Üç doğru bir yürüyüşçü daha can verdi. Portsmouth yakın-larında bir yerde, yola diz çöktüğü zaman yağmur ve karanlıkta vuruldu. Durmadan öksüren Abraham ateşle yanarak ilerliyordu.

Baiter ise öldürülmeden önce o ihtarların silinmesine kararlıydı. Garraty şiddetli yağmurda Baker'i hayal meyal görüyordu. Yumrukları sıkışmış, topallıyordu.

Ve McVries tükenmeye başlıyordu. Garraty bunun ne zaman başladığını kesinlikle bilmiyordu. Belki de arkadaşına bakmadığı bir sırada, bir iki saniye içinde olup bitmişti. McVries güçlü kuvvetli bir gençken birdenbire yaşlı bir adama dönüşü-vermişti. Korkunç bir şeydi bu.

Stebbins, Stebbins'ti. Yürüyüp duruyordu. Galiba hafifçe aksıyordu ama Gan-aty'e öyle geliyor da olabilirdi.

Şafaktan hemen önce üç genç birden öldü. Delikanlılar dönüp yola devrilirlerken kalabalık heyecanla bağırdı, Garraty bunun korkunç bir zincirleme tepkinin başlangıcı olduğunu düşündü. Sonunda hepsi de öleceklerdi.

Ama öyle olmadı. Abra-ham'ın ölümü zinciri kopardı. Abraham dizlerinin üzerinde sürünüyor, can acısı arasında boş gözlerle aptal aptal kamyonu bakıyordu. Dikenli tele takılmış bir koyunun gözleriydi bunlar. Sonunda yüzükoyun düştü. Ayakları yola vurdu, vurdu. Sonra da hareketsiz kaldı.

Kısa bir süre sonra da şafak söktü. Yanışmanın son günü başlıyordu. Hava kapalıydı. Yağmur yağıyor, rüzgâr uluyordu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tavşan

Besin ezmeleri beşinci ve son kez dağıtılıyordu. Artık bir tek asker bu işi başarabiliyordu. Çünkü geride sadece dokuz yürüyüşçü kalmıştı. Bazıları kemerlere sanki o ana kadar öyle bir şey gönmemiş gibi bakıyorlar ve kayışların ellerinden yılanlar gibi kaymasına izin veriyorlardı. Garraty ona saatler, kadar uzun gelen bir süre sonunda kemeri beline takmayı başardı. Ama yemek yeme fikri büzülüp sıkışmış olan midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Stebbins şimdi onun yanında yürüyordu. Garraty alayla, benim koruyucu meleğim, diye düşündü. Stebbins ağzını yaya yaya güldü. Üzerine fıstık ezmesi sürülü iki bisküviyi ağzına tıkarak gürültülü gürültülü çiğnemeye başladı. Garraty'nin midesi ağzına geldi.

Stebbins bisküvileri çiğneyerek, «Ne var?» dedi. «Buna dayanamıyor musun?»

•<Bu senin üzerine vazife mi?»

Stebbins bisküvileri yuttu ama Garraty'e kendisini zorlamış gibi geldi. Stebbins, «Değil,» dedi. «Açlıktan bayılırsan benim daha işime gelir.»

McVries hasta gibiydi. «Massachusettes'e erişebileceğimizi sanıyorum.»

Stebbins başını salladı. «On yedi yıldan beri ilk kez olacak. Çıldıracak herkes.»

Garraty birdenbire, «Yürüyüş konusunda çok bilgin var,» dedi. «Bütün bunları nereden öğrendin?»

Stebbins omzunu silktilti. «Hepsi de yazılı. Onların utanacakları hiçbir şey yok. Öyle değil mi?»

McVries, «Kazanırsan ne yapacaksın, Stebbins?» diye sordu.

Delikanlı güldü. Yağmurda yorgunluktan kırışmış olan sakallı ince yüzü bir aslaninkini andırıyordu. «Ne yapacağım dersin? Tepesi mor, san büyük bir Cadillac araba alacağım ve evdeki odaların her birine renkli bir stereo televizyon koyacağımı mı?»

McVries, «Hayvanlara Daha Fazla Eziyet Edilmesini Sağlama Derneğine iki, üç yüz bin dolar bağışlarsın sanırım,» dedi.

Garraty birdenbire bağırdı. «Abraham bir koyuna benziyordu. Dikenli tele takılmış koyuna. Ben öyle düşündüm.»

Artık Massachusettes sınırına sadece yirmi iki kilometre kalmış olduğunu açıklayan dev bir dövizin altından geçtiler.

Stebbins nazik nazik, «Garraty,» dedi. «Neden defolup gitmiyorsun?»

Garraty, «Üzgünüm,- diye homurdandı. «Artık uygun düğmeye basamıyorsun.» Kemerindeki yiyeceklerin arasından mahsus bir çikolata seçti ve bütün bütün ağzına tıktı. Midesi büzüldü ama çikolatayı yutmayı başardı. Midesiyle yaptığı kısa ve şiddetli bir savaştan sonra kusmayacağını anladı. «Gerekliyse bir gün

daha yürüyebilirim. Hatta tam iki gün. Kaderine boyun eğ, Stebbins. Şu psikolojik savaştan da vazgeç. Etkisi olmuyor. Haydi biraz daha fıstık ezmesiyle bisküvi ye.»

Stebbins'in dudakları büzüldü. Bir an için, ama Garraty bunu gördü. Stebbins'in damarına basmayı başarmıştı. İnanılmayacak bir sevinç duydu. Sonunda maden damarım bulmuştum. «Haydi, Stebbins. Bu yavaş neden girdiğini bize söyle! Ne de oisa birarada daha fazla kalamayacağız. Haydi, açıkla. Bu üçümüzün arasında kalacak. Artık bir Supermen olmadığını biliyoruz.»

Stebbins ağzını açtı ve sarsıcı bir çabuklukla yediği fıstık ezmeli bisküvileri kustu. Sendeledi ve yürüyüş başlayalı beri .!kinci kez ihtar aldı.

Garraty kanın basma hücum ettiğini sezdi. «Haydi Stebbins. Kustun işte. Açıkla artık. Bize her şeyi anlat.»

Stebbins'in suratı bembeyaz kesilmişti. Ama kendini toplamıştı yine. «Yarışa neden mi katıldım? Bunu mu öğrenmek istiyorsun?»

McVries ona merakla bakıyordu. Yakınlarında kimse yoktu.

«Öğrenmek istediğin nedir? Neden burada olduğumu mu soruyorsun, yoksa neden yürüdüğümü mü?»

Garraty gerçeği açıkladı. «Ben her şeyi öğrenmeyi istiyorum.»

Stebbins, «Ben o tavşanlardamım,» dedi. Yağmur devamlı yağıyor, sular burunlarından, kulak memelerinden akıyordu. Önlerinde bir çocuk sendeleyip düştü. Sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Pastor'du bu. Garraty onun hâlâ aralarında olmasına şaşıtı.

Stebbins, «Ben o tavşanlardamım,» diye tekrarladı. «Onlars görmüşsündür, Garraty. Köpek yarışlarında tazıların kovaladıkları o küçük kurşuni tavşan biçimi makineleri. Köpekler ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar onu yakalayamazlar. Çünkü tavşan et ve kandan yapılmamıştır. Ama köpekler öyledir. Tavşan dişli çarklara bağlı bir sopaya tutturulmuş bir maden levhadır. Eskiden İngiltere'de gerçek tavşanlar kullanırlarını?. Ama köpekler bazen onu yakalarlarmış. Bu yeni yöntem daha güvenli... O beni kandırdı!» Stebbins uçuk mavi gözleriyle yağmura bakıyordu. «Hatta onun beni şapkasının içinden çıkardığını bile söyleyebilirsin. O beni bir tavşan haline soktu. Alis Harikalar Di-yarı'ndaki tavşanı hatırlıyor musun? Belki de sen haklısın, Garraty. Belki artık tavşan, homurdanan domuz ve koyun olmanın zamanı geçti. İnsan olmalıyız artık. Ancak 42'nci Sokaktaki sinemaların balkonlarına doluşan o sapıklar ve kadın satıcılarının düzeyine erişebilirsek bile.» Stebbins'in gözlerinde delice, neşeli bir ifade belirdi. Garraty'le McVries'e baktığı zaman ikisi de gözlerindeki bu ifade yüzünden irkildiler. Stebbins deliydi. Bunun kuşku götürücek yam yoktu.' Deliydi o.

Delikanlının sesi kürsüdeki bir papazınki gibi yükseldi. «Nasıl oluyor da Uzun Yürüyüş konusunda bu kadar bilgim var?' Ben Uzun Yürüyüşle ilgili her şeyi biliyorum! Bilmem gerekiri" Çünkü Binbaşı benim babam, Garraty! O benim babam!»

Kalabalık bilinçsizce haykırıp duruyordu. Sanki Stebbins* in sözlerini duymuşlar ve onu takdir ediyorlarmış gibi. Tüfekler patlamıştı. Seyircilerin alkışladığı buydu! Tüfekler patlamış ve Pastor yere yığılmıştı.

Garraty'nin karnı ve kaşıkları büzüldü.

McVries, «Ah, Tannm...» diye fısıldadı. «Doğru mu bu?» Çatlak dudaklarını yaladı.

Stebbins âdeta dostça bir tavrıyla, «Doğru,» dedi. «Ben onun piçiyim. Anlayacağınız... onun bildiğini sanmıyordum. Yani oğlu olduğumu bildiğini. İşte hatam da bu oldu. O kadın düşkünün bir alçak! Sürüyle piçi olduğunu biliyorum. Ben ona oğlu olduğumu açıklamak istedim. Bütün dünyaya açıklamak. 'Sürpriz, sürpriz!' diye bağırıcaktım. Yansı kazandığım zaman da ödül olarak babamın evine götürülmemi isteyecektim.»

McVries yine fısıltıyla konuştu. «Ama o her şeyi biliyordu...»

«O beni tavşanı haline soktu. Köpeklerin daha hızlı koşma-larını sağlayacak küçük bir gri tavşan haline... Ve galiba bu planı da başarılı oldu. Massachusettes'e erişeceğiz.»

Garraty, «Ve şimdi...» dedi.

Stebbins omzunu silkti. «Sonunda tavşanın da et ve kandan yapılmış olduğu anlaşıldı. Yürüyorum. Konuşuyorum. Ve her şey yakında sona ermezse karnımın üzerinde sürüneceğim. Tıpkı bir sürüngen gibi.» Bir an durdu, sonra, «Saat kaç?» diye sordu. Yüzü sanki yağmurda erimiş, Olson'un yüzüne dönüşmüştü. Abraham'm, Barkovitch'in yüzlerine... Sonra daha korkunç bir şey oldu. Stebbins'in suratı Garraty'ninkine benzedi." Umutsuz ve bitkin bir yüzdü bu. Çoktan hasat yapılmış bir tarlada bekleyen çürümüş bir korkuluğun suratı.

«Ona yirmi var.» McVries güldü. Eski alaylı gülüşünün silik bir kopyasıydı bu. «Beşinci gününüz kutlu olsun, ahmaklar.»

Stebbins başını salladı. «Yağmur bütün gün yağacak mı, Garraty?»

«Evet, sanırım. Öyleye benziyor.»

Stebbins yine ağır ağır başını salladı. «Ben de öyle düşünüyorum.»

McVries birdenbire, «Yağmurdan kaç öyleyse,» dedi.

«Pekâlâ. Teşekkürler.»

Üçü uygun adımla ilerlemeye başlamışlardı. Oysa hepsi de

çektikleri acı yüzünden değişik biçimler almışlardı ve bir daha da düzelmeyeceklerdi.

CZD

Massachusetts eyaletine girdikleri sırada yedi kişiydiler: Garraty, Baker, McVries, George Fielder adında gözleri çukura kaçmış bir iskelet, Bill Hough, henüz sarsılmışa pek benzemeyen Milligan isminde uzunca boylu, kaslı bir genç ve Stebbins..

Kısa bir süre önce, yani Stebbins'in itirafından biraz sonra Gan-aty birdenbire sanki hafiflemiş ve neşelenmişti. Ayakları eski hallerini hatırlıyormuş gibiydiler.

Kamyon biraz ilerideydi. Garraty balkondaki şemsiyenin altına çökmüş olan sansın askere baktı. Bütün ıstırabı ve mutsuzluğunu ona göndermeye çalıştı. Ama şansım âdâm kayıtsızca, oturuyordu.

Garraty, Baker'e bir göz attı ve burnunun kanadığını gördü. Kan yanaklarını boyuyor, çenesinden akıyordu.

Stebbins, «Ölecek değil mi?» dedi.

McVries, «Tabii ölecek,» diye cevap verdi. «Hepsi ayakta ölüyor. Bunun farkında değil miydin?» Sert bir rüzgâr yağmur damlalarını yüzlerine vuruyordu. McVries sendeledi ve ihtar aldı. Seyirciler haykırıp bağınıyorlardı. Neyseki bugün fazla hava fişegi atılmamıştı. Yağmur o mutlu saçmalığı engellemişti.

Yol bir- dönemeç yapıyordu. Garraty hayal meyal Milligan' in, «Tanrım!» dediğini duydu.

Yol iki tepenin arasından geçiyordu. Yamaçlar çok kalabalıktı. Tepeler kapkara duruyordu bu yüzden.

George Fielder birdenbire canlandı. Kurukafaya benzeyen başını çöp gibi boynunun üzerinde sağa sola döndürdü. «Onlar bizi yiyecekler. Üzerinize devrilecek ve bizi yiyecekler.»

Stebbins kısaca, «Sanmıyorum,» dedi. «Şimdiye kadar...»

«Onlar bizi yiyecekler! Bizi yiyecekler! Biziyiyecekler! Biziyi-yeceklerbiziyiyeceklerbiziyiyecekler...» George Fielder kollarını sallayarak daireler çiziyordu. Gözlerinde kapana kısılmış bir farenin dehşeti vardı.

«Biziyiyeceklerbiziyiyecekler...» Avaz avaz haykinyordu.

Ama Garraty onu zorlukla duyabiliyordu. Yamaclardaki ka-

labalığın gürültüsü bir balyoz gibi kafalarına iniyordu. Fielder vurulduğu zaman Garraty silah sesini duymadı bile. Sadece güruhun o vahşice çılgınlığını işitti. Fielder yolun ortasında şaşılacak kadar zarif bir tavırla sanki rumba oynadı. Omuzları kalkıp iniyor, vücudu sarsılıyordu. Sonra dans etmekten yorulmuş gibi yola oturarak ayaklarını açtı. Ve o durumda öldü.

Baker, «Garraty,» dedi. «Garraty, bende kanama başladı.» Tepeler geride kalmıştı ve Garraty onu duyabiliyordu ama zor-Jukla.

«Evet.» Garraty zorlukla sakın sakın konuşabiliyordu. Art Ba-ker'in içinde bir şey kanamaya başlamıştı. Burnundan kanlar fışkırıyordu. Yanakları ve boynu kıpkırmızı köpükler içindeydi. ^Gömleğinin yakası da öyle.

«Bu kötü bir şey sayılmaz değil mi?» Baker korkusundan ağlıyordu. Durumun kötü olduğunun farkındaydı.

Garraty, «Öyle,» dedi. «Pek kötü sayılmaz.»

Baker mırıldandı. «Yağmur insana ne sıcak geliyor. Ama beni ıslatanın yağmur olduğunu biliyorum. Sadece yağmur. .Öyle değil mi, Garraty?»

Delikanlının midesi bulanıyordu. «Öyle...»

Baker, «Keşke başıma koymak için buz olsaydı,» diyerek uzaklaştı. Garraty onun arkasından baktı.

Bill Hough on bire çeyrek kala öldürüldü. Milligan da on bir buçukta. Garraty, Baker'in onlardan önce can vereceğini sanmıştı. Ama yürüyüşü sürdürüyordu. Tabii artık gömleğinin yarısı kan içindeydi.

Garraty'nin kafasının içinde caz çalıyordu sanki. Bir keresinde beni sevdiler. Ben de bir kere sevdim. Ama kafamın içindeki bu caz yüzünden annem bir kürk mantoya tıklmış saman yığını halini alıyor. Jan ise bir vitrin mankeni halini. Her şey sona erdi. Kazansam,, McVries, Stebbins ve Baker'den daha fazla yaşamayı basarsam bile, her şey sona erdi. Bir daha evime gidemeyeceğim... Ağlamaya başladı. Gözleri bulanıklaştı. Ayağı takılarak düştü. Yere döşenmiş olan parke taşları sert, şaşılacak kadar soğuk ve pek de rahattı. Garraty ancak iki ihtar aldıktan sonra ayağa kalkmayı başarabildi.

Baker bir sarhoş gibi yolun bir yanından diğerine gidip .geliyordu. McVries'le Stebbins kafa kafaya vermişlerdi. Garraty

birdenbire onların kendisini öldürmeyi planladıklarına inandı. Barkovitch adında biri de vaktiyle Rank denilen ve suratı olmayan bir delikanlıyı öldürmemiş miydi? Garraty kendini zorlayarak hızlandı ve McVries'le Stebbins'e yetişti. İki genç sessizce ona yer açtılar. Garraty kendi kendine, benim hakkımda konuşuyordunuz değil mi, dedi. Ben gelir gelmez de sustunuz. Durumun farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Çıldırıldığımı mı düşünüyorsunuz? Ama onlarla olmak yine de onu rahatlatıyordu. Ölünceye kadar bu ikisinin yanından ayrılmayacaktı.

?

Bir tabelanın önünden geçtiler. Üzerindeki yazı sanki Gar-raty'e bütün dünyanın o çılgınlığını özetliyordu. «BOSTON'A 77 KİLOMETRE. ORAYA ERİŞMEYİ BAŞARABİLİRSİNİZ!» Gücü olsaydı sarsıla sarsıla gülecekti. Boston! Bu âdetâ inanılmayacak, mistik bir addi.

Baker yine ona yaklaşmıştı. «Garraty?»

«Efendim?»

«Tamam mı?»

«Ha?»

«Tamam mı? Garraty, lütfen.» Kan içinde kalmış olan Baker bakışlarıyla yalvanyordu.

«Evet. Tamam. Tamam, Art.» Garraty delikanlının neden söz ettiğini bilmiyordu.

«Ben artık öleceğim, Garraty.»

«İyi ya.»

«Yarışı kazanırsan benim için bir şey yapar mısın? Bunu bir başkasından istemekten çekmiyorum.» Baker sanki Yürüyüşçülerin çoğu hâlâ sağlamış gibi yolu işaret etti. Garraty bir an onun ölenlerin hâlâ yolda yürüyen hayaletlerini görüp görmediğini düşündü ve buz gibi oldu.

«Ne istersen yaparım.»

Baker elini onun omzuna koydu. Garraty deh gibi ağlamaya başladı. Sanki kalbi göğsünden fırlayacak ve o da kendince gözyaşı dökenecekti.

Baker, «Kurşun astarlı...» diye mırıldandı.

Garraty gözyaşları arasında, «Biraz daha yürü,» dedi. «Biraz daha yürü, Art.»

«Hayır... Yürüyemeyeceğim...»

«Pekâlâ.»

«Belki seni görürüm, ahbab.» Baker dalgın dalgın yüzündeki kanlan sildi.

Garraty başını eğerek çıkırdı.

Baker ekledi. «Onların beni öldürmelerini seyretme. Bana bunun için de söz ver.»

Garraty konuşacak halde değildi, sadece başını «Evet,» der gibi sallayabildi.

«Sağol. Sen benim arkadaşımдын, Garraty.» Baker gülümsemeye çalışarak elini körcesine uzattı. Garraty bu eh avuçlarının arasına aldı. Baker ekledi. «Bir başka zaman, başka bir yerde...»

Garraty elleriyle yüzünü örttü ve yürümeyi sürdürmek için ikibüklüm olmak zorunda kaldı. Hıçkırıklar sanki vücudunu parçalıyor, yürüyüşün neden olabildiği her türlü acıdan daha derin bir ıstırap onu sarsıyordu. Tüfek seslerini duymayacağını ummaktaydı.

Ama duydu...

Boston'a altmış kilometre kalmıştı.

Stebbins birdenbire, «Bize bir hikâye anlat, Garraty.» dedi. «Dertlerimizi unutturacak bir hikâye.» İnanılmayacak kadar yaşlanmıştı. Artık ihtiyar bir adamdı Stebbins.

«Evet.» McVries de yaşlanıp kurumuş gibi gözükiyordu. «Bir hikâye, Garraty.»

Garraty sersem sersem bir ona baktı, bir Stebbins'e. Ama yüzlerinde öyle kallesçe bir ifade yoktu. Sadece müthiş bir yorgunluk vardı. İkisi de iliklerine kadar yorulmuşlardı. Garraty de bitkinleşmeye başlıyor, onu ağırlaştıran bütün o acılar yeniden canlanıyorlardı.

Uzun bir an gözlerini yumdu. Tekrar açtığı zaman her şeyi .çift gördü. Bu durum ancak ağır ağır düzelebildi.

«Pekâlâ.»

McVries ellerini ciddi ciddi üç defa çırpı. Artık üç ihtar almıştı. Garraty de bir. Stebbins'in aldığı ihtar silinmişti. «Vaktiyle...»

Stebbins itiraz etti. «Lanet olasıca bir peri •masalım kim dinler?»

McVries kıkır kıkır güldü.

Garraty şirretçe, «Benim anlatacaklarımı dinlersin!» dedi. «Masalı dinlemek istiyor musun, yoksa istemiyor musun?»

Stebbins sendeleyerek Garraty'e yaslandı, ikisine birden ihtar verdiler. «Herhalde peri masalı hiç yoktan iyidir.»

«Zaten peri masalı da değildi. Varolmayan bir dünyada geçmesi peri masalı olduğunu göstermez ki. Yani...»

McVries aksi aksi, «Şunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?» diye sordu.

Garraty, «Vaktiyle bir Beyaz Şövalye varmış,» diye başladı. «Ona kutsal bir görev verilmiş. Şövalye de evinden çıkarak yürüye yürüye Büyülü Ormandan geçmiş...»

Stebbins yine itiraz etti. «Şövalyeler ata binerlermiş.» «Pekâlâ! Şövalye atıyla Büyülü Ormandan geçmiş. Atıyla. Türü acayip olaya karışmış. Binlerce gulyabani, dev ve sürüyle kurtla savaşmış. Tamam mı? Ve sonunda kralın sarayına erişerek ünlü Güzel Gwendolyn'le dolaşmaya çıkmak için izin istemiş.»

McVries gıdıklar gibi güldü.

«Bu durum kralın hoşuna gitmemiş. Çünkü Gwendolyn! kimselere lââyık görmüyormuş. O dünyaca ünlü Güzel Lady'i. Ama Gwen, Beyaz Şövalyeyi öylesine seviyormuş ki onunla Vahşi Ormana kaçacağım söyleyerek tehditler... tehditler savurmuş...» Garraty'nin başı dönüyordu. Kalabalığın gürültüsü ona uzaklarda kıyıya çarpan denizin uğultusu gibi geliyordu. Sonra kendini yavaş yavaş topladı. Etrafına bakındı. McVries'in başı göğsüne düşmüştü. Uykuya dalmış, seyircilere doğru gidiyordu.

Garraty, «Hey!» diye haykırdı. «Hey, Pete! Pete!» Stebbins, «Bırak onun yakasını,» dedi. «Sen de hepimiz gibi söz verdin.»

Garraty açık açık, «Canın cehenneme,» diye cevap verdi. Ve McVries'in yanma koştu. Delikanlıyı omuzlarından tutarak doğ-

rulmasını sağladı. Arkadaşı ona uykulu uykulu bakarak gülümsedi. «Hayır, Ray. Artık oturma zamanı geldi.»

Dehşet Garraty'nin göğsünü yardı sanki. «Hayır! Olmaz!»

McVries bir an ona baktı. Sonra da yine gülümsedi. Ve ağır ağır «Hayır,» der gibi başım salladı. Kaldırımı çökerek bağdaş kurdu. Dünyanın, ezip yenilgiye uğrattığı bir keşişe benziyordu. Karanlık, yağmurlu havada yüzündeki yara izi beyaz bir yarık gibiydi.

Garraty bir çığlık attı. «Olmaz!» McVries'i kaldırmaya çalıştı. Arkadaşı zayıftı ama yine de çok ağırdı. McVries ona bakmıyordu bile. Gözleri kapanmıştı. Birdenbire iki asker Garraty'i McVries'ten uzaklaştırdılar. Tüfeklerinin namlularını McVries'in kafasına dayadılar.

Garraty yine bir çığlık attı. «Hayır! Ben! Ben! Beni vurun!»

Ama onun yerine üçüncü kez uyardılar.

McVries gözlerini açarak tekrar gülümsedi. Ve hemen sonra da öldü.

Garraty artık her şeyle ilgisi kesilmiş gibi yürüyordu. Boş gözlerle Stebbins'e baktı. O da kendisini merakla süzüyordu. Şimdi Garraty'nin içinde garip, uğultulu bir boşluk vardı sanki

Stebbins, «Masalı bitir,» dedi. «Masalı bitir, Garraty.»

Delikanlı, «Hayır,» diye mırıldandı. «Bitirebileceğimi sanmıyorum.»

Stebbins sevimli bir tavırla gülümsedi. «Boşver öyleyse. Eğer ruh diye bir şey varsa McVries'inki hâlâ yakınımızda olmalı. Onu yakalayabilirsin.»

Garraty, Stebbins'e baktı. «Seni öldürünceye kadar yürüyeceğim.» Bir yandan da, ah, Pete, diye düşünüyordu. Artık dökecek gözyaşı kalmamıştı.

Stebbins, «Öyle mi?» dedi. «Görürüz...»

E3

O gece sekizde Danvers'den geçiyorlardı. Garraty sonunda gerçeği anlamıştı. Spn yaklaşmıştı. Çünkü Stebbins yenilemeyecek bir insandı.

Garraty, ben bu konuyu fazla düşündüm, dedi kendi kendi-

ne. McVries, Baker, Abraham... Onlar düşünmediler. Bu işi yapiverdiler. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Tabii gerçekten doğal bir şey. Dünyanın en normal şeyi... Ayaklarım sürüyerek yürüyordu. Gözleri iyice irileşmişti. Açık ağzından içeri yağmur damlaları giriyordu. Bir an tanıdık birini gördüğünü sandı. Kendisi kadar iyi tanıdığı birini. O ağbyor ve ilerideki karanlıkların içinden gelmesini işaret ediyordu. Ama bunun hiç yararı yoktu. Garraty devam edemeyecekti.

Bunu sadece Stebbins'e söyleyeceğim diye düşündü. Stebbins biraz ilerideydi. Artık iyice topallıyordu. Siskalaşmıştı. Garraty çok çok yorgundu ama artık korkmuyordu. Sakinleşmişti. Kendini iyi hissediyordu. Bütün gücünü toplayarak hızlandı. Stebbins'e yetişerek elini onun omzuna koydu. «Stebbins.»

Stebbins döndü. Bir an hiçbir şeyi görmeyen gözleriyle Garraty'e baktı. Sonra onu tanıdı. Uzanarak pençe gibi eliyle Garraty'nin gömleğini yırttı. Bu hareketine kızan seyirciler haykırdılar. Ancak Garraty, Stebbins'in gözlerindeki dehşeti görecektik kadar ona yakındı. Sadece o Stebbins'in kendini kurtarması için ona son kez çaresizce sarıldığıнын farkındaydı.

Stebbins, «Ah, Garraty!» diye bağırdı ve yere yığıldı.

Şimdi kalabalık sanki kıyamet günü gelmiş gibi bağıırıyordu. Ancak dağlar devrilir ve toprak çatlarken böyle bir gürültü çıkabilirdi. Ses Garraty'i eziyordu. Bu gürültüyü gerçekten du-yabilseydi hemen ölürdü. Ama kendi sesinden başka bir şeyi duymuyordu.

Garraty merakla, «Stebbins,» dedi. Eğilerek onu çevirmeyi başardı. Stebbins hâlâ ona bakıyordu ama yüzündeki o çaresiz ifade kaybolmuştu. Kafası boynundan gevşekçe sarmıştı. Garraty avucunu onun ağzına tuttu. «Stebbins?»

Ama Stebbins ölmüştü.

Garraty'nin ilgisi söndü. Ayağa kalkarak yürümeye başladı. Şimdi alkışlar etrafta yankılanıyor, hava fişekleri gökyüzünü dolduruyordu. İleriden bir jip gürültüyle ona doğru geliyordu.

Garraty dalgın dalgın, bu yola taşıt girmesi yasak, kahrola-sıca budala, diye düşündü. Ciddi bir suç sayılıyor. Seni bu yüzden vurabilirler.

Binbaşı jipin içinde ayakta duruyor, selam veriyordu. İlk

isteği, her isteği, herhangi bir isteği, ölüm isteğini yerine getirmeye hazır. Ödülü vermeye.

Geride zaten ölmüş olan Stebbins'e ateş ediyorlardı. Şimdi yolda Garraty'den başka kimse yoktu. Yapayalnızdı. Binbaşının yolda yanlamasına duran jipine doğru gidiyordu. Adam şimdi taşıttan iniyor ve Garraty'e doğru yürüyordu. Aynalı gözlüklerin gizlediği yüzü şefkatliydi. Ama düşünceleri anlaşılıyordu.

Garraty yana çekildi. Yalnız değildi. O gölge biraz ilerideydi ve ona işaret ediyordu. Garraty bu gölgeyi tanıyordu. Biraz daha yaklaşırsa yüzünü seçebilecekti. Yenemediğim kim? Barkovitch mi, Collie Parker mi? Percy Bilmemne mi? Kim bu?

Kalabalık çıldırmış gibi, «GARRATY!» diye haykırıyordu. «GARRATY! GARRATY!»

«Scramm mı bu? Gribble mı? Davidson mu?»

Biri omzunu tuttu. Garraty sabırsızca omzunu silkerek bu elden kurtuldu. O kara gölge onu çağırıyordu. Yağmurda, gelmesi için işaret ediyordu. Yürümesi, kurallara uyması için. Baş-lamanın zamanıydı. Daha aşılması gereken öyle uzun bir mesafe vardı ki...

Garraty o kara silüete doğru yürüdü. Gözleri körleşmiş gibiydi. Sadaka dileniyormuşçasına ellerini ileriye doğru uzatmıştı.

O el omzuna tekrar dokunduğu zaman Garraty nasıl olduysa koşacak gücü de bulabildi.

SON

STEPHEN

KING

«AZRAİL KOŞUYOR»

Yıl 2023. Ülkeyi yönetenler büyük bir sınıf farkı yaratmışlardı. Halkın çoğu yoksuldu. Ben Richard da onlardan biriydi ve kızını hastaneye yatırmak için paraya ihtiyacı vardı. Para kazanmak için tek yasal yöntem yarışmalardı. Ama yarışmacıları ölüm bekliyordu...

13500000

ALTIN KİTAPLAR

ISBN RTS-MDS-OIV-X

9

9789754050974

Stephen King - Azrail Koşuyor

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinçli paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com

yasarmutlu@kitapsevenler.com

kitapsevenler@gmail.com

Stephen King - Azrail Koşuyor